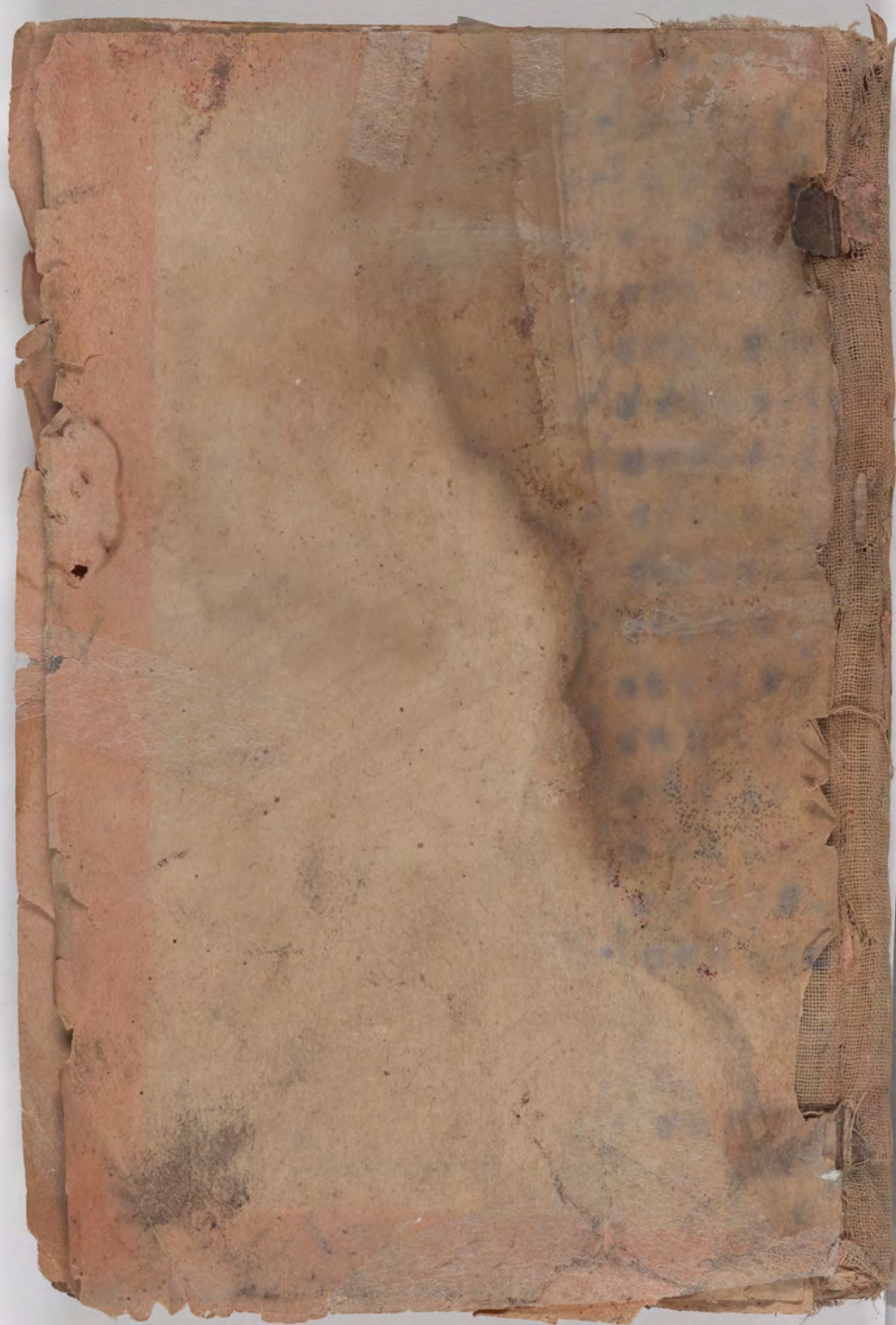

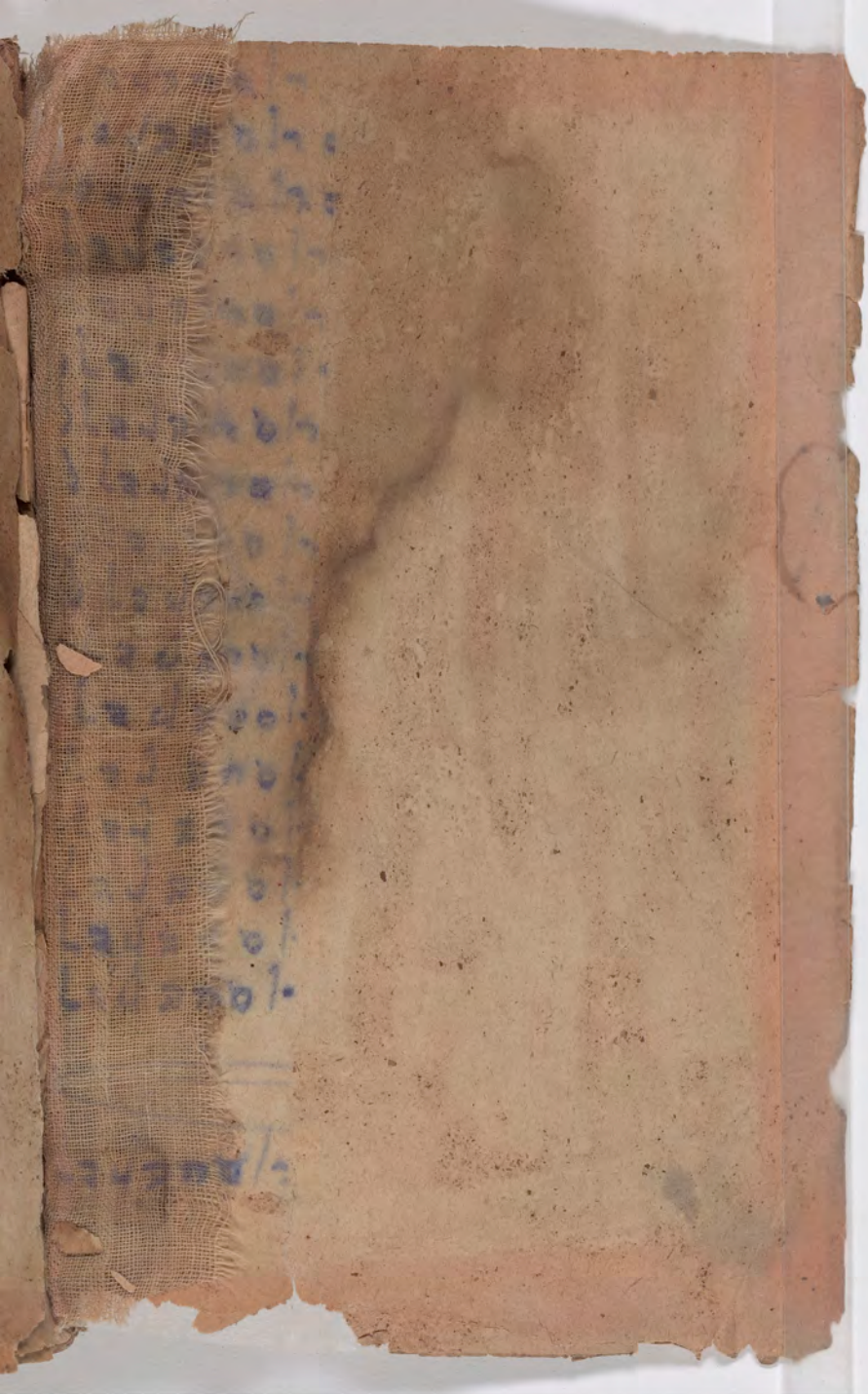
IJA # 2471

ספר חמד אלהים

Sefer Hemed Elohim

Vienna, 5659 (1898 or 1899)

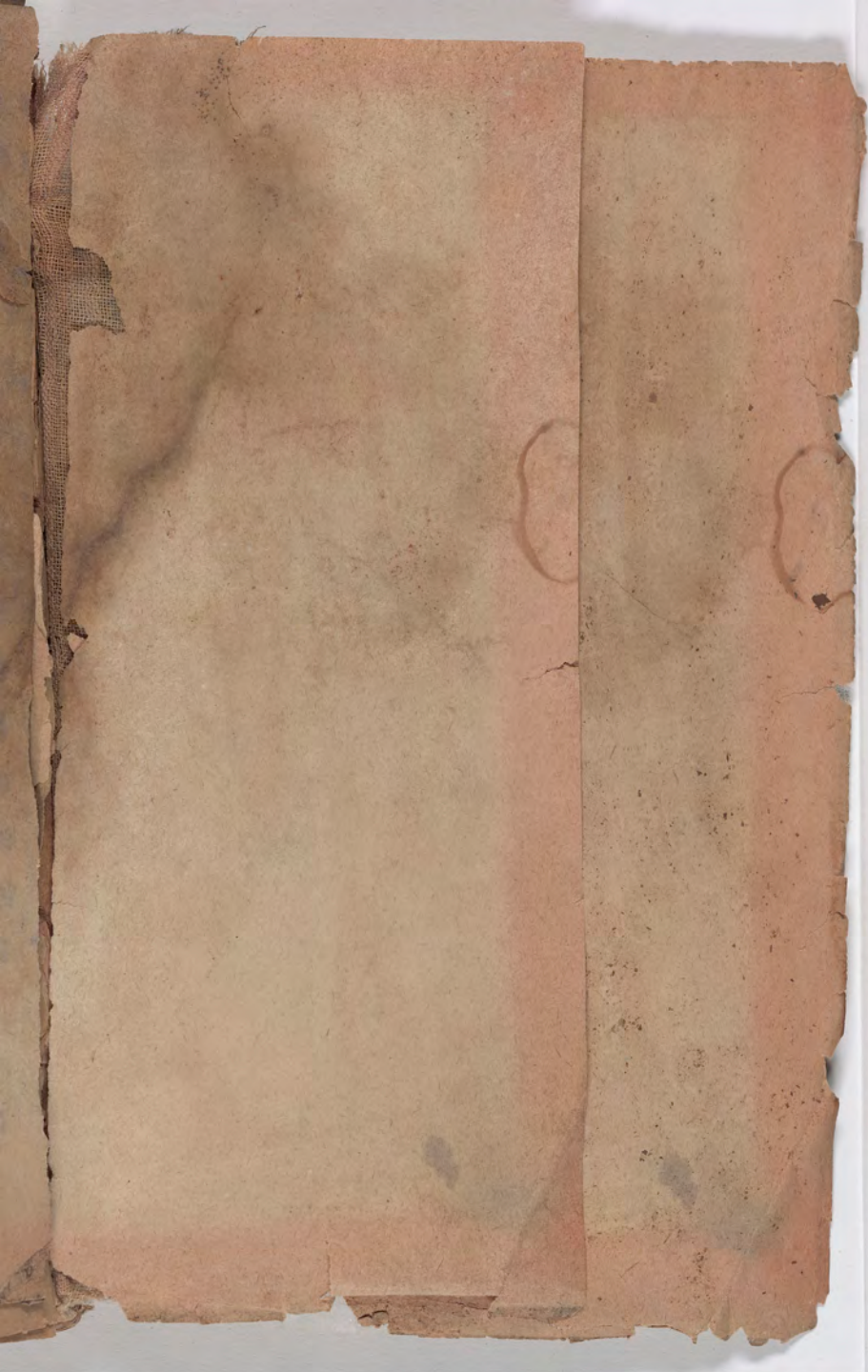

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلدّ

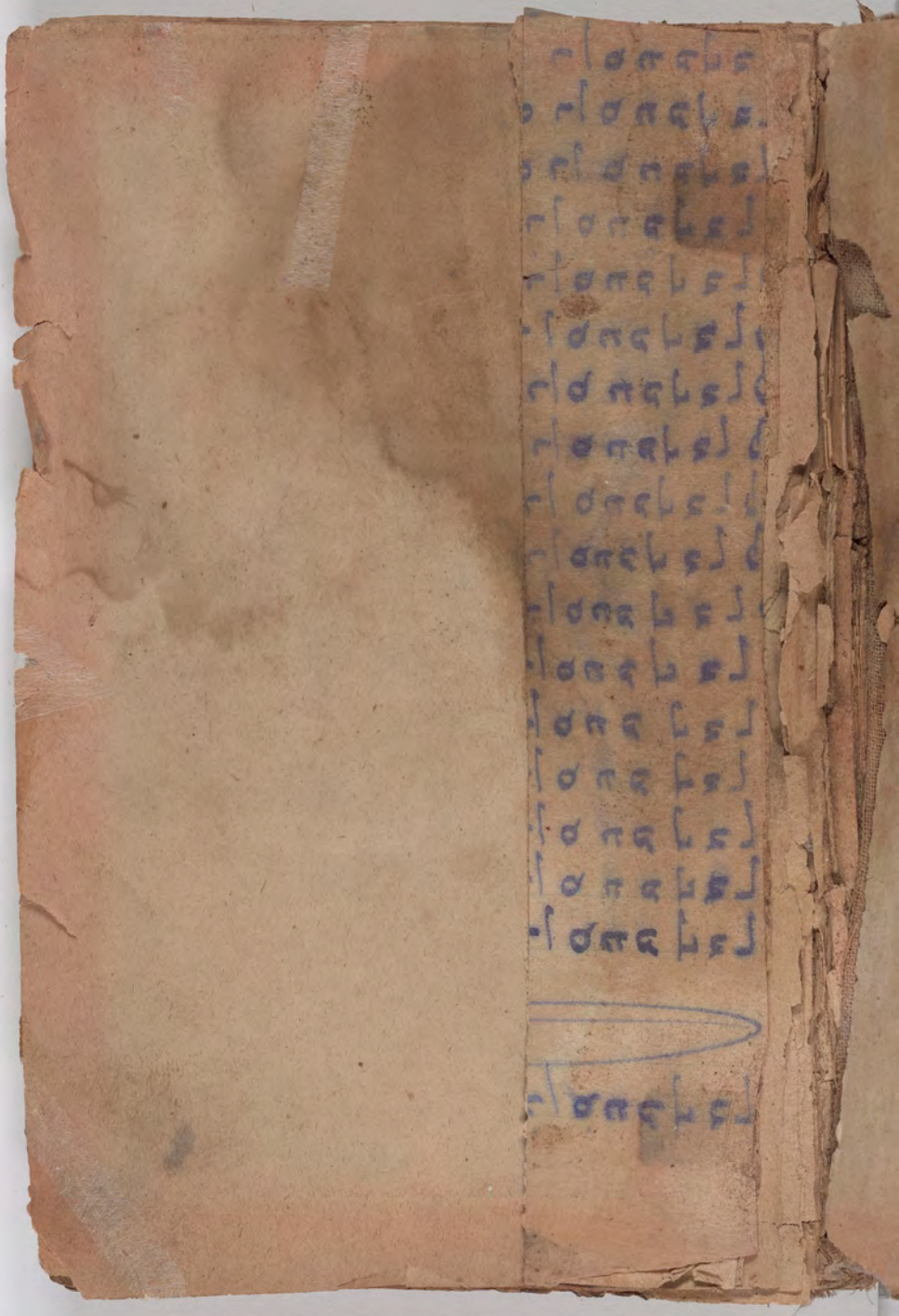
visible fragment from bookbinding

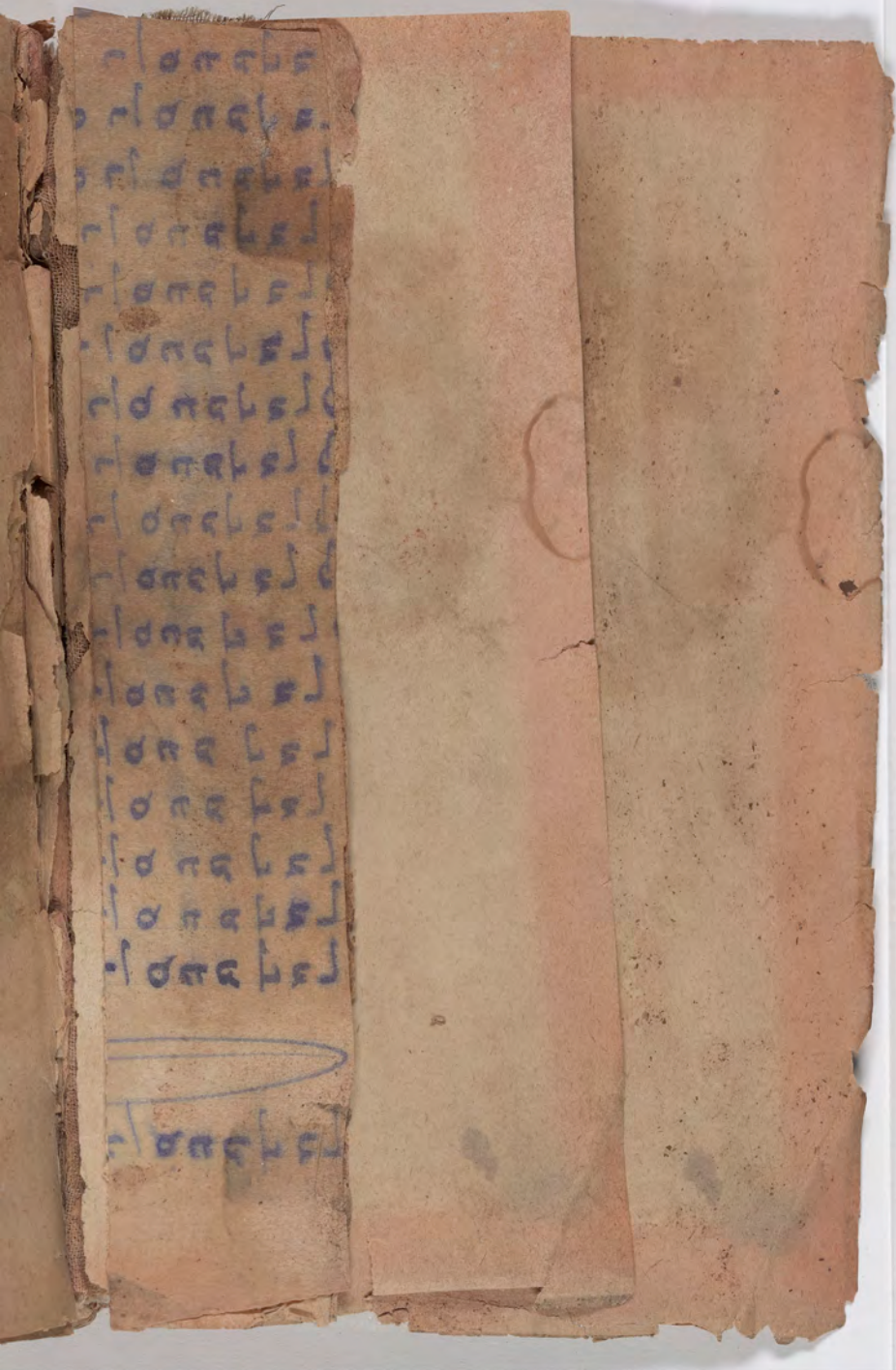
قطعة شظية مرئية من كتاب مجلدّ
visible fragment from bookbinding

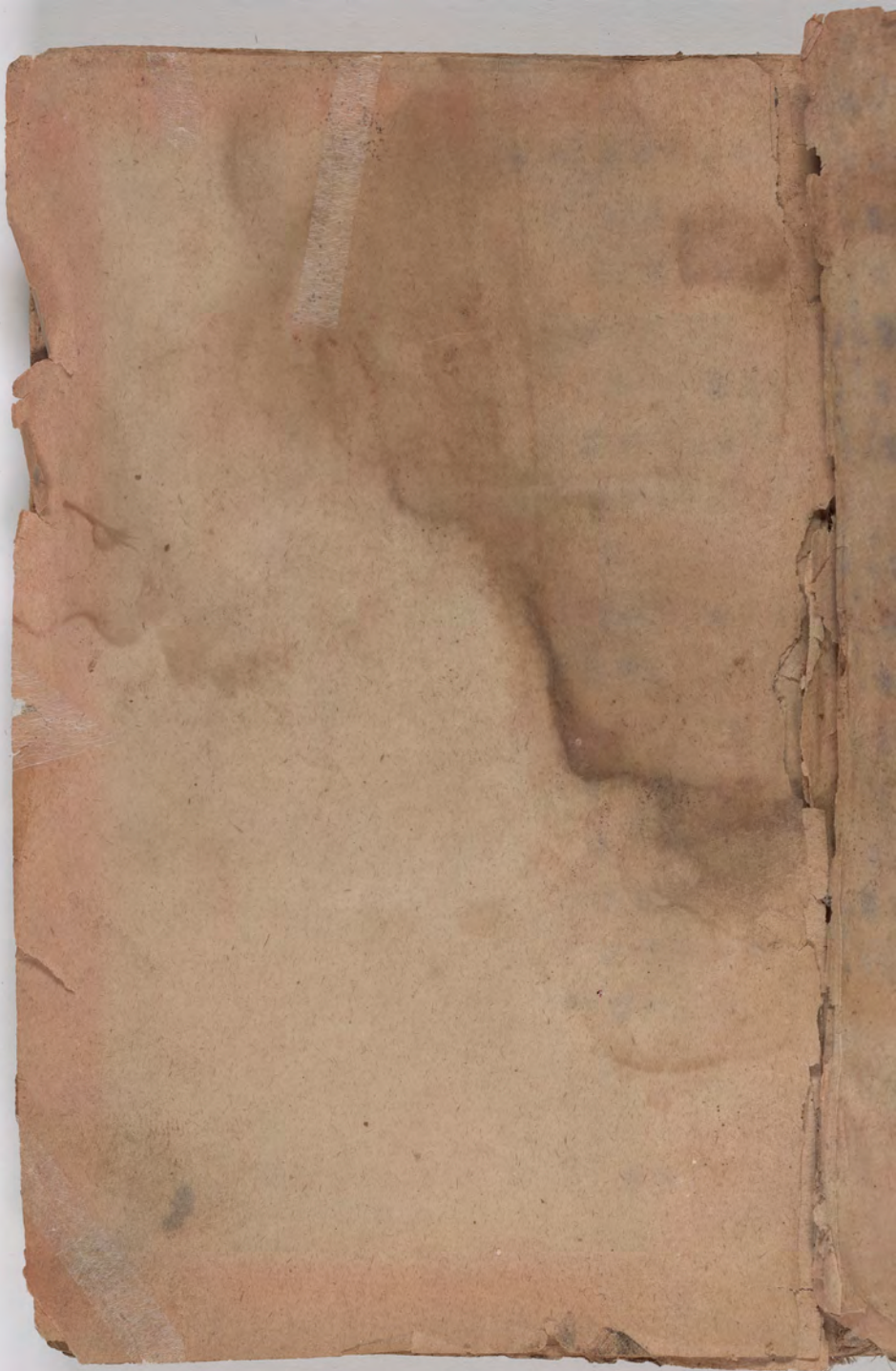
قطعة شظية مرئية من كتاب مجلدّ visible fragment from bookbinding

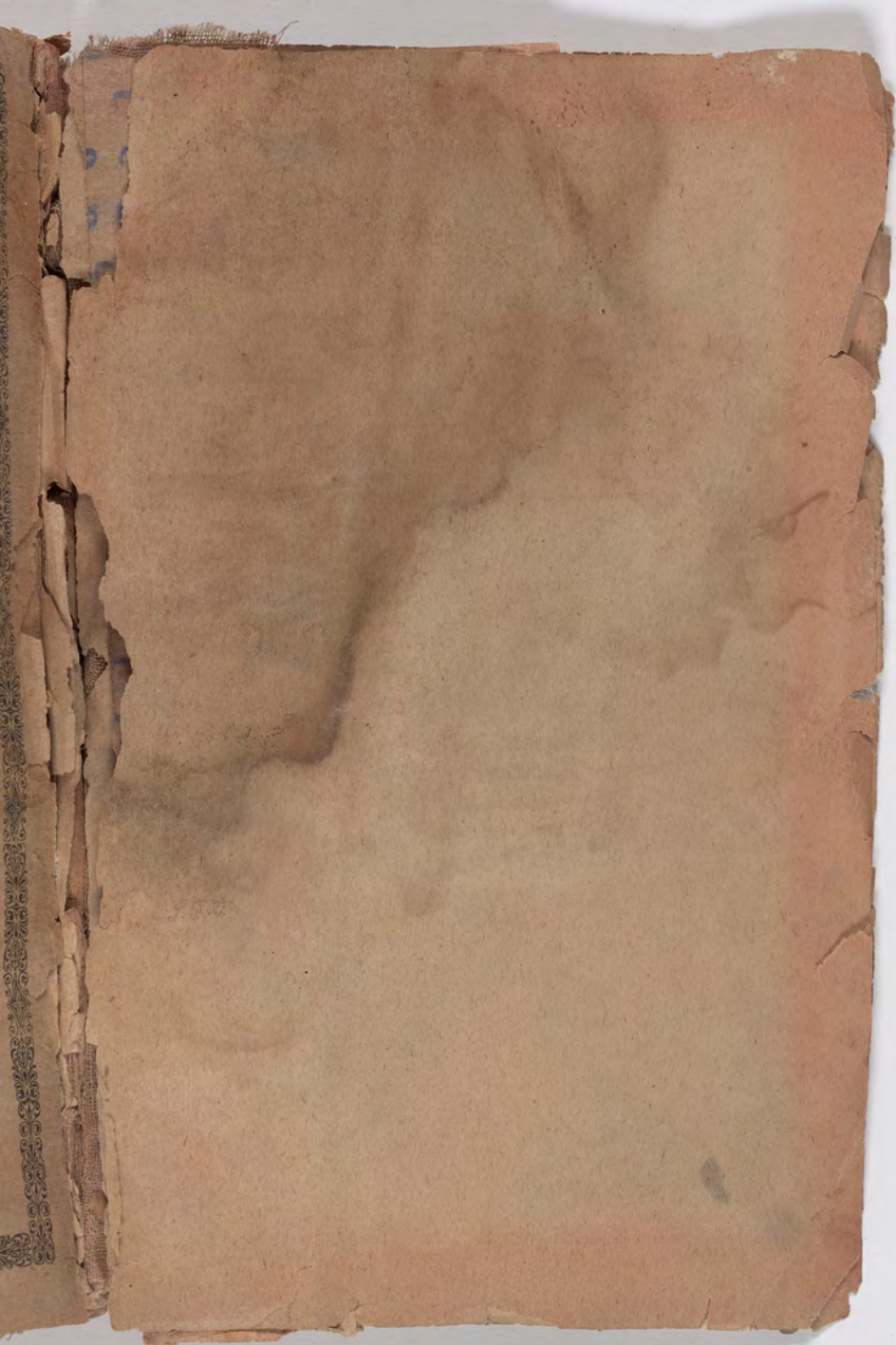

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلدّ visible fragment from bookbinding

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلدّ visible fragment from bookbinding

ספר
חמד אלהים

יסודתו בהרר"י קדש ליראי ה' ולחושבי שמו.
נחצבו עמודיו שבעה בהערת שבעה אושפיון
עילאין דבר יום ביומו. גם לרבות הלילות איש
איש על מקומו. מיום הראשון עד יום השביעי
איש על שמו. ומצוה גודרת מצוה בישיבתו בשולא
דמהימנותא בשבעת ימי החג להשפיע עליו מבית
איש יומו. עם שאר כל התפלות הנוהגות לאומרם
בחג הקדש כאשר כל איש ישר יחזו פנימו:

פה רריעין יע"א

שנת כל האזרח ב*ישראל ישבו ב*סכת לפ"ק

לייטרו אין צוטיקה דינ ס'

יוסף שלעזינגער אין ביינה.

Verlag von Jos. Schlesinger's Buchhandlung,
Wien, Seitenstättengasse Nr. 5.

Druck von Moritz Rüpfelmacher.

ענייני מוצאי יום הכפורים

במוצאי יום"כ יסדר שולחן ויאכל בשמחה וצטוב לצב כליל התקדש חג כי
שמחו אלהים בתמו את היום הקדוש הזה שעבר עליו וייד נוחלו
עינותיו בחולת ה' עליו והיה ויצטח בחדיו אל טילא ומפטו לאור ונכחן והלאה
ישמור עלמו ויכל שגיהא ועון ויכל עת יהיו צגדיו לצניס וצוחדש אור, דצוולאי
יום"כ זה קול יולאח ולוורת לישראל לך בשמחה אכול לחנוך ושתה לצב טוב
ייך כי כבר רלח האלהים את מעשיך וגם התוספות כתבו כי טעם התקיעה
אחר הכעילה. הוא להראות שהוא י"ג להרצות צטעודה ולכן יפקדו איש את
אחיו בלחם וצ"ה בדרך טעוסיס צצצת וי"ט, וצזה כשתרצצ הונכה לפקוד איש
את אחיו אחר יום"כ, וי טלח עזר כח צלילה וישתדל להחפייס את חצירו
ולשחול וננו וחיילה ויכל שגיהא ועון שעבר ציניהס ואף שכבר צודאי עשו
זאת קודם יום"כ לצלתי יחזיקו אותם טעשו ונפחד הוראת היום הקדוש וצורה
ט:חחט אחר עצור היום הקדוש ע"כ ונחזיקים צחצחטם ג"כ אחר יום"כ, ואשר
לא היה עוון טום טחא ונעולס הוא וטעם כדי לצרך איש את רעהו הואיל
והט טורוים ויכל טחא ועון וצרכטם עושה פירות וכ"ט צצרכו אותו ת"ח
וחקיד וצכה ויחטס לחייס טוויס ולשלוס אחי"ר :
ותכף וייד יתעסקו צעשיית הטובה רמו לצ"ט חז"ל, וישצ ציוס הטוח עשו
לדרכו טעירה ויעקצ, קטע טכותה :

בס"ד

סדר חג הסוכות

יביש האדם יסחי יהא יצטונן חקדי הנוקיס צרוך הוא צחצחטו וצחולתו
עם עס קגולתו לצכותיו בהיוס הזה לאחר יום"כ אשר טיכה את
כפשותיו ציוס הקדוש והנורא הטוח ותכף וייד אשר קדטנו צוולתיו ולונו לעשות
ולות הטובה להיות טע וטוח עס עם קגולתו ואין טען ואין פגע רע עוד
עליהס וזר לא יצא ציניהס :

ועל כן נהגו המדקדקים צעלי כפט צוולאי יום"כ חכף וייד אחר גוור קעודתן
קודם טיעשו טום ונלחכה עוסקיס צוולת טובה מן טעם הכתוב וישצ
ציוס הטוח עשו לדרכו טעירה טהוא טעיר יום"כ אשר הוא ונת חלקו וכסו
ווייד כיון לחפרט הטוח וקטרג' ויעקצ קטע סכתה לעשות ולות טובה וטעם
הדצר כמו טכתצו הנוקצלים כי סכ"ת צגיוטו' ת"ף כי ע"י עשיית הטובה אנו
ונכיעין את לל"ת טעולה וחספרה ת"ף כי מונויסי עמה ד' ואלות וטמויסי
ונחנות טחס וקטרגיסי על עם צני ישראל הקדוסיס, ולכן צויה"כ טעטלה טליטתה
כח"ט ז"ל הטען צגיוטריח טס"ד, והטנה היא טס"ה טס"ד יונוי אית ליה רשותא
לאטטוי ציוטא דכפורי לית ליה רשותא לאטטוי ומוילא כי היא גס היא
כתצטלה צירידחו של צעל, ועמה צוולאי יום"כ טצחיס לחזור צחוקף גדול אשר
היו טמויסי צנוקצא דתחומא רצה אס ילאו עם בגורת' יצער צקרצס הכעט
טהיו טמויסי כל יום הקדוש וישחיתו הטולס ע"כ גולנו ה' צחחיו וצרוצ
חקדיו צוולת הטוח וייד צלחטנו מן הקדש כדי טעל ה' דיה וטפלו עד עפר
צל יריוו על עם הקדש גאולי ה' :

וע"כ רציס ונחטי מעשה נחטרו לעשותה כולה חכף וייד צוולאי יום"כ והטעם
נפטי כי צוולאי יום הכפורים אין לך אדם מישראל שאינו טטור ומזורז

תפלה לעשיית הסכה

ונוצין ויום הקדוש והטהור באופן כי לא זה כלל להיות נעשית מדברים
שאינן נקבלים עומאה אלא גם יוקמו תת כחה לעשותה צדק טהור ונקי כדי
להשרות שכניה צועשה יריהם ולפרוק עליהם סוכת רחמים ושלום. ובכלל זה
יהא זרז והיר וחד על כפשו להשיג ולראות נקיים עשיית הסוכה שיהיה צדקים
טהור רחוק וכל טיטוף ורית. רע:

אכן על כי כל ואלה ואלה לריך להיות דביצור וצומחשצ"ה וצומעש"ה הנושבה
היא כונת הנולה לני שחננו ה' בחכמה וצניח שיודע קודה וטעונה עד
מיד שכלו ונגעת והנועש"ה הוא עשיית הנולה שנוחה וזרירות שלימה לה'
אלהינו ותנויד יהא בוכחו שעושה ואלה זו כדי לבשות נחת רוח ליורתי שאמר
והעשה ראונו. הדיבור הוא שידבר צוולה צפוי קודם שיעשה ויוליאה בשפתיו
בלשון אשר היא כחובה. ויאמר הריני מוכן וצומחן לקיים ואלה פ' לשם יהוד קצ"ה
ושכיחיה וכו' ע"כ האיש הירא צדק לעשות הסוכה ואלה עליו גם בשעה
עשייתה להוליח בשפתיו ולומר :

הריני מוכן וצומחן לקיים ואלה חג הסוכית תעשה לך לשם יהוד קצ"ה ושכיחיה
וכו' צדק כל ישראל ויר"ו ה' או"ה ש"ע" עשיית ואלה זו יחוקק סוכת
דוד ותעלה היא לנעלה אלל לדיק העליון יהדיו ידוצקו סוכת דוד עם הדיק
הי ועם כלל חוד הדיבור קיימין דגופא ויחוקק כל זה שפגמו והרסנו ופרלנו
גדרה ושלחנו צעירה וצער צדקה תפוחים. עתה ע"י עשיית הסוכה וצניי"ב
כשז ונצנה חרבות ותולל זו צוולוה והחריצה זו בצול הרשעה נפלה ולא חוקק
קום ערו ערו עד היסוד זה וטהר את נעונותינו להצעה וליראה את שורך
יראת הרונו' ונכזה ונחיה וירק פרישת סוכת שלוונך ורחמיך תמיד עליו ויהי
נועם ה' אלהינו וכו' וצמות הנולה הזאת אשר היא אחר חירות דכלל תעיז
לנו החתימה ונכר ונחתם צקפר חיים צרכה ושלום ופרנסה טובה וישועה
ונחמה חתנו וכל עורך בית ישראל לחיים טובים ולשלום חבי"ר:

אמרו הראשונים כי ד' ימים שנין יום דכפורים לחג הסוכות נזכרים ונעשים
ביומים וקודשים כי הם וקודשים שקדשים שונים צמח קדושת הן ואלד
שהם ימים שנין צ' קדושת יום הכפורים וקדושת החג והם בחול הנועד.
והן ואלד שזה עובקים עם הקדש כל איש ישראל צמות סוכה ולולב וד'
ויינים ונועשים האלו וציאים את האדם לזכור את ה' אלהיו להצעה חתו ולדצקה
בו לשנוח שנוחה רוחניית לעבוד את ה' צנוחה וצנוצ לצד וע"כ הד' ימים
האלה ביו"ט הם לישראל ובנו"ש צמדדש שהציה הטור ריש הלכות ראש השנה
שאמר צוולחי יה"כ עובקים צמות סוכה ולולב ואין עושים עונות ולכך
קוראין יום טוב ראשון ראשון לחצון העונות ועוד אמרו טעם לפי שצאלו
היומים נעלמה הצית הוקדש של שלונה הונלך ע"ה, וע"כ הם כי"ט ואין נופלים
על פניהם צהם :

כי על כל אלה לריך כל אדם להתקדש עלונו צקדושה יתירה צאלו היומים
צמות ונועשים טובים ויהיה נורא שונים עליו ציותר ושאך היומים ויזכור
ואל יטכה כל זה שהתענה והחודה ציום הכפורים הקדוש וכונה תפלות
ותחנונים אשר כל אשר יש לו עינים לראות עיניו יחזו כה ועוז אותם התפלות
שצוקעים ז' רקיעים נעלות לנעלה לרפון לפני ה' אלהינו. וחי"ו חם יחנה
ואשם אחר כל אלה יאצד טובה הרבה כי ינעל הנוקטרג את ידיו לקטרג
עליו לאחר רוחים הם ציך ולצם לא נכון עורך וצלשוכס יכצו לך ולא כאלו
צצריחק ולא עשו תשובה אלא לפניך ונפחד ה' ומהדר באונו של יום הדין והמורא

קדושת הימים שבין יום כפור לסוכות

עד יעבור זעם ועתה יוקיפו לחטוא ככל שז על קיאו ואת כבוד וולכותך
 השליכו אחרי גויס. שפוך חונתך וכו' ה"ו כי על כן נהגו ישראל להשכים
 לז"הב לעזרת יו"ה" כ"ב כיו"ה כ"ב עלונו כדי שפולתה תקפץ פיה ואל יטעין עלינו:
 כלל הדברים כי אלו הימים גם כן קדושים עליונים הנה כמו עשרת יווי
 השוזה להיות כל איש ירא ורחל כלבו לזלתי ימחא צחוט השערה יען
 לפי הקדושה שנתקדש ביום הקדוש כך ידקדקו עליו ומעמלה כו"ס וקציביו
 נשערה ואל והחכם עיניו צולשו להזהר ולהשמר יען כי אחר שנתקדש האדם
 בקדושת ונה קרוב הוא לחטוא יותר משאר זמנים ועפי כי קנאין פוגעין בו
 ויזקקים להפינו מאיגרא רנח לצירא ענוקתא כי ע"כ לריך להיות עיניו
 פתוחות ביומים האלה יותר משאר הימים לזל יפול סדוד ציד אכזר ולא בודאי
 ימלא עזר כנגדו כו"ס הצא ליטור מקייעים אותו הואיל וכל יעשו וכל חפלו
 לעבוד כח ה':

ערב יום חג הסוכות וזוה על כל איש ישראל להשתדל ולזרז הוא צעלנו
 ובכבודו להכין לרבי חג הקדוש הזה צמחה וצנוז לזכר וזע"פ שיש
 לו כמה עבדים וזוה צו יותר מצטנחו כמו שאמרו לענין שבת דרז כחון צר
 ילחק ויכחף ועייל וכתף וכפיק ואחר אלו וקלע לו רבי אנוי ורבי אשי לא
 מבתיפא קמיהו כן יעשה לכבוד האושפיזא הצא אלינו הוא חג הקדוש הזה
 ולכבוד השצעה אושפיזין קדישין אברהם ילחק ויעקב משה ואהרן יוסף ודוד
 ע"ה הווסתופים כלל קורות סוכתנו כל שצעת הימים וטסים וסמחים צשטון
 שמהתנו שוחה של מזוה. וכל דבר שיקנה תהיה מוגנת פנוו לכבוד הרגל
 ולכבוד ה' אושפיזין קדישין. ואם ח"א לו להטפל הוא צכולס יבין וקלח' ויאמר
 צפה ואל צרוך אלהים שהסיינו וקיינו והגיענו לזמן הזה. והעדיף עזוב עלי
 ויחן לי יד ואל לכבוד הימים טובים כיד ה' הטובה עלי ומידו נכתנו לו והריני
 קונה ועושה זה לכבוד הרגל הקדוש ולכבוד השצעה האושפיזין קדישין זכותם
 יגן עלינו אבי"ר:

וראוי ויכון לכל איש הירא וחרד אל ה' לשבז ועצירות טזירו ולהפיל חטוניו
 לפני אלהינו ונרחם צורם יבוא יום ראשון לחצון עונות וכן יאמר
 צחנחו ח"א ה' ארך אפים וצעל וצער הרחמים גלוי וידוע לפניך שרלונו לעשות
 רלונך ולקיים כל הנות אשר לויתנו ולהזהר בכל אזרות שהזרתנו ווי מעבצ
 שאור שצביקה ועבצ לכן יהי רלון ולפניך שיהיה בעזרנו צנה הזאת הצאה
 עלינו לשלום וזה היום תחלת דין וחצון עונותינו עזרנו אלהי יענו שלח
 נעבוד ח' משק"ה לא חעשה ואל תביאני לידי חטא ולא לידי עבירה והלינו
 מכה דוב ואורצ יארנו הרע ויחד לזכנו להצעה וליראה את שער והסיצנו חצינו
 לתורתך וקרצנו מלכנו לעבודתך והזירנו צהשוה שלימה לפניך תמיד וראשית
 השנה ועד אחרית השנה ויקיים צנו וקרא שבת צכל עת יהיו בגדיך לזכים שונן על
 ראשך אל יחקר. וטובל לקיים מהיום והלאה כל מזוה שיזמון לפנינו ורנח"ס
 מזוה עשה ונה שלח כובל לקיים חלף מהשצותינו הטובה לנעשה וכהי אכחנו
 ולאחצנו ול"ל כולנו יחד כלי מוכן לקבל כפס רוח ונשמה אשר נפחת צנו כדי
 שחזור לעמיד לוקור שחצח כפשו רוחנו ונשמתנו נשם. לא נצוט צעה"ז ולא
 ככלס לעוה"צ ולהיות מוכנים ומזומנים ומזוהס הנחלים לחזות צנועם ה' ולצקר
 צהיכלו כולו חומר כבוד. ואחרי כן יקרא פרשת היראה והתשוה:
 ותפלה זו תהיה לעזר ולסועיל לכל השנה כולה לזל יכשל צכל עון אשר חטא. אחר
 שהקדים תפלה לזרה. והוא על דרך קדויה לרשיעא עד דלא יקדימך:
 ונה

ערב סכות

ומה טוב להאכיל לעניים על שלחנו זימים האלם וצומן הזה ולהתצרך זפי
קדוש סיס ומרתני עליון זכרות שמים וועל זכרותו הסוס רוצלת תחת כי
כך היה המדה אשר המהצרך צארץ יתצרך צאלהי אונן ומוצטח הוא שלם
יחסרו וזומוחיו כל השנה הון ועושר צציתו ולדקתו עוונדת לעד :

וחסיד א' הוה יושב על שלחנו צמקצת אנשים הכונים וידועים ויצא עני
והלך חזר על הפתחים על פת. לחם ותבץ וניד עמד ונווטצו וחסד
ציד העני והקטצו צמקומו וטע כעל כל הון עמו וישראלו ויאמר לכני היום
טע ושמוח עונך אשר זכני ה' עמוך להאכילך חלק אצרהם אציו צמכותי וצלילה
הסוף חלם הסקיד ההוא שהיה טובצו צלצ ימים וצא העני ההיא וכתן לו
יד והוליוהו וועעמקי מים לרויה: וניד עמד חומו הסקיד וחסקי וכקו ויאמר
אליו צרוך חתה לה' כי חתה אשר הללת נפשי ומוות כי כפצע ציני וצין המוות
אשר נצבעתי ציון וצולה ולין ועמוד צלתי צועמקי מים ושצולה טמפחני. ויען
ויאמר לאיש הסקיד ההוא לכני אצרהם אצין כי צלתי היום צמכותך צדמות
האיש העני ההוא אשריך ויה עוב חלקך. ומה נעים גורלך עם כל הצדיקים
ומוצטח חתה כי לא תחול גזרה רעה צציתך ותמיד תהיה שאלן ומפחד רעה
ויקץ הסקיד ומתחו ושמוח לצו ויגל כבודו אשר זכהו ה' צאלה ויקבל עליו
לסיות עושה תמיד כל ימי החג סעודה ויוחדת לעניים כמסת ידו, ויפרץ
האיש לרוב צמורה וצמקידות ולא סקרו וזומוחיו צרוה גם עד זקה וסיצה:
וצריך להזכר ונפני כבוד הרגל שלם יאכל צערצ חג הסכות ונחלות ואלין כדי
שיאכל צמכה לתיאצון דומיא דאכילת ואלה דגערי' ט'ו ט'ו ומה המנוח
ואעפ"י טבע"פ לא סקרו חלם ומטעה עשיריה צלצד היינו טעמח ושוס סליו
יכול לאכול פת חלם ואלה עשירה ועי"כ זוכר הוא ולא חתי לחשוכי מה שאין
בן ערצ החג דמותר צכל דצר חיישיין דילמח ישצע הרצה ולא אכיל לתיאצון
צמכה ולכן ראוי לזכר ונחלות היום ואלין לטעום צמוחה של ואלה צלילה
וכמו סכתצו צרותיו צעלי הסופות צסם הירוטלוי פ' הישן דף ז"ך ע"א :
עוד ונצוד הרגל הקדוש הוא מ"ט ז"ל חייב אדם לטער עליו צרגל וכל
טכן צרגל הקדוש הזה אשר הוא מושצע צצועטמוחה צמחה ונלות סנעסות
צו ומה נעים טעמה צסום חג כוונה סרררר ונכון להכין עלמו לקרחת חלתי
צקדושה וצטערה לכצוד קדושת המנוח וצפרט מלות ספוכה כי רצה ולא
יכון לאדם צצגדים המוחס אשר עליו ועוד טווחחו צשולין חס וטלום חס
לסררות חת פני הארון ה' לצמות ושצעה חושפיצין עילויח צמכה. ומה חס
כי קררר יום ראשון ראשון לחצון ערות וראוי לסיות קדוש וטעור צעליה
של ואלה חס עמוד טווחחו צו ולא יחוס על כצוד קיטו צרררר כגע"ו ח"ו וע"כ
חף העיקל צרגל אחר ראוי לו להחמיר עליו להצציר זוהנות החשט ומעליו
ולחצציר לצוטים דחול צערצ חג הקדוש הזה לקבל עליו קדושת הרגל ומוצעוד
יום יקדש הוא חת היום והצגש חומו ונחליות לכצוד הרגל. ואל יהיה כצקילים
הצלים צלצוטי חול לצ"הכ ולקבל פני הצדיקים צמכה. כי עונסם חצ פני
ה' חלקם לא יוסקי להצטקס ינטשו חשך ולא אור וכצד הארכתי צזה צפ' ג'
דעת. חלם יחא זריו ונשכר להכין עלמו לכצוד חלתי כחתן יכהן פאר וככלה
מעדה כליה וחא צח צקוד ה' יכוין צמכותו חלו להאכיל עליו טפע טגי טמות
הקדש הוי"ה וחי"ה צת לוי יוד"ן יוד"ה י"ו חל"ה ח"ה י"ד ח"ה טעולים
צג' רג"ל לסיות טעור צמכית נפשו לפני כסא כצודו יתצרך לקבל עליו טפע

יום הקדוש :

ומצוה לאחר תפלת ערבית זלילה הזאת ואף צמקויות שמהגים להספיק ונחול
 על הקדש הרבה שצמחות וי"ט זליל חג הקדוש הזה נוזה לאחר יען
 כי כל ענין חג הסוכות לנו למדים ט"ו ט"ו ונחג הנוחות וכמו שצאכילת נוזה
 כתיב בערב האכלו ונזות כן לריך אכילת באת בקובה דוקא זלילה ואם יקדימו
 ונצ"י הרבה נמלאו אובלים סעודתם ציוס ובצר כתצנו צפ"י דיוס הכפורים
 דעת ר"ת ששקיעת החמה קודמת לנשתקע שיעור שעה ורציע ויתחילו צמקוורים
 הנוספים בצנוד החג ונחנו לומר ונזמר כאיל תערוג על אפיקי ויזם לפי
 שצבא כרויך על המים :

ובכן יאזרו שנוחה וזלילה ונצמיות קדושה ויתפללו תפלת ערבית ונחג
 חקידי ארץ ישראל לטורר בנועם הנוקח של ופרוש עלינו סוכת רחמים
 ושלום הרוחו לחם הצנים שנוח. המפורסת סוכת רחמים ושלום ואנחנו בני צנים
 לנו ונחובכים תחת כנפי חקדיה ע"י ונזות הסוכה כנז"כ וע"כ רחוי לאוורו
 צבא הסוכות בנועם קולות יותר ומשחר חגים ומועדים :

ויתפלל אמה צמרתנו בכוונה ושנוחה רצה ונצמח לאדון הכל שקרצנו לעבודתו
 והצדיקנו מן החובים ונתן לנו מועדים לשנוחה וצפרט המועד הזה
 ראש לכל המועדות שנוחה וע"כ לנו אוורים צו זמן שנוחתנו כי פשט הדבר
 הוא מפני שהוא זמן האסיף שהצריית שנוחים צו וכתיב צו ג' פעמים שנוחה
 ושנוחה צמחך והיית אך שנוח ונ"י לפי קודן של דברים נענוח אחריתא איבא :
 לכן לריך להיות כל איש הירח להרנות צירות וצמודות צחוך סוכתו ושלל
 להלאות שום עצבות וב"ש שחוק וקלות ראש ודברים צטלים צחוך סוכתו
 חלילה רק לשנוח זלילה וצרעדה להשרות השכינה עליו ונחך שנוחה של נוזה :
 והנה מנהג תנאים הקדמונים חכמי הזוהר עליהם השלום היה כשהיו עושים
 הנולות היו מווליאים הכוונה צפיהם כענין ר"א צענין ג' סעודות צוהר
 פ' יתרו שאזרו שם ר' אצא בד הוה יתיב צפעודתא דצבא הוה חדי צבל
 חדא וחדא ואזר דא היא סעודתא דעתיקא קדישא וכו' צפעודתא אחרת אזר
 דא היא סעודתא דקצ"ה וכן צבולתו סעודתי ע"א :

על כן אסדר לפניך תפלה אחת הכוללת כל הכוונה לכל לילה ולילה צבניסתי
 צקובה וכוונה צרכת הסוכה של כל יום ויום וזה נוקח :

לשם יחוד קצ"ה ושכינתיה צדיקו ורחימו ליחדא שם י"ה צ"ה ציחודא
 שלים צשם כל ישראל הנה אנחנו צאים לקיים ונזות ישיבת סוכה כוון
 שנאמר צסוכות חצנו צצעת ימים ולתקן את שורשה צמקום עליון :

ויחי לרון ונלפניך ה' אליהינו ואלהי אבותינו שינעך אור אינא עלאה המסכב'
 על הצנים ואור המקיף שלה הוא יסבך עלינו ויקיפנו מכל דדינו. ואנחנו
 וכוונים צקיום ונזות הסוכ"ה שהיא כנתיק **יאהדוניה** י' שהם ז"א ונוקדיה
 כנתיק סיכ"ה :

ואנו וכוונים להנשיך אור חסד הפנימי דאינא שהוא העליון והגדול שצבל
 חסדים לרחל אנו ונחקצל ג"כ אור המקיף שלו :

יום ב' לנו וכוונים להנשיך לרחל אנו המקיף חסד דצורת אינא קדישא :

יום ג' להנשיך לרחל אנו המקיף חסד דתפארת אינא קדישא :

יום ד' להנשיך לרחל אנו המקיף חסד דנלח דאינא קדישא :

יום ה' להנשיך לרחל אנו המקיף חסד דהוד דאינא קדישא :

יום ו' להנשיך לרחל אנו מקיף כללו ה' חסדים שציסיד אינא קדישא :

יום ז' להנשיך לרחל אנו מקיף כללי ה' חסדים דמלכות דאינא :

תפלה לשיבת הסוכה

על ידי ואלות ישיבת סוכה וסוכה תהיה אור העקיף והחשקים עליונים דלמח
 עילאה לרחל אמונו ואנו בני זלכיס רחל אמונו נראה ונחלוקן צחך הסוכה
 הזאת לקבל אור העקיף ההוא אלא בכה גדולת חסדך העליונים הפלח חסדך
 מושיע חוקים ואור העקיף ההוא יסבך עלינו ויקיפנו וכל לדדנו ונחמה ונחלוקן
 בכל סוכה אמונה עילאה המסוכב' על הצנים ומבא קדישא ונרציה המסוכבים
 והמוקפים ומאמנה עילאה. ועל ידי ישיבתנו תוך הסוכה תושך עלינו הארה זו
 על כר"ן לעבוד את ה' אלהינו עצודה שלימה ותשרה שכינתך ציטנו ותפרוק
 עלינו סוכת שלומך ולחקיף אות' מונו כבודך הקדוש והטהור ככשר יעיר קנו
 וכסס שעשניו ציחיו ערלי וסוכתנו קצב גם למעלי' האדם העליון עשה ביתו
 קוד את צ' קוד הצניח היא אמו כי שם ציחו עתה יעשה אותה ערלי ויעשה
 סוכתו סוכת דוד קצב לדיקו"ס ירשו חר"ץ וישכנו לבע"ד עליה. וגם זכות
 עשיית ציחיו ערלי ללאת החולה יחשב לנו באלו הרחקנו מדוד על אשר
 היינו מחוייבי בלות והרב בצקנו ומעונינו ומחטאתינו טהרנו וצייציתנו זאת
 בסוכה יתרון מושג ללא אשר ישכנו בקוד ונחשקים ועם ותי שוא ועם רשעים
 פועלי און וזכינו שישכנו עמנו אצותינו הקדושים ז' אושפיזין קדישין עילאין
 תוך מחנה קדושת סוכתנו ומזיו הארתם הקדושתם תשפיע עלינו רוב זכות
 חיים ושלום ולרעבים גם למאים הן לחנום ומים נאמנים וזכותם וזכות לדקתם
 יעמוד לנו שלא כצות ולא נכלם ולא נכשל צדום ונכשול ועון אשר חנוה
 ע"י אכילתנו ושתיתנו צמח הקדוש הזה וכשצב לחם ומהיה טובים וכל יעבדו
 אותנו הגשונים ונלקיים מלוחדך ואל תשליכנו ומלפניך מלהסתופף צלל כנפידך
 ועשה נא למען שורך ולמען זכות ז' אושפיזין עילאין להשיג נא את באלותינו
 ואת למה דוד ומהרה תלוייה וקרנו תרום ציטעהך להעביר גלולים ון הארץ
 והאלילים כרות יכרתון לתקן עולם צמלכות שדי וזכה וירש טובה וזרחה לשבת
 בסוכה של ליתן כמאור התמלא בסוכות עירו ותהא חסודה ואלות סוכה זו
 שאלו מקיימין כללו קיימונה בכל פרטיה ודקדוקיה ותנאיה וכל המלות החלויות
 בה ותתבי לנו החתימה לחיים טובים ולשלום אמן כן יהי רצון :

וְכַל

יום יום יקיים בצפוק של צחינת ודת היום :
יום א' שופה ה' הלכה נפש' הושיעני למען חסדך יהי חסדך ה' עלינו
 כאשר יחלנו לך קוונה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך :
יום ב' עוררה את בצורתך ולכה לישועתה לנו וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל
 תעזבני עד אגיד ארועך לדור לכל יצא בצורתך. לך זרוב עם בצורה תעור
 ידך תרום ימניך. עתה ידעתי כי הושיע ה' משיחו יענהו ומשיחו קדשו בצבורות
 ישע ימיו :

יום ג' תתן לראשך ליות הן עטרת תפארת'ת תנוגדך. כי תפארת עוזונו אתה
 וצלאונך תרום קרנו עורי עורי לצטי עוזך ליון לצטי צבדי תפארתך
 ירושלים עיר הקדש ולתחך עליון על כל הגוים אשר עשה להפלה ולסם
 ולתפארת ולהייתך עם קדוש לה' אלהיך כאשר דבר :

יום ד' ה' אלהים' לצנות השיבנו אחר פניך ונושעה. תודיעני אורם חיים
 שוצע שמחות את פניך נעימות צימניך כלה :

יום ה' אלוכינו מה אדיר שורך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים גדול
 כבודו ציטעהך הוד והדר תשוע עלי ומהשיע ה' את הוד קולו ונחה
 זרועו יראה :

תפלת לישיבת הסוכה

ה

יום ו' נכספה וגם כלתה נפש"י לחלרות ה' לצי וצטרי ירכנו אל חל ח"י. יאחז
לישע עמוך לישע את ושיחך ונחלת ראש וניצית רשע ערום יקו"ד עד
לואר קלה :

יום ז' כי אתה ה' טוב וקלה רצ חסד לכל קוראיך ונלכותך ונלכות כל עולוים
ונושלתך צכל דור ודור. והיה ה' לנוכך על כל הארץ ציום ההוא יהיה
ה' אחד ושמו אחד ושבו יכללם יחד בצפוק לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת
והנלה וההוד כי כל צטוים ונארץ לך ה' המולכה והנחשט לכל לראש ;
ולאשר אין לו יד צקוד ה' תקתי נוסח תפלה כוללת לכל מלות הסג וזה
נוסחה :

רבש"ע אתה יודע כי צטר אנחנו ואין צנו ולא צטום צריה כח להשיג
ולכוין מעלתך וגדולתך כו"ש גדול מדוכנו ורצ כח ולתצונתו אין
מוספר וגם אם היינו יודעים לירוף שנותיך הקדושים וכוננת כל מלה ומלה
וכוננת כל צרכה וצרכה של כל מלה ומלה צפני עלמה וכל הייחודים וזוגי
מדות הקדושות העליונות הראויות לצא על ידיהם וכ"ש כי צטר אנחנו ולא
צינת אדם לנו ולא אתנו יודע עד מה ונהכוננת האלה :

לבן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיהא חשוז ומרולה לפניך
כל מלה ומלה שבעשה צחג הקדוש הזה הן מלות ישיבת סוכה וצרכתו
הן מלה נעילת לולב וצרכתו וכענעויו והקפות התיצה צו כאילו כיוננו צכל
לירופי שנותיך הקדושים העולים מתוכם וכל הייחודים וזוגי מדות העליונות
הראויות לצא על ידיהם ותלרף ונחשצחנו הטובה דרך צכל לעעשה פרטיות
לכל אלה המלות הקדושות הנעשיות צחג הקדוש הזה ויעלו לפניך עם שאר
מעשה המלות של צני עלייה אשר צאו צמעלוונת הכונה וקודותיה ויונקים
ווקוד הנחמויה היודעים והמוכונים כל הכוונות הראויות לכל אלה המלות :

ודרך צכל לנו וכוונים ליחדא שחא דקצ"ה ושכינתיה צדחילו ורחיו ליחדא שם
י"ה צו"ה ציחודא שלים צטס כל ישראל והרי לנו עושים מלות ישיבת סוכה
ולולב לתקן שורטיהן צמקום עליון צשיעור קיומה צכל פרטיהן ותקוניהן ודקדוקיהן
לעשות את כוננת יולרנו שליונו לעשות המלות האלה ולתת נחת רוח לפנינו
ולגרום שפע וצרכה רצה צכל העולמות ולתקן כל הציולות שפנלו תוך הקליפות
צין על ידי צין ע"י שאר עורך צית ישראל לתקן כל תרי"ג מלות הכלולות צמלות
אלו ולגרום ציוב צד' אותיות שם הקדוש ולצרך כר"ן שיהיו ראויים לעורר מין
התחין על ידי מעשה המלות האלה ויעלו לרצון לעורר אהבת דודים אמן :
ובן ראוי לכל איש ישראל צבניקתו צסוכה צכל לילה ולילה ונשצעת מיי הסב
לשומין אותו לאיש יונו ואחר כך יכלול השאר עמו ולרץ להקדים הלדיק
ציונו ואח"כ לכולל הצריו עמו :

ואנה ה' לקרלתי קדר יפה עינים וטוב רוחי רנו צתיצת סוכה ומוספר כל
האושפיזין קדישין כל איש יונו. והנה אקדר לפניך הכל צקדר יפה
לענון ירוץ הקורא צספרנו הקדוש הזה :

זה תוארו צכל לילה כשכנס לקוכה והוא צפתח הסוכה יאמר :
עולו אושפיזין עילאין קדישין עולו אנהן עילאין קדישין למיתצ צללא
דמחינונתח עילאה צללא דקצ"ה :

ליעול אחרים רחיונא אנה קדישא דהכי סליק לתתצן סוכ"ה סו"ך גי"ק כ"ב.
וא"ו גי"ב. כ"ף גי"ק. ה"י גי"ב ס"ו סך הכל גי' אצרה"ס. ואח"כ
יכללי ליעול יאמך ויעקב ושה ואתרן יוסף ודוד. וכן כשיצט יאמר צסוכות
תצנו

תפלת לשיבת הסוכה

תטעו ז' ימים תיבזו אוטפיזין עילאין קדישין תיבזו אצטן עילאין זללס דמיונות'
זללס דקצ"ה זכאס חולקת' וזכאס חולקיהון דישראל דכתיב כי חלק ה' עמו יעקב
חזל נחלתו :

ליל ב' יאמר עולו אוטפיזין וכו' ל' ליעול יאחק עקידה אצט קדישא
דהכי סליק לחוטטן סוכה זא"ת ז"ס ח' פ' ל' ל' עולה ר"ח גימ'
יאחק. ויכללס יחד ליעול אצרהס יעקב ונשה ואחרן יוסף ודוד ואח"כ יאמר תיבזו
אוטפיזין כח"ל :

ליל ג' יאמר עולו אוטפיזין וכו' ליעול יעקב שלינח אצט קדישא דהכי סליק
ז' פעמים סוכ"ה גי' יעקב גס פנים דסוכה הוא ז' ה' י' ד' ואחרוייס
דאותיות סוכה ע' ז' ל' ו' עולה קפ"ז גי' יעקב ויכללס יחד ליעול אצרהס
יאחק ונשה אחרן יוסף ודוד :

ליל ד' יאמר עולו אוטפיזין וכו' ליעול ונשה רעיא ותינוח דהכי סליק
חוטטן סוכה פשוטה סוכ"ה זנילוי דיודיין סנ"ך וי"ז כ"ף ה"י גי' ונשה
וב' אוטיותיו וגס אס תחטוב א"ז ב"ד ה"ר ז"ח ט"ו כ"ל וי"ן ס' גי' רכ"ה.
א"ז ב"ד ה"ו ז"ח ט"ו ב' הרי גי' ע"ה. א"ז ב"ד ה' הרי גי' ט"ו סך הכל
גי' ונשה ויכללס ליעול אצרהס יאחק ויעקב אחרן יוסף ודוד :

ליל ה' יאמר עולו אוטפיזין וכו' ליעול אחרן כהנא רצא קדישא ותינוח דהכי
סליק סוכ"ה סנ"ך גי' ק"כ וי"ו גי' כ"ז כ"ף גי' ק' ה"י גי' ט"ו
סך הכל רכ"ז גי' אחרן עם הכולל ויכללס ליעול אצרהס יאחק ויעקב ונשה
יוסף ודוד :

ליל ו' יאמר עולו וכו'. ליעול יוסף לדיקא דהכי סליק ויילוי סוכה לזד כזה
נ"ך גי' ס' ו' גי' ו' פ' גי' פ' י' גי' י' סך הכל קנ"ו גי' יוסף
ויכללס ליעול אצרהס יאחק ויעקב ונשה אחרן ודוד :

ליל ז' ליעול דוד ונחא ונחא ונחא דהכי סליק סוכה זנוספר קטן ס' גי'
ו' כ' גי' ז' ה' גי' ה' והכולל הרי י"ד גי' דוד גס ז"פ סוכה זח'
אותיות גי' ק"ך כנונין דו"ד הו"א הקט"ן ויכללס יחד ליעול אצרהס יאחק
ויעקב ונשה ואחרן יוסף ע"כ :

ובליל שביעי של סוכות יקרא לשון הזוהר פ' בראשית דע' וי"ל ת"ח
דכנינהון דו' צדיקיי זמין סב"ה לאעבר' לכל אוטין דעלמ' ולא
ישתאר בעלמ' אלא קב"ה בלחודיו וישראל גוי אחר בארץ בג"כ הכא ז'
ימים ת"ח דבניב מתמעטין וחולבין ובזמ' ח' שלטין ישראל לחודיהו בעלמ'
ומקריבין פ' א' איל א' רוא דיהוד' ז' כבש' לקבל ז' דרגין שעיר עזים
אע"ג דכבהו זמנ' יעבירונן קב"ה מעלמ' עם כל דא ישתאר מניה דלא
יתבטלון מפ"ו ובהווא זמנ' יפקין מים חיים מחכמה עילאה חצים אל הים
הקדמוני דא חסד עילאה וחצים אל הים האחרון דא גבורה תתאה וגבורה
עילאה בקיץ ובחורף כסטר' דאשא ובסטר' דמיא דלא ישתאר דינא בעלמ'
אלא כלא רחמי וחיים וחירו' בעלמ' ות"ח בהאי גלי' עבדין ניסוך חמים נביעו
דחסד באינן שיתין מו' יש בראשית וכולהון. זמין עילאין מקבלין מאינן מים
חיים דנפקין מירושלם עלאה ממיר' ובהו אחר רמז לאינן מים חיים באינן
שיתין וחסדי וצדיקי חדא בהאי הלולא בנין דרמז' להווא מיבו דזמין
קב"ה דמעבר כד יעבר קב"ה סאיבו מארע' דיתתון אינן מים חיים מהורים
באינן שיתין בהו' טוכה עלאה הווא ים האחרון ואינן תלת' לוגין מים
י"ח ביצים לקבל צדיק דאקרי חי עולמי ועל ידיה מיד נחתין באינן שיתין

תפלת לישיבת הסוכה

ות"ח הלל הזקן כד הוה בהאי הלול' אמר אם אני כאן הכל כאן ואם אין אני
 כאן מי כאן הוה רמיז ואמר אי שכינת' דאקרי אני שריא כאן הכ"ל כאן
 הווא אתרא דאקרי כ"ל דאתי לאזדוגא בה ואם אין אני כאן מי כאן דהא
 לא חשיב' מיבו שלמי' בגין דשכינת' לא שריא בארע' קדיש' אבל כד
 'שתלמו אינון פרים כדן כתיב ושאתם מים בששון ממעיני הישועה מאן
 אינון. אינון שית מעייני דאינון מריקין בהאי ישועה (פ"י מלכות) וכדן
 עלמא כליה בהרוה בגין דנפק' שכינת' מבין הווא סאיבו דשאר עמין
 בג"כ ביום השמיני עצרת תהיה לכם עכ"ל :

ואחר כך יאמר יר"מ ה' א"ה שזכותי' ארטיפין עילאין קדישין אברהם יצחק
 ויעקב משה ואהרן יוסף ודוד אשר נלווי החרת כשנתם ונתוללים ונעדי'
 צדוך סוכתנו שתוכנו צדחמין ונחסדי'ך הגדולים לרחות ונהרה צתפאר'ת עווד
 להעציר גדולים וון הארץ והאלילים כרות יכרתון לתקן עולם צמלכות שד"י
 וכל בני צער יקראו צמך להפנות אליך כל רשעי ארץ ויקויים צנו מקרא
 שכתוב והיה יום ה' הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור
 והיה ציום ההוא ילאו מים חיים ומירוסלים חלים אל הים הקדמוני' וחלים אל
 הים האחרון בקיץ ובחורף יהיה ה' לנוגך על כל הארץ ציום ההוא יהיה
 ה' אחד ושמו אחד ותמום לחיים טובים צרכה ושלום וישועה ורחמה כל בני
 צדיקת. וזכה וזכיה וירש טובה וצרכה לחיי העולם הבא ונהיה אהבנו ורענו
 זרע זרענו כולנו יודעי שמך ועושי לכוונך והטוב צעייך ונולא חן ושכל טוב צעיני
 רבנים ואדם יחד לצצנו ליראה ולאהבה את שמך לצבד עצודתך הקדושה תמיד כל
 הימים אכ"ר :

וראוי ונכון להיות סוכתו מלא צרכת ה' צלימוד החורה על שולחנו כי ע"י
 ליימוד החורה עס צבוכה גורם יחוד עליון שהוא נחצר חורה שכתב
 עס הסוכה סוכת דוד וקרא צחמת פועל דק כזכר צוהר וכ"ש חס הוא
 לייוד צדך חמת צוהר וכיואל וכלי ספק אהרה כי עס ינלאו ז' לדיקים
 ארטיפין עילאין אברהם וה' לדיקייא ודוד מלכא כי סומנה זו היא יותר
 וקוצלת אלס וחסעודה הגשמים כי עס יאכלו לחם לחמה של חורה עס
 השכינה ישל צרכה מלת ה' ונשצעה לדיקים עמודי עולם :
 וראוי ללימוד צוהר כל לילה ולילה מעיין סוכ :

ליל א'

(בוהר פ' אמור דף ק"ג ע"ב) בסכת תשבו חסר ודא עננא חד דכלהו קשירין ביה
 דכתיב כי ענן י עליהם יומם. וכתיב ובעמוד
 ענן אתה הולך לפניהם יומם דא הוא עננא דאהרן דאקרי יומם דכתיב יומם
 יצוה יי חסדו עננא חד נמייל עמיה חמש אחרנין ואינון שית. ועננא אחרא
 דכתיב ובעמוד אש לילה דא נהרא לאור לישראל מנהירו דאינון שית :
 רבי אלעזר פתח כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך וגו'. האי קרא על
 כ"י אתמר בשעתא דהות אזלה במדברא עמהון דישראל. וזכרתי לך
 חסד נעורייך דא עננא דאהרן דנמלא בחמש אחרנין דאתקשרו עלך ונהירו
 עלך. אהבת כלולותיך דאשתכללו לך (ס"א וכלהו אשתכללו בך) ואעמרו
 לך ואתקינו לך ככלה דתעדי תכשיטהא וכ"כ למה. בגין לכתך אחרי במדבר
 בארץ לא זרועה. ת"ח בשעתא דב"נ יתיב במדורא דא צלא דמהימנותא
 שכינתא פרסא נדפהא עליה מעלילה ואברהם וה' צדיקייא ודוד מלכא
 שויין

זוהר לליל ראשון

שוין מדוריהון עמיה הה"ד בסכת תשבו שבעת ימים שבעת ימים כתיב
ולא בשבעה ימים. כגוונא דא כתיב כי ששת ימים עשה יי את השמים
וגו'. ובעי כ"ג למחדי בכל יומא ויומא באפנין נהרין באושפיון אלן דשריין
עמיה. ואמר ר' אבא כתיב בסכת תשבו שבעת ימים ולכתר ישבו בסכת
בקדמיתא תשבו ולכתר ישבו אלא קדמיתא לאושפיון. תניינא לבני עלמא.
קדמיתא לאושפיון כי הא דרב המנונא סבא כד הוה עייל לסוכה הוה חדי
וקאים על פתחא דסוכה מלכא ואמר נזמן לאושפיון מסדר (נ"א נסדר)
פתורה וקאים על רגליו ומכרך ואומר בסכת תשבו ז' ימים תיבו אושפיון
עילאין תיבו אושפיון מהימנותא תיבו ארים (ס"א אסחי) ידוי וחדי
ואמר זכאה חולקנא זכאה חולקיהון דישאל דכתיב כי חלק ה' עמו וגו'
והוא יתיב. תניינא לבני עלמא דמאן דאית ליה חולקא בעמא ובארעא
קדישא יתיב בצלא דמהימנותא לקבלא אושפיון למחדי כהאי עלמא
ובעלמא דאתי. ועכ"ד בעי למחדי למסכני מ"ט בגין דחולקא דאינון אושפיון
דזמן דמסכני הוא. והוא דיתיר בצלם דא דמהימנותא זמן אושפיון
אלן עלאין אושפיון מהימנותא ולא יתיב לון חולקיהון כלתו קיימי מניה
ואמרי אל תלחם את לחם רע עין וגו'. אשתכח דההוא פתור' דחקן דליה
הוא ולאן דקב"ה עליה כתיב וזריתי פרש על פניכם וגו' פרש חגיכם ולא
חגי. ווי ליה לחהוא כ"ג בשעתא דאלין אושפיון מהימנותא קיימי מפתוריה.
ואמר ר' אבא אברהם כל יומי הוה קאים בפרשת אורחין לזמנא אושפיון
ולתקנא לון פתורי השתא דזמנין ליה ולכלתו צדיקיא ולדוד מלכא ולא
יהבין לון חולקיהון אברהם קאים מפתורא וקרי סורוגא מעל אהלי האנשים
הרשעים האלה וכולתו סלקין אבתריה יצחק אמר ובטן רשעים תחסר. יעקב
אמר פתך אכלת תקיאנה ושאר כל צדיקיא אמרי כי כל שלחנות מלאו
קיא צואה בלי מקום. דוד מלכא אמר (חסר כאן) ואשלים דינוי דכתיב
והיו כעשרת הימים ויגוף ה' את נבל וימת. מאי קא מיירי בגין דדוד שאל
לנבל ואתעביד ליה אושפיון ולא בעא. ודא זמין ליה ולא יתב ליה חולקא
זבאינון י' זמן דדוד מלכא דאין עלמא אחרן עליה ההוא כ"ג דאשלים
ליה ביש יתיר מנבל. אמר ר' אלעזר כגי' אורייתא לא אמרה עליה דכ"ג
יתיר אלא כמה דיכול דכתיב איש כמתנת ידו וגו' ולא לימא איניש אכול
ואשבע וארוי בקדמיתא ומה דישתאר אתן למסכני אלא רישא דכלא
דאושפיון הוא ואי חדי לאושפיון ורוי לון קב"ה חדי עמם ואברהם קרי
עליה אז תתענג על ה' וגו'. ויצחק קרי עליה כל כלי יוצר עליך לא יצלח.
אר"ש האי דוד מלכא א"ל בגין דכל זיינין דמלכא וקרבין דמלכא בידוי
דדוד אתפקדו. אבל יצחק אמר גבור בארץ יהי זרעו וגו' הון ועושר בכיתו
וגו' יעקב אמר אז יבקע כשחר אורך וכל שאר צדיקיא אמרי ונחק ה'
תמיד והשבע וגו'. דוד מלכא אמר כל כלי יוצר עליך לא יצלח דהא הוא
על כל זיני עלמא אתפקדו. זכאה חולקיה דב"ג דוכי לכל האי זכאה חולקיהון
דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי עלייהו כתיב ועמך כלם צדיקים וגו' :

ליל ב'

(פרשת מטות דף רנ"ח ע"ב) ובחמשה עשר יום וגו' ר' אבא פתח ותנח התיבה
בחדש הזה וגו' ת"ח כל הני זמנין אולת אימא על
בני"א בגין דלא ישלום סמרא אחרא עלייהו ובגין לשונא לון כיון דאשתזבי
בנהא

בנהא והא יתבין בסוכות מתנמדין בנטורא יומא קדמאה ויומא תניינא פקדת
 לון לישראל למעבד סעודתא לממנן דשאר עמין ואיהו לא שריא חמן
 מיומא תליתאה דאיהו י"ז לחדש שריאת למשרי עלייהו הה"ד ותנה התיבה
 בחדש ה' ביו"ט יום לחדש על הרי אררט מורין דכל לוויתין ומרדין שראן
 בנוייהו. א"ר אלעזר יומא קדמאה דהג לא שריא עלייהו ולא יומא תניינא
 אלא יומא תליתאה דאוסף וגרע שרייא עלייהו אוסף אתון וגרע קרבנין
 דכתיב עשתי עשר וגו' והכי את הוי לרע עין בגין דיומא קדמאה ויומא
 תניינא חדוה דבנהא ואינון מפלגי עדאן לון. מיומא תליתאה ולהלאה
 דאיהו שריא עלייהו מה כתיב והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי
 בעשירי בא' לחדש נראו ראשי ההרים. והמים היו הלוך וחסור אלין קרבנין
 דאזלין ומתמעטין וכמא דאינון מתמעטין ה"ג אתמעט טובא דילהון. אר"ש
 אלעזר ת"ח מיומא תניינא שריאו מיא לאתחזאה כיון דשריאו מיא מיומא
 תליתאה איהו שרת עלייהו ואינון מים לא הוו ידע בכלאי (ס"א בכלא)
 אמאי רשימין הכא דהא טובא דישראל לא הוי באתר דמעומא אלא באתר
 דרבויהו ובגין דאזלין מיין דרשימין הכא אתמעטין אתא קרא לאשמועינן דכתיב
 והמים אינון דידיעין ביומי דהג אינון דרשימין גו קרבנין דאינון מורי לוויתין
 היו הלוך וחסור טובא דילהון ונגידו דאנגיד עלייהו היו הלוך וחסור ובגין
 דאינון מים דלהון הוא לא אתחברן אתון דלא יתחבר טובא דלהון אלא
 זעיר זעיר. אבל לישראל דאינון מקב"ה מה כתיב ודורשי ה' לא יחסרו כל
 טוב. רישיה דקרא כפירים רשו ורעבו אלין ממנן דשאר עמין ודורשי ה'
 אלין ישראל לא יחסרו כל טוב אלין אזלין ואסתללו לעילא לעילא ובגין
 כך טובה דילהון דאינון מים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי דא סבת
 דהא כדין ימי הרעה הוו ואתערת ההיא רעה ואתקפא וכלה קדישא לא
 אנהירת מגו שמשא כדין נראו ראשי ההרים אלין אינון הרי חשוכה מורין
 דלויתין אתחזון ואתקפו ועבדין בישין בעלמא ביומין אלין אשה כהאי
 עולה דהא כרי הני אשים אכלי חולקיהון. ע' פרים אלין אינון לקבל שבועין
 ממנן דשלמי על ע' עמין וסלקין ביומא קדמאה ונחתי בכל יומא אינון י"ד
 ס' י"ד ה' ידא דשילמא עלייהו תדיר בכל יומא ויומא. אמרין בני שנה
 מניינא דלהון ח"ץ ואי תימא אי הכי רע עין הוינן לגבייהו אין דהא כתיב
 כי גחלים אתה חותה על ראשו. אבל אנן לא יתנינן אלא בחדוותא דלית
 ביומי שתא חדוותא כאלין יומין. ובגין דאנן יתבין בטוב לבא ובחדוותא
 דרעותא אתהפך עלייהו גחלים על רישיהון גומרין מלהטן חדוותא דילן
 עבדי לון ביש יד ה' וח"ץ כך סלקן בחושבנא דילהון. וכל דא אי תימא
 מאן יהיב לן לאקרבא עלייהו דלמא אינון לא בעאן כל דא. אלא לית
 חדוה לכל אינון ממנן בכל אנון תורים אילים ואמרין כהני בשעתא דישראל
 יתבין להון סעודתין אלין ועם כל דא לא מתקרי כללא. אלא לקב"ה בלחודוי
 ואינון מתקריבין תמן ואיהו פליג לון ועל דא כתיב אם רעב שונאך האכילהו
 לחם אלין אינון קרבנין דהג ואם צמא השקהו מים אלין מים דרשימין הכא
 ביומי דהג ביומא תניינא וביומא שתיתאה ושביעאה וסימן בוז יבוזו לו.
 מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה אלין אינון מים דמנטכי ישראל
 בהג כחדוה וברחימו דקב"ה דכתיב ושאתם מים בששון ונחרות לא ישמפוה
 אלין אינון נהרי דאפרסמונא דכיא דכלהו דבקי ומתקשרי ברחימו דא. אם
 יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז דא סמא"ל באהבה דישראל למהוי

ליה חולקא בהדיהו באינון מים דרשימין הכא כפרשתא דכתיב כל הון
 יקר נמצא כוז יכוז סימנא דאינון מים כוז יכוז לו ודאי דהא בלחז אתחשיבו
 לגבן חרש נשבר דלית ליה תקנה לעלמין. מים דילחון אתפליגו בזומין
 כוז' אשתארו שאר זומין דאינון ג' ד' ה' וסימן חר'ש את חרשי האדמה
 ולית לון תקונא כהרן ולא לעלמין. ואי תימא כוז יכוז לו כתיב התם כי
 לא כזה ולא שקץ ענות עני יומא דמטאה מאי עביד ליה אלא לא אקרי
 ראשון ולא אקרי אחר אלא מ'ז סתם בלא רשימא כלל אבל שירותא
 דרשימו דיומין מיום שני הוי. ודכי אתחזו בגין דלית טוב בשני ובגין כך
 לא רשים ראשון ולא אחר כלל זהו בסתם ושרי רשימו דיומין ביום שני
 ואתפלגו מים ככוז' ואשתארו בזומין חר'ש כמה דאתמר וכלא בדקא ואת
 זכאה חולקהו דישאל דידעי לאעלאה לנו מוחא דאנווא ובגין למיעאל
 לנו מוח מחכרין קליפין אלין ועאלין מה כתיב לבתר כל האי ביום השמיני
 עצרת תהיה לכם לבתר כל הני דחברו כמה קליפין וחכרי גניזין וכמה נחשים
 קמלו וכמה עקרבים דהו לון באינון טורי דחשוכה עד דאשכחו אתר דישובא
 וקרתא קדישא מקפא שורין סחור סחור כדון עאלו לגבה למעבר נייחא
 תמן ולמחדי בה והא אוקימנא מלה ודא איהו עצרת כנישו אתר דמתכנש
 בלא לגבה תהיה לכם ולא לאהרא למחדי אתון כמאריכו ויהו בהדיכו
 ועל דא כתיב שמחו בח' וגילו צדיקים והרגינו כל ישרי לב :

ליל ג'

(פרשת תצוה דף קפ"ב ע"ב) את חג המצות תשמור האי איהו אתר דאקרי
 שמור ובג"כ כתיב את חג המצות תשמור ז' ימים
 תאכל מצות כאשר צויתך. ז' ימים אלין לאו אינון כוז' הימים דסכות
 דאינון עלאיין ואלין תתאין ועל דא באינון הלל גמור וכחני לאו הלל גמור
 ועל דאינון לתתא ז' ימים תאכל מצות. מצת כתיב חסר בלא ו' דעד לא
 שראן אינון יומין עלאיין רז' ואי תימא כיון דחג המצות אתקדש אמאי
 נחתא דהא תנינן מעלין בקדש ולא מורידין אמאי נחתא לחפא באינון
 יומין תתאין. ת"ח כתיב וכפר בעדו ובעד ביתו וגו' מאן דיכפר אצטריך
 לכפרא עליה בקדמיתא ובתר על ביתיה. כנוונא דא האי דרנא שארי
 לאתקדשא ולנפקא בקדושה לכפרא עליה וכיון דאיהו אתקדש בעי לכפרא
 על ביתיה ולקדשא לון ועל דא נחית לתתא לקדשא ביתיה. וכמה מקדש
 לון לישראל דלתלא כחושבנא דעומר וכיון דאלין מתקדשאן בעינן לסלקא
 לה לעילא דהא כד ביתא דמטרוניתא אתקדשת כדון סלקת לעילא לאתקשר'
 באינון יומין עלאיין לעילא ועל דא אנן עבדין חושבנא בקיומא על קיומא
 קיימין בגין דאינון יומין יומין עלאיין אינון וכן בכל זמנא דעאל בגין לאינון
 יומין עלאיין בין בצלותא בין בשבתא אצטריך לקיימא על רגלוי ירכין
 וגופא כדרא דתמן ירכין וגופא לקיימא כדכורא דקיימא בחיליה ולא כנוקבא
 דארחה למיתב. ועוד בגין שכחא דעלמא עילאה ובגין דאיהו רזא דכורא
 נשים פטורות מחושבנא דא ולא מחייבין למימני בר דכורין לאתקשרא כל
 חר כדקא יאות. כנוונא דא יראה כל זכוך דכורין ולא נשין בגין דרזא
 דכרית כדכורא איהו ולא כנוקבא ובגין דקיימא רזא לעילא נשין לא
 מתחייבין ורזא אוליפנא הכא דבכל ז' יומין מאלין יומין עלאיין נשלא קדושא
 ומא ח' דאלין תתא' והאי תתא אקרי שבוע דאתקדש כוז' יומין עלאיין

וכן בכל ז' וז' מאינן חמשיין יומין עד ולא עד בכלל וכד אשתכחו ארבעין ותשע יומין עלאיין אשתכחו לתתא ז' יומין דאתקדשו בהו ועל דא כתיב שבע שבתות תמימות תהיינה בנין דאינון נוקבין נקט קרא לישנא דנומבין וכד אתקדשו בהו וכיתא מתתקנא לאתחברא אתתא כבעלה כרין אקרי חג שבעות מאינן נוסכי דשארז עלייהו אינון יומין עלאיין דאתקדשו בהו ובג"כ כתיב בשבעותכס אינון די לכוך ולא כתיב בשבעות. בנין דהכי נמי מתקדשין ישראל לתתא עמהון. ועל דא כד טמון לתשעה וארבעין יומין ההוא יומא עלאה דעלייהו אקרי יומא עלאה דעלייהו אקרי יומא דחמשיין דשליש על תשעה וארבעין יומין רזא דכללא דאורייתא במ"ט ענפין. וכרין ההוא יומא עלאה יומא דחמשיין באתערותא דלתתא אפיך אורייתא כלילא בתשעה וארבעין אנפין :

ליל ד'

(פרשת תצוה דף קפ"ו ע"ב) וכד ישראל אינון בחמיסר יומין כרין נטיל לבני לפרסא גרפוי עלייהו ולמחדי עמהון ועל דא כתיב ולקחתם לכם ביום הא' פרי דא איהו אילנ' דאקרי עץ פרי ואשתכח ביה פרי עץ הדר כד"א הוד והדר לפניו מ"ט אקרי הדר ומאן איהו הדר אלא דא צדיק אמאי אקרי הדר והא אתר טמיר' איהו דלית ליה גלוי' וצריכ' לאתכס' תדיר ולית הדר אלא מאן דאתגללי' ואתחזי' אלא אע"ג דאיהו דרנא טמיר' הדור' איהו דכל גופ' ולא אשתכח הדור' לגופ' אלא ביה. מ"ט מאן דלית עמיה דאי דרג' לית ביה הדור' למעיל בבני נשא. קלא לאו עמיה בדבורה והדור' (ס"א בדבורא) דקלא אתפסאת מיניה. דיקנ' והדור' דדיקנ' לאו עמיה ואע"ג דאתכס"י ההוא דרג' על הדור' דגופ' ביה תלי' ואתכס"י ואתגל"י. ובג"כ עץ הדר איהו עץ דכל הדור' דגופ' ביה תלי' ודא איהו עץ כחדא וענף עץ אבות תלת' ועלין דלית דא בסטר' דא ודא בסטר' דא וחד שלישי עלייהו. וערבי נחל תרין דלית להו ריחא ומעמ' כשווקין בבני נשא ובגין כך לולב נטיל כלהו כחוש' דשררה קיימ' דגופ' ומה דנפיק לבר טפח רכי הוא בנין לאשלמ' ולאפק' כלא ולשמש' כדקא חזי ובגין כך בהני זינין בעי ב"ג לאתחזאה קמי קב"ה עלין וטרפין דהני תמרים אינון כל שאר חילין דאתאחדן באינון כנויין דקב"ה אקרי בהוי. בנין דבעינן (ס"א להתחדא) לתתא כנונא דלעיל' לית לך מלה בעלמ' דלא אית לה דוגמ' לעיל'. כנונא דלעילא הכי אית לתתא ובעו ישראל לאתאחדא ברזא דא דמהימנות' קמי קוב"ה. כתיב בסכת תשבו שבעת ימים דא הוא רזא דהימנותא האי קרא על עלמא עלאה אתמר והכי תנינן כד אתכרי עלמא אתמר האי קרא כד שרא חכמה עלאה לנפקא מאתר דלא ידיע ולא אתחזי כרין נפיק חר משחתא ובמש וזה"י חכמת' עלאה נציץ ואתפשט לכל סטרין ברזא דמשכני עלאה וההיא משכני עלאה אפיך שית סטרין וכרין ההוא נציצו דמשחת' נהיר לכללא ואמר בסכת תשבו ז' ימים. מאן סכת חסר ו'. דא משכנא תתאה דאיהו כעששית' לאחזאה לכל נהורין וכרין אמר בסכת תשבו ז' ימים. מאן ז' ימים מעלמא עלאה לתתאה דכלהו קיימי בקיומא לאנהרא להאי סכת. ומאן איהו דא סכת דוד הנופלת סכת שלום. וכעי עמא קדישא למיתב תחות צלחא ברזא דמהימנות' ומאן דיתב כצלא דא יתיב באינון יומין עלאיין ועיד כלהו בסכת בסכת

בסבת וחד בסוכות שלים לאחזאה דמאן דיתיב בצלא דא יתיב באינון יומין
 עלאיין לעילי' דקיימין על האי תתאה לאנחרא ליה לחפאי עליה ולאנני' ליה
 בשעתא דאצטרדין. ותו כלהון אקרונ סכות בשלימי וכד איהו חסר כתיב סכת
 דא עלמא תתאי דבהא כהני ז' יומין קדישין למיון לשאר ממנן רברבן
 דעמין בעוד דאיהו נטלא חרוה בעל' ולא יקמרגון חרוותא ובגין דיתערבבון
 (ג'א דיתעדנון) כההוא מונא קרבנין דלהון סגיאין יתיר משאר יומין בגין
 דיתעסקון בהו ולא יתערבבון לבחר בחרוה דישראל. ומאן חרוה דישראל
 דא יומא תמינאה דעצרת. ות"ח בעוד דאינון שאר ממנן חראן ואכלין
 כההוא מונא דמתקני לון לישראל. אינון מתקני כורסייא לקביה מתתא
 ולסלקא ליה לעילא באינו' זינין ובההוא ובחלולא ולאקפא מדבחא. כדן
 איהו סלקא ונטלא כרסיא וחרוה כבעלה. ושאר חיוון רברבן ממנן דעמין
 אכלין ומדקן ורפסן ואחזנו. ואיהו נקמא נפשאן בענוגין לעילא כמא דאתמר.
 כיון דנתתא והא נקמא כל ברכאן וכל סדושין וכל ענוגין וישראל כל חני
 שבעת יומין הוו משנין לה באינון עוברין דקא עוברין ומקרבין בהדה כדן
 נחתא לקרבא בבנהא ולמחדי לון יומא חר. וההוא יומא איהו יומא תמינאה
 בגין דכל ז' יומין אחרנין בהדה ועל דא איהו תמינאה ותמינאי יומין כחדא.
 ובגין כך אקרי עצרת כנישין. כנישין כלהו אהא' יומא ואקרי שמיני ולית
 שמיני אלא מגו שביעא' כתיב יהי שם ה' מבורך מאי מבורך כלא כלא
 ידעין אבל רזא חרא ידע חד מחברנא מדברנא אהוואר ליה בחלמא
 (ור' יצחק כפתורא שמה. מאי מבורך שירותא קשה וסופיה רך. מ"ב קשה
 ודינא איהו ודאי. (ולכתר רך) כנוונא דא יומא דר"ה מ"ב דהא במ"ב
 (וכרזא דמ"ב) אתוון אתברי עלמ' ועל דא אתברי בדינא. לכתר רך ועל
 דא תנינן כל שירותין קשין וסופא דלהון רכין (כנוונא דא). ביומ' דראש
 השנה מ"ב קשה בדינ'. ביומ' דעצרת רק כחרוה. ת"ח מה בין דינא עלאה
 להאי דינא דינא עלאה שירות' וסופ' קשה ולית מאן דיקו' ביה וכלמא
 דאזיל אתתקפ ונתר דשארי לא סליק מיניה עד דאכיל ושתי כלא דלא
 אשתאר כלום. אבל דינא אחר' דחת' שירות' קשה וכל מה דאזיל אתחלש
 עד דנחיר אנפין כנוונא דא דינ' דנוקב' דחלש חילהא. אימתי אתער דינ'
 דלעיל' למשרי על עלמא. ביומ' דסופ' ועל דא לא אשתאר כלום בעלמ'
 כר ההוא תיבותא דנח דאיהו כנוונ'. עלאה דסביל לחהו' דכתיב' ואי לאו
 דומין קב"ה ואשתכח ברחמי על עלמא כל עלמא אלא תעביד דכתיב' ה'
 למכול ישב ועל דא לא שרי' דינ' דלעיל' על עלמא דלא יכיל עלמא
 למסביל ליה אפי' רגעא חדא אדהכי הוה ר' שמעון בכי וחדו' וקפו עיינין
 וחמו חמשה מאינון פרושים דהוו אזלי אכתריה למתבע ליה. קמו. אמר
 ר"ש מכאן ולהלאה מה שמך. אמר נהוראי סבא בגין דנהוראי אחרא אית
 גבן. אזלו ר"ש ואינון חברייה עמיה תלת מילין. אמר ר"ש לאינון אחרנין
 ומה אורח' דא גבייכו. אמרו. למתבע ליה להאי סבא דמימי אנן שתאן
 במדברא. אתא ר"ש ונשקיה אמר ליה נהוראי שמך ונהור' אנת ונהור' עמד
 שרי. פתח ר"ש ואמר הוא גלא עמיקת' ומסתרת' ידע מה בחשוכא ונהור'
 עמא שרא. היא גלא עמיקת' ומסתרא קב"ה גלי עמיקת' ומסתרת' דכל עמיקין
 סתימין בלאין איהו גלי לון. ומאי מעמא גלי לון. בגין דידע מה בחשוכא
 דאלמלא חשוכ'. לא אתידע נהור' ואיהו ידע מה בחשוכ' ובגין כך גלי עמיקת'
 ומסתרתא דאי לאו חשוכ' לא יתגליין עמיקין ומסתראן. ונהורא עמי שרא.

מאן נהורא דא נהורא דאתגליי' מנו השוכא ואנן מנו השוכא דהוה במדברא
אתגלי לן נהורא דא רחמנא ישרי עמך נהורא בעלמ' דין ובעלמ' דאתי. אולו
ד'ש וחכרייא אלן. תלת מילין אכתריה אל אמאי לא אולו אלן עמד
בקדמיתא. אמר ליה לא בעינא לאשרח' לבר נש עמי השתא דאתו נויל
בחדא. אולו ור'ש אול לארחיה. אמר רבי אבא הא אנן ידענא שמיח
ואירו לא ידע שמיח דמר. אמר ליה מניה ידענא דלא לאחזאה :

ליל ה

(פ' ויהי ר' בידעיא) תא חזי כד אתער דינא בעלמ' דקב"ה יתיב על כרסי דדיני
למדידו עלמא בעי ב"נ לאתער' (בדינא) תשובה דייטוב
מחיוב' (נ"א מחובוי) דהא ההיא יומא פתקין כתיבו ומשתכחי כלהו באחמת' הא
כתיבין אי זכי ב"נ דייטוב קמי מאריה קרעין פתקין דעליה לבתר קב"ה זמין
קמיה דב"נ יומא דכפורי יומא דתשובה אי תב מחטאי טב ואי לא פקיד
מלכא למחתם פתקין ווי דהא תשובה בעיית לאסתלקא מניה אי זכו בתשובה
שלימתא בדקא יאות תליין ביה עד ההוא יומא כתראה דעצרת דהוא תמינא
לחג. ואי עביד תשו' שלימת' לקמי מארי אתקרעו ואי לא זכי אינון פתקין
נפקין מבי מלכא ואתמסין בידוי דסנמיר' ודינא מתעביד ופתקין לא מהדרן
תו לבי מלכא כדן צולמין אתעברו מיניה ולא משתכחין עמיה כיוי דמתעברן
מיניה הא ודאי טופסק' דמלכא עבר עליה ויטעו' כסא דמות' וכההוא ליליא
דחגא כתראה סנמירין זמינן ופתקין נטלין בתר דנטלי לון צולמין מתעברן
לא משתכחי ואי משתכחין גריעו יעבר עלוי טרעין בישי' בגריעות' דלחון
והא אוקימנא להא. ובספר - קדמאי אמרי יתיר כד רישא אנרא וישתכח גופא
בריה או אנתתי' ישתכחו והוא יסתלק וה"מ כד לא אהדר כל ההוא זמנא
בחיות' אבל אי אהדר טעמא דמותא ישעם ויתסי ואי גופא לא יתחו'
וישתכח רישא אינון סלקין והוא אתקיים וה"מ כד בריה זעירא ברשותיה
ואי ידוי פנימו עבידתא דידוי פנימין רגלוי מרעיי דרפוי עליה עיק צולמא
ואהדר עיק ואהדר עליה כתיב בבקר תאמר מי יתו ערב והאי כד נהרא
סיהרא ולילא אתתקן כנהורא. אבל זכאי חסידי בכל יומא ויומא מסתכלי
בלביהו כאילו ההוא יומא מסתלקי מעלמא ועבדין תיובתא שלימתא קמי
מאריהו ולא יצטרכון למלה אחרא זכאה חולקהו בעלמא דין ובעלמא
דאתי. ת"ח כל הנקרא בשמי כמה עילאין עובדי מלכא קדישא דהא באינון
עובדי (נ"א בריין) דאירו עביד לתתא קשיב לון בטלין עלאין דלעילא וכד
נטלין לון לתתא ועבדי כהו עובדא אתער ההוא עובדא. דלעילא דקמיר
בה כנון אוזבא עץ ארו והא אוקימנא מלי ואית מנייהו דאחדן בשמא
קדישא לעילא ועל דא בעינן לאהרא לון ולמעבד כהו עובדא בנין לאתערא
חרוה ההוא דאחיד ביה ועל דא תנינן במליי ועובדא בעיין לאחזאה מלה בנין
לאתערא מלה אחרא הה"ד כל הנקרא בשמי ולכבודי לאתערא יקרי בראתי
לייחדא לי יצרתיו למעבד ביה עובדא (נ"א חולא) אף עשיתיו לאתערא בי'
חילא דלעילא. ד"א כל הנקרא בשמי היינו דכתיב פרי עץ הדר. ולכבודי
בראתיו היינו כפת תמרים. יצרתיו היינו וענף עץ עבות. אף עשיתיו היינו
וערבי נחל ותקונא דראי דאמר קרא ולקחתם לכם ביום הראשון דייקא דהוא
חמישאה על עשור אבל ביום הראשון ההוא יום ראשון מאן הוא. אלא יום דנפיק
ראשון לנטלא (ד"א לכולא) במכועוי דמיין נביעין. ואנן בעיין לאמשכא ליה
לעלמא

לעלמא. למלכא דקטר בני נשא בקטרוי אטיה מטרונתא אתת ואפיקת לון
 לחירו ומלכא אשגח ליקרא דילה ויהב לון בידהא אשכחת לון כייפין וצחין
 אמרת הא אפיקת לון לחירו אייתי לון מיכלא ומישתייא כך הוא יו"ה אפיק
 לכלא לחירו ואנן כפני מזונא קאימנא וצחין למשתי' היא אתערט. למלכא
 בעטרוי בהאי יומא ידענא דהא מין גביעין עמה שרין שאילנא למשתי' למאן
 דאפיק לון לחירו ועד קרינן ליה יום ראשון דא בספר' דאגדתא ושפיר הוא.
 אבל בהאי יומא אברהם שירות' דכלא אי בענניקר היא שירות' אי במיא הוא
 שירותא דאברהם שארי למחפר בידי דמיא. פרי עץ הדר דא בירא דיצחק
 אהדר ליה לקבי' וקרא ליה עץ הדר פרי דהאי עץ הדר ידיעא כמות תמרים
 דכתיב צדיק כתר פרח ולא אשתכח בנייהו פרודא ועל דא לא כתיב
 וכפות אלא כפות בגין דלא סליק דא בלא דא ובהאי אתמליו' האי באר
 מבאר מים עלאין גביעין דהוא אתמלי בקדמיתא ומניה אתמליו' בירא עד
 דאיהו גביעו לכלא וענף עץ עבות דא ענפא דאלנא וררבה דאתקף
 ואשתרשא בשרשויא ואתעביד אלנא עלאה על כלא דאחיד בכל סמין
 ענף דאיהו עץ עבות עץ דאחיד לאכו' דהא מהאי נפל יסדא דעלמא
 ואתמליו' לארקא כבירא האי הוא עלמא ארקא דשקיותא וערבי נחל
 תרי אינון תרי נחלין דמיא אתכניש בהו לארקא לצדיק. ד'א וערבי נחל
 אלין אינון גבורן דאחידן ביה דיצחק דאתין מסמרא דהווא נפל עלאה
 ולא מסמרא דאבא. בג"כ כולא יאי ולא בסמא לפירין ולא עביד פירין.
 וערבי נחל תרין קיימין דגופא קיומא עלייהו אבל וערבי נחל ודאי כמה
 דאתמר. ואלין אינון כללו לארקא מיא לבירא. ד'א ולקחתם לכם ביזם
 דראשון פרי עץ הדר דא אברהם. כפת תמרים דא יצחק וענף עץ עבות
 דא יעקב. וערבי נחל אלין אינון תרין דרגין דאמרן ומאי דמתני האי בגין
 דעץ עבות דא יעקב דאחיד לכלו חלקין ודאי דא יעקב אבל הא אוקימנא
 פרי עץ הדר דא בירא דיצחק דא גבורא תתאה. כפת תמרים. כפת חסר
 קשור' דאתקשר בבירא כד'א כפיתו בסרבליהון בגין דאלין לא סלקין דא
 בלא דא וענף עץ עבות ענפא הוא עלאה דאתעביד עץ עבות אחיד
 לכל סמרא כד'א. ערבי נחל דא יצחק בכל סמרי דאחידן בסמרי' דנחלא ולא
 בסמרי' דאבא דתנינן אע"ג דבהאי נחל דינא לא אשתכח ביה דינין מתערין
 מיניה. ורב המנונא סבא פריש וערבי נחל אינון תרין קיימין דקאמרן דמיא
 נפקי מנייהו ושפיר אבלת"ח הא חזינן דתרין דרגין אלין דקיימי על דרג' דצדיק
 אינו וכנישו ררבה (ס"א דברבאן) נפקי מנייהו וערבי נחל לא נפקי מנייהו
 איבא ולא מעמא ולא ריחא והא אוקימנ' וכלא שפיר ועל דא אתרוג בשמאל
 לקביל לבא לולב בימינה כפת בכלא וקטיר בכל' דהא צדיק כפות הוא בכל'
 סמין ומפור בכלא ודא הוא קשור' דמהימנות' ובספר' דאגדתא שפיר קאמר
 דכל אלין אינון אושפיזין דומינין עמא קדישא בהאי יומא דבעין לאשכחא
 להו כיון דומין לון בהו בעי ב"ג למלכא בעותיה. וכאין אינון ישראל דידיעין
 ארחו דמלכא קדישא וידעין ארחו דאורייתא למחך באורה קשוט למזכי
 בהו בעלמא דין ובעלמא דאתי בזמא דא נפקי ישראל בסימנין רשימין
 מגו מלכא בגין דאינון נצחין דינא ומאי סימנין אינו סימני מהימנותא
 חותמא דמלכא עלאה. לתרי בני נשא דעאלו קדם מלכא לדינא ולא
 ידעי עלמא מאן מנייהו נצח נפק חר לגוון מכי מלכא שאילו ליה אמר
 לון מאן דיפוק ובידוי סימנין דמלכא הוא נצח. כך כולי עלמא עאלין
 לדינא

לדין' קדם מלכא עלאה ודאין לון מיז' דר"ה ויה"כ עד חמש תרי יומין לירחא
 זבני' אשתכחו ישראל זכאין כלהו בתיובתא טרחין בסכה ולולב ואתרוג ולא
 ידעי מאן נצח דינא מלאכי עלאי שאלו מאן נצח דינא. קב"ה א"ל אינון דמפקי
 בידיהו סימנין דילי אינון נצחין דינא. בהאי יומא נפסי ישראל ברשימו דמלכא
 בתושבחתא דהלילא עאלין בסכת אתרוג בשמאלא לולב בימינא חמאן כלהו
 דישראל רשימין ברשימין דמלכא קדישין. פתחי ואמרי אשרי העם שככה לו
 אשרי העם שה' אלהיו. עד כאן חרותא דכלא חרותא דאושפיזין:

ליל ו

(פ' ויקרא דף כ"ד ע"א) רבי יהודה פתח כתיב פרי עץ הדר כפת תמרים:
 פרי עץ הדר מאן הוא דא אתרוג. וכי אתרוג
 מעץ הדר הוא והא כמה קוצין אית סחרניה מכאן ומכאן ואת אמרת פרי
 עץ הדר. אלא רוא דמלה דכתיב ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח
 מן האדם לאשה ויבאה אל האדם וכתב וצמ מעצמי בשר מבשרי
 ודא הוא פרי עץ הדר. מנלן דאדם עץ אקרי דכתיב כי האדם עץ השדה.
 כפת תמרים דסליק לשבעין שנין וביה אשתכללו שבועין שנין עלאין ודא
 אכפת ואתקשר לעילא ותתא ועל דא אקרי כפות כד"א כפיתו דסליק
 להכא ולהכא. הה"ד כי כל בשמים ובארץ דייקא ר' יוסי אומר פרי עץ הדר
 דא מזבח דעביד פירין וסליס אבין לכל סטרין מ"ט בגין דכל שבועים שנין
 יהבין ליה חולקא ואתברכאן מכלהו. מאי קא מיירי בגין דמאן דחמי לגבי
 מזבח ככלא חמי דהא כפית לקבליה ההוא דכפית לעילא ועל דא אתקשר
 דא בדא. פרי עץ הדר כפת תמרים ולא כתיב וכפת תמרים. כתיב זאת
 משחת אהרן ומשחת בניו מאי קא מיירי אלא זאת דא מזבח דאתמשח
 על ידא דאהרן דכתיב ומשחת את מזבח העולה ואת כל כליו ומשחת זו
 משחת בניו דהא מכלהו אתמשח ואתרכי ואתרכי' ואתכד' ת"ח בחג סוכבים
 את המזבח זמנא חדא בכל יומא וז' זמנין לבתר מאי קא מיירי אלא למלכי
 דזמין אושפיזין ואתעסק בהו והוה ליה למלכא בת יחידא אמה ליה מארי
 מלכא בגין אושפיזין לא אשגחת עלי. א"ל חייך ברת' פרקט' חדא אסליק
 לך בכל יומא דשוי כלהו. כך בכל יומא ויומ' דחג מקריבין ישראל לקבל
 אומין דעלמי. אמר מזבח למלכ' קדישא לכלהו משתכחי מאנין וחולקין ולי
 מה אנת יהיב אמר לה בכל יומ' ויומ' יסוכבון לך ז' יומין עלאין לברכא
 לך ויהבין לך ז' חולקין (בכל יומא) רבי יוסי אמר ע' חולקין בכל יומ' לקבל
 ע' פרים דמתקרבין בחג. רבי יהודה אמר ז' בכל יומא בגין דהא אתכרכא
 (מאתר) דכלהו ולסוף ז' יומין מתברכ' מאתר דמשח רבות' אשתכח (ולכתר)
 ז' זמנין לקביל כל אינון ז' יומין בגין לקיימא לה ברכאן מן מבווע' דנחל'
 דנגיד תדיר ולא פסיק אשתכח דאתברכ' תדיר בכל יומא ויומא עד ז' יומין
 דאתכרכא ממבוועא דנחלא וכן זמנא אוחרא ז' זמנין כחדא ואתקיימי ברכאן
 לבתר מאתר עלאה דמבוועא נפיק ולא פסק כדקאמרן. ככל יומא מכריזין
 עלה ואמרין עד עקרה ילדה שבעה ורכת בניס אמללה עד עקרה ילדה ז'
 דא כ"י דאתכרכא מו' בכל יומא וסליק לחושבן עלאה ורכת בניס אמללה
 אלין אומין עז' דסלקין ביומ' קדמא לחושבן רב ולכתר מתמעטין ואולין
 בכל יומא ויומא. וע"ד מזבח מכפר על חוביהו דישאל מזבח מדכי להון
 ואריק להון ברכאן מעילא לתתא. וענף עץ עבות דא מלכא קדישא דאחיד

זוהר לליל ששי

לתרין סמרין וכנין כך הדם תלת ענף דיתעביד ענף עץ עבות דאחיד לכל סמרא. וערבי נחל אלון תרין קיימין דמהכא נפיק לכפת תמרים כפת תמרים אחיד לעילא ואחיד לתת' והא אתמר אתרוג נפקא מנו כובין דאילנ' והבי הוא כפת תמרים הני אחיד בהו ודאי כל מה דנפיק מעלמא מהכא נפקא ומכא אתיין (ס'א אתון) רבי יוסי פתח ואכאה אל מזבח אלהים מאן מזבח אלהים דא הוא מזבח דלעיל' מזבח אלהים ודאי והיינו באר דיצחק ולזמנין מזבח ה' כדאי קם מלפני מזבח ה' ועד' ירחין עלמין מהכא דינא ורחמי בגין דהיא ינקא בהאי סמרא וכהאי סמרא והא אוקמוה מלה:

ליל שביעי

(פ' נח דף ס"ג ע"א) פתח רבי יוסי ואמר צהלי קולך בת גלים הקשיבי לישנה עניה ענתות האי קרא אוקמוה חבריא אבל האי קרא על כ"י אתמר צהלי קולך בת גלים כרתיה דאברהם אבינו הכי אוקמוה בת גלים כדכתיב גל נעול. גלים אינון נהורין דמתכנשי ואזלי ועאלין לגווה ומליין לה כדכתיב שלחך פדרם רמונים. הקשיבי לישא כד"א ליש אובד מבלי טרף. ליש דכר לישא נוקבא. אמאי אקרי ליש אי משום דכתיב ליש גבור ככהמה או משום דכתיב ליש אובד מבלי טרף אלא ליש איהו ליש גבור בשעת' דמקבל' גבורה תתאה מגבורה עלאה ליש אובד מבלי טרף דא איהו בשעת' דאינון נחלין מסתלמין ולא עאלין לגווא כדן אתקרי לישא דאבידת מבלי טרף דכתיב ליש אובד מבלי טרף ובני לביא יתפרדו ומה דאמר לישא היינו עניה בעותרא מסכנא דמסכנותא כד"א מן הכהנים אשר בענתות וכתיב ענתות לך על שדך מאי איריאי. אלא כל זמנא דדוד מלכא הוה קיים אסתלק אביתו בעותר' ובכל' לבתר א"ל דלמה ענתות לך על שדך. אמאי קרי ליה שלמה הכי אלא אמר ליה ביזמך הוה אבא כמסכנו והשתא לך על שדך השתא אית לומר אמאי אקרי אביתר ענתות אי תימא דהוה מן ענתות הא תנינן דכתיב וימלט בן א' לאחיהמלך בן אחיטוב ושמו אביתר והוא מגוב הוה דהא נוב עיר הכהנים הוה ואע"פ דאמרו דהוא נוב היא ענתות ואמאי אקרי לה ענתות בגין דנחת' למסכנו ואתאביד קרתא על ידא דשאול ואתעבידו כהני אלא ענתות כפר הוה ולאו היה נוב ועל דא קרי ליה לאביתר ענתות בגין דאמר וכי התענית בכל אשר התענה אבי ומקרתא דנוב הוה ועל מסכנו דדוד דהוה ביזמך אקרי ליה הכי. אמר רבי חייא כמסכנותא הוה עלמא מיומ' דעבר אדם על פקודי קב"ה עד דאתא נח וקריב קרבן ואתיישב עלמא. אמר רבי יוסי לא אתיישב עלמא ולא נפקא ארעא מזוהמא דנחש עד דקיימו ישראל על שורא דסיני ואתאחידו באילנא דחיי כדן אתיישב עלמא. ואלמלא דהדרו ישראל והאבו קמי קב"ה לא היו מתין לעלמין דהא אתפסק מנייהו זוהמ' דנחש בין דחבו כדן אתברי אינון לוחי קדמאי דהוה בהו חירו דכלא חירו דההו' נחש דאיהו קץ כל בשר. וכד קמו לינאי לקמל' קמלא כדן אתער חויה בישא והוה אזיל קמיהו ולא יכיל לשלמאה בהו בגין דהו ישראל מזדרזין כולחו בחגירו מזוינן ולא יכיל ההוא נחש לשלמאה בהו. וכיון דאמר משה ועתה הורד עדיך מעליך אתיהיב רשו להאי נחש לשלמאה עליהו. ת"ה כתיב ויתנצלו בני ישראל את עדיים מהר הרב ויתנצלו וינצלו מכעי ליה אלא ויתנצלו על ידא דאחר' בגין דאתיהיב

רשו לנחש לשלמאה את עדיך מהר חורב דקבלו מסור' דחורב כד
 אתייהיב אוריית' לישראל. אמר רב חייה נח דהוה צדיק אמאי לא הוה
 במיל מותא מעלמ' אלא בנין דעד לא סלקא זוהמ' מעלמא ועוד דאינון
 לא הוו מהימנין ביה בקב'ה וכלהו אחרין בשרפי אלנא לתתא ומתלבשאן
 ברוח מסאבא. ותו לבתר אוספי למחמי ולמהך בתר יצר הרע כד בקרמית'
 זאוריית' קדיש' דאיהי אילג' דחיי אכתי לא נחית לה קב'ה בארע' ותו
 דאירו אמשיך ליה בעלמ' לבתר דכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך
 אהלה והא אתמר עד דהוו אזלי חמו חד יודאי דהוה אתי אמר ר' יוסי
 האי ב"נ יודאי איהו ואתחזי כד מטא גבייהו שאילו ליה אמר לון שלוח
 דמצו' אנא דהא אנן דיירי בכפר דראמין ומטי זמנא דחג ואנן צריכינן לולב
 וזינן דעמיה ואנא אזיל לקטעא לון למצוה אזלו כחדא. א"ל ההוא יודאי
 הני ארבע מינין דלולב דבכלהו אתאן לרצויי עלמא (נ"א על מ"א) שמעתון
 אמאי אנן צריכינן לון כחג. א"ל כבר אתערו בהו חכריא אבל אי מלה
 חדתא איהו שחות ידך אימא לה. אמר לון ודאי ההוא אתר דאנן דיירי
 ביה הוה זעיר וכלהו עסקי באוריית' ואית עלן צורבא מרבנן רב יצחק בר
 יוסי מחוזהא שמיה וכל יומא ויומא אמר לן מלין חדתין באורייתא ואמר
 דהא כחג זמנא לשלמאה (ישראל שלמין בההיא זמנא ונקטנ' לולב
 דמתחזי דאנן נצהנא עליהו על כל אינון דאיקרונ המון העם ולשלמא
 עליהו) אזי עבר על נפשינו המים הזדונים כרוך ה' שלא נתננו סרף
 לשנייהם וכי אית שניס למיא אלא אינון שאר עמין אינון רכרבין ממנן
 על שאר עמים עע' ומתברכאן מסטריהו דישראל וקרינן לון מים הזדונים
 בד"א המים הזדונים ובגין לשלמאה עליהו אתינא ברזא דשמא קדישא
 באינון ארבע מינין שכלולב לרצויי ליה לקב'ה ולשלמאה עליהו ברזא
 דשמא קדישא ולא תערא עלן מין קדישין לנסכא ע"ג מדבחא. תו אמר
 לן בראש השנה אתערותא קדמאה איהי בעלמא. מאי אתערות' קדמאה
 דא ביה דינא דלתתא (נ"א דא ר"ה ממש) דאתער למידן עלמא וקב'ה
 יתיב על עלמא דביני' ודאין עלמא ושלמא האי בי דינא למידן עלמא
 עד יומא דכפורי דנהרין אנפיה ולא אשתכח חייה דלמור' בעלמא דאיהו
 אתעסק במה דאתיין ליה ההוא שעיר דאיהו מסור' דרוח מסאבא כדקא
 חזי ליה. ובגין דאתעסק בההוא שעיר לא קריב למקדשא ושעיר דא כההוא
 שעיר דר"ח דאתעסק ביה ואנהירו אנפיה דר"ה (נ"א בר"ה) (נ"א אנפוי
 דמסרשא) ועל דא ישראל כלהו אשכחין רחמי קמי קב'ה ואתעבר חובייהו
 ורזא חדא אמר לון ולא אתייהיב רשו לנלאה בר להסדי קדישין עליונין
 חכימין א"ר יוסי טאן איהו אמר לון עד דלא ברקינא ככי. אזלי לבתר אמר
 לון כד סיהר' אתקריב' בשמש' אתער קב'ה סמרא דצפון ואחיד בה ברחימו
 ומשיך לה לגביה ודרום אתער מסמרא אחרא וסידרא סלקא ומתחברא
 במזרח וכדין ינקא מתרין סמרין ונטיל ברכאן כחשאי וכדין אתברכא
 סיהרא ואתמלייא והכא אתקריבא אתתא בבעל' כמה דאית רזא דיוקנא
 דשייפי (נ"א בתיקונא דשייפי) דאדם ותיקוני ה"ג אית (נ"א איהו) רזא
 דדיוקנא דשייפי נוסבא ותקוני דנוקבא וכלא פריש כגוון ה"ג אית לעילא
 (ד"א מאן) אחיד בה ואתער לקבל ברחימו ה"ג אית לתת' רזא ותקונא דאדם
 תתאה אחרא תחות סיהרא (ד"א ותיקונא דנוקבא) כמה דדרועא שטאלא
 לעילא אחיד בה ואתער לקבל ברחימו ה"ג אית לתתא (נוי העומדים כוליהו

קיימי שייפין לאתאחדא דא כדא ולא תקשר' דא כדא קשרי מהימנות' סמרא
 דקדוש' מסמ' דרוח מטאבא דאיהו רוא דנחש לתתא) האי נחש איהו דרועא
 שמאלא דרוח מטאבא ואחיד ביה מאן דרכיב ביה וקרנא לגביה דסיהרא
 ומשיך לה בנייהו (נ"א בדביק) דקוטפא ואסתאבת וכדין ישראל לתתא
 מקרבין שעיר וההוא נחש אתמשך אבתריה דההוא שעיר וסיהרא אתדכיאת
 וסלקאת לעילא ואתקשרא לעילא לאתבר' ונהרין אנפאה מהדאתחשכת
 לתתא כדין הכא כיומא דכפורי ביון דההוא חויא בישא אתעסק בההוא
 שעיר סיהר' אתפרשת מניה ואתעסקת (בישראל) לאולפא עלייהו מניגוריא
 וסוככת עלייהו כאמא על בנין וקב"ה בריך לון מלעילא ומחיל לון לבתר
 ישראל. כד ממו לא מתערי סמרא דימינ' לעיל' בגין דיתקשר ביה סיהרא
 ויתנהירו אנפאה כדקא חזי וכדין פלגת (יהבי) חולקא דברכאן לכל אינון
 ממנן דלתת' דיתעסקון בחולקהון ולא ייתון לינקא ולמרב' בסמ' דחולקהון
 דישראל כנוונא דא לתתא כד שאר עמין מתברכין כלהון אינון מתעסקון
 באחסנ' חולקהון ולא חוו אתיין לאתערב' בהדייהו דישראל ולחמד' חולק'
 אחסנתיהון ובגין ישראל אינון משכין ברכאן לכל אינון ממנן בגין דיתעסקון
 בחולקהון ולא יתערבון בהדייהו. וכד סיהרא אתמלי ברכאן לעילא כדקא
 יאות ישראל אתיין וינקון מנה בלחודייהו ועד' כתיב ביום השמיני עצרת
 תהיה לכם מאי עצרת כתרומו בנישו כל מה דכנישו מאינון ברכאן עלאיין
 לא ינקון מניה עמין אחרנין בר ישראל בלחודייהו ובגין כתיב עצרת תהיה
 לכם לכם ולא לשאר עמין לכם ולא לשאר ממנן. ועל דא אינון מרצין על
 המים למיהב לון חולק ברכאן דיתעסקון ביה ולא יתערבון לבתר בחדות'
 דישראל כד ינקון ברכאן עלאיין ועל ההוא יומא כתיב דודי לי ואני לו דלא
 אתערב אחרא בהדן למלכא דומין רחימיו בסעודתא עלאה דעביד ליה
 ליומא רשימא והא רחימו דמלכא ידע דמלכא אתרעי ביה אמר מלכא
 השתא אנא בע' למחדי עם רחימאי ורחילנא דכד אנא בסעודתא עם
 רחימאי יעלון כל אינון קסטורי ממנן ויתבון עמנא לפתורא למסעד סעודת'
 דהדוה עם רחימאי מה עבד אפדים ההוא רחימו קוסטורין דיוקי ובשר'
 דתורי ואקריב קמיהו דאינון קסטורי ממנן למיכל. לבתר יתיב מלכא עם
 רחימיו להבי' סעודתא עלאה מכל עדונין דעלמ' ובעוד דאיהו בלחודו עם
 מלכא שאיל ליה כל צרכוי ויהיב ליה וחדי מלכא עם רחימיו בלחודו ולא
 אתערבין אחרנין בנייהו כך ישראל עם קב"ה בגין כתיב ביום הח' עצרת
 תהיה לכם. אמרו ר' יוסי ור' חייא קב"ה אתקין אורחא קמן זכאיין אינון
 דמשתדלי באורייתא אתו ונשקוהו קרא עליה ר' יוסי וכל בניך למורי ה'
 ורב שלום בניך :

וראו לכל אדם לקרות בכל לילה ולינה וס' סוכה כי יש צה ס' פקיס כנגד
 ה' חקדים ה' ענני כבוד כי הסגים אינם רק צחינת הכללות כנודע
 ליוצאי דעת ופקדו אותם לפיך :

מסכת סוכה לכל לילה

פרק א סוכה שהיה גזוה לנעלה ונעשרים חנה פקולה רב יהודה ונכסיה.
 ושלימה גזוה עשרה עפחים ושלין לה ב' דפנות ושחנתה
 וריצה וליחתה פקולה. סוכה ישנה צ"ש פוסלין וצ"ה ונכסירין ואיזה היא סוכה
 ישנה

ישנה כל שעשאה קודם לחג ב' יום אבל אם עשאה לשם חג אפי' ונתחילה
השנה כשרה: ב העושה סוכתו תחת האילן כאלו עשאה צתוך הצית. סוכה
על גבי סוכה העליונה כשרה והתחתונה פקולה רב יהודה אומר אם אין דירין
בעליונה התחתונה כשרה: ג פרס עליה סדין מפני החמה או תחתיה מפני הסער
או שפרש על גבי הקינוף פקולה אבל פורש הוא ע"ג נקליטי המטה: ד הדלה
עליה את הגפן ואת הדלע' ואת הקישו' וסךך על גבה (כ"א על גבן) פקולה ואם
היה קוץ הרבה והן או שקללן כשרה. זה הכלל כל דבר שהוא נקבל עומא'
ואין גדולו מן הארץ אין נסכבין בו וכל דבר שאינו נקבל עומאה וגדולו מן
הארץ נסכבין בו: ה חבילי קש וחבילי עלים וחבילי זרדין אין נסכבין בהן וכולן
שהתירו כשרות וכלן כשרות לדפנות: ו נסכבין בנסרי' דברי ר' יהודה ר'
מאיר אוקר. נתן על הסך שהוא רחב ד' טפחים כשרה וצלצד שלא יישן תחתיו:
ז תקרה שאין עליה ונעיצה ר' יהודה אוקר ב"ח נפקק ומוטל אחת ונצינחיס
ובה"ח נפקק או מוטל אחת ונצינחיס ר"י אומר מוטל אחת ונצינחיס ואינו
נפקק: ח המקרה סוכתו צפודין או צלרובות המטה אם יש ריוח צנייטן
במותן כשר. החוטט בגדיש לעשות צו סוכה אינה סוכה: ט המושלשל דפנות
מלמעלה למטה אם גבוה מן הארץ ג' טפחים פקולה ומלמטה למעלה אם גבוה
מן הארץ י' טפחים כשרה. ר' יוסי אומר כשם שלמטה למעלה י' טפחים כך
ומלמעלה למטה י' טפחים הרחיק את הקיבוך מן הדפנים ג' טפחים פקולה:
י צית שנפחת וסךך על גביו אם יש מן הכותל לסךך ד' אמות פקולה וכן
הזר שהיא מוקפת אכסנדרה. סוכה גדולה שהקיפוה דצד שאין נסכבים צו
אם יש תחתיו ד' אמות פקולה: יא העושה סוכתו כמין לרף או שסוכה לבותל
ר' אליעזר פוסל מפני שאין לה גג וחמויס נכשירין. מחללת קנים גדולה עשאה
לשביצה ונקבלת עומאה ואין נסכבין בה לסךך נסכבין בה. ואינו נקבלת
עומאה ר' אליעזר אומר אחת קטנה ואחת גדולה עשאה לשביצה ונקבלת עומאה
ואין נסכבין בה לסךך נסכבין בה ואינה נקבלת עומאה:

פרק ב הישן

תחת המטה כסוכה לא ילא ידי חובתו א"ר יהודה נוהגין
היינו שהיינו ישנים תחת המטה צפני הזקנים ולא אחרו לנו
דבר אר"ט ונעשה צטבי עצדו של רצן במליאל שהיה ישן תחת המטה כסוכה
ואמר להם ר"ג לזקנים רחיתם צטי עצדי שהוא תלמיד חכם ויודע שהעצדים
פטורין מן הסוכה לפיכך ישן הוא תחת המטה ולפי דרכנו למדנו שהישן תחת
המטה לא ילא י"ח: ב הסוונך סוכתו צכרעי המטה כשרה. ר' יהודה אומר
אם אינה יכולה לעמוד צפני עלמה פקולה. סיכה המודוללת ושללמה מרובה
ונחמסה כשרה הנוצצה כמין צית אע"פ שאין הכוכבים נראים ונתוכה כשרה:
ג העושה סוכתו צראש העגלה או צראש הקפינה כשרה ועולין לה ציו"ט. צראש
האילן או ע"ג גול כשרה. ואין עולין לה ציו"ט שמים צאילן ואחת צידי אדם.
או שתיים צידי אדם ואחת צאילו כשרה ואין עולין לה ציו"ט. ג' צידי אדם
ואחת צאילן כשרה ועולין לה ציו"ט זה הכלל כל שיטל האילן ויכולה לעמוד
צפני עלמה כשרה ועולין לה ציו"ט: ד העושה סוכתו צין האילנות והאילנות
דפנות לה כשרה. שלוחי ונורה פטורים מן הסוכה אובלין ושותין עראי חוץ
לסוכה: ה נעשה והציאו לו לרצן יוחנן צן זכאי לטעום התצטיל ולרצן במליאל
שתי כותצות ודלי של מים ואמרו העלות לסוכה וכשתנו לו לר' לזוק אוכל
פחות ונכציה נטלו צמסה ואכלו חוץ לסוכה ולא צירך אחריו: ו ר' אליעזר
אומר י"ד סעודות חייב אדם לאכול כסוכה א' ציוס וא' צלילה וסכ"א אין לדבר

מסכת סוכה לכל לילה

קצת חוץ מליל י"ט ראשון של חג בצד. ועוד א"ר אליעזר וי שלל אבל
צילוי י"ט הראשון ישלים צילוי י"ט האחרון וחב"א חין לדבר תשלומין על זה
כאמר ועוונות לא יוכל לתקן חסרון לא יוכל להונות : ז מי שהיה ראשו ורובו
בסוכה ושלחמו בתוך הבית צ"ש פוסלין וצ"ה וכשירין אמרו לתן צ"ה לצ"ש
לא כך היה ונעשה שהלכו זקני צ"ש וזקני צ"ה לבקר את רבי יוחנן בן החורני
ומלאוהו שה' יושב ראשו ורובו בסוכה ושלחמו בתוך הבית (ולא אמרו לו דבר)
אמרו להם צ"ש ומש ראה אף הם אמרו לו ח"כ היית נוהג לא קיימת וזאת סוכה
מיוחדת : ח נשים ועבדים וקטנים פעורים מן הסוכה. קטן שאינו לריך לאמו חייב
בסוכה. ונעשה וילדה בלחה של שנאי הזקן. ופחת את המעזיבה. וכך ע"ג
המטה צעיל הקטן : ט כל ז' הימים אדם עושה סוכתו קצב וציתו ערלי.
ירדו גשמים וחלונתי מותר לפנות ושתקרה הנקפה. ושללו משל למה הדבר
דיונה לעבד שגל למוצו כוס לרצו. ושפך לו קיתון על פניו :

פרק ג לולב

הגזול והיבש פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת פסול. נקטס
ראשו נפרלו עליו פסול. נפרדו עליו כשר ר' יהודה אמר
יאגדנו ונלמעלה. לני הר הצרזל כשרות. לולב שיש בו ג' טפחים כדי לנענע
בו כשר : ב הדק הגזול והיבש פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת פסול. נקטס
ראשו. נפרלו עליו. או שהיו עכציו ונרצות ומעליו פסול. ואם ויעטן כשר.
ואין ונעטין צ"ט : ג ערצה גזולה ויבשה פסולה. ושל אשרה ושל עיר הנדחת
פסולה. נקטס ראשה נפרלו עליה והלפפה פסולה. כמושה. ושגשרו ונקתה
עליה. ושל צבל כשרה : ד ר' ישועאל אמר ג' הדסים ושתי ערבות. לולב ח'
ואחריו ח' אפי' שנים קטוויים וח' אינו קטום. ר' טרפון אמר אפי' שלשתן
קטוויים. ר' עקיבא אמר כשר שלולב ח' ואחריו ח'. כך דם ח' וערצה ח' :
ה אחריו הגזול והיבש פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת פסול. לא ערצה פסול.
של תרומה טוואה פסול. של תרומה טהורה לא יעול. וחס נטל בצר של דומי
צ"ש פוסלין וצ"ה וכשירין. של ונעשר שני צירושים לא יעול ואם נטל כשר :
ו עבלת חזיית על רצו. נטלה פעמחו נקלף נקדק. ניקבוחסר כל שהוא פסול.
עלתה חזיית על ויעבורו כיטל עוקלו ניקב ולא חסר כל שהוא כשר. אחריו
הכושי פסול. והירוק ככרתי ר' מאיר וכשיר ור' יהודה פוסל : ז שיעור אחריו
הקטן ר' מאיר אמר באגו. ר' יהודה אמר כצילא. ובגדול כדי שיאחז שנים
צידו אחד דר". ר' יוסי אמר אפי' (אחד) צשתי ידיו : ח חין אוגדין את
הלולב חלף צמינו דר"י ר"ג אמר אפי' צשתי. אמר ר"מ. ונעשו צשתי
ירושלים שהיו אוגדין את לולביהן צמינוים של זה אמרו לו צמינו ר"מ. ונעשו צשתי
אוחז ונלמטה : ט והיכן היו מנענעין צדור לה' תחלה ותקף. וצלח ה'
השיעה נח דצרי צ"ה. צ"ש אוננים אף צלח ה' הלליה נח. ח"ר עקיבא
זיפה הייתי צרפן גמליאל ור' יהושע שכל העם היו מנענעין לולביהן והן
לא נענעו חלף צלח ה' השיעה נח (צצד). ויי שגל צדקך ולא היה צידו
לולב ליעול לכשיכנס לציתו יעול על שולחני. לא נטל שחרית יעול צין הערבים
שכל היום כשר ללולב : י ויי שהיה עבד או אשה או קטן ונקרין אותו עונה
אחריו ונה שהן אונרין. ותפי לו ונארה חס היה גדול ונקרין אותו עונה
אחריו הלליה : יא ונקוס שנהגו לכפול יכפול לפשו' ישעו. לצדך אחריו
יצדך אחריו הכל בונה המדינה. הלוקח לולב מוצירו צשציעית. נותן לו אחריו
צמתנה לפי שאין ראשי ללוקחו צשציעית : יב צראשונה היה לולב נטל צוקדש
צשעה וצמדינה יוס ח'. ונשרצ צית האקדש התקין רבי יוחנן בן זבאי שהיה
לולב

לולב נטל צנדינה שצעה. זכר לנקדש ושיחא יום הפך כלו חסור : יג י"ט
 הראשון של חג שחל להיות בשבת כל העם מוליכין את לולביהן לצית הכנסת
 לעשרת משכימין וצאין. כל אחד ואחד וכיר את שלו ונוטלו. מפני שאמרו
 שבמים אין אדם יולא ידי חובתו צי"ט הראשון של חג צלולצו של הצירו. ושאר
 ימי החג אדם יולא ידי חובתו צלולצו של הצירו : יד ר' יוסי אוור י"ט הראשון
 של חג שחל להיות בשבת ושכח והוליא את הלולב לרשות הרצים פטור מפני
 שהוליאו ברשות : פו ונקבלת חטה מיד צנה. ומיד צבלה ומחזירתו למים בשבת.
 ר' יהודה אוור בשבת מחזירין צי"ט ומסיפין צמועד מחליפין. קטן היודע
 לנענע חייב צלולב :

פרק ד לולב

וערצה. ששה וצצעה. ההלל והשמונה שמונה סוכה ונקד
 היום שצעה. והחליל חמשה וששה : ב לולב שצעה כילד
 י"ט הראשון של חג שחל להיות בשבת. לולב שצעה ושאר כל הימים ששה :
 ג ערצה שצעה כילד. יום שציעי של ערצה שחל להיות בשבת. ערצה שצעה
 ושאר כל הימים ששה : ד נולת לולב כילד י"ט הראשון של חג שחל להיות
 בשבת. (כל העם) מוליכין את לולביהם לחר הצית מערב שבת. והחזין מקבלין
 מהן וקודרין אותן ע"ג חילטצה. והזקנים ומיחין את שלהן בצלבה ומלמדים
 אותם לומר כל מי שמוגיב לולבי צידו הרי הוא לו צנתה. לעשר משכימין וצאין
 והחזנים זרקין אותם לפניהם. והן מחטפין ומכין איש הצירו. וכשראו צית דין
 שצאו לידי סבנה התקינו שיחא כל אחד ואחד נוטל צצירו : ה נולת ערצה
 כילד וקוס היה לנוטה מירושלים ונקרא מולא. יורדין לשם ומלקטין משם
 מורציות של ערצה וצאין וזוקפין אותן צלדי המוצח ורואיין כפופין על גבי
 המוצח. תקעו והריעו ותקעו בכל יום וקייפין את המוצח פעם א'. והאוריס
 חלא ה' הוטיעה נא חלא ה' הלליהם נא. ר' יהודה אוור אבי והו הוטיעה
 נא. ואותו היום וקייפין את המוצח ז' פעמים שצעת פטירתן מה הן אווריס.
 יופי לך מוצח יופי לך מוצח. ר' אליעזר אוור ליה ולך מוצח (ליה ולך מוצח) :
 ו כמעשהו בחול כך ובעשהו בשבת. חלא שהיו מלקטין אותו מערב שבת ומניחים
 אותן בגיביות של זהב כדי שלא יכנוש. ר' יוחנן בן זרוקא אוור חריות של
 דקל היו מציאין וחוצטין אותן בקרקע צלדי המוצח. ואותו היום נקרא
 יום הצות חריות : ז מיד החיטוקות שוועין את לולביהן ואוכלין אתרוביהן :
 ח ההלל והשמונה ח' כילד. מלמד שחייב אדם צהלל וצשמוחה וכצבוד י"ט
 האחרון של חג בשאר כל ימות החג. סוכה ז' כילד. גמר ונלאכול לא יתיר
 סוכתו חבל מוריד את הכלים מן המנחה ולמעלה מפני כבוד י"ט האחרון
 של חג : ט נקוד היום (שצעה) כילד. ללוחית של זהב מחזקת ג' לובין. היה
 מומלא מן השליח הגיעו לשער היום. תקעו והריעו ותקעו עלה בצבצב ופנה
 לשמאלו. ושגי קפלים של כסף היו עם ר' יהודה אוור של קיד היו. חלא
 שהיו מושהרים פניהם מפני היין ומנוקצין בנין שני שוועין דקין. ח' מעוצה
 ואחד דק. כדי שהיו שניהם בנין צנת אחת. מערבי של מים מוצחי של יין
 עירה של מים לתוך של יין ושל יין לתוך של מים יולא. ר"י אוור צלוג היה
 ונקד כל ח' ולמונסך אווריס לו הגבה ידך. שפעם אחת נקד אחד על גבי
 רגליו ורגמוהו כל העם בחחרוגיהן : י כמעשהו בחול כך וטיעהו בשבת.
 חלא שהיה מומלא מערב שבת חצית של זהב שאינה נקודשת מן השלוח ומניחה
 בצלבה כשפכה או כחגלת'. היה מומלא מן הכיור שהיין והמים המוגלין פסולין
 על גבי המוצח :

פרק ה החליל

חמשה וששה. זהו החליל של בית השואבה שאינו דוחה
 לא את השבת ולא לת י"ט. ואורו כל מי שלח רחם
 שוחת בית השואבה. לא רחם שוחה מיומי; ב צוואלי י"ט הראשון של חב
 (היו יורדין) לעזרת נשים, ומתקין שם תקון גדול. ומנורות של זבז זהו שם.
 וארבע קפלים של זה צדאשוקן. וארבעה קולמות לכל אחד ואחד וארבעה
 ילדים ופרחי כהונה וזידים' כדים של טען של וואה ועשרים לוג שהן עטיילין
 לכל קפל וקפל; ב צוואלי ובלקי כהנים ומהמנייהן היו מפקיעין. ובהן היו
 מדליקין לא היתה חר צירושלים שאינה ואירה. ואור צית השואבה; ד חקידים
 ואכטי ועשה היו מוקדים לפניהם צדאקות של אור שצידיהן. ואומרים לפניהם
 דברי שירות ותשבחות, והלויים צכנורות וצנבלים. וצוואלתיים וצחוללות וככלי שיר
 בלא מקפר. על ע"ו מעלות היורדות ובעזרת ישראל לעזרת נשים. כנגד חמשה
 עשר שיר הנועלות שצתהלים שעליהן לויים עומדים בכלי שיר ואומרים שירה. עמוד
 שני הכהנים צשער העליון שיורד ובעזרת ישראל לעזרת נשים ושתי חוללות
 צידיהן. קרח הגבר תקעו והריעו ותקעו. הגיעו לעבלה פערית תקעו והריעו
 ותקעו והגיעו לעזרה. תקעו והריעו ותקעו. היו תוקעים והולכים עד שמוגיעים
 לשער היואל לנזרה. הגיעו לשער היואל לנזרה. הפכו לפניהם ואורו אצותיהו
 שהיו צוקוס הזה אחוריים אל היכל ה' ופניהם קדומה. ונשתחווים קדמה לשמש
 ואכו ליה עיניו, ר' יהודה אומר היו שוקין ואומרים אכו ליה וליה עיניו;
 ה אין פוחתין וכו"א תקיעות צווקדש. ואין מוקפיין על ו"ח. בכל יום היו
 שם עשרים ואחת תקיעות (צווקדש) ג' לפתיחת שערים. ט' לתמיד של שחר
 וט' לתמיד של צין הערבים. וצווקפיין היו מוקפיין עוד ט'. ובערב שבת היו
 מוקפיין עוד שש. שלש להצטיל העם מנולאכה. ושלש להצדיל צין קדש לחוב.
 ערב שבת שצחוף החג היו שם ו"ח. שלש לפתיחת שערים. שלש לשער העליון
 ושלש לשער התחתון. ושלש לנולי הויים. ושלש על גבי מנזרה. ט' לתמיד של
 שחר וט' לתמיד של צין הערבים וט' למוקפיין. שלש להצטיל את העם מן המנולאכה
 ושלש להצדיל צין קדש לחוב; ו י"ט הראשון של חג היו שם י"ג פרים ואלים
 שנים, ושעיר אחד. נשתירו שם י"ד כצשים, לשמונה משמרת ציום הראשון ששה.
 וקריצין שנים שנים והשאר ה' ה'. צשני חמשה וקריצין שנים שנים והשאר
 ה' ה'. צשנישי ארבעה וקריצין שנים שנים והשאר ה' ה'; צרציעי. ושהה
 וקריצין שנים שנים והשאר ה' ה'. צחמישי שנים וקריצין שנים שנים והשאר
 ה' ה'. צשני אחד וקריצין שנים שנים והשאר ה' ה'. צשניי כולן שוקין צשניי חזרו
 לפייס בצרבלי' אחרו ווי שהקריצין פרים היום לא יקריצין לנזר אלא חזרין
 הלילה; ז צשלקה פרקים צשנה היו כל המשמרות שוות צשנימורי הרגלים
 וצחלוק להם הפנים. צעלרת אומרים לו הילך ואלס הילך חנוץ. ונשמר שזוננו
 קצוע הוא וקריצין תעדין נדרים ונדבות ושאר קרצנות לצור וקריצין את הכל
 י"ט הסמוך לשבת צין מלפניה צין לאחריה היו כל המשמרות שוות צחלוק להם
 הפנים; ח הל להיות יום ה' להפסיק צינתים ונשמר שזוננו קצוע היה כוהל
 עשר חלות והמתכבז כוהל שח. וצשאר ימות השנה הנכנס כוהל שש (היואל
 כוהל שש) רצ יהודה אומר הנכנס כוהל שש והיואל כוהל חמשה. הנכנסין
 חולקין צלפון והיואלים צדרוס צילגה לעולם חולקת צדרוס וצשנתה קצועה
 והלויים קתומה;

ומצאתי כתוב מהקדומים לקרות בסוכה:

פרק ד דקדושין ליל ראשון
ליל א

יד

פרק ד' דקדושין שמוכר מעלתו של אברהם אבינו ע"ה מצינו שקיים
אברהם אבינו ע"ה כל התורה :

פרק ד עשרה יחסין עלו וצבב כהני לויי ישראל חללו גירי וחרורי
מוצרי נתיני שתוקי וחסופי כהני לויי וישראלתי וותרים
לצא זה צזה. לוויי ישראלתי חללי גירי וחרורי וותרים לצא זה צזה. גירי וחרורי
מוצרי נתיני שתוקי וחסופי (כונן) וותרין לצא זה צזה : ב ואלו הם שתוקי כל
שהוא מכיר את אמו ואינו מכיר את אביו. חסופי כל שנאסף וכן השוק ואינו מכיר
לא אביו ולא אמו. מצא שאלו היה קורא לשתוקי גדוקי : ג כל האסורים לצא
צקבל וותרים לצא זה צזה. ר' יהודה אוסר ר"א אומר ודאן גודאן וותר ודאן
בספיקן וספיקן גודאן וספיקן בספיקן אסור. ואלו הן הספיקות שתוקי וחסופי
וכותי : ד הנושא אשה כהנת לריך לצדוק אחרים ד' אמהות שהן שונה. אמה ואם
אמה ואם אבי אמה ואמה ואם אבי אמה ואמה ואם לויי וישראלתי
מוסיפין עליהן עוד ח' : ה אין צודקין לא ון המוצא ולמעלה ולא ון הדוכן
ולמעלה ולא ון הסנהדרין ולמעלה. וכל שהחזקו אבותיו ומוצרי הרצים וגבאי
לדקה משיחין לכהונה ואין לריך לצדוק אחרים ר' יוסי אומר חף מי שהיה חתום
(עד) צבורתי היטה של לפורי. ר' חנינא בן אבטיגוס אומר חף מי שהיה מוכתב
צאטרטוי' של ונך : ו צת חלב זכר פקולה ון הכהונה לעול'. ישראל שנשא חללה
צתו כשרה לכהונה חלב שנשא צת ישראל צתו פקולה לכהונה. ר' יהודה אומר צת
גר זכר כצת חלב זכר : ז ר"א בן יעקב אומר ישראל שנשא גיורת צתו כשרה
לכהונה. וגר שנשא צת ישראל צתו כשרה לכהונה אבל גר שנשא גיורת צתו פקולה
לכהונה אחד גרים וא' עצדים משהוחרים אפי' עד י' דורות עד שתהא חוץ
וישראל. ר' יוסי אומר חף גר שנשא גיורת צתו כשרה לכהונה : ח האומר צני זה
מוצר אינו כאונן אפי' שניהם אומרים על העובר שצוניה מוצר הוא אינם כאמנים
ר"י אומר כאמנים : ט מי שנתן רשות לשליחו לקדש את צתו והלך הוא וקדשה אם
שלו קדמו קדושו קדושין ואם של שליחו קדמו קדושו קדושין. ואם אינו ידוע
שניהם נותנים גט ואם ר'א' נותן גט וא' כונס. וכן האשה שנתנה רשות לשלוחה
לקדשה והלכה וקדשה את עצמה אם שלה קדמו קדושיה קדושין ואם של
שלושה קדמו קדושין קדושין. ואם אינו ידוע שניהם נותנים לה ואם ר'א'
א' נותן (לה) גט ואחד כונס : י ויי שיאל הוא ואשתו למדינת הים וצא הוא
ואשתו ובניו ואמר אשה שיאלת עוני למדינת הים הרי היא זו ואלו צניה אין
לריך להציא רחיה לא על האשה ולא על הצנים. ונתה ואלו צניה וציא רחיה
על הצנים ואינו וציא רחיה על האשה : יא אשה נשאתי צנודית הים הרי
היא זו ואלו צניה וביא רחיה על האשה ואין לריך להציא רחיה על הצנים.
ונתה ואלו צניה לריך להציא רחיה על האשה ועל הצנים : יב לא יתיחד
איש א' עם שתי נשים אבל אשה אחת ותיחדת עם צ' אששים. ר"ש אומר
חף איש א' ותיחד עם שתי נשים צנון שאשתו עמו וישן עמהם צבורי
ומפי שאשתו ומאחרתו. ותיחד אדם עם אמו ועם צתו וישן עמהם צבורי
צער אם הגדילו זו יטעה בצקותה וזה ישן בצקותו : יג לא ילמד אדם רווק
קופרים ולא תלמד אשה קופרים ר"א אומר חף ויי שאין לו אשה לא ילמד
קופרים : יד ר"י אומר לאו ירעה רווק צהמה ולא ישנו שני רווקים צעלית
א' וחכמים ותידין. כל שעסקו עם הנשים לא יתיחד עם הנשים ולא ילמד

פ"ד דקדושין ליל ראשון

הדם את צנו אומנות צין הנטיס. ר' נחיר אומר לעולם ילמד הדם את צנו
אומנות נקיה וקלה ויתפלל לני שהעוטר והנכסים שלו שאין אומנות שאין זה
עניות ועשירות. שלא עניות מן האומנות ולא עשירות מן האומנות אלא הכל
לפי זכותו. ר"ש בן אלעזר אומר ראית מיינד' חיה ועוף שיש להם אומנות
וסך ומתפרנסין שלא בצער והלא לא נבראו אלא לשמשני ואני נבראתי לשמש
את קוני (וזה אלו שנבראו לשמשני הם מתפרנסין שלא בצער אני שנבראתי
לשמש את קוני) אינו דין שמתפרנס שלא בצער אלא שהריעותי ועשי וקפחתי
את פרנסתי. אלא גורין איש לידן אומר נשום אלא גוריא לא ילמד אדם את
צנו חזק גוול ספר קפן רועה והגוי שאומנותן אומנות לטעיס. ר' יהודה
אומר ונשמו החמורים רוצן רשעים הגוולים רוצן כשרים הספנים רוצן חסידים
עוד שצורפאים לבהיס וכשר שצטצחים שותפו של עמלק. ר' נחיראי אומר
וניתח אני כל אומנות שבעולם ואינו מלמד את צני אלא תורה שאדם אוכל
ונשכרה בעולם הזה. והקרן קימת לו) לכה"צ ושאר כל אומנות אינן כן
כשאלם צא לדי חולי או לדי זקנה או לדי יסורין ואינו יכול לעסוק במלאכתו
הרי הוא ונת צרבע. אבל התורה אינה כן אלא נשמרתו וכל רע צנערותו
ונתנת לו אחרית לתקוה צוקותו צנערותו והו אומר קוי ה' יחליפו כח
צוקותו והו אומר עוד יוצון שציה. וכן הוא אומר באצרה אצני ואצרהם
זקן צא ציונים וה' צדק את אצרהם בכל ולינו שקיים אצרהם אצניו את כל
התורה כולה על שלא כתבה שאלמר עקב אשר שונע אצרהם צקלי וישמור
משערתו מלותי חקותי ותורותי:

ליל שני

משנה פרק ה' דנבחים להזכיר עקירתו של יצחק אע"ה שנעקד על גבי
המזבח ומשם נתקנו הקרבנות כנודע:

פרק ה' איזהו ומקומו של זבחים קדשי קדשים שחיטתן צלפון פר ושעיר
של יום הכפורים שחיטתן צלפון וקצול דמן צבלי שרת
צלפון ודמן טעון הזיה על צין הצדים ועל הפרכות ועל וזבח הזהב ונתנה
אחת והן ומעבצת שירי הדם היה שופך על יסוד וערצי של וזבח החי"ן
אם לא נתן לא עבצ: ב פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שחיטתן צלפון
וקצול דמן צבלי שרת צלפון ודמן טעון הזיה על הפרכות ועל וזבח הזהב ונתנה
אחת והן ומעבצת שירי הדם היה שופך על יסוד וערצי של וזבח החי"ן אם
לא נתן לא עבצ אלו ואלו נשרפין צצית הדמן: ב הטאת הלצור והיסוד אלו הן
הטאת הלצור שעירי ראשי חדשים ועל וועדות שחיטתן צלפון וקצול דמן צבלי
שרת צלפון ודמן טעון ד' מתנות על ד' קרנות. כיצד עלה כצבצ ופנה לקוצצ
וצא לו לקרן דרווית וזרחית מזרחית לפוכית לפוכית ועברצית ועברצית דרווית
שירי הדם היה שופך על יסוד דרווית ונחבלין לפנים מן הקלעים לזכרי
כהונה בכל מאכל ליום ולילה עד חלות: ד העולה קדש קדשים שחיטתה צלפון
וקצול דמה צבלי שרת צלפון ודמה טעון שחיטתה שרת ארבע וטעונה השטט
ונחוס וכליל לאשים: ה זחי שלמי לצור ואשנות אלו הן אשנות אשם גזילות
אשם וועילות אשם שפחה הרופה אשם נזיר אשם מזורע אשם חלוי שחיטתן
צלפון וקצול דמן צבלי שרת צלפון. ודמן טעון שחיטתה שרת ארבע ונחבלין
לפנים מן הקלעים לזכרי כהונה בכל מאכל ליום ולילה עד חלות: ו התורה
ואיל

ואיל זכיר קדשים קלים שחיתתן בכל מקום צעורה ודמון טעון שתי ונתנות סקן
 ארבע ונאכלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל ליום ולילה עד חלות. המורס
 מהם כיוצא בהם אלא שהמורס נאכל לכהנים לנשים ולצניחהם ולעצדיהם ;
 ז שלמים קדשים קלים שחיתתן בכל מקום צעורה ודמון טעון שתי ונתנות
 סקן ארבע ונאכלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד.
 המורס מהם כיוצא בהם אלא שהמורס נאכל לכהנים לנשים ולצניחהם
 ולעצדיהם : ח הזכור והמזעזר והפסק קדשים קלים שחיתתן בכל מקום צעורה
 ודמון טעון ונתנה אחת וצלצד שיתן כנגד היקוד שינה באכילתן הזכור נאכל
 לכהנים והמזעזר לכל אדם ונאכלין בכל העיר בכל מאכל לשני ימים ולילה
 אחד. הפסק אינו נאכל אלא צניחה ואינו נאכל אלא עד חלות ואינו נאכל
 אלא למזוייו ואינו נאכל אלא לני :

ליל שלישי

משנה פרק ז' דחולין שמזכיר המצוה שנצטווה בה יעקב אביה.

פרק ז גיד הנשה נוהג צארץ וצחולה לארץ צפני הצית ושלח צפני הצית
 צחולין וצוקודקים ונוהג צצחמה וצחיה צירך של יונין וצירך
 של שמאל ואינו נוהג צעוק ופני שאין לו כף ונוהג צשליב. ר' יהודה אומר
 אינו נוהג צשליב וחצבו ווותר אין הטבחין נאמנין על גיד הנשה דר' נאזיר
 וחכ"א נאמנין עליו ועל החלב : ב שולח אדם לנכרי ירך שגיד הנשה בתוכה
 מפני שזקומו נכר הטובל גיד הנשה רריך שיטול את כולו רצי יהודה אומר
 כדי לקיים צו ונאות נטילה : ג האוכל ונגיד הנשה כזית קופג ו' אכלו ואין
 צו כזית חי"ג. אצל וזה כזית וזה כזית קופג שמונים ר"י אומר אינו קופג
 אלא ארבעים : ד ירך שנתצטל צה גיד הנשה אף יש צה צנותן טעם הרי
 זו אקורה כי"ד וצערין אותה כצער צלפת : ה ה גיד הנשה שנתצטל עם הגידים
 צזמן שזכירו צנותן טעם ואם אינו וזכירו כלן אקורין והרוטב צנותן טעם
 וכן החיכה של נצילה וכן החיכה של דג טמא שנתצטלו עם החתיכות צזמן
 שזכירן כמותן טעם ואם לאו כולן אקורות והרוטב. צנותן טעם : ו נוהג
 צקטורה ואינו נוהג צטמאה ר"י אומר אף צטמאה אזור ר"י והלא וצני יעקב
 נאקר גיד הנשה ועדיין צהמה טמאה וותרת לכן אזור לו צסיבי נאמר אלא
 שנתצ צזקומו :

ליל רביעי

משנה פרק ה' דאבות שמזכיר בתוכה מעלת משה רבינו ע"ה משה וזה
 וזיכה את הרבים וכו' :

פרק ה בעשרה ונאמרות נצרח העולם ומה תלמוד לומר והלא צעמאר
 אחד (היה) יכול להצרחות אלא להפרע מן הרשעים
 שזאצדין את העולם שצצרח צעשרה ונאמרות וליחן שבר עוב לצדיקים שזקיימין
 את העולם שצצרח צעשרה ונאמרות : ב עשרה דורות ונאדם ועד נח להודיע
 כוזה ארך אפים לפניו שכל הדורות היו וצבעיסקין (לפניו) וצאין עד שהציא
 עליהם את מי המוצל. עשרה דורות ונהג ועד הצרחה להודיע כוזה ארך אפים
 לפניו שכל הדורות היו וצבעיסקין (לפניו) וצאין עד שצא הצרחה ואינו וקבל
 עליו

פיה דאבות ליל רביעי

(עליו) עבר כולם : ג עשרה נקיונות נתקנה אצרכה אצרכה ע"ה ועמוד צבולם
 להודיע כונה חבחו של אצרכה אצרכה ע"ה : ד עשרה נקיס לאצרכיו צבולרים
 ועשרה על הים (עשר מכות הביא הקדוש צרוך הוא על העלריים צבולרים
 ועשרה על הים) עשר נקיונות נקו אצרכיו את העקום צ"ה צמדבר שאחור
 וינקו אחרי זה עשר פעמים ולא שמשו צבולי : ה עשרה נקיס נעשו לאצרכיו
 צבית העקש לא הפילה אשה מריח צמר הקדש ולא הפריח צמר הקדש מעולם
 ולא נראה צבז צבית העקש ואלא אירע קרי לכהן גדול ציום הכפורים
 (ולא כבו הגשמים אש של עלי המערכה ולא נלחה הרוח את עמוד העשן)
 ולא נמלא פקול צבועור וצבתי הלחם וצלחם הפנים עוונדים לפופים ונשתחויים
 רוחים ולא הזיק נחש ועקרב צירושלים מעולם ולא אמר אדם לחצירו לר
 לי העקום שלצין צירושלים : ו עשרה דברים נכרחו צברצ צבת צין השמשות
 ואלו הן פי הארץ ופי הבאר ופי האתון והקשת והטון והמטה והשוניר והכתה
 והמכתב והנלוות ויש אומרים אף המזיקין וקצורתו של משה ואילו של אצרכה
 אצרכו ויש אומרים אף הצבת צלצת עשויה : ז טבעה דברים צבולם וטבעה
 צבכם חכם אינו ונדבר צבני ווי שהוא גדול ונונו צבכמה וצונין. ואילו נכנס
 נחוך דברי חצירו ואינו נכהל להשיצ שאל כענין ונשיצ בהלכה לאחור. על
 ראשון ראשון ועל אחרון אחרון ועל מה שלא שמע אומר לא שמעתי ונודה
 על האונת וחילופיהן צבולם : ח טבעה וימי פורעניות צאין לעולם על טבעה
 גופי עבירה ונקלתן מעשרי ונקלתן חין מעשרין רעב של צלות צאה. ונקלתן
 רעבין ונקלתן טבעין גמור שלה לעשר רעב של ונהווה ואל צלות צאה ושלא
 ליטול את החלה. רעב של בליה צאה. דבר צא לעולם על מיתות האמורות
 צמורה שלא נקטרו לצית דין ועל פירות טביעית. הרב צא לעולם על ענוי
 הדין ועל עוות הדין. ועל המורים צמורה שלא בהלכה : ט חיה רעם צא
 לעולם. על טבעת שוא ועל הליל השם גלות צא לעולם על עובדי עבודת
 חלילים ועל גלוי עריות ועל טפירות דמים ועל שמיטת הארץ. צאצבעה פרקים
 הדבר והחריב. צרביעית וצטביעית וצמולאי טביעית. וצמולאי חג טבכל
 טנה וטנה צרביעית ופני מעשר עני טעטליעית. טביעית ופני מעשר עני
 טעטליעית וצמולאי טביעית ופני פירות טביעית. וצמולאי חג טבכל טנה
 וטנה ופני גזל ונחנות עניים : י ארבע נודות צאדם. האומר שלי שלי ושליך
 שליך זו נדה צינונית ויש אומרים זו נדת קדום. שלי שליך שליך שלי עם הארץ
 שלי שליך שליך שליך חקיד. שלי שלי ושליך שלי רעב : יא ארבע נודות צדיבות.
 נוח לכעוס ונוח לרלות ילא שברו צהפקדו. קשה לכעוס וקשה לרלות ילא
 הפקדו צשברו. קשה לכעוס ונוח לרלות חקיד. נוח לכעוס וקשה לרלות
 רעב : יב ארבע נודות צתלמודים ונהר לשמוע ונהר לאצד ילא שברו צהפקדו.
 קשה לשמוע וקשה לאצד ילא הפקדו צשברו. ונהר לשמוע וקשה לאצד חכם.
 קשה לשמוע ונהר לאצד זה חלק רע : יג ארבע נודות צנותני לדקה. הרולה
 שיתן ולא יתנו אחרים עינו רעם צשל אחרים. יתנו אחרים והוא לא יתן
 עינו רעם צשלו. יתן ויתנו אחרים חקיד. לא יתן ולא יתנו אחרים רעב :
 יד ארבע נודות צבולבי צית המדרש. הולך ואינו עושה סוכר הליבה צידו.
 עושה ואינו הולך סוכר מעשה צידו. הולך ועושה חקיד לא הולך ולא צידו.
 רעב : טו ארבע נודות ציוצבי לפני הכמים קפוג. ומשפך. ומשורת. ונפה.
 קפוג שהוא קפוג את הכל. ומשפך שמוכנס צזו ומוליא צזו ומשורת שמוליאה
 היין וקולטת את השמרים. כפה שמוליאה את הקמח וקולטת את הסולת :

מן כל הצדקה שהיא תלויה בדבר צטל דבר צטלה הצדקה. ושאינה תלויה
 בדבר אינה צטלה לעולם. איזו היא הצדקה שהיא תלויה בדבר. זו הצדקה
 האנוני ותמור. ושאינה תלויה בדבר. זו הצדקה דוד ויהונתן: יז כל מחלוקת
 שהיא לשם שמים קופה להתקיים. ושאינה לשם שמים אין קופה להתקיים.
 איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים זו מחלוקת הלל ושנאי. ושאינה לשם
 שמים זו מחלוקת קרה וכל עדתו: יח כל המוצבה את הרצים אין הטא בא
 על ידו. וכל המחטיא את הרצים אין נקפיקין צידו לעשות תשובה. ומטה
 זכה וזיכה את הרצים זכות הרצים תלוי בו שנאמר לדקת ה' עשה ומשפטיו
 עם ישראל. ירבעם הטא והמטיא את הרצים הטא הרצים תלוי בו. שנאמר
 על ישראל ירבעם זן נצט אשר הטא ואשר המטיא את ישראל: יט כל ווי
 טיק צידו שלשה דברים הללו הוא ומתלמידיו של אברהם אבינו. ושלשה דברים
 אחרים הוא ומתלמידיו של צלעם הרשע. עין טובה ורוח נמוכה וכפש שפלה
 ומתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה ורוח גבוהה וכפש רחבה ומתלמידיו
 של צלעם הרשע. ומה צין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של צלעם
 הרשע. תלמידיו של א"ח אובלין צעה"ז וכוהלין לעה"ז שנאמר להנחיל אהבי
 יס ואחרותיהם אהלא. אבל תלמידיו של צלעם הרשע יורשי גהינם ויורדין
 לבאר שחת. שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא
 יחלו ימינם ואני אצטח צד: ב יהודה צן תימא אומר הוי עז כנמר וקל כנשר
 ורץ כצבי וגבור כארי לעשות רטון אצד שצטומים. הוא היה אומר עז פנים
 לגהינם וצטח פנים לגן עדן. י"ה רטון ומפניך ה' אלהינו שצצנה עירך
 צוהרה ציננינו ותן חלקנו צתורחך: בא הוא היה אומר צן חוט שנים לנקרס
 צן עקר שנים למשנה. צן שלש עשרה למות. צן חוט עשרה לתלמוד. צן
 שמונה עשרה לחפה. צן כ' לרדוף. צן שלשים לבח. צן ו' לצינה. צן ל' לעלה.
 צן ס' לזקנה. צן ע' לצינה. צן פ' לגזרה. צן ל' לשוח. צן וואה כאלו ונת
 ועבר וצטל וון העולם: כב צן צג צג אומר הפוך צה והפוך צה דכולה צה
 וצה תחזי וקיצ וצלה צה. ווינה לא תזע שאין לך וודה טובה היונה:
 כג צן הא הא אומר לפום לערא אגרא:

ליל חמישי

משנה פרק ה' דמדות שמוכיר בחובו ברוך שבחר באהרן ובניו וכו':

פרק ה בר העזרה היה אורך וואה ושמונים ושצב. על רוחצ וואה
 ושלשים וחמשה וון המזרח לווערב וואה ושמונים ושצב.
 (ווקוס דריסת ישראל אחת עשרה אונה) ווקוס דריסת הכהנים אחת עשרה
 אונה. המוצח שלשים ושתים. צין האולם ולמוצח עשרים ושתים אונה. ההיכל
 וואה אונה. ואחת עשרה אונה לאחורי צית הכפרות: ב וון הלפון לדרום
 וואה ושלשים וחמשה. הכצח והמוצח ששים ששים. וון המוצח לעצמות שמונה
 אמות. ווקוס הטצעות עשרים וארצב. וון הטצעות לשולחנות ארצב. וון
 השולחנות ולננסון ארצב. וון הננסין לבותל העזרה שמונה אמות. והמותר צין
 הכצח לבותל ווקוס הננסין: ג שש לשכות היו צעזרה שלש צצפון ושלש
 צדרום. צצפון לשכת המלח' לשכת הפרוה לשכת המדיחיס לשכת המלח. שס
 היו נותנין וואה לקרצן. לשכת הפרוה שס היו מולחין עורות קדשים. ועל
 גה

פיה דאבות לליל חמישי

בגם היה צית הטובלה. לכהן גדול ציוס הכפורים לשכת המדיחין. שם היו
מדיחין קרבי הקדשים. ונטש וקיצה עולה לגג בית הפרוח: ד שדרוס
לשכת העץ. לשכת הגולה. לשכת הגזית. לשכת העץ. אומר רבי אליעזר
צן יעקב שכחתי ויה היה ושמשת. אצא שאל אומר לשכת כהן גדול היתה.
והיא היתה אחורי שתיקן; וגם שלשתן שיה. לשכת הגולה שם היה צור קצוב.
והגבל כהן עליו. ונטש וקפקין ויט כל העזרה. לשכת הגזית שם היתה
קנהדרי גדולה של ישראל יושבת. ודנא חת הכהונה. ובהן שנואל צו פקול
לוצע שחורים ונתעטף שחורים ויולא והולך לו. ושלא כולא צו פקול לוצע
לצנים ונתעטף לצנים. ככנס ונטש עם אחיו הכהנים ויום טוב היה עושים
שלא כולא פקול צורעו של אהרן הכהן. וכך היו אומרים צרוך הנקום צרוך
הוא. שלא כולא פקול צורעו של אהרן. וצרוך הוא שצמר צהרן וצניו.
לעמוד לשרת לפני ה' בצית קדשי הקדשים:

ליל ששי

משנה פ"א דמוטה שמוכר מעלתו של יוסף וסוף זכה לקבור את אביו וכו'.

פרק א המקנא

לשנתו ר' אליעזר אומר וקנא לה על פי שנים.
ומקנא על פי עד א' או על פי עליו. ר' יהושע
אומר וקנא לה על פי שנים ומקנא ע"פ שנים: ב ביאר וקנא לה. אומר לה
צפני שנים אל תדרי עם איש פלוני. ודברה עמו עדיין היא מותרת לביטה.
ומותרת לאכול צתרווה. ככנס עמו לביט הקתר. ושהתה עמו כדי עומאה.
אקורה לביטה ואקורה לאכול צתרווה. ואם את חוללת ולא מתיצנת: ג וחלי
אקורות ומלאכול צתרווה. האומרת עומאה אי לך. ושצרו עדים שהיא עומאה.
והאומרת איני שותה. ושצבלה אינו רואה להשקותה. ושצבלה צא עליה צדך.
ביאר עושה לה. מוליכה לביט דין שצאותו וקום ונוסקין לו שני תלונדי
הכומים שוא יצא עליה צדך. ר' יהודה אומר צבלה כאן עליה: ד היו
מעלין אות' לביט דין הגדול שצירושלים. ומתייוון עליה כדרך שתייוון על
עדי כפשות ואומרים לה צתי הרצה יין עושה הרצה שחוק עושה הרצה
ילדות עושה. הרצה שכנים הרעים עושים. עשי לשמו הגדול שככת צקדושה
שלא יונחה על הויים. ואומרים לפניה דברים שאינה כדי לשווען. היא כל
נתפתח צית אציה: ה אם אומרה עומאה איני שוברת כחוצתה ויולאת. ואם
אומרה עושה איני מעלין אותה לשער המזרח. שעל פתח שער נקיר. שם
משקין את הקטנות ומטהרין את היולדות ומטהרין את האלמורעים ובהן אוחז
צבגדיה אם נקרעו נקרעו ואם נפרעו נפרעו. עד שהיא מגלה את לבה. וקותר
את שער. ר' יהודה אומר אם היה לבה כאה. לא קים ומגלה. ואם היה
שברה כאה. לא היה קותרו: ו היתה מוכנה לצנים. ומכה צחורים היה
עליה כלי וזה וקטליחות מונים ומצעות ומצרים מונה כדי לכוולה וזה"ב
מציא חבל מצרי וקושרו לעבלה מדיה וכל הרולה לראות צא לראות חוץ
ומצדיה ומפחותה ומפני שלבה גם צהן וכל הכסים מותרות לראותה שחומר
ווקרו כל הכסים ולא תעשה כזוכתנס: צמדה שאדם מודד צה מודדין לו
היא קשטה את עלמה לעצירה הנקום נוולה היא גלתה את עלמה לעצירה
הנקום. גלה עליה הירך התחילה צעצירה תחלה ואחר כך הצנן לפי תקלה
הירך

הירך תחלה ואחר כך הצטן נשאר כל הגוף לא פלט: ה שושון הלך אחר
 עיניו לפיכך נקרו פלשתים את עיניו שנאמר ויאחזוהו פלשתים וינקרו את
 עיניו. אצטלוס נחאזה צטערים לפיכך תחלה צטערו ולפי שצא על עשרה
 פלגשי אציו לפיכך נחמו צו עשר לונציות שנאמר ויטצו עשרה נערים נוסחי
 בלי יואצ ולפי שגבג' א לצבות לצ אציו ולצ צית דין ולצ ישראל שנאמר ויגבו
 אצטלוס את לצ אגשי ישראל לפיכך נתקעו צו שלשה שצטים שנאמר ויקח
 שלשה שצטים ויתקעם בצצ אצטלוס: ט וכן לענין הטובה וורים המוחינה
 למטה שעה אחת. שנאמר ותתצ אחותו ורחוק לפיכך נחעכצו לה ישראל
 ז' ימים צמודר שנאמר והעם לא נקט עד האסף וורים: יוסף זכה לקצור
 את אציו ואין אצחיו גדול ונמו שנאמר ויעל יוסף לקצור את אציו וגו' ויעל עמו גם
 רכצ גם פרטים וי לבוגדול ויוסף שלח נתעסק צו אלא ונשה ונשה זכה צעלמות
 יוסף ואין צישראל גדול ונמו שנאמר ויקח ונשה את עלמות יוסף עמו וי
 לבו גדול ונשה שלח נתעסק צו אלא הנקום שנאמר ויקצור אוחו צגיא לא על
 ונשה צלצד אונרו אלא כל הצדיקים שנאמר והלך לפיך לרקך כצוד ה'
 יאסף ע"ב:

ליל שביעי

משנה פרק ב' דתענית שמוכיר בתוכו מי שענה את דוד ואת שלמה בנו
 בירושלים הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם:

פרק ב' סדר התעניות כילד מוליחין את התיבה לרחוזה של עיר ונותנין
 אפר וקלה ע"ג התיבה וזרחש הנטיח וזרחש אצ צית דין ובל א'
 ואחד נועל ונותן צרחשו. הזקן שצפן אומר לפניהן דצרי כצוטין אחינו לא
 נאמר צאנטי נינוה וירח אלהים את טקס ואת תעניהם אלא וירח אלהים את
 ונעטיהם כי טצו ונדרבם הרעה וצקצלה הוא אומר וקרעו לצצבם ואל צגדיכם:
 ב עמודו צתפלה מורידין לפני הטיב' זקן ורגיל ויש לו צנים וציתו ריקס כדי
 שיחא לבו שלם צתפלה ואומר לפניהם כ"ד צרכות י"ח שצבל יום ונוסיף
 עליהן עוד טט: ג ואלו הן צכרוכות וסופרות אלא ה' צלרתה לי קר אחי
 ויענני אשא עיני אל ההרים וגו' ונעננוקים קר אחיך ה'. תפלה לעני כי יעטוף
 ר' יהודה אומר לא היה לריך לומר צכרוכות וסופרות אלא אומר תחיתין רעצ
 כי יהיה צארץ דצר כי יהיה וגו' אשר היה דצר ה' אל ירויה על דצרי הצלרות
 ואומר חותמיהן: ד על הראשונ' הוא אומר וי שענה את אצרהם צהר הנווריה
 הוא יענה אתכם וישמע צקול לעקתכם היום הזה צרוך אתה ה' גואל ישראל.
 על השניה הוא אומר וי שענה את אצותינו על ים סוף הוא יענה אתכם
 וישמע צקול לעקתכם היום הזה צרוך אתה ה' זוכר הנשכחות. על השלישית
 הוא אומר וי שענה את יהושע צבלגל הוא יענה אתכם וישמע צקול לעקתכם
 היום הזה צרוך אתה ה' שומע תרועה. על הרביעית הוא אומר וי שענה
 את שנואל צמלפה הוא יענה אתכם וישמע צקול לעקתכם היום הזה צרוך
 אתה ה' שומע לעקה. על החמישית הוא אומר וי שענה את אליהו צהר
 הכרוול הוא יענה אתכם וישמע צקול לעקתכם היום הזה צרוך אתה ה'
 שומע תפלה. על הששית הוא אומר וי שענה את יונה ונעשי הדגה הוא יענה
 אתכם וישמע צקול לעקתכם היום הזה צרוך אתה ה' העונה צעת לרה. על
 השביעית הוא אומר וי שענה את דוד ואת שלמה בנו צירושלים הוא יענה
 אתכם

פ"ב דתענית לליל שביעי

החכם וישמע צקול לעקחכם היום הזה צרוך אחס' ה' הורחם על הארץ :
ה מעטקס ציווי ר' הלפתח ור' הכניה בן תרדיון שעצר אחד לפני התיעה
וגמר את הצרכה כולה ולא עמו אחריו אמן. תקעו הכהנים מקעו מי שענה
את א"ח צהר הנוורים הוא יענה אתכם וישמע צקול לעקחכם היום הזה.
הריעו בני אהרן הריעו מי שעב' את אבותינו על יס סוף הוא יענה אתכם וישמע צקול
לעקחכם היום הזה וכשצא הדבר אלל הכווים אמרו לא היו נוהגין כן אלל ששער וזרח
ובהר הצית : ו שלש תעניות הראשונות. אחשי ושמור ותענין ולא ושליויין ואחשי צית
אז לא היו ותענין כלל שלש סניות אחשי ושמור ותענין ושליויין ואחשי צית אז
ותענין ולא ושליויין שצב אחרונות אלו ואלו ותענין ושליויין דברי רבי
יהושע. ותכוים אוורים שלש תעניות הראשונות אלו ואלו לא היו ותענין כלל
שלש סניות אחשי ושמור ותענין ולא ושליויין ואחשי צית אז לא היו ותענין
כלל שצב אחרונות אחשי ושמור ותענין ושליויין ואחשי צית אז ותענין ולא
ושליויין : ז אחשי ושמור וותרים לשתות יין צלילות אזל לא ציינים ואחשי צית
אז לה ציום ולא צלילה. אחשי ושמור ואחשי מעודו אקורים ולקספר וולבצס
ובחמישי וותרין ופני כבוד השבת : ח כל הכתוב צוגילת תענית דלא לנאספד
לפניו אקור לאחריו וותר. רבי יוסי אומר לפניו ולאחריו אקור. דלא
לאתענגא צהון לפניו ולאחריו וותר. רבי יוסי אומר לפניו אקור לאחריו
וותר : ט אין בוזרין תענית עלהלצור צתחיל' צחוישי שלל להפקיע
השערים אלל שלשה תעניות הראשונות שני וחוישי ושני ושלש סניות חוישי
שני וחוישי. רבי יוסי אומר בשם שאין הראשונות צחוישי כך לא סניות
ולא אחרונות. אין בוזרין תענית על הצור צראשי חדשים צחוכה וצפורים
ואם התחילו אין ופקיקין דברי רבן גמליאל אומר וואיר אף על פי שאמר
רבן גמליאל אין ופקיקין. מודה הוא שאין ושליויין וכן תשעה צאצ שחל
לסיות צעבר צבת :

ואחר כך יאריך צולחמו צעירים ותשצחות לכבוד הרגל הקדוש כמו שכתבו
רבותינו ז"ל מעלת יקר העירים והתשצחות על השולחן בשצחות וצחגים
וצוועדים :

ואם רואה ללאח ונקובתו צאולע קעודתו לקובת צצירו חייצ לצרך סנית
צרכת הסוכה צקובת צצירו אפי' היה דעתו צשעה צצירך צקובתו
לסנות ונקומו אפי' לריך לחזור לצרך :

ואם לא היה עם זקן או חולה על שולחנו כשחזור לקובתו לריך לחזור
ולצרך על הסוכה אזל אם ילא ונקובתו לטויל צתוך ציתו אין לריך
לצרך דאפי' להרעצ"ם ז"ל דפקס דמצרך צכל פעם הוא דוקא כשילא חוץ לציתו
וחזר אזל אם ילא מן הסוכה לחוך ציתו אין נראה שיטורך לצרך צכל פעם.
והכי ושמע ונדצרו צפ"צ דהלכות צרכות שכתב ז"ל היה אוכל וקראו חצרו
לדצר עמו וילא לפתח ציתו וחזר הואיל ושינה ונקומו לריך צרכה לנפדע
ע"ב נראה דדוקא אם ילא לפתח ציתו אזל אם הלך צציתו ושמע דלא הוי
קסח הדעת :

ובברכת העוזן כל יוני הסג יאמר הרחמן הוא יפרסם עלינו סוכת שלוונו :
הרחמן הוא יזכנו ליטע צקובה של לוינת :
הרחמן הוא יפשיע עלינו ועל כפשותינו שפע קדושה וטרהפ' וז' אושפיזין
עילאין קדישין וחכותם תהיה ונגן ולכה צעדינו אמן : ושבו יסכב
וערצה סבתו :

ומצוה ונוטלת על כל איש ירח ה' לישן בקובתו עם אשתו אם יש לו קובה
 לו לצדו ואין לזרים אחרו וכ"ט ציוס שחייבין הכל לישן בקובה ולא
 לפטור עלמס ועצדות ה' צעונות רעובות ואם ירגיש נעטו לער עליו יסבול
 ולא יקין עב"כ אז"ל שהקובה היא תחת גלות לאדם וכפר עליו ונאשר היה
 נע וכד צלילות בקעודות הרשות ולא חט על שינתו אל עוקס אשר יהיה שונה
 הרוח ולכנה ולא יסוד מפני כל כופר :

סדר יום הסוכות

לאור הצוקר יום חג הסוכות יקום לעצודת צורלו:

ימנהג הקידים הראשונים ללמוד ונאמרי הזוהר הנודרים בקוד הנולו' הזאת
 צפרשת ויחי דף ק"ד ע"א. ת"ח כל הנקרא צעמי וכו' עד אשרי
 העם שככה לו כנזכר לעיל בקעודת ליל ה' וצוהר פ' תלום דף קפ"ו ע"ג
 כד ישראל אינון צט"ו יונין עד ונהורא עמי שלי ככ"ל צליל ד'. וצוהר
 וצוהר צפ' פנחס דף רל"ה כללות קוד הלולצ ונענועים וצוואמרים אלו רמות
 כל קודי הדצרים ויעלה לאדם קריאת הדצר צוהר באילו כיוון צבל ייחודו
 זוג מרות העליונים אף אם לא צל בקוד ה' ולא ידע ונאי קאמר לטון הזוהר
 נקובל ואלד לנטו' ונעורר אהצת דודים לנענל' וכן על זה הדרך צבל ואלום
 ונולו' ה' דרך הנקוצלים הראשונים ללמוד תחלה קודם עשיית הנולום הסיח
 פרט הנולו' הסיח צוהר כי כל קודות שנגלו עפ"י האר"י ושעתידים להגלות
 הכל כאשר לכל רמותים דצרי הרצ"ז צל"ה ווי עמינו צר הכי לפחות יקרא
 פסוקי הנולו' הסיח צוקראי התורה קודם עשיי' ונלותו שידע וישכיל ליווי ה'
 אשר קדשנו צוולותיו ולונו ויעש' הדצרים לטס פועלן כי הכל נודים כי נולות
 לריכות כוונה ואם לא כיוון צהס לא עשה ולא בלוס :

ואחר כך יתעסק צוולותו לאגוד' לולצ כי אע"ג שגן הראוי היה נראה
 שיותר טוב לאוגדו ועי"ט כי א"ל לאוגדו צי"ט בקשר גמור אלח צעניצה
 וי"ו דצר צעתו מה טוב לאוגדו צעעת ונלותו רק שיהיו הדס וערצ' ונכנות
 כשיעורן ונצב"י ואף אם יפול ונהן איזה עלין צעעת אגודתו אין צדך בלוס
 דצר שמינו מתכוין הוא ודרך אגסי נעשה לאוגדו צוין הלולצ צעלין המוכן
 להס ונצב"י וקושרים אותו יפה אף צי"ט כי לא שייך עניצה וקשר צעלין ולא
 אסרו אלח בקושרים אותו טלח צווינו וראוי שיכוין צאגודתו לקשר קשרא
 דנהינתיחא אותיות שס הקדוש הוי"ה צ"ה ע"י ג' צדי הדס אות יו"ד צנולו'
 זכר לצלות וע"י שני צדי ערצות אות ה"ה צנולו' על סס יבין וצועז וע"י הלולצ
 נולוי ו"ו הסס וע"י האחרוג ה"ה אחרונה צנולו' ונולו' לאגדס בקשר גצור
 לייחס וע"כ ראוי לעשות צ' קשרים זה על זה לפי שהמילוי' הללו כולם הם כפולים
 ולכן לריך להיות קשר ראשון לענין צחינת הזכר שנקשרים ונחתצרים זע"ז השוטצנים
 עם החתן. ואח"כ קשה לקשור החתן עם הכלה ולכן יהיה זע"ז והיינו נוסס נוי
 אל הכלה כנודע ועכ"ז תשכיל ותצין לצלתי ערצצ קשירתו יחד הדס וערצה
 רק אופן קשירתו יהי' איש על נקונו ועל כנו כו"ש הרצ זל"ה כשתהי'
 שדרת הלולצ כנגד פניו טל האדם יניח הג' הדסים אחד לימינו והוא חסד ואחד
 לשמאלו והוא גבור' וא' צאנלע השדר' והוא ת"ת נועה קלת ליונין והלולצ
 עלמו הגבו' והס קוד היסוד המושך מן הדעת דרך חוט השדר' והסני כדי
 ערצות יסיס א' לימינו והוא נלח ואחד לשמאלו והוא הוד :

תפלת פשוטה לנשילת לולב

ונמצא לחקידים הראשונים נוסח תפלה אחת לאומרה צעת אגודת לולב וצעת נשילת לולב זה נוסחה:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה דחיליו ורחימו וכו' ליחדא סס י"ה צו"ה ביחדא שלים וכו' הרי אני עושה נאות אגוד' ד' וינין חלו לקיים נאות זה אלי ואניו ולתקן את שורשם צנוקים עליון צשיעור קונו' בכל פרטי' ודקדוקי' לעשות את כוונת יוצרי שליטני לעשות ואלה זו :

ויר"ט ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיתקשרו על ידי אגודת לולב זה עם מיניו הגדולי' והגבור' והתפארת והנלא וההוד כי כל צמיים וצארץ לך ה' המנובכה יחד כולם צהצלי בעצמות האהב' ויתוקן על ידי קשר זה ויה שפגומתי בעומתי להיות כרגן ופריד אלוף עתה יסונו ויטייחדו הסתן והכלה וג' עדרי לאלך רוצים עליה ביחדא שלים והי' הקשר אחיץ קשרא דמשימות' ובין בני לביא יתפרדו אשת כפילות הוויים הקשור' באיש הצליעל יתפרדו איש ועל אחיו יהיו כלה היו כי תעציר מנושלת זרון מן הארץ שלא יפתינו ושלא יחגרו בני ויניסונו לעבוד את ה' אלהינו כאשר עם לבצנו ויראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הצרואים ויעשו כלם אגודה אחת לעשות ראוך לבצנז שלם ופשינו רוחנו ונשומתו יהיו קטורים ולוריים צרור החיים"ם שעולה כמספר הד"ס ובמספר לולב"ם וחסן לנו זר"ע כשר וחס"ם ולדיק שעולה במספר ערצ"ה וחגנו ואלתך חכמה וצניח דעת והשכל והבין ולהטביל התור"ם הקדושה שעולה כוונת אחרונ"ג :

ויושפע עלינו שפע רוח נהרה וקדושה ונשנך הקדוש והטהור סס צין הוותיחד ע"י ג' הדסים אות יר"ך שנוך הקדוש ועל ידי שני צדי ערצות ונלו יר"ך שנוך הקדוש ועל ידי הלולב ונלו יר"ך שנוך הקדוש ועל ידי האחרוב ונלו יר"ך אחרוני' שנוך הקדוש וישנז לפניך לולב באגודת כאלו עלינו לירושלים ובנינו ונזנח והקרצנו עליון קרצן באוויר אקרו חג בעצמותי עד קרנות המזנח ותחפון צנו ותלכנו ותחזיקה עינינו צשוך לביון וארמון על משפטנו ישז כצראשונה אז תחפון צחסי לךך עולה וכליל אז יעלו על מנצחך פרים צנהרה צינינו אחי"ר :

והנה כתצתי לפניך נוסח תפלה אחת שיה לכל נפש לוור קודס נשילת לולב. וזה לפי פשוטן של דברים אכן לפי קודן של דברי' הסקריאים בקוד ה' המה ראו ונעשה ה' ויה ענין המענועים ומה נעשה בהם :

לכן אם ידעת צחכונה ויש כ"ח צך לעמוד צהיכל הנוך ונלבי של עולם אקדר לפניך נוסח תפילה אחת כוללת כל הבונו' לפי דעת הרצ ז"ל וזה אשר צה תצין ותשכיל את ונעשה האיש הישראלי כי רצ הוא אחד וצונת צמיים ונעליותיו ומה טוב חלקו ומה נעים גורלו :

לשם יחוד קצ"ה ושכינתיה וכו'. המה אנכי צא לקיים נאות ולקחתם לכם ציום הראשון פרי עץ הדר כפות תארים וענף עץ עבות וערצי' כח לתקן את שורשם צנוקים עליון צשיעור קוונה בכל פרטיה ותקויה ודקדוקי' לעשות כוונת יוצרי :

ויהי רגון ונלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שצכח טגולת ארצעה וינין חלו סרונוים לאותיות סס צין הקדוש יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה תקרצ אותם ח' חל ח' והיו לחאדים צידי' וצנענועי ציתם יתנענעו ויעלו החמשה חקדים שנתפשו צגופא דזעיר אצפין ונחקד עד הוד וכללותם צשיעור עד השרש שנהם דעת עליון דזעיר ויקצלו עור רצ ונשס להציא הארה ומהם חל ראש נוקצא דזעיר העומדת מול החזה שלו :

תפלה לעת נשילת לולב

יש

ובנענועי לצד דרום בחי' חסד החסד שברעת שלשה הולכות נגד ג' מוחין שבו שם יהו יהו יהו יומשך חסד החסד שבחסד שברעת ז"א לחסד החסד שבחסד שבשש קצוותיו. ושלשה הובאות אל החזה להמשיך החסד ההוא אל הנוקבא דז"א בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
ובנענועי לצד צפון בחי' גבורה שבחסד שברעת ז"א שלשה הולכות נגד ג' מוחין שבו שם יהו יהו יהו יומשך חסד החסד שברעת זעיר אנפין לגבורת חסד החסד שבשש קצוותיו ושלשה הובאות אל החזה להמשיך הגבורה ההיא אל נוקבא דז"א בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי לצד מזרח בחינת תפארת החסד שבחסד שברעת ז"א ג' הולכות נגד שלשה מוחין שבו שם ויה ויה ויה יומשך תפארת חסד שבחסד שברעת ז"א לת"ת החסד שבחסד שבשש קצוותיו ושלשה הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא דז"א בחינת ה"א אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי למעלה בחי' נצח החסד שבחסד שברעת ז"א שלשה הולכות נגד ג' מוחין שבו שם ויה יהו יהו יומשך נצח החסד שבחסד שברעת ז"א לנצח החסד שבחסד שבשש קצוותיו ושלשה הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא דז"א בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
ובנענועי למטה בחינת הוד החסד שבחסד שברעת ז"א ג' הולכות למטה נגד ג' מוחין שבו שם יהו יהו יהו יומשך הוד החסד שבחסד שברעת ז"א להוד החסד שבחסד שבשש קצוותיו ושלשה הובאות למעלה אל החזה להמשיך אותו אל נוקבא דז"א בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי למערב בחינת יסוד החסד שבחסד שברעת ז"א ג' הולכות נגד ג' מוחין שבו שם ויהו יהו יהו יומשך יסוד החסד שבחסד שברעת ז"א ליסוד החסד שבחסד שבשש קצוותיו ושלשה הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא דז"א בחינת הוהו אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה ויכנסו בה היום כל היום כל ו' קצוות דחסד המתפשט בחסד ז"א בכח שש קצוות שבחסד שברעת :

יומם יצוה ה' חסרו וכו'. ה'ראנו ה' חסרך וישעך תתן לנו. ו"חסד ה' מעולם ועד עולם על יריאיו וצדקתו לבני בנים. ה'ודו לאל השמים כי לעולם חסדו. א"זהב צדקה ומשפט חסד ה' מלאה הארץ. ד"מינו אלהים חסרך בקרב הויכרך. ג"חית כחסרך עם זו גאלת נהלת בעוך אל נוה קדשך. ה"הי חסרך ה' עלינו כאשר יחלנו לך :

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אר"א שבכה סגולת מצוה זו יתוקן מה שאבינו הראשון חטא בפירות האילן ואכל מפרי עץ הדר ויתוקן מה שפגמנו בלב חושב מחשבות אין בסגולת מצות אתרוג הדומה ללב ובסגולת מצות הלולב דומה לשדרה יתוקן פגמינו בהוצאת ש"ו לבטלה דרך חוט השדרה ובסגולת

תפלה לעת נטילת לולב

ובסגולת מצות ההרס הדומה לעינים יתוקן אשר פגמנו בעינים רמות
ובסגולת מצות ערבה הדומה לשפתים יתוקן אשר פגמנו בשפת חלקות
לשון מדברת גדולות ובזכות מצות ולקחתם לכם ביום הראשון תבנה ותכונן
כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו ואת צמח דוד מדרה תצמיח ככתוב
ראשון לציון הנה הנס ולירושלים מבשר אתן במררה בימינו אכ"ד :

יום ב לשם יחוד וכו'. כנ"ל עד מול החזה שלו. ובנענועי לצד דרום
בחינת חסד דגבורה שבגבורה שבדעת ז"א ג' הולכות נגד ג' מוחין
שבו שם יהו יוד הי ויג יומשך חסד שבגבורה שבדעת ז"א לחסד שבגבורה
שבשש קצוותיו ושלשה הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא
בחינת הי אחרונה שבשם ואשלמה ליהוה :

ובנענועי לצד צפון בחינת גבורת החסד שבגבורה שבדעת ז"א ג' הולכות
נגד ג' מוחין שבו שם הוי הי יא יוד יומשך גבורה החסד
שבגבורה שבדעת ז"א לגבורת החסד שבגבורה שבשש קצוות' וג' הובאות אל
החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחי' הי אחרונה שבשם ואשלמה ליהוה :
ובנענועי לצד מזרח בחינת תפארת החסד דגבורה שבדעת ז"א שלשה
הולכות נגד שלשה מוחין שבו שם ויה ואו יוד הה יומשך
תפארת החסד דגבורה שבדעת ז"א לת' החסד שבגבורה שבוי' ידיה
ג' הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת היא אחרונה
שבשם ואשלמה ליהוה :

ובנענועי למעלה בחי' נצח החסד שבגבורה שבדעת ז"א שלשה הולכות נגד
ג' מוחין שבו שם ויה יוד יי הי יומשך נצח החסד דגבורה
שבדעת ז"א לנצה החסד דגבורה שבשש קצוותיו ושלשה הובאות אל
החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחי' הי אחרונה שבשם ואשלמה ליהוה :
ובנענועי למטה בחינת הו"ד חסד דגבורה שבדעת ז"א ג' הולכות למטה
נגד ג' מוחין שבו שם הי הי יוד יא יומשך הו"ד החסד
שבגבורה שבדעת ז"א להו"ד חסד דגבורה שבשש קצוותיו וג' הובאות
למעלה אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הי אחרונה שבשם
ואשלמה ליהוה :

ובנענועי למערב בחינת יסוד חסד דגבורה שבדעת ז"א ג' הולכות נגד ג'
מוחין שבו שם וו הו יו או וו יו דו יומשך יסוד החסד
שבגבורה שבדעת ז"א ליסוד החסד שבגבורה שבשש קצוותיו וג' הובאות
אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא דז"א בחינת הואו אחרונה שבשם
ואשלמה ליהוה. ויכנסו בה היום כל שש קצוות חסד שבגבורה
המתפשט בחסד גבורה שבוי' ככח ו'ק חסד דגבורה שבדעת :

יומם יצוה ה' חסדו וכלילה שירה עמי וכו' : ה' ללוהו בגבורותיו הללוהו
כרוב גדלו : ר"גם עד זקנה ושיבה אלהים אל תעזבני עד אניד
זרועך לדור לכל יבא גבורתך : ה' יודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו : א"בא
בגבורות

בגבורות ה' אלהים אומיר צדקתך לבדך : ד"ור לדור ישבח מעשיך ונכחותיך
 ינידו: נראות בצד"ק תעננו אלהי ישענו מכמה כל קצוי ארץ וים רחוקים :
 י"י כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה וכו'. ובכ"י ר"מ וכו' כנ"ל ביום א' :
 ויום ג' לשם יחוד קב"ה ושכינתיה וכו' כדלעיל ובנענועי לצד דרום בחינת
 חסד שבת"ת שבדעת ז"א שלשה הולכות נגד ג' מוחין שבו שם
 יהו יוד הו וו יומשך חסד שבת"ת שבדעת ז"א לחסד שבת"ת שבשש
 קצוותיו ושלשה הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחי' הו
 אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי לצד צפון בחינת גבורת חסד שבתפאר"ת שבדעת ז"א שלשה
 הולכות נגד ג' מוחין שבו שם הו הו וי ואו יוד הא יומשך גבורה חסד
 שבת"ת שבדעת ז"א לגבורה חסד שבת"ת שבשש קצוותיו ושלשה הובאות
 אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הו אחרונה שבשם ואשלמה
 ל"הוה :

ובנענועי לצד מזרח בחינת ת"ת דחסד שבת"ת שבדעת זעיר אנפין ג'
 הולכות נגד ג' מוחין שבו ויה ואו יוד הא יומשך ת"ת חסד
 דנצה שבדעת ז"א לת"ת חסד הנצה שבשש קצוותיו וג' הובאות אל
 החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הא אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למעלה בחינת נצה דחסד שבת"ת שבדעת ז"א ג' הולכות נגד
 ג' מוחין שבו שם ויה וו וי ואו יומשך נצה דחסד שבת"ת
 שבדעת ז"א לנצה דחסד שבתפאר"ת שבשש קצוותיו וג' הובאות אל
 החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הו אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למטה בחינת הוד דחסד שבת"ת שבדעת ז"א ג' הולכות למטה
 נגד ג' מוחין שבו שם הו הו וי ואו יומשך הוד דחסד שבת"ת
 שבדעת ז"א להוד דחסד שבת"ת שבו"ק וג' הובאות למעלה אל החזה
 להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הו אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי למערב בחינת יסוד דחסד שבת"ת שבדעת ז"א שלשה הולכות
 נגד שלשה מוחין שבו שם והווי וואוו והוא יוהוי יומשך יסוד
 דחסד שבת"ת שבדעת ז"א ליסוד דחסד שבת"ת שבשש קצוותיו וג' הובאות
 אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחי' והוא אחרונה שבשם ואשלמה
 ל"הוה :

ובכן יכנסו בה היום כל שש קצוות חסד שבת"ת המתפשט נחסד ת"ת
 שבשש קצוות ככה ו"ק חסד שת"ת שבדעת ז"א. ובכ"י ר"מ יאו"א
 וכו' כדלעיל ביום א' :

יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי ה"וד והדר לפניו
 עז ותפאר"ת במקדשו : ר"עתה ה' אלהינו מודים אנחנו לך ומחללים
 לשם תפאר"תך : ה"ורו לאל השמים כי לעולם חסדו : א"מרת עולם
 חס"ד יבנה שמים תכין אמונתך בהם : ד"רשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד :
 ג"הר פלגיו ישמחו עיר אלהים קדוש משכני עליון : מלא פי תהלתך
 כל היום תפאר"תך :

סוד הנענועים

יום ד' לשם יחוד קב"ה וכו' כדלעיל ביום ראשון. ובנענועי לצד דרום
 בחינת חסד דנצח שבדעת ז"א ג' הולכות נגד שלשה מוחין שבו
 שם יהוה יהוה יהוה יומשך חסד דנצח שבדעת ז"א לחסד דנצח שבשש
 קצוותיו וג' הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת ה' אחרונה
 שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי לצד צפון בחי' גבורת חסד דנצח שבדעת ז"א ג' הולכות נגד ג'
 מוחין שבו שם הוה הוה וואו וואו יומשך גבורת חסד דנצח שבדעת
 ז"א לגבורת חסד דנצח שבשש קצוותיו וג' הובאות אל החזה להמשיך
 אותו אל הנוקבא בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי לצד מזרח בחינת ת"ת חסד דנצח שבדעת זעיר אנפין שלשה
 הולכות נגד ג' מוחין שבו שם ויה ויה ויו יוד הא יומשך ת"ת
 חסד דנצח שבדעת ז"א לת"ת חסד דנצח שבשש קצוותיו וג' הובאות אל
 החזה להמשיך אותו אל הנוקב' בחינת הא אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למעלה בחינת נצח חסד דנצח שבדעת ז"א ג' הולכות נגד ג'
 מוחין שבו שם ויה יהוה יהוה יהוה יומשך נצח דחסד דנצח שבדעת
 ז"א לנצח דחסד שבנצח שבו וג' הובאות אל החזה להמשיך אותו אל
 הנוקבא בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי למטה בחינת הו"ד החסד דנצח שבדעת ז"א ג' הולכות למטה
 נגד שלשה מוחין שבו שם יהוה יהוה יהוה וואו וואו וואו יומשך הו"ד החסד
 דנצח שבדעת ז"א להו"ד החסד דנצח שבשש קצוותיו וג' הובאות למעלה
 אל החזה להמשיך אותו אל רחל נוקבא דו"א בחינת ה' אחרונה שבשם
 ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי למערב בחינת יסוד החסד דנצח שבדעת ז"א שלשה הולכות
 נגד שלשה מוחין שבו שם והויה והויה והויה והויה והויה והויה יומשך
 יסוד החסד דנצח שבדעת ז"א ליסוד החסד דנצח שבשש קצוותיו ושלשה
 הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הו"ו אחרונה שבשם
 ואשלמה ל"הוה :

ובכן יכנסו בה היום כל שש קצוות חסד שבנצח המתפשט בחסד שבנצח
 שבשש קצוות ככה ו"ק חסד הנצח שבדעת זעיר אנפין :
 יומם יצוה ה' חסרו וכלילה שירה עמי תפלה לאל חי : "הוה אלהים
 צבאות מי כמוך חסין יה ואמונתך סביבותך : ה' ללויה הללו אל
 בקדשו הללוהו ברקיע עזו : ר"אתה ה' אלהים צבאות אלהי ישראל הקיצה
 לפקוד כל הגוים אל תחון כל בוגדי און סלה : הראנו ה' חסדך וישעך
 תתן לנו :

אלהים צבאות שוב נא הבט משמים וראה ופקוד גפן זאת : ד"מינו
 אלהים חסדך בקרב היכלך : נ"ורא אלהים ממקדשיך אל ישראל
 הוא נתן עזו ותעצומות לעם ברוך אלהים : ה"ה חסדך ה' עלינו כאשר
 יחלנו לך : ובכן ירמי ארי"א כדלעיל ביום א' :

יום ה' לשם יחוד קב"ה וכו' כדלעיל ביום ראשון. ובנענועי לצד דרום
 בחינת הסוד דהוד שבדעת ז"א שלשה הולכות נגד שלשה מוחין
 שבו שם יְהוָה יוֹד הַיּוֹנָן וימשך חסד דהוד שבדעת ז"א לחסד דהוד שבשש
 קצוותיו וג' הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הַיּוֹנָן
 אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי לצד צפון בחי' גבורת חסד דהוד שבדעת ז"א ג' הולכות נגד
 ג' מוחין שבו שם הַיּוֹנָן הַיּוֹנָן וימשך גבורת חסד דהוד
 שבדעת ז"א לגבורת חסד דהוד שבשש קצוותיו וג' הובאות אל החזה
 להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הַיּוֹנָן אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי לצד מזרח בחינת ת"ת דחסד דהוד שבדעת זעיר אנפין ג' הולכות
 נגד ג' מוחין שבו שם וי"ה ואו"ו הַיּוֹנָן וימשך ת"ת דחסד דהוד
 שבדעת ז"א לת"ת דחסד דהוד שבשש קצוותיו ושלשה הובאות אל החזה
 להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הַיּוֹנָן אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למעלה בחינת נצח דחסד דהוד שבדעת ז"א ג' הולכות נגד ג'
 מוחין שבו שם יְהוָה יוֹד הַיּוֹנָן וימשך נצח דחסד דהוד שבדעת
 ז"א לנצח דחסד דהוד שבשם וג' הובאות אל החזה להמשיך אותו אל
 הנוקבא בחינת הַיּוֹנָן אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי למטה בחינת הו"ד דחסד דהוד שבדעת ז"א ג' הולכות למטה
 נגד שלשה מוחין שבו שם הַיּוֹנָן הַיּוֹנָן הַיּוֹנָן וימשך הו"ד דחסד
 דהוד שבדעת ז"א להו"ד דחסד דהוד שבשש קצוותיו וג' הובאות למעלה
 אל החזה להמשיך אותו אל רחל ונוקבא דז"א בחינת הַיּוֹנָן אחרונה שבשם
 ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי למערב בחינת יסוד דחסד דהוד שבדעת ז"א ג' הולכות נגד ג'
 מוחין שבו שם ודו"ו ודו"ו ודו"ו ודו"ו וימשך יסוד דחסד דהוד
 שבדעת ז"א ליסוד דחסד דהוד שבשש קצוותיו ושלשה הובאות אל
 החזה להמשיך אותו אל הנוקבא דז"א בחינת הַיּוֹנָן אחרונה שבשם ואשלמה
 ל"הוה :

ובכן יכנסו בה כל וק' חסד שבהוד המתפשט בחסד שבהוד שבו"ק בכח
 וק' חסד ההוד שבדעת :

יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי. ה'דר כבוד הודך
 ודברי נפלאותיך אישיחה : ו"אמרו הושיענו אלהי ישענו וקבצנו
 ודצילנו מן דגוים להודות לשם קדשך להשתכב בתהלתך : ה'זוד והדר
 לפניו עוז וחדוה במקומו : א"להים צבאות' שוב נא הבט משמים וראה
 ופקוד גפן זאת : ד"מינו אלהים חסד"ך בקרב היכלך : ג"הר פלגיו ישמחו
 עיר אלהים וכו' : י"י צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה : ובכן
 יור"מי או"א וכו' כדלעיל ביום א' :

סוד הנענועים

יום ו' לשם יחוד קב"ה כדלעיל ביום א'. ובנענועי לצד דרום בחי' חסד
 דיסוד שבדעת ז"א שלשה הולכות נגד ג' מוחין שבו שם יהו ויהו יוד
 הו ונו ומשך חסד דיסוד שבדעת ז"א לחסד דיסוד שבשש קצוותיו
 ושלשה הובאות אל החוה להמשיך אותו אל הנוקבא בחי' הו אחרונה שבשם
 ואשלמה ל"הוה :

ובנענועי לצד צפון בחינת גבורת חסד דיסוד שבדעת ז"א ג' הולכות
 נגד ג' מוחין שבו שם יהו ויהו ויא ויוד ומשך גבורת חסד
 שביסוד שבדעת ז"א לגבורת חסד דיסוד שבשש קצוותיו וג' הובאות אל
 החוה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הו אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי לצד מזרח בחי' תפארת דחסד דיסוד שבדעת זעיר אנפין ג'
 הולכות נגד ג' מוחין שבו ויה ויו יוד הא ומשך ת"ת דחסד
 דיסוד שבדעת ז"א לתפארת דחסד דיסוד שבוי"ק וג' הובאות אל החוה
 להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הא אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למעלה בחינת נצח דחסד דיסוד שבדעת ז"א ג' הולכות נגד
 ג' מוחין שבו שם יהו ויה ויוד הו הו ומשך נצח דחסד דיסוד
 שבדעת ז"א לנצח דחסד דיסוד שבשש קצוותיו וג' הובאות אל החוה
 להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הו אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למטה בחינת הוד דחסד דיסוד שבדעת ז"א ג' הולכות למטה
 נגד ג' מוחין שבו שם יהו ויה ויוד ויא ומשך הוד דחסד דיסוד
 שבדעת ז"א להוד דחסד דיסוד שבוי"ק ושלשה הובאות למעלה אל החוה
 להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הו אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למערב בחינת יסוד חסד דיסוד שבדעת ז"א ג' הולכות נגד
 ג' מוחין שבו שם וו הו וו או וו או וו הו ומשך יסוד
 דחסד דיסוד שבדעת ז"א ליסוד דחסד דיסוד שבשש קצוותיו וג' הובאות
 אל החוה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת הוה אחרונה שבשם ואשלמה
 ל"הוה :

ובכן יכנסו בה היום כל ו' קצוות חסד שביסוד המתפשט בחסד שביסוד
 שבוי"ק ככה ו"ק חסד דיסוד שבדעת עליון :

יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חי : ה'טיבה כרצונך
 את ציון תבנה חומות ירושלים : ויעניים ירשו ארץ והתענגו על
 רוב שלום : הוציאה ממסגרי נפשי להודות את שמך כי יכתירו צדיקים
 כי תגמול עלי : א"זהב ה' שערי ציון מכל משכנות יעקב : ד"מינו
 אלהים חסדך בקרב היכלך : ג'כספה וגם כלתה נפשי להצרות ה' לבי
 ובשרי ירננו אל אל חי : י'מלך ה' לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה :
 ובכן יהי רצון מלפניך וכו' כדלעיל ביום א' :

יום ? לשם יחוד וכו' כדלעיל. ובנענועי לצד דרום בחי' חסד דכללות
 ה' חסדים דמלכות שבדעת ז"א שלשה הולכות נגד ג' מוחין שבו
 שם יהוה יוד ויוד ויוד יומשך חסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבדעת ז"א
 לחסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבשש קצוותיו ושלושה הובאות אל
 החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי לצד צפון בחינת גבורת חסד דכללות ה' חסדים דמלכות
 שבדעת ז"א ג' הולכות נגד ג' מוחין שבו שם יהוה יוד ויוד ויוד
 יומשך גבורת חסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבדעת ז"א לגבורת חסד
 דכללות ה' חסדים שבמלכות שבו"ק וג' הובאות אל החזה להמשיך אותו
 אל הנוקבא בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי לצד מזרח בחי' ת"ת דחסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבדעת
 ז"א שלשה הולכות נגד ג' מוחין שבו שם ויה ויוד ויוד הא
 יומשך ת"ת דחסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבדעת ז"א לת"ת דחסד
 דכללות ה' חסדים דמלכות שבו"ק וג' הובאות אל החזה לחמשיך אותו
 אל הנוקבא בחינת הא אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למעלה בחינת נצח דחסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבדעת
 ז"א שלשה הולכות נגד שלשה מוחין שבו שם ויה ויוד ויוד ה'
 יומשך נצח דחסד דכללות ה' חסדים שבדעת ז"א לנצח דחסד דכללות
 ה' חסדים שבשש קצוותיו וג' הובאות אל החזה להמשיך אותו אל הנוקבא
 בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למטה בחינת הו"ד דחסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבדעת
 ז"א ג' הולכות למטה נגד ג' מוחין שבו שם יהוה יוד ויוד ויוד
 הו"ד דחסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבדעת ז"א לחו"ד דחסד דכללות
 ה' חסדים דמלכות שבשש קצוותיו וג' הובאות למעלה אל החזה להמשיך
 אותו אל הנוקבא בחינת ה' אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובנענועי למעלה בחינת יסוד דחסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבדעת
 ז"א שלשה הולכות נגד שלשה מוחין שבו שם ויהוה ויהוה ויהוה
 הואו יהוהו יומשך יסוד דחסד דכללות חמשה חסדים דמלכות שבדעת
 ז"א ליסוד דכללות חמשה חסדים דמלכות שבו"ק וג' הובאות אל
 החזה להמשיך אותו אל הנוקבא בחי' הואו אחרונה שבשם ואשלמה ל"הוה :
 ובכך יכנסו בה היום כל שש קצוות חסד דכללות ה' חסדים דמלכות
 המתפשט בחסד דכללות ה' חסדים דמלכות שבו"ק ככה ו"ק חסד
 דכללות ה' חסדים דמלכות שבדעת עליון :
 יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי : ה' קשיבה
 לסול שועי מלכי ואלהי כי אליך אתפלל : ואלהים מלכי מקדם
 פועל ישועות בקרב האר"ץ : העירה והקיצה למשפטי אלהי ואדני לריבי :
 אוהב

סוד הנענועים

א"זהב צדק"ה ומשפ"ט חסד ה' מלאה הארץ: ד"בקה נפשי אחריך בי
תמכה ימיניך: ב"כבוד מדובר כך עיר האלהים סלה: י"י מלך נאות לבש
לבש ה' עוז התאזר אף תכון תבל בל תמוט: ובכן יהי רצון מלפניך וכו'
כדלעיל ביום א':

ולענין הקף פנות הנענועים רבו דעות הקדמונים ז"ל אכן לבאים בסוד ה'
לא ימושו מדעת הרב ז"לה"ה לנענע תחילה לצד דרום כי המשכה
הראשונה היא מן הימין בחינת החסד ישמש ילך צפון וס' הולך אל דרום
וסובב אל צפון ומשם יחזור למזרח בחינת התפארת היוצא ממזרח ומשם
ינענע למעלה ואח"כ למטה בסוד הנצחיים שנאמר בהם והא' גבוה מן השני
ואח"כ ינענע לצד מערב שהוא בחינת היסוד בסוד הצדיק והאתרוג נלוח
אליו בסוד שכינה במערב כי לא אמרו שכינה היא מערב אלא שכינה
במערב והבן:

סוד תפלת שחרית

וראוי שזעמנה לחסונה שצריך עליו לא יניחנה ויידו וגם חס יעלה לקרות
צ"ק"ת. וז"ו לא נאמרו כל השיעורים הללו אלא לחיט הירח המדקדק
ג"ב צהר עניניו אך וני שאין מדקדק צהר ונעשו ויחזי ביושר וזוה
נחצטל הנוטה הזה עכשו ליתר העם אך ליראי ה' ולחוצצי שמו להם יאותה
לכהוג כוונתו חשגי ירושלים:

ובתפלה אחר הזרת העמידה חס אפטר שהלכע לצדך אז על הלוז צבוכה
קודם חנינת הלל הכה זה עוז וזה יפה דעכנעוין דהלל חינון
ושחפיים לנענועים דכטילת לולב כו"ש צוהר פתח דף קי"ט ויעשה חס"י
נענועים צבוכה וחס"ב לרווח לחס"ד הראשון שנתפסו בכל יום יעשה ד'
פעניים ח"י נענועים שהלל שנקפס חס"ד וזהו קידוך ח"י צהודו ראשון.
וח"י צלחא ה' הושיעה נא וח"י כשבופלים אותו וח"י צהודו אחרון הרי ד"פ
ח"י כונסר ע"צ שהוא חס"ד שגולה ע"צ וזהו עיקר עפ"י דרך האונת.
ויזהר שלא ינענע שצעת שיאור השם לא צלחא ולא צהודו. והטעם שזעם
שצעת שיאור השם לריך לבין יותר וכשנענע הוא ערוד צניענע ואינו יכול
לכוין כ"כ ואקמוכוו אקרא אז ירכנו עליו היער ולפני ה' ולא צה' שצעת
שאור ה' ויחלק הנענועים צהודו וצבי טוב קלת וקלת צבל"ח וכן צלחא
אלא שצהודו יעשה בכל חיבה נענוע ח' וצלחא בכל חיבה צ' נענועים:

וראוי וכוון שיטעק האדם עם הצדור לקרות את ההלל כי רצ וחד גדולתו
לעולם וציותר ציווי חג הקדושה הזה ויגמור אותו וזלה צוולה שלא
יחסר דבר לקיים צרכו שצריך לגמור דענוע כולו ואפי' כשהט"ל חוור יאור
כא ישראל והקהל עונים אחריו הודו לה' וכו'. יש מדקדקים שאינם נעלין זה
צזה אלא הם חוורים צלחא יאור כא וכולי וכן ראוי לנענע כדי שלא יחסר
כל צו ואפילו וזלה אחת:

ועל כן ראוי וכוון לשניה לצור לנשוק ההלל צניענע קדושה וזלה צוולה
כדי שכל הצדור יהיו נחשבים עמו ולא יעדר דבר וזה שאין כן כשהט"ל
איש הרגים אז ילבב כחיל פסח ונצליע את השם צניענע חוטא ונחטיו את
כל אחינו צני הקהל כי גם הנה יפנו אחריו הרגים יאלו דחופים צדצר המלך
צעוונותינו הרגים והאשמים הנגשים אל ה' יתקדשו ויוכרחו לפרוש ון הצדור
ולצחור

ולצחור הרע צויענטן ולקרותו ציחד וזודאי על ש"ץ כאלה נאמר בד רגז
 רעיה על עמא עצידי להו נגירא סננייתא על כן נזלה על השליח לצור להיות
 עיניו תמיד אל ה' ולא צצני אדם שאין להם תשובה הנלעיגים עליו וזמר
 לקרות ההלל צענימה קדושה ונה צולה כדי לזכות לרצים עמו ויחד כולם
 יעשו הנענועים כל הקהל עם ש"ץ וטוב יותר לזכור השיר אשר יושר באיזה
 פסוקים ההלל ששם יתעבצו כל הקהל אל קרב השיר ולא יחשו וציתר ההלל
 יחשרו ויחשו על התעבצותם. כי לא נכון הדבר לעשות כן וטוב שיזכור השיר
 ויתנהלו לאיטם באמירת ההלל ונה צולה ושומע לנו ישכון צמח:

ומנהג ירושלם תוצ"צ להקיף את התיבה תיכף ויודי אחר ההלל והוא ונהג
 ותקין ורצו ושלוקיות צענין הזה בין רצני ירושלם שאין ונהג אחרים
 לעשות ההושענות אחר הנוסף ושום שהוא אחר קריאת התורה שהעם וקובלים
 צענין קריאת התורה וצרו עם הדרת מלך ושאר רצנים הסביוו לעשות עיד
 אחר ההלל וטעם דרזין וקדייון לנלות והיבא דליבא זרו וזיה וזיה להקדים
 ולא אזלין צמר רוב עם הדרת מלך:

ומכאן תצין ותשכיל כי וי שאין לו לולב אין ראוי להקיף את התיבה ואף
 שכתבו צעלי הנוהגים ז"ל כוהנים להקיף אף וי שאין לו לולב ע"ב
 אין זה מנהג רק לויי שאינו יודע לנהג וקייץ את התיבה כי זודאי וי שאין
 לו סיועין אלה ונקיף התיבה פוגם וכפגם לבי שהכלה הנעיומה החקיקה עלמה
 להתחצר עם דודם ואלים זה ונעם יהוד דשנא קדישא לא שרייא צריקנייא
 כו"ט צוהר תרומה ולכן ראוי להזהר שלא יתקיים זו ו"ט הכתוב וזאת שנית
 תעשו כסות דמעה את הנוצה ה' וקצי' ושאין פנות אל הנוצה' חלילה וכן
 משוער מלשון הנוצה פ' פתח ז"ל ציווא קדושה דחג יתער יוניא לקבל'
 לתצקה וכדין כל הדוותא וכל אכפין נהירין וחדוותא צוויין ללין לנכבא ע"ג
 מדצחא וצעיין צני נשא לעחדי צבל זינין דחדוה דהא יוניא גרים ע"ב
 וצחקוים דף כ"ה ג' דקיס גוף ותרין דרועיה וכו' שני צדי ערבות לקבל
 תרין שוקין וכד אינון אגודה ה' צלולב דליהו טדרה ונה בתיב אעל"ה צתור
 אלה אחרוג ע' ערבה ל' לולב ה' דקס כולשו אהעצידו לקבל ד' וינין דנרכזה
 הרובצ צהון יהו"ה. ולריך לקדרא צהון צהקה כגוואל דננצה ולנאן לגן
 דאחננעו אילין נטיעין ציה. הנה וציאר כי כל עיקר התקון הוא נעשה ד'
 וינין אלו וע"ב וי שאין לו לולב יזהר שלא להקיף ושז ואל תעשה עדיף:
 והנהו כנטילת לולב שהיא להנטיף אורות פנימי' אלו לריבים לנענע כל אותם
 הנענועים כדי להנטיף החסדים אשר הם שהם הדעת אצל ח"כ כשמוקיף
 את הנוצה אז ח"כ לנענע כי האורות הם מקיפים ומגולים ואין לריך לנענע
 כלל צהן:

ואשר צא צקוד ה' ראוי לכון צבל פרטי אורות הנקפים הנעשבים יום
 יום וצקוד לרופי השמות הקדושים היוצאים ונה ואתרד לפניך נוסח
 תפלה אחת לאוורה קודם ההקפה אשר צהיכלל כל פרטי' הכוונות צענין
 זה נוסחה:

לשם יחוד קודשא צריך הוא ושביתיה צדחילו ורחיוו ורחיוו ודחילו לייחדא
 עם י"ה צו"ה צסם כל ישראל הנה אנכי צא להקיף את התיבה שצה
 ספר התורה דוגמא עליונה זעיר ונוקדיה יחדיו. זכר להקפת הנוצה נוקבא
 קדישא אשר תקוצב גבר. אנה האל עליון גוואל חסדי"ם טוצים ונעשה ידינו
 כונס

ענין ההלל

כוננה עלינו. וככה קבולת הקפתנו יהי מושך חסד א"ל אל"ה למ"ד העול'
במקפר הק"ף אור מ"קף החסד אשר משלטה שנות יהו שבכל חסד ומקד
שמוקפר שלשתן שם ק"ב יו"ד ה"י וי"ו ה"י ששורש זה השם הוא י יא י
במקפר א"ל ומשורשו יפרה ומקפרו גם כן במקפר השלטה יודי"ן של שלטה
שנות יהו עם כללותם יחד אל ועם הקפה הזאת ראשונה :

יום ראשון ימושך צחינת חסד שצחקד שצדעת ז"ל צחקד חסד
שצטש קלוות גופא קדישא אשר צו עם יוד הא ואו הא שהשלטה
אלפי"ן שבו הם שורש שלטה אהי"ה צבילוחות ציודי"ן אשר נקפר ג' שנות
אהי"ה צפשיטות יעלו למקפר שם ק"ב יו"ד ה"י וי"ו ה"י שנותו יולא חסד
אל פשוט ונעם ימושך אור המוקף הזה אל התיבה נוקבא קדישא רחל
אנוני :

וממנה ישתלשל דרך עולמות העליונים לנו רחל אנוני : י"ה חסדך ה'
עלינו כאשר יחלנו לך : ק"ף ראבו ה' חסדך וישעך תתן לנו : ק"ף חסד
ה' ונעולם ועד עולם על ירחיו ולדקתו לצני צנים : ק"ף ודו לאל השמים כי
לעולם חסדו : א"ה צדקה ומשפט חסד ה' ואלה הארץ : ק"ף עיני אלהים
חסדך בקרב היכלך : ג"חית צחקדך עם זו גאלת כהלת צעוד אל נוח קדשך :
י"ונוס יורה ה' חסדו וצבילה שירה עוני הפלה לאל חיי. (ר"ת י"הוה ואדני")
אכל צרחויך הרצים וחסדך תלמיית לויני והאצדת כל לורי כפשי כי אני בעצדך.
כמ"ש עד עקרה ילדה שבעה ורצת צנים אינללה (הנה א"ה טעם לתפלה
זו כי בכל הקפה אנו לילויים משר חסד הכולל עשרה שרים משצעים אומות
כצ"ל שובה ה' חללה נפשי הושיעני לונען חסדך. טוב ומטיב הדרש לנו
שובה עלינו כהמון רחויך בגלל אצות שעשו לרויך צנה ציתך כצחילה כונן
מוקדשך על וכונו הרחו צבנינו שמחנו צחקונו. וקוצצם את ונצחק ה' בקול
רכס ותודה המון חוגג. לונען יחללון ידיך הושיעה יוויך וענני. יהיו לרלון
לורי פי והגיון צני לפיך ה' לורי וגואלי :

יום שני יאמר :

לשם יחוד וכו' כדלעיל ציום ראשון ועם הקפה זאת ימושך צחינת אור
מ"קף חסד גצורה שצדעת ז"ל לחסד שצגצור' שצטש קלוות גופא
קדישא שבו שם ו"ה יוד הא ואו הא שהשלטה אלפי"ן שבו הם שורש ג' שנות
אהי"ה צבילוחות צהה"ן ואשר נקפר ג' שנות אהי"ה צפשיטות יעלו למקפר
שם ק"ב שמשורשו יולא חסד אל פשוט ונעם ימושך אור המוקף הזה אל התיבה
נוקבא קדישא רחל אנוני :

ואחר כך יאמר ונמנה ישתלשל וכו' :

יום שלישי יאמר :

לשם יחוד וכו' כדלעיל ועם הקפה זאת שליטית ימושך צחינת אור מוקף
חסד דת"ת שצדעת ז"ל לחסד שצח"ת שצטש קלוותיו דגופא קדישא שבו
שם ו"ה יוד הא ואו הא שהשלטה אלפי"ן שבו הם שורש ג' שנות אהי"ה
צבילוחות צאלפי"ן ואשר נקפר שלטה שנות אהי"ה צפשיטות יעלו למקפר
שם

תפלה קודם ההקפה

כד

סס פ"ג ששורטו יולא חקד אל פשוט ונונו יוושך אור העקיף הזה אל התיצה
נוקצא קדישא רחל אנונו:
ואחר כך יאמר ונונה ישתלשל וכו' :

יום רביעי יאמר :

לשם יחוד כדלעיל ועס הקפה זאת רביעית יוושך צחי' אור עקיף חקד דנלח
שזדעת ז"א לחקד שזנלח שזשט קלוותיו דגופא קדישא שזו סס ע"ה
יוד הא ואו הא שהשלטה אלפי"ן שזו הס שורש ג' שנות אהי"ה צמילוחותם
אל"ף ה"י יו"ד ה"א צמלוי יו"ד זה"י ראשונה ומלוי אל"ף זה"א אחרונה ואשר
נוקפד שלשה שנות אהי"ה צפשיטותם יעלו לנוקפד סס פ"ג ששורטו יולא חקד
אל פשוט ונונו יוושך אור העקיף הזה אל התיצה נוקצא קדישא רחל אנונו :
ואחר כך יאמר ונונה ישתלשל וכו' :

יום חמישי יאמר :

לשם יחוד וכו' כדלעיל ועס הקפה זאת החמישי' יוושך צחינת אור עקיף
חקד דהוד שזדעת ז"א לחקד הוד שזשט קלוותיו דגופא קדישא שזו סס
ו"ה יוד הא ואו הא שהשלטה אלפי"ן שזו הס שורש שלשה שנות אהי"ה
צמילוחותם אל"ף ה"א יו"ד ה"א צמילוי ה"א זה"א ראשונה ומילוי אל"ף זה"א
אחרונה ואשר נוקפד שלשה שנות אהי"ה צפשיטותם יעלו לנוקפד סס פ"ג
ששורטו יולא חקד אל פשוט ונונו יוושך אור העקיף הזה אל התיצה נוקצא
קדישא רחל אנונו :
ואחר כך יאמר ונונה ישתלשל וכו' :

יום ששי יאמר :

לשם יחוד כדלעיל וכו' ועס הקפה זאת הששית יוושך צחינת אור עקיף ככלות
חושפה חקדים דיסוד שזדעת זעיר אלפי"ן לכללות ה' חקדים שזו"ק דגופא
קדישא שזו סס ו"ה יוד הא ואו הא שהשלטה אלפי"ן שזו הס שורש שלשה
שנות אהי"ה צמילוחותם אל"ף ה"א יו"ד ה"י ה"א ראשונה צמילוי אל"ף ושניה
צמילוי יו"ד ואשר נוקפד שלשה שנות אהי"ה צפשיטותם יעלו לנוקפד סס פ"ג
ששורטו יולא חקד אל פשוט ונונו יוושך אור העקיף הזה אל התיצה נוקצא
קדישא רחל אנונו :
ואחר כך יאמר ונונה ישתלשל וכו' :

יום שביעי יאמר :

לשם יחוד כדלעיל ועס שזענה הקפות שכללות יוושך צחינת אור עקיף ככלות
חושפה חקדים שזמלכות שזדעת ז"א לכללות ה' חקדים שזו"ק דגופא
קדישא שזו סס ו"ה יוד הא ואו הא שהשלטה אלפי"ן שזו סס שורש שלשה
שנות אהי"ה צמילוחותם אל"ף ה"א יו"ד ה"א נוקפד ג' שנות אהי"ה אלה צפשיטותם
יעלו לנוקפד סס פ"ג ששורטו יולא חקד אל פשוט ונונו יוושך אור העקיף
הזה אל התיצה נוקצא קדישא רחל אנונו :
ואחר כך יאמר ונונה ישתלשל וכו' :

ואחר כל הקפה של כל יום יאמר פקוק א' נגד המדה של כל הקפה והקפה
כזכר לעיל בסוף תפלת הלולב. ואחרי הודיע אלהינו אותנו
יקר

תפלה קודם ההקפה

יקר הפארת גדולת ההושענות וזה נעשה צד ראו לכל אדם להזהר לעשותם
 בצוונה ורזויה ובשונחה וצלהלה ולעשותם במקום הראוי להם לעבור
 השרשים העליונים והיו תלוים ונלמטה ויחדיו יהיו תמים על השמים ונעבל
 אמן כן יהי רצון :

תפלה להוצאת ספר תורה

ואחר כך יולאו ספר תורה שני ספרים כגו' צוניהגים ועת רצון הוא וחד
 צעת ההיא לומר ה"ג ודות שלשה פעמים ואחר כך יאמר נוסח
 תפלה הזאת :

י"מ יוד הי ואו הי אלהינו ואלהי אבותינו אל עליון גוונל חקדים
 טוצים קונה הכל וזוכר חקדי אבות שתקדשנו
 צוואותיך ותשים חלקנו צוורתך וצוונך חקדיים העליונים ועדעת עליון על
 תורה שבכתב ותורה שבעל פה צהג הקדוש הזהו יהי חקדך ה' עלינו ופתח
 לבנו בחלומד תורתך ותורת חקד על לשוכנו ללמוד וללמוד לשמור ולעשות
 ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך צאהנה וסאר עינינו צעוקי קוד תחננוויה
 עשה עם עבדיך בחסדך וסוקיך לומדו ויחד לבצנו לאהנה וליראה את שונך
 יראת הרוונות תמיד כל הימים וגוונלנו חקדים טוצים ותננו לתן ולחקד
 ולרחמים צעיניך וצעיני כל רואינו :

ובשם שנלאת ישראל ונואלים פרסת עליהם קובת שלומך ותקשרם ככלה
 שצעה ענני יקר כבוד ונלכותך קשרל דמיינותח לאשתצח ונדיו
 לדק ולתפאה סבת שלוח עליהו כן ה' אלהינו עמוד ליונין אציון צכות
 ספר התורה הזה ופרש עלינו קובת שלומך והגן צעידו ושלחצוי ונדיו
 לדק כי עד ל"דק יסוב ונשפט ואחריו כל ישרי לב. ל"ד"ק ונשפטנו וכוון
 כסאך חס"ד ואויה יקדו פיך. ונפוך חנחך על הגוים אשר לא ידעוך ועל
 ונלכות אשר צעוך לא קראו. זאת תהיה הנגפה על כל הגוים אשר לא
 ידעוך ועל ונלכות אשר צעוך לא קראו. זאת תהיה הנגפה על כל הגוים
 אשר לא יעלו לחוב את חג הסכות. הנוק צשרו והוא עוונד על רגליו ועיניו
 תנוקס צחוריהון ולשונו חוק צפיהם. ותעציר גלולים מן הארץ והאלילים
 כרות יברתון לתקן עולם צולכות שדי. והיה ציום ההוא ילאו מים חיים
 וירושלים (חכונה עילאה) חליים אל הים הקדמוני (חקד עילאה) וחליים אל
 הים האחרון (גבורה תחאה ועילאה) צקיץ וצחורף יהיה (צקטרא דאשא
 ובקטרא דויה) אשר לא ישר דין צעולם ויתצונו חקדי ה' אבי"ר. ואני
 תפלתי לך ה' עת רצון אלהים צרוצ חקדך ענני צאוות יעבך ג"ב :

לימוד לוי ימי החג

ואנכי תקנתי קדר ליוונד לצעה יווי חג תנ"ך דשייכי לכל אחד מהאבות
 איש יונו כי עם יאכלו להם לחום של תורה ויגילו וישמחו צו צהזכיר
 ונעשיהם הטוצים אשר פעלו ועשו והתחקדו עם קונס צעולם הזה וזה הדבר
 אשר לזה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' וזה קדרו :

נסיון עזיבת ארץ מולדתו :

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אַבְרָם לֵךְ-לְךָ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ
 וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֹרְאָהּ: וְאֶעֱשֶׂה
 לְגוֹי גָדוֹל וְאַבְרָכְךָ וְאֹנִידְךָ שְׂמֹד וְהָיָה בְרַכָּה: וְאַבְרָכָה
 מִבְּרַכֶּיךָ וּמִקְרַבְךָ אֶאֱרָ וּנְבָרְכוּ בְךָ כָּל מִשְׁפַּחַת הָאָדָמָה:
 וַיֵּדֶךָ אַבְרָם בְּאִשְׁרֵי דְבַר אֱלֹהֵי יְהוָה וַיֵּדֶךָ אֶת־לוֹט
 וְאַבְרָם בֶּן-חַמֶּשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים שָׁנָה בָּצֵאתוֹ מִחָרָן:
 וַיֵּקַח אַבְרָם אֶת-שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ וְאֶת-לוֹט בֶּן-אָחִיו וְאֶת-
 כָּל-רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ וְאֶת-הַנַּפְשׁ אֲשֶׁר-עָשׂוּ בְּחָרָן
 וַיָּצֵאוּ לְדֶלֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ אֶדְזָה כְּנָעַן: וַיַּעֲבֹר
 אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם שָׂקֵם עַד אֵלוֹן מוֹרָה וְהַכְּנַעֲנִי
 אִזֵּן בְּאֶרֶץ: וַיֵּרָא יְהוָה אֶל-אַבְרָם וַיֹּאמֶר לִזְרַעְךָ אִתָּן
 אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה הַגֵּרָאָה אֱלֹהֵי:
 וַיַּעֲתֶק מִשָּׁם הַהֵרָה מִקְדָּם לְבַיַּת-אֱלֹהֵי וַיֵּט אֶהֱלֶה בַּיַּת-
 אֱלֹהֵי מִיָּם וְהָעִי מִקְדָּם וַיִּבֶן-שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא
 בְּשֵׁם יְהוָה: וַיִּסַּע אַבְרָם הַלֹּדֶד וַנִּסּוּע הַנְּגִבָה:

נסיון הרעב :

וַיְהִי רָעֵב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרַיִמָה לְגֹר שָׁם כִּי-
 כָבֵד הָרָעֵב בְּאֶרֶץ: וַיְהִי בְּאִשְׁרֵי הַקְּרִיב לָבֹא מִצְרַיִמָה
 וַיֹּאמֶר אֶל-שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ הִנֵּה-נָא יַדְעֵתִי כִי אִשָּׁה יִפְתֵּ-
 מִרְאָה אֶת: וְהָיָה כִּי-יִרְאוּ אֹתְךָ הַמִּצְרַיִם וְאָמְרוּ אִשְׁתּוֹ
 זֹאת וְהָרַגוּ אֹתִי וְאֹתְךָ יִחְיֶי: אָמַר-נָא אֲחֵתִי אֶת
 לְמַעַן יִטְבַּלִּי בְעַבְדְּךָ וְחַיְתָה נַפְשִׁי בְגֻלְךָ: וַיְהִי
 כִּבְיֹא אַבְרָם מִצְרַיִמָה וַיִּרְאוּ הַמִּצְרַיִם אֶת-הָאִשָּׁה כִּי-
 יָפָה הִוא מְאֹד: וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעֲה וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ
 אֶל-פְּרַעֲה וְתַקְּהָ הָאִשָּׁה בַּיַּת פְּרַעֲה: וּלְאַבְרָם הַיִּטִּיב
 בְּעַבְדֶּךָ וַיְהִי-לֹ צֵאן וַיִּבְקֹר וַחֲמֹרִים וַעֲבָדִים וּשְׂפָחַת

ואתנת וגמלים: ויננע יהוה את פרעה נגעים גדלים
 ואת ביתו על דבר שני אשת אבנם: ויקרא פרעה
 לאבנם ויאמר מה זאת עשית לי למה לא תגדת לי
 כי אשתך הוא: למה אמרת אחתי הוא ואקח אתה
 כי ראשונה ועתה הגה אשתך קח ולך: ויצו עדיו
 פרעה אנשים וישלחו אתו ואת אשתו ואת בנות אשר-
 לו: ויעז אבנם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר-לו
 ולוט עמו הנגבה: ואבנם כבוד מאד במקנה בכסף
 ובזהב: וילך למסעיו מנגב ועד בית אר עד המקום
 אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אר ובין העי:
 אר מקום המזבח אשר עשה שם בראשונה ויקרא שם
 אבנם בשם יהוה:

שם נסיון המלכים:

ויהי בימי אמרפל מלך--שנער אריוך מלך אלסר
 בדרדעמר מלך עילם ותדעל מלך גוזים: עשו
 מלחמה את ברע מלך סדם ואת ברשע מלך עמרה
 שנאב מלך אדמה ושמאבר מלך צבאים ומלך ברע היא
 צער: בראשונה חביו ארעמק השדים הוא ים המלח:
 שתיים עשרה שנה עבדו את בדרדעמר ושקשע עשרה
 שנה מרדו: ובארבע עשרה שנה בא בדרדעמר
 והמלכים אשר אתו ויבו את רסאים בעשתרת קרנים
 ואת הזויות בהם ואת האימים בשוה קריתים: ואת-
 החדי בהרם שגיר עד איל פארן אשר עד המדבר:
 וישבו ויבאו ארעין משפט הוא קדש ויבו את-כר
 שדה העמלקי וגם את האמדי הישב בחצצן תמר:
 ויצא מלך סדם ומלך עמרה ומלך אדמה ומלך צבאים
 ומלך ברע הוא צער ויערכו אתם מלחמה בעמק

השדים: את כְּדָרְלֵעָמֹר מִלֶּדַעִילִם וְתִדְעַל מִלֶּדְגֹזִים
 וְאִמְרָפֶל מִלֶּדְשִׁנְעֹר וְאִרְיוֹד מִלֶּדְאֶלְסָר אַרְבַּעַה מְלָכִים
 אֶת־הַמַּמְשָׁה: וְעַמֶּק הַשָּׂדִים בְּאֶרֶת בְּאֶרֶת חָמָר וַיִּגְסוּ
 מִלֶּדְסָדָם וְעַמְרָה וַיִּפְלוּ־שָׁמָּה וְהַנְּשָׂאִים הָרָה גָּסוּ:
 וַיִּקְחוּ אֶת־כָּדֹרְכָשׁ סָדָם וְעַמְרָה וְאֶת־כָּדֹרְאֶבְלָם וַיִּלְכוּ:
 וַיִּקְחוּ אֶת־לוֹט וְאֶת־רְכֵשׁוֹ בֶן־אָחִי אַבְרָם וַיִּלְכוּ וְהוּא
 יָשָׁב בְּסָדָם: וַיָּבֹא הַפְּדִיט וַיִּגְדַּל אַבְרָם הָעֶבְרִי וְהוּא
 שָׁכַן בְּאֵלְנֵי מַמְרָא הָאֲמֹרִי אָחִי אֲשַׁכֵּל נָאֲחִי עֲנֹר
 וְהֵם בְּעַלְי בְּרִית־אַבְרָם: וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אָחִיו
 וַיִּרַק אֶת־חַנְיָכִיו יְלִידֵי בֵיתוֹ שְׂמוֹנָה עָשָׂר וַיִּשְׁלַח מֵאוֹת
 וַיְרַדְּף עַד־דִּדָן: וַיַּחְלַק עֲלֵיהֶם וַלִּידָה הוּא וְעַבְדָּיו נִבְּסוּ
 וַיְרַדְּפֵם עַד־חֹבֹבָה אֲשֶׁר מִשְׁמָאֵל לְדַמְשֶׁק: וַיָּשָׁב אֶת
 כָּדֹרְכָשׁ וְגַם אֶת־לוֹט אָחִיו וְרְכֵשׁוֹ הַשֵּׁיב וְגַם אֶת־
 הַנְּשִׂים וְאֶת־הָעַם: וַיֵּצֵא מִלֶּדְסָדָם דְּקָרְאֵתוֹ אַחְרֵי
 שׁוּבוֹ מֵהַכּוֹת אֶת־כְּדָרְלֵעָמֹר וְאֶת־הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אָתוֹ
 אֶל־עַמֶּק שְׁוֹה הוּא עַמֶּק הַמֶּדָּד: וּמִלְּבִי־צֶדֶק מִלֶּדַע
 שְׁלָם הוֹצִיא לָחֶם גִּיּוֹן וְהוּא כֹהֵן לְאֵל עֲלִיּוֹן: וַיִּבְרַכְהוּ
 וַיֹּאמֶר בְּרִיךְ אַבְרָם דָּאֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שָׁמַיִם וְאָרֶץ: וַיִּבְרִיךְ
 אֵל עֲלִיּוֹן אֲשֶׁר־מִנֵּן צָרִיף בְּיַדָּהּ וַיִּתֶּן־לוֹ מֵעָשָׂר מִכֶּרֶד:
 וַיֹּאמֶר מִלֶּדְסָדָם אֶל־אַבְרָם תִּן־לִי הַנֶּפֶשׁ וְהַרְכָּשׁ קַח־
 לָךְ: וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל־מִלֶּדְסָדָם הֲרַמְתִּי יָדִי אֶל־יְהוָה
 אֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שָׁמַיִם וְאָרֶץ: אִם־מָחוּט וְעַד שְׂרוּד־
 גַּעַד וְאִם־אָקַח מִכֶּרֶד אֲשֶׁר־לָךְ וְלֹא־תֹאמַר אֲנִי הָעֹשֶׂה־רָתִי
 אֶת־אַבְרָם: בְּדַעַד־יִרַק אֲשֶׁר אֶכְלוּ הַנְּעָרִים וְחִלַּק הָאֲנָשִׁים
 אֲשֶׁר הִלְכוּ אִתִּי עֲנֹר אֲשַׁכֵּל וּמַמְרָא הֵם יִקְחוּ חֲלָקָם:

נסיון מעמד בין הכתרים:

אחר | הדברים האלה הנה דבר־יהוה אל־אַבְרָם

במתנה לאמר אל---תבוא אבכם אנכי מגן לך
שכרה הרבה מאד: ויאמר אבכם אדני יהוה מה תתן
לי ואנכי הוקדעתי ובן משק ביתי הוא משק יצור:
ויאמר אבכם הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש
אתי והנה דבר יהוה אליו לאמר לא ירשך זה כי אם
אשר יצא ממעודה הוא ירשך: ויוצא אתו החוצה ויאמר
הבט נא השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם
ויאמר לו כה יהיה זרעך: והאמן ביהוה ויחשבה לו
צדקה: ויאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך מאור
כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה: ויאמר
אדני יהוה במה אדע כי איך שנה: ויאמר אליו קחה לי
עגלה משלשת ועז משלשת ואיך משלש ותר וגזר:
ונקה לו את כל אלה ויבמר אתם בתוך ביתו איש בתרו
לקנות בעהו ואת הצפור לא בתר: ויחד העיט עד
הפגרים וישב אתם אבכם: ויהי השמש לבוא ותרדמה
נפלה על אבכם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליהם:
ויאמר לאבכם ידע תדע כי גר יהוה זרעך בארץ לא
דקם ועבדים ועני אתם ארבע מאות שנה: וגם את
הגוי אשר יעבדו הן אנכי ואחריו יוצאו ברכש גדול:
ואתה תבוא אל אבותיך בשלום תקבר בשיבה טובה:
ודור רביעי ישובו הנה כי לא שקם עין האמרי עד
הנה: ויהי השמש באה נעלמה היה והנה תנור עשן
וצפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה: ביום שהוא
קבר יהוה את אבכם ברית לאמר לזרעך נתתי את
הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדל
גבר פרת: את הקני ואת הקני ואת הפך מגי:
ואת החתי ואת הפרזי ואת הרפאים: ואת

הַאֲמַרְי וְאֶת־הַגְּנֻעִי וְאֶת־הַגְּרֻשִׁי וְאֶת־הַיְבוּסִי :

שם נסיון מצות המילה :

וַיְהִי אֲבָרָם בֶּן־תְּשַׁעִים שָׁנָה וַתִּשַׁע שָׁנִים וַיֵּרָא יְהוָה
אֶל־אֲבָרָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי־אל שְׂדֵי הַתְּהַלְּךְ
לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים : וְאֶתְנֶה בְּרִיתִי בֵינִי וּבֵינְךָ וְאַרְבֶּה
אוֹתְךָ בְּמֵאֵד מְאֹד : וַיִּפֹּל אֲבָרָם עַל־פָּנָיו וַיִּדְבֹּר אֵתוֹ
אֱלֹהִים לֵאמֹר : אֲנִי הִנֵּה בְּרִיתִי אִתְּךָ וְהָיִיתָ לְאֵב הַמּוֹן
בַּיּוֹם : וְלֹא־יִקְרָא עוֹד אֶת־שְׁמֶךָ אֲבָרָם וְהָיָה שְׁמֶךָ אֲבָרָהֶם
כִּי אֲבִי־הַמּוֹן גּוֹיִם נִתְקַיֵּד : וְהִפְרַתִּי אִתְּךָ בְּמֵאֵד מְאֹד
וְנִתְקַיֵּד גּוֹיִם וּמְלָכִים מִמֶּךָ יֵצְאוּ : וְהִקְמַתִּי אֶת־
בְּרִיתִי בֵינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֶרְעֶךָ אַחֲרָיְךָ לְדוֹרֹתָם לְבְרִית
עוֹלָם דְּהַיּוֹת דָּךְ לְאֱלֹהִים וּלְזֶרְעֶךָ אַחֲרָיְךָ : וְנִתְמַיֵּד דָּךְ
וּלְזֶרְעֶךָ אַחֲרָיְךָ אֵת אֶרֶץ מִגְרִיךָ אֵת כָּל־אֶרֶץ גְּנוּזָן
לְאַחֲזֹת עוֹקְמֵי וְהָיִיתִי דָּהֶם לְאֱלֹהִים : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־
אֲבָרָהֶם וְאַתָּה אֶת־בְּרִיתִי תִשְׁמֹר אִתְּךָ וְזֶרְעֶךָ אַחֲרָיְךָ
דְּדוֹרֹתָם : זֹאת בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין
זֶרְעֶךָ אַחֲרָיְךָ הַמּוֹל לְכֶם כָּל־זָכָר : וְנִמְלַתֶם אֵת בֶּשֶׁר
עַרְדְּתְכֶם וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם : וּבֶן־שְׁמֹנֶת
יָמִים יִמּוֹל דְּכֶם כָּל־זָכָר לְדוֹרֹתֵיכֶם יָדִיד בַּיִת וּמִקְנֵת־
כֶּסֶף מִכָּל בֶּן־זָכָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרְעֶךָ הוּא : הַמּוֹל אֶל־מּוֹל
יָדִיד בַּיִתְךָ וּמִקְנֵת כֶּסֶף וְהָיְתָה בְּרִיתִי בְּבֶשֶׂרְכֶם
לְבְרִית עוֹלָם : וְעָרַל זָכָר אֲשֶׁר לֹא־יִמּוֹל אֶת־בֶּשֶׁר
עַרְדְּתוֹ וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַחַיָּה מֵעַמִּיָּה אֶת־בְּרִיתִי הַפָּרִי
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אֲבָרָהֶם שְׂרִי אֲשַׁתְּךָ לֹא־תִקְרָא אֶת־
שְׁמִי שְׂרִי כִּי שָׂרָה שְׁמָהּ : וּבְרַכְתִּי אֶתָּה וְגַם נָתַתִּי
מִמְּנֶה דָךְ בֶּן וּבְרַכְתִּיָּה וְהָיְתָה לְגוֹיִם מְלֻכֵי עַמִּים מִמְּנֶה
יְהוֹי : וַיִּפֹּל אֲבָרָהֶם עַל־פָּנָיו וַיֵּצֵחֵק וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ הִדְבֵן

לימוד לזי ימי החג יום ראשון

מֵאֵה־שָׁנָה יוֹלֵד וְאִם־שָׁרָה הִבְתַּת־שָׁעִים שָׁנָה תִּלְדֶּה׃
וַיֹּאמֶר אֲבָרְהָם אֶל־הָאֱלֹהִים קֵוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל יְהוָה לִפְנֵיהֶ׃
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֲבָרְ שָׁרָה אִשְׁתְּךָ יִבְרָת לָךְ בְּוִזְקֵרֵאת
אֶת־שְׁמוֹ וַיִּצְחַק נְחֻמְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתּוֹ לְבָרִית עוֹלָם
לְזַרְעוֹ אַחֲרָיו׃ וְלִישְׁמַעֲאֵל שְׁמַעְתִּיהֶ הִנֵּה אֲבָרְכְתִי אֹתוֹ
וְהַפְרִיתִי אֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אֹתוֹ בְּמֵאֵד מְאֵד שְׁנַיִם־עָשָׂר
נְשִׂאִים יוֹלִיד וַנִּתְּתוּ לְגוֹי גָּדוֹד׃ וְאֶת־בְּרִיתִי אֲקִים
אֶת־יִצְחָק אֲשֶׁר תִּלְדֶּה לָּךְ שָׁרָה לְמַנְעַד הַזֶּה בְּשָׁנָה
הָאֲחֵרֶת׃ וַיִּכַּר לְדָבָר אֹתוֹ וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַד אֲבָרְהָם׃
וַיִּקַּח אֲבָרְהָם אֶת־יִשְׁמַעֲאֵל בְּנֵוֹ וְאֶת־כְּדִילִידֵי בֵיתוֹ
וְאֶת־כְּדִי־מִקְנֵת כֶּסֶף כְּדִי־זָכָר בְּאֲנָשֵׁי בֵית אֲבָרְהָם וַיִּמַּל
אֶת־בְּשָׂר עֶרְוָתָם בְּעֵצִים הַיּוֹם הַזֶּה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֹתוֹ
אֱלֹהִים׃ וְאֲבָרְהָם בִּן־תְּשַׁעִים וְתֵשַׁע שָׁנָה בָּהֶמְלָו בְּשָׂר
עֶרְוָתוֹ׃ וַיִּשְׁמַעֲאֵר בְּנֵוֹ בֶן־שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה בָּהֶמְלָו
אֶת־בְּשָׂר עֶרְוָתוֹ׃ בְּעֵצִים הַיּוֹם הַזֶּה נִמְוֹד אֲבָרְהָם
וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּנֵוֹ׃ וְכָל־אֲנָשֵׁי בֵיתוֹ יָקִיד בֵּית וּמִקְנֵת־כֶּסֶף
מֵאֵת בֶּן־נֶבֶךְ נִמְוֹדוּ אִתּוֹ׃

נסיון דשורה עם אביטלך פ' וירא:

וַיִּפַּע מִשָּׁם אֲבָרְהָם אֲרֻצָּה הַגִּבּוֹר וַיֵּשֶׁב בֵּין־קָדֵשׁ וּבֵין
שׁוֹר וַיָּגֵר בְּנֶגֶר׃ וַיֹּאמֶר אֲבָרְהָם אֶל־שָׁרָה אִשְׁתּוֹ
אֲחֹתִי הוּא וַיִּשְׁדַּח אֲבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ גֵּר וַיִּקַּח אֶת־שָׁרָה׃
וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶל־אֲבִימֶלֶךְ בַּחֲלוֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמְרוּ לוֹ הִנֵּה
מֵת עַד הָאִשָּׁה אֲשֶׁר לָקַחְתָּ וְהוּא בְּעֵצֶת בְּעַל־וְאֲבִימֶלֶךְ
לֹא קָרַב אֵלֶיהָ וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי הִנְנִי גַם־צָדִיק תִּהְיֶנּוּ׃ הֲלֹא
הוּא אֲמַרְדִּי אֲחֹתִי הוּא וְהִיא־גַם־הִיא אֲמַרָה אֲחִי
הוּא בְּתֵם־לִבִּי וּבְנִקְוֹן־כִּפִּי עֲשִׂיתִי זֹאת׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹוֹ
הָאֱלֹהִים בַּחֲלוֹם גַּם אֲנִכִּי יָדַעְתִּי כִּי בְּתֵם־לִבְךָ עָשִׂיתָ

זאת ואחשך גם אנכי אותך מחטולי על-כן לא--
 נתתיך לנגע אליה: ועתה השב אשת-האיש כי-
 נביא הוא ויתפלל בעדך וחייה ואם-אינך משיב-הע
 כיימות תמות אתה וקר-אשר-קד: וישכם אבימלך
 בפקר ויקרא לבר-עבדיו וידבר את-בר-הדברים
 האלה באזניהם ויקראו האנשים מאד: ויקרא אבימלך
 לאברהם ויאמר לו מה-עשית לנו ומה-חטאתי לך
 כי-הבאת עלי ועל-ממלכתי חטאה גדלה מעשים
 אשר לא-יעשו עשית עמדי ויאמר אבימלך-א-אברהם
 מה ראית כי עשית את-הדבר הזה: ויאמר אברהם
 כי אמרתיו רק אי-יראת אלהים במקום הזה והרגוני
 על-דבר אשתי: וגם-אמנה אחתי בת-אבי הוא אד
 לא בת-אמי ותהי-לי לאשה: ויהי כאשר התעו אתי
 אלהים מבית אבי ואמר לה זה חסדך אשר תעשי
 עמדי אך כל-המקום אשר גבוא שמה אמרי-לי אחי
 הוא: ויקח אבימלך צאן ובקר ועבדים ושפחות ויתן
 לאברהם וישב לו את שרה אשתו: ויאמר אבימלך
 הנה ארצי קפניך בטוב בעיניך שב: ולשרה אמר
 הנה נתתי ארך כסף לאחיו הנה הוא-קד כסות עינים
 דכל אשר אתך ואת כל ונכתת: ויתפלל אברהם
 אד-האלהים וירפא אלהים את-אבימלך ואת-אשתו
 ואמהתיו וילדו: כי-עצר עצר יהוה בעד כר-הם
 לבית אבימלך על-דבר שרה אשת אברהם:

נסיון דישמעאל שם:

ותרא שרה את-בן-הגר המצרי את אשר-ילדה לאברהם
 מצחק: ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת
 ואת-בנה כי לא יירש בן-האמה הזאת עם-בני עם-

לימוד לז' ימי החג יום ראשון

יצחק: וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודת בנו:
ויאמר אלהים אל אברהם אל ירע בעיניך על הנער
ועד אמתך כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולך
כי ביצחק יקרא לך ורע:

נסיון העקידה שם:

יהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם
ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני: ויאמר קח
גא את בניך את יחידך אשר אהבת את יצחק ודך לך
אל ארץ המדינה וקעהו שם לעלה ער אחר ההרים
אשר אמר אליך: וישכם אברהם בבקר ויחבש את
חמרו ויקח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבצע
עצי עלה ויקם ויד אל המקום אשר אמרו האלהים:
ביום השלישי נישא אברהם את עיניו וירא את המקום
מרחוק: ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם
החמור ואני והנער גלכה עד גבה ונשתחוה ונשובה
אל יכם: ויקח אברהם את עצי העלה וישם ער יצחק
בנו ויקח גידו את האש ואת המזבח וילכו שניהם
יחדו: ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר
הנני בני ויאמר הננה האש והעצים ואיך תעלה לעלה:
ויאמר אברהם אלהים יראה לך השעה לעלה בני וילכו
שניהם יחדו: ונבאו אל המקום אשר אמרו לו האלהים
ויבן שם אברהם את המזבח ויערף את העצים ויעקר
את יצחק בנו וישם אתו על המזבח מפער לעצים:
וישבח אברהם את ידו ויקח את המזבח ושחט
את בנו: ויקרא אליו מדאד יהנה מן השמים ויאמר
אברהם אברהם ויאמר הנני: ויאמר אלהים לך אל
הנער וארבע עשר לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא

אֲרֵהִים אִתָּהּ וְלֹא חֲשַׁבְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידֶךָ מִמִּנִּי׃
 וַיֵּשֶׂא אֲבֹרְתָם אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא וַהֲגִה־אֵיל אַחַר גְּאֻחוֹ
 בַּסֶּבֶךְ בְּקִרְגָיו וַיִּלְךְ אֲבֹרְתָם וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל וַיַּעֲדֵהוּ
 לְעֵלָה תַּחַת בְּנֹו׃ וַיִּקְרָא אֲבֹרְתָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא
 יְהוָה ׀ וַיֵּרָא אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יֵרָאֵה׃ וַיִּקְרָא
 מִלֶּאדָּי יְהוָה אֶל־אֲבֹרְתָם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם׃ וַיֹּאמַר בִּי
 נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה
 וְלֹא חֲשַׁבְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידֶךָ׃ כִּי־בִנְךָ אֲבֹרְתָךָ
 וְהִרְבֵּה אֲרִבָּה אֶת־זִרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲדוֹ אֲשֶׁר
 עַד־שְׁפַת הַיָּם וַיִּרְשׁ זִרְעֶךָ אֶת שְׁעַר אֲבִיבִי׃ וְהִתְכַּרְבוּ
 בְּזִרְעֶךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלִּי׃ וַיָּשָׁב
 אֲבֹרְתָם אֶל־גְּעֻרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּדְּכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע
 וַיֵּשֶׁב אֲבֹרְתָם בְּבְאֵר שֶׁבַע׃

נביאים ישעיה סימן ל"ג:

הַלֵּךְ צְדָקוֹת וְדַבֵּר מִישָׁרִים מֵאִם בְּבִצֵּעַ מִעֲשָׂקוֹת נִעַר
 כַּפְּיוֹ מִתַּמְדֵּךְ בִּשְׁחַד אַטְּם אֲזִנּוֹ מִשְׁמַע דְּמִים וְעֵצִים
 עֵינָיו מִרְאוֹת בְּרָע׃ הוּא מְרוֹמִים יִשְׁכֵּן מִצְדוֹת סֶלְעִים
 מִשֹּׁנְבוֹ לַחֲמוֹ נִתָּן מִיָּמָיו גְּאֻמָּנִים׃ מִלֶּדֶד בִּיפְיוֹ תַחֲזִינָה
 עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים׃

שם סימן מ"א:

מִי הַעִיר מִמְּזִיחַ צֶדֶק יִקְרָאֵהוּ לְרִגְלוֹ יִתֵּן לַפְּנֵי גּוֹיִם
 וּמַלְכִים יִרְדֵּי יִתֵּן בְּעֶפְרַיִם חֲרָבוֹ בְּקֶשׁ גְּדָף בִּשְׁתּוֹ׃
 יִרְדָּפֶם יַעֲבוֹר שְׁדוּם אֲרַח בְּרִגְלוֹ לֹא יָבוֹא׃ מִי־פָעַל
 וַעֲשֵׂה קָבֵא הַדְּרוֹת מִרְאֵשׁ אֲנִי יְהוָה רֹאשׁוֹן וְאֶת־
 אַחֲרָנִים אֲנִי־הוּא׃ רְאוּ אֵיִם וַיִּרְאוּ קִצּוֹת הָאָרֶץ וַיַּחֲרְדּוּ
 קָרְבוּ וַיֵּאֲתִיּוּן׃ אִישׁ אֶת־רַעְהוּ יַעֲזֹרוּ וּקְאֲחִיו יֹאמַר
 חֲזֹק׃ וַיַּחֲזֵק חֲרָשׁ אֶת־צִרְף מַחֲלִיק פִּטְיֵשׁ אֶת־הַחֹלֶם

פעם אמר לדבק טוב הוא ויחזקוהו במסמרים לא
 ימוט ואתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך ובע
 אברהם אהבי אשר החזקתיך מקצות הארץ ומאציליה
 קראתיך ואמר דך עבדי אתה בחרתיך ולא מאסתך
 איתירא כי עמך אני א תשמע כי אני אהיה אמצתיך
 אה עזרתיך אה תמכתך בימין צדקי הן יבשו ויבקרמו
 כד הנחרים בך יהיו כאין ויאבדו אנשי ריבך תבקשם
 ולא תמצאם אנשי מצתך יהיו כאין וכאפס אנשי
 מדמתך כי אני יהוה אלהיך מחונק מינה האמר
 דך אלתירא אני עזרתיך אלתירא תוצעת יעקב
 מתי ישראל אני עזרתיך גאם יהוה וגאך קדוש ישראל
 הגה שמתך דמורג חרוץ חדש בעד פיונות תדוש הרים
 ותדק וגבעות כפזן תשים תזרם ורוח תשאם וסערה
 תפיץ אותם ואתה תגיל ביהוה בקדוש ישראל תתהלל:

כתובים תהלים סימן מ"ה :

מה למנצח על ששנים לבגיקרח משכיל שיר ידידת
 רחש רבי ד דבר טוב אמר אני מעשי דמלך
 לשוני עט | סופר מהיר יפיופית מבני אדם הוצק חן
 בשפתותיך על רבן ברבך אלהים לעולם חגור חרבך
 על ירך גבור הודך ובהרך ובהרך א צדת רכב עד
 דבר אמת ועגנה צדק ותורה גוראות ומנה חציה
 שנונים עמים תחתיה יפלו בלב אויבי המלך בסאת
 אלהים עוקם ועד שקט מישר שקט מדכותך אהבת
 צדק ונת שגא רשע על רבן | משחד אדקים אלהיך שמן
 ישון מחבריה מד ואהלות קציעות כל בגדותיה מן
 היכלי שן מני שמחוד בגנות מלכים ביקרותיה נצבה
 שגר לימנה בכתם אפיר שמעי בת וראי ותמי אונך

וְשִׁכְחִי עֲמֹד וּבֵית אָבִיךָ: וְיִתְאוּ הַמַּלְאָךְ יִפְגֹּךְ כִּי-הוּא
 אֲדַגְדְּגֶנְךָ וְהַשְׁתַּחֲוִי-לוֹ: וּבִת-צַר בְּמִנְחָה פְגִיעַךְ יִחַלוּ עֲשִׂירֵי
 עָם: כְּדֵ-כְבוֹדָה בֵּת-מַלְאָךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁפַּצַּת זָהָב כְּבוֹשָׁה
 דְּרָקְמוֹת תּוֹבֵל לְמַלְאָךְ בְּתַרְזוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ מוֹבְאוֹת
 קָדָ: תּוֹבֵלֶנָה בְּשִׁמְחַת וְנִגִּד תְּבוֹאִינָה בְּהִיבֵל מַלְאָךְ: תַּחַת
 אֲבִתֶיךָ יִתְּיוּ בְּנִיךְ תִּשְׁתַּמּוּ לְשָׂרִים בְּכָד-הָאָרֶץ: אֲזַכִּירָה
 שְׁמֶךָ בְּכַל-יְדֹ וְדָר עַד-כֵּן עַמִּים יְהוֹדוּךָ לְעַדְסָ וְעַד:
 מִי לְמַנְצֵחַם לְבְנֵי-קִרְחַ מִזְמוֹר: כָּל-הָעַמִּים תִּקְעוּ-בָהֶם
 הָרִיעוּ לְאֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: כִּי-יִהְיֶה עֲדִינוּן
 גּוֹרָא מַלְאָךְ גְּדוֹל עַל-כָּל-הָאָרֶץ: וְדַבֵּר עַמִּים תַּחֲתֵינוּ
 וּקְאָמִים תַּחַת בְּגִלְנוּ: יִבְחַר-קִנּוּ אֶת-גִּחְלַתְנוּ אֶת גְּאוֹן
 יַעֲקֹב אֲשֶׁר-אָחַב סָלָה: עֲלָה אֱלֹהִים בְּתַרוּעָה יִהְיֶה
 בְּקוֹר שׁוֹפָר: זַמְרוּ אֱדָהִים זַמְרוּ זַמְרוּ לְמַלְכֵנוּ זַמְרוּ:
 כִּי מַלְאָךְ קָד-הָאָרֶץ אֱדָהִים זַמְרוּ מִשְׁכִּיל: מַלְאָךְ אֱדָהִים
 עַל-גּוֹיִם אֱלֹהִים יֵשֵׁב עַל-כַּפֵּא קָדָשׁוּ: נְדִיבֵי עַמִּים
 גְּאֻסְפוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם כִּי גֵאֲדָהִים מְגִי-אֲרֶץ
 מְאֹד גְּעָרָה:

קִי לְדוֹד מִזְמוֹר גְּאֻס יִהְיֶה וְאֲדָגִי שֵׁב לִימִינִי עַד-אֲשִׁית
 אֲבִיךָ הַדָּם דְּרִגְדֶיךָ: מִשָּׁה עֲזוּךְ יִשְׁלַח יִהְיֶה
 מִצִּיּוֹרְדָה בְּקִרְבֵי אֲבִיךָ: עֲמֹךְ גְּדַבֵּת בְּיוֹם חִיגְךָ בְּהַרְרֵי-
 קָדָשׁ מִרְחַם מִשְׁחַר לָךְ מֵר יִלְדֶתְךָ: גִּשְׁבַּע יִהְיֶה
 וְדֹא יִנְחַם אֶתְהֶ-כְהֵן לְעוֹלָם עַד-דְּבָרְתִי מִכִּי-צָדֵק:
 אֲדָגִי עַל-יְמִינֶךָ מִחֵן בְּיוֹם-אִפּוֹ מְלָכִים: יִרְוֵן בְּגוֹיִם
 מְלֵא גִוִּיּוֹת מִחֵן רֹאשׁ עַל-אָרֶץ רַבָּה: מִנְחַח בְּהַרְךָ
 יִשְׁתָּה עַד-כֵּן יָרִים רֹאשׁ:

נחמיה סימן ט'

אֶתְהֶ-הוּא יִהְיֶה לְבִדְךָ אֶתְהֶ עֲשִׂית אֶת-הַשְּׁמַיִם שְׁמִי
 הַשְּׁמַיִם

לימוד לזי ימי החג יים ראשון

השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה השמים
וכד אשר בהם ואתה מתינה את כלם וצבא השמים
לך משפת חנום: אתה הוא יהוה האלהים אשר בחרת
באברהם והוצאתו מאור בשדים ושמת שמו אברהם
ומצאת את לבבו נאמן לפניך וכרות עמו ברית לתת
את ארץ הקנעני החתי האמורי והפרזי והיבוסי והגרזנישי
לתת לזרעו ותרם את דברך כי צדיק אתה: ותרא
את עני אבתינו במצרים ואת זעקתם שמעת ער-ים-
סוף: ותתן את ומפתים בפרעה ובכרעבדיו ובכל-
עם ארצו כי ידעת כי הזידו עליהם ותעש-ך שם
בהיום הזה: והים בקעת לפניהם ויעברו בתוך-הים
ביבשה ואת רדפיהם השלכת במצולת כמור אבן
במים עזים: ובצעמוד ענן הנהיתם יומם ובצעמוד אש
לילה להאיר להם את הדרך אשר ילכו-בה: ועל-
הרי סיני ירדת ודבר עמהם משמים ותתן להם משפטים
ישרים ותורות אמת חקים ומצוות טובים: ואת שפת
קדשך הודעת להם ומצוות וחקים ותורה צוית להם
בין משה עבדך: ורחם משמים נתת להם לרעבם
ומים מפלע הוצאת להם לצמאם נתאמר להם לבוא
לרשת את הארץ אשר-נשאת את-יך לתת להם:

ספר יצירה לאברהם אבינו ע"ה

ספר יצירה נובע ונלחט צבית גניחו של הרב הנוצחק נשיא נשיא הלוי כוה"ר
בנימין הלוי זל"ה וכחוצ טס ומתיצת יד ור חציו הרב ווה"ס הלוי
זל"ה סהוגס ופיי הרב הנופלס טוקובל האלסי כוה"ר עולימן י' אוהנס זל"ה:

פרק א

כשלים ושחיס נתיצות פליחות חכונה חקק י"ה יהו"ה לצחות אלהי"ם
סייס אל שדי רס וכשא טובן עד וקדוש טונו מוכוס וקדוש הוא
וצרל חת עולמו צעלטה ספרים כספר ספר וסיפור:

עשר קפירות זלימה עשרים ושתים אותיות שלש אותיות ושבע כפולות ושתים
עשרה פשוטות :

עשר קפירות זלימה כוונספר עשר אלכענות חונס כנגד חונס וברי' יחיד וכוון
זאונלכ כמילת הלשון וכווילת הוועור :

עשר קפירות זלימה עשר ולא חסע עשר ולא אחד עשר הנן זכמה וחכמה וחסם זכינה
זחון זחס וחקור וחס והעמוד דצר על צוריו והסעז יולר על וכוונו :

עשר קפירות זלימה ודהן עשר שאין להם סוף עוונק ראשית. ועוונק אחרית
עוונק טווב ועוונק רע עוונק רוס ועוונק תחת עוונק וזרח ועוונק
וערצ עוונק לפון ועוונק דרום אדון יחיד אל מלך כאון מושל זכולם וועון
קדשו ועד עדי עד :

עשר קפירות זלימה לפייתן במלחה הצוק ותכליתן אין להם קץ ודצרו זחס
זרלוח וטוב ולוואלורו כקופה ירדופו ולפני כקאו הם ושתחיים :

עשר קפירות זלימה כעון סופן זחללתן ותחלתן זסופן זשלהזת קטורה
זגחלת שאדון יחיד ואין לו שני ולפני אחד מה אהם סופר :

עשר קפירות זלימה זלום פיך וולדצר ולנך מלהרהר וחס רץ פיך לזצר ולנך
להרהר טוב לנוקס שלבך נאור והחיות רלוח וטוב ועל דצר זה נכרת זרית :

עשר קפירות זלימה אהת רוח אלהי"ם חיים קול רוח ודבור והוא רוח
הקדש. שתיס רוח ונרוח חקק והלז זס עשרים ושתים אותיות יקוד
שלש אותיות ושבע כפולות ושתים עשרה פשוטות ורות לכל אהת ונהן :

שלש וניס ונרוח חקק והלז זס עשרים ושתים אותיות ומהו וזכו רפס וטיע
חקקן כוין ערובה הליצן כוין חוונה סככן כוין וועזיזה וילק עליהם
שלב ונעשה עפר שנאמר כי לשלב יאמר הוי ארץ :

ארבע אש וניס חקק והלז זס כקא הבזוד שרפים וחות וואפני הקדש
ומשלתן יקד ונעיוו שנאמר עושה וולאכיו רוחות ונשרתיו אש ליהט.
זירר שלש אותיות וון הפשוטות זקוד שלש אותיות חו"ש וקצעם זשמו הגדול

י"הו וחחס זחס שש קאות :

חמש	חחס רוס ופנה לנעלה וחתנו	זי"הו
שש	חחס חחת ופנה לנטיה וחתנו	זחי"ו
שבע	חחס ונרח ופנה לפניו וחתנו	זו"יה
שמונה	חחס ונערצ ופנה לאחריו וחתנו	זוה"י
תשע	חחס דרום ופנה ליוניו וחתנו	זי"וה
עשר	חחס לפון ופנה לשנאלו וחתנו	זוה"י

אלו עשר קפירות זלימה אהת רוח אלהי"ם חיים רוח ונרוח וניס ונרוח אש
ונויס רוח ותחת ונרח ונערצ לפון ודרום :

פרק ב

עשרים ושתים אותיות יקוד שלש אותיות ושבע כפולות ושתים עשרה פשוטות
שלש אותיות חו"ש יקודן כף זכות וכף חוצה ולשון חק זכריע זכתיס
שלש אותיות חו"ש ט' דוונות ט' שורקת ח' אויר רוח זכריע זכתיס.
עשרים ושתים אותיות יקוד חקקן הלצן לרפן שקלן והמירן ולר זחס אה
כל היזור ואת כל העתיד לזור.

עשרים ושתים אותיות יקוד חקקן זקול הלצן זרוח קצען זפה זחונס וקוונות
אותיות.

לימוד ל'י ימי החג יום ראשון

אחה"ע צברון גיכ"ק צחי"ך דטל"נת זלשון. זקערץ צשיינס. צווי"ף צשפתים.
עשרים ושתים אחיות יקוד קצען צבלגל כוין חוונה צרל"א שערים וחזר
הגלגל פנים ואחור וסימן לדבר אין צטובה למעלה וועגט ואין צרעה
למטה ונגע.

כי צד לרפן שקלן והמירן א' עם כולן וכולן עם א'. צ' עם כולן וכולן עם
צ' וחזרות חליה צרל"א שערים ומואל כל הי"ר וכל הדבור יולא ונטס
אחד ילר וונט ונתהו ועשה אינו ישנו וחלצ עמודים גדולים מאויר שאינו נתפס
זה סימן אות א' עם כולן וכולן עם א' לופה וניימר ועשה את כל הי"ר ואת
כל הדיבור עם א' וסימן לדבר עשרים ושתים חפלים צבוק א' :

פרק ג

שלש אמות אונ"ס סודן כף זכות וכן חוצה ולשון חק ומכריע צנתים.
שלש אמות אונ"ס סוד גדול מופלא ומכוסה וחחוס צסם צעצעות וילאו וזהס
שלש אמות והס אויר ומים ואש וזהס כולדו אצות ונאצות חולדות.
שלש אמות אונ"ס חקקן חלצן לרפן שקלן והמירן ולר צהס שלש אמות אונ"ס
צעולם ושלש אמות אונ"ס צשנה ושלש אמות אונ"ס צנפש זכר ונקצה.

שלש אמות אונ"ס צעולם אויר ומים ואש. שמים כצראו מאש. וארץ כצראת
ומים ואויר ומרוח חק ומכריע צנתים.

שלש אמות אונ"ס צשנה חוס וקור ורויה. חוס כצרא מאש קור ומים ורויה
מרוח חק ומכריע צנתים.

שלש אמות אונ"ס צנפש זכר ונקצה ראש וצטן וגויה. ראש כצרא מאש וצטן
ומים וגויה מרוח חק ומכריע צנתים.

כבא א המליך אות א' צרוה וקשר לו כתר ולרפן זה צזה ולר צהס אויר
צעולם רויה צשנה גויה צנפש זכר צאונ"ס ונקצה צאונ"ס.

כבא ב המליך אות ו' צמים וקשר לו כתר ולרפן זה צזה. ולר צהס ארץ
צעולם וקור צשנה וצטן צנפש זכר ונקצה.

כבא ג ון השניה המליך אות י' צנועסה וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר
צהס צתול"ס צעולם וחלול צשנה ויד שחול צנפש זכר ונקצה.

כבא א ון השלישית המליך אות ל' צחשמיט וקשר לה כתר ולרפן זה צזה
ולר צהס מאל"נים צעולם ותשרי צשנה ונרה צנפש זכר ונקצה.

כבא ב ון השלישית המליך אות כ' צריח וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר
צהס עקר"צ צעולם וחשון צשנה ודקי" צנפש זכר ונקצה.

כבא ג ון השלישית המליך אות ס' צשינה וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר
צהס קש"ת צעולם וכקלו צשנה וקיצה צנפש זכר ונקצה.

כבא א ון הרביעית המליך אות ע' צרוגו וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר
צהס גד"י צעולם ונצת צשנה וכצד צנפש זכר ונקצה.

כבא ב ון הרביעית המליך אות ל' צלעיטה וקשר לה כתר ולרפן זה צזה
ולר צהס דל"י צעולם צצט צשנה וקורקצן צנפש זכר ונקצה.

כבא ג ון הרביעית המליך אות ק' צשחוק וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר
צהס דג"ס צעולם וארר צשנה ונחול צנפש זכר ונקצה.

פרק ד

שבע כפולות צג"ד כפר"ת ומתנהגות צשתי לטובות צ"ג ג"ג ד"ד כ"כ פ"פ
ר"ר ת"ת תצנית רך וקשה גבור והלם :

שבע כפולות צג"ד כפר"ת יסודן חכמה ועושר וזרע וחיים ומוטלה
שלום וחסן.

שבע כפולות צג"ד כפר"ת והם תמורות. תמורת חכמה אולת תמורת עושר
עוכי תמורת זרע שמונה תמורת חיים ונות תמורת מוטלה עצרות
תמורת שלום ונחמה תמורת חן כיבוד :

שבע כפולות צג"ד כפר"ת מעלה ונעה וזרח ונערצ לפון ודרום והיכל
הקדש וחיון צלולע והוא נושא את כולן :

שבע כפולות צג"ד כפר"ת טבע ולא טע טבע ולא שמונה בחון זהם יחקור
מהם והעמוד דצר על צוריו והוטע ילור על וכונו :

שבע כפולות צג"ד כפר"ת יסוד חקון חצן לרפן שקלן והמירן ילר
זהם טבעה ככזים צעולם טבעה ימים צטנה וטבעה טערים צנפט
זכר ונקשה :

אלו הן טבעה כוכבי צעולם טצ"תי לז"ק וואדי"ס חיו"ה כג"ה ככ"צ לצנ"ה :

אלו הן טבעה ימים צטנה טבעה ימי השצוע טבעה טערים צנפט זכר
ונקשה שתי עינים שתי אזנים שני קצוי האף והפה :

בבא א הוולך חות צ' צחכמה וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר זהם לצנ"ה
צעולם יום ראשון צטנה ועין יונין צנפט זכר ונקשה :

בבא ב הוולך חות ג' צעושר וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר זהם וואדי"ס
צעולם יום צ' צטנה ואזן יונין צנפט זכר ונקשה :

בבא ג הוולך חות ד' צזרוע וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר זהם חו"ה
צעולם יום ג' צטנה ונחיר יונין צנפט זכר ונקשה :

בבא ד הוולך חות כ' צחיים וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר זהם נו"גה
צעולם יום רציעי צטנה ועין שואל צנפט זכר ונקשה :

בבא ה הוולך חות פ' צמוטלה וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר זהם ככ"צ
צעולם יום חויטי צטנה ואזן שואל צנפט זכר ונקשה :

בבא ו הוולך חות ר' צטלו' וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר זהם טצנ"י
צעולם יום טשו צטנה ונחיר שואל צנפט זכר ונקשה :

בבא ז הוולך חות ת' צחן וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ולר זהם לז"ק צעולם
יום טצח צטנה ופה צנפט זכר ונקשה :

שבע כפולות צג"ד כפר"ת שבהן כחקקון טבעה עלומוות וטבעה ריקעין וז'
חלרות וז' ימים וז' נהרות וטבעה ונדצרות וטבעה טבעות טבעה
טמים וטבעה טויעין וטבעה יוצלות והיכל הקדש לפיכך חצב השביעיות תחת
השניים :

כיצד לרפן שתי אזנים צונות שתי צתים. שלשה אזנים צונות טעה צתים.
ארבעה אזנים צונות ארצע ועטרים צתים. חמשה אזנים צונות וואה
ועטרים צתים. טעה אזנים צונות טצע מאלות ועטרים צתים. טבעה אזנים
צונות חמשת חלפים וארבעים צתים, ונכאן ואליןך לא וחסוצ ונה שאין הפה
יכולה לדצר ולא האזן יכולה לטמוע :

פרק ה

שתיים עשרה פשוטות הו"ו חט"י לכ"ס על"ק יסודן שיהא הרהור הלך רחיה
שמינה מעשה השמים ריח שיהא רובו לעיניה שחוק :

שתיים עשרה פשוטות הו"ו חט"י לכ"ס על"ק יסודן שתיים עשרה גבולי
חלבסון. גבול מזרחית רוויית. גבול מזרחית לפויית. גבול מזרחית תחתית.
גבול דרוויית רוויית. גבול דרוויית מזרחית. גבול דרוויית תחתית. גבול
מערבית רוויית. גבול מערבית דרוויית. גבול מערבית תחתית. גבול לפויית
רוויית. גבול לפויית מערבית. גבול לפויית תחתית. ומתחצין והולכין עד עדי
עד והן זרועות עולם :

שתיים עשרה פשוטות הו"ו חט"י לכ"ס על"ק יסודן חקקן וחלפן ולרפן ושקלן
והמירן ור זהם שנים עשר וזלזות צעולם ושנים עשר חדשים בשנה
שנים עשר ונכהיגים צנפס זכר ונקבה :

אלו הם שנים עשר וזלזות צעולם טלה שור תאוויים קרטן חריה בתולה
והזינים עקרב קשת גדי דלי דגים :

אלו הם שנים עשר חדשים צנפה טקן חייר קיון תמוז חז חלול תשרי
חסון כסליו טבת שבט אדר :

אלו הם שנים עשר ונכהיגים צנפס זכר ונקבה. שתי ידיים שתי רגלים שתי
כליות וורה כבד דקים קצה קורקצן טהול :

בבא א ון הא' הוילך אות ה' צטיחה וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ור
זהם טל"ה צעולם וטקן צנפה ורגל ימין צנפס זכר ונקבה :

בבא ב ון הא' הוילך אות ו' צהרהור וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ור
זהם טו"ר צעולם וחייר צנפה וכוליא ימנית צנפס זכר ונקבה :

בבא ג ון הא' הוילך אות ז' צהלך וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ור זהם
תאוויים צעולם וסיון צנפה ורגל שמאל צנפס זכר ונקבה :

בבא א ון השניה הוילך אות ח' צחיייה וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ור
זהם קרטן צעולם ותמוז צנפה ויד ימין צנפס זכר ונקבה :

בבא ב ון השניה הוילך אות ט' צשויעה וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ור
זהם חרי"ה צעולם וחז צנפה וכוליא שמאלית צנפס זכר ונקבה :

בבא ג ון השלישית אות ש' צחש וקשר לה כתר ולרפן זה צזה ור זהם שמים
צעולם וחוס צנפה ורחש צנפס זכר ונקבה :

פרק ו

אלו הם שלש אמות אונ"ש וילאו מהם שלשה אמות וסס חויר וויים ואש
וואצות. ילאו תולדות שלשה אמות ותולדותיהם ושצעה ככזים ולצחותיהם

ושנים עשר גבולי חלבסון. רחיה לדצר עדים כאוויים צעולם שנה כפס חק
ושנים עשר ושצעה ושלשה ואגדן בתלי גבלג ולב. שלש אמות אונ"ש חויר וויים

ואש אש למעלה וויים למטה וחויר רוח ונכריע צנוויים וסיון לדצר האש נוסח
את וויים ו' דוונות ש' שורקת ח' חק ונכריע צנתיים. חלי שצעולם כוולך על

כסלו גבלג צנפה כוולך על תוום לב צנפס כוולך צוודינה גם את זה לעונות
זה עשה אלהים טוב לעונות רע ורע לעונות טוב וטוב וטוב רע ורע הטוב

ונצחין את הרע והרע ונצחין את הטוב טוב שמורס לטובים ורע שמורס
לרעים. שלשה כל אחד לצדו עוונד אחד ונזכה ואחד ונחייז ואחד ונכריע

צנתיים

צנתים. ג' וול ג' וא' ונכריע צנתים. שנים עשר עוודין צונלחונה ג' אהצים
 ג' טוכאים ג' נחיים וג' ננויתים. ג' אהצים הלצ והלזנים ג' טוכאים הכצד
 והנורה והלשון ג' נחיים צ' נקצי האק והטוחול ג' ננויתים צ' נקצים והפה. חלו
 ונך לאמן וושל צכולס מוועון קדשו עד עדי עד אחד על גזי שלשה ועללה
 על גזי שצעה ושצעה על גזי שנים עשר וכולס מדוקים זה צזה :

חלו יס עשרים ושתיס אוחיות שצקן חקק אָהִיָה יְהִי יְהוָה

אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהִים יְהוָה צְבָאוֹת אֵל שְׁדֵי יְהוָה אֲדָנִי

ועשה צהס ספרים וצרה חת עולמו ולר צהס חת כל הילור וחח כל העתיד
 לצור :

כשבא אצרהס חציו ע"ה חציו ורחה וחקר והצין וחקק וחלצ וזרף ועלחה
 צידו הצריחה טכאור וחח הנפש אשר עשו צחקן ונגלה עליו חון
 הכל והוסיצו צחיקו ונסקו על ראשו וקרלו אהצו גלה לו הסוד וכרת לו צרית
 ולזרעו אחריו עד עולם טכאור והאויץ ציי ויחשבה לו לזקה. וכרת לו צרית
 צין עשר אלצעות ידיו והוא צרית הלשון. וצין עשר אלצעות רגליו והוא צרית
 המילה. וקטר לו עשרים ושתיס אוחיות צלשונו משכן צמיס דלקן צחש רעשן
 צרוח צערן שצעה כהגן צטיס עשר :

אם תרצה לידע כלל להוליא החשבון שצקוף פרק רציעי חכה החשבון עם טלפניו
 וילא חשבונך כונו שתי אוחיות צונות שתי צתים חס תרלה לידע שלשה
 כונו צונות תחשוב שתי פעמים שלשה ויעלה ששה ועל זה הדרך כולם. כונו שש
 אוחיות צונות שצע ואלות ועשרים צתים. חס תרלה לידע שצע אוחיות כונו
 צונות תחשוב שצע פעמים שצע ואלות ועשרים ויעלה חששת חלפים וחלצעים
 ונכאן וחינך לא וחשוב וכו' :

זוהר ליום ראשון

(דף ע"ו ע"ב) לך לך מארצך וגו' רבי אבא פתח ואמר שמעו אלי אבירי לב
 הרחוקים מצדקה שמעו אלי אבירי לב כמה תקיפין
 לבייהו דחייבי' דחמאן שבילי ואורחי דאוריתא ולא משתכלן בהו ולבייהו
 תקיפין דלא מהדרין בתשובתא לגבי מאריהון ואקרין אבירי לב הרחוקים
 מצדקה דמתרחקי מאוריתא. ר' חזקיה אמר דמתרחקי מקב"ה ואינון רחיקין
 מניה וכג"כ אקרון אבירי לב הרחוקים מצדקה דלא בעאן לקרבא לגבי
 קב"ה כג"כ אינון רחוקים מצדקה כיון דאינון רחוקים מצדקה רחוקים
 אינון משלום דלית לון שלום דכתיב אין שלום אמר ה' לרשעים. מ"ט בגין
 דאינון רחוקים מצדקה ת"ח אברהם בעי לקרבא לעב"ה ואתקרב הה"ד אהבת
 צדק ותשנא רשע בגין דאהב צדק ושנא רשע אתקרא לצדקה וע"ד כתיב
 אברהם אוהבי מ"ט אוהבי בגין דכתיב אהבת צדק. רחומותא דקב"ה דרחים
 ליה אברהם מכל בני דריה דהו אבירי לב ואינון רחוקים מצדקה כמה
 דאתמר. ר"י פתח מה ידידות משכנותיך יי צבאות כמה אית לון לבני נשא
 לאסתכלא בפולחנא דקב"ה דהא כל בני נשא לא ידעי ולא מסתכלי על מה
 קאים עלמא ואינון על מה קיימי דכר ברא קודשא ב"ה עלמא. עבד שמיא
 מאש וממים מתערבין כחדא ולא הוו גלדי ולבתר אנגליו וקיימו לברוחא
 עלאה ומתמן שתיל עלמא לקיימא על סמכין ואינון סמכין לא קיימין אלא
 בהחוא

בהוא רוחא ובשעתא דההוא רוחא אסתלק בלחור מרפסין וזעין ועלמא
 ארחת הה"ד המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. ובלא קאין על אורית'
 דכד ישראל משתדלן באוריתא מתקיים עלמא ואינון קיימי וסמכין קיימי
 בארתייהו בקיומא שלים. ת"ח בשעת' דאתער פלגות ליליא וקב"ה עאר
 לנגתא דעדו לאשתעשעא עם צדיקייא בלחור אילגין דכנגת' דעדו: ממרו:
 ומשבחן קמיה דכתיב אז ירננו עצי היער מלפני ה' וגו'. וכהוא קרי בחיל ואמר
 לכו ארמין קדישין עליוני מאן מכוון דעייל רוחא באודניו למשמע ועינו
 פקחים למחמי ולביה פתיה למנדע בשעת' דרוח' דכל רוחן ארים בסיומו
 דנשמתא ומתמי נפיק קלא דקליא חילין אתבדר לארבע סטרי עלמא. חד
 סליק לסטר חד. חד נחית לההוא סטר. חד עייל בני תריי. תריין מתערי
 (ומתעטראן) בתלת. תלת עיילי בחד. חד אפיק גוויי. שית מנהון לסטר
 חד ושית מנהון נחתי לההוא סטר. שית עיילי בתריסר. תריסר מתערין
 בעשרין ותרין. שית כלילן בעשרה. עשרה קאין בחד. ווי לאינון דניימי
 שינתא בחוריהון לא ידעי ולא מסתכלאן איך יקומן דינא דחושבן אתפקד
 כד אסתאב גופא ונשמתא שמיא על אנפי דאורא דמיהרא וסלקא ונחתא
 ותרעו: לא מתפתחן מתגלגלן כאכנין בגו קוספיתא. ווי לון מאן יתבע לון
 דלא יקומן בעדינא דא בגו דוכתי דענוני דצדיקייא אתפקדן דוכתייהו
 אתמסרין בידא דרומה נחתי ולא סלקי. עלייהו כתיב בלחור ענו וילך בן
 יורד שאול לא יעלה בהה' שעתא אתער שלהובא חד מסטר צפון וכמש
 בד' סטרי עלמא ונחית ומטי בין גדפי דתרנגולא ואתער ההוא שלהובא
 ביה וקרי ולית מן דאתער בר אינון זכאי קשומ דקיימי ואתערן באוריתא
 וכדין קב"ה וכל אינון צדיקייא דבגו גנתא דערן צייתי לקליהון כדא
 הוישבת כנגים חכרים מקשיבים לקולך השמיעני:

(דף פ"ט ע"ב) ויהי בימי אמרפל מלך שנער וגו'. ר"י פתח מי העיר ממורה
 צדק יקראהו לרגלו וגו' האי קרא אוקמיא עבד חכרייא. אבל
 האי קרא ברוא דחכמתא איהו דהא תנינן שבעה רקיעין עבד קב"ה לעילא
 ובלחור לאשתמדעא יקרא דקב"ה וכלהו קיימין לאודעא וזא דמחימנותא
 עילאה. ת"ח אית רקיעא עלאה סתים לעילא מנייהו דאינון ז' וזא הוא
 רקיעא דדבר לון ונהיר לון לכלהו וזא לא אתידע וקיימא כשאלתא
 דלא ידעא כנין דאיהו סתים ועמיק וכלא תווחין עליה ובנין כך אקרי
 מ"י כמה דאוקוה דכתיב מבטן מי יצא הקרה. ואתמר והאי הוא רקיעא
 עלאה דקיימא על כל אינון שבעה. ואית לתתא רקיעא דאיהו תתאה מכילתו
 ולא נהיר ובנין דאיהו תתאה דלא נהיר ההוא רקיעא דעלייהו אתחבר ביה
 ואלין תרין אתון כליל לון כנויה ואקרי ים דההוא רקיעא עלאה דאקרי מ"י
 בנין דכל אינון רקיעין אחרנין אתעבידו נחלין ועאלין לגביה וכדין איהו ים
 עלאה ועבד איבין ונונין לזנייהו ועל דא אמר דוד זה הים גדול ורחב ידים
 שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות ועל ד"א כתיב מי העיר
 ממורה צדק יקראהו לרגלו. מי העיר ממורה דא אברהם צדק יקראהו לרגלו.
 (כ"א דא שרה ד"א צדק יקראהו לרגלו וגו'). דא הוא רקיעא תתאה דכלהו
 רקיעין דאתעביד ים. יתן לפניו גוים מאן האי הוא רקיעא תתאה דארמין
 דעביד נוקמין ואפיל שנאין וכהאי אשתבח דוד ואמר. ואויביתתה לי עורף
 ומשנאי אצמיתם. יתן לפניו גוים. אינון עמין דהוה רדיף עליהון אברהם
 וקב"ה הוי קטיל לון. ומלבים ירד. (מאי ירד אלא) אלין מלכין דממנן
 לעילא

לעילא עלייהו. יתן לפניו גוים. (אילן עמין דלתתא) ומלכים ירד אלין
ממנן רברבן דלעילא דכד עביד קב"ה דינא (בעלמא ד"א בעמא) בכלא
עביד דינא בעילא ותתא. ירדפס יעבור שלום אורח ברגליו לא יבא ירדפס
דא אברהם דאברהם הוה רדיף לון וקב"ה הוה עבר קמיה וקמיל לון דכתיב
יעבור שלום דא קב"ה דאקרי שלום אורח ברגליו לא יבא. וכי סלקא דעתך
דהוה אברהם אזיל בנו ענני או בנו סוסון ורתיבין אלא אורח ברגליו לא
יבא דלא הוה אזיל קמיה דאברהם לא מלאכא ולא שכיחא אלא קב"ה
בלחודי דכתיב אורח ברגליו. מאן רגליו אלין מלאכין דאינון תחותי
דקב"ה כד"א ועמדו רגליו ביום ההוא וגו' ד"א מי העיר ממזרה. ת"ח בשעתא
דקב"ה אתער עלמא לאייתאה לאברהם ולקרבא ליה לגביה האי אתערותא
בגין דזמין יעקב למיפק מניה ולקיימה תריסר שבטין כלוה זכאין קמיה
דקב"ה. צדק יקראהו לרגלו דקב"ה הוה קרי ליה תדיר מן יומא דאתברי
עלמא כד"א קורא הדרות מראש ובנ"כ צדק יקראהו ודאי לרגלו לאתחכרא
ביה בפולחניה ולקרבא ליה לגביה כד"א העם אשר ברגלך ד"א מי העיר
ממזרח דמתמן נחורא לאנהורא בגין דרום ההוא תוקפא דנהורא דליה
מגו מזרח איהו. וע"ד מי העיר ההוא נחורא דדרום. ממזרח בגין דאיהו
נשיל ואתון במדמותא ותיאובתא דההוא רשיע' עלאה למיהב ליה למזרח צדק
יקראהו לרגלו דא מערב דאיהו קרי ליה תדיר ולא שכיח כד"א אלהים אל דמי
לך אל תחרש ואל תשקוט אל בגין דמערב אתער תדיר לגביה. יתן לפניו
גוים ומלכים ירד דהא מניה קביל תוקפא לאכנעא כל אינון עמין דעמא. ר'
יהודה אמר מי העיר ממזרח דא אברהם דלא נשיל אתערותא לגבי קב"ה אלא
ממזרח בגין דחמא שמשא דנפיק בצפרא מספרא דמזרח נשיל אתערותא
לנפשיה דאיהו קב"ה. אמר דא הוא מלאכא דברא ית' פלח ליה כל ההוא יומא
ממזרח למש' חמא שמש' דאתכניש (וירחא נפקא) וסיהרא נהרא אמר דא הוא
א. אבלידאי דשליט על ההוא פולחנא דפלחית כל האי יומא דהא אתחשך קמיה
לעילא נהיר פלח ליה כל ההוא ליליא. לצפרא חמא דאזלא חשוכא ואתנהיר
וימנותא מסרא דמזרחי אמר ודאי כל אלין מלאכא אית עלייהו ושליש דאנהוג לון
דא דאינון דחמא פכ"ה תיאובתא דאברהם לגביה כדן אתגלי עלי ומליל עמיה
מאתא כתיב צדק יקראהו לרגלו דמליל עמי ואתגלי עליה. ר' יצחק פתח דובר
דאקרי צדק מניד מישרים קב"ה כל מלוי אינון בקושמא ועביד מישרים במה עביד
קיעא מישרים בגין דכד ברא קב"ה עלמא לא היה קאים והוה מתמוטט להלא
מכיל להכבא. א"ל קב"ה לעלמא מה לך דאת מתמוטט א"ל רבנו של עולם לא
תבר בתיבילנא למיפס דלית בי יסודא על מה דאתקיים אמר ליה הא אנא זמין
אקיי מ' מימס כך חד צדיק דאיהו אברהם די ירחים לי מיד קאים עלמא בקיזמיה
איהו ית' אלה תולדות השמים והארץ בהבראם אל תקרי בהבראם אלא באברהם
ודנה ית' אברהם מתקיים עלמא. אמר רבי חיאי ומניד מישרים דהא אתיב ליה עלמא
בי מי התי' קב"ה ההוא אברהם זמין הוא דיפקון מניה בגין דיחריבו מקדשא ויסקרו
איהו לרגלי ויריתא (נ"א לנפקא מניה ישמעאל א"ל הא יצחק א"ל זמין למיפס מניה
אה דכתיבו חייבא דיחרב בי מקדשא ויסקיד אוריתא) א"ל זמין חד ב"נ למיפס מניה
אה דאתא איהו יעקב ויפקון מניה תריסר שבטין כלוה זכאין. מיד אתקיים עלמא
ה לוי עותביניה הה"ד מניד מישרים ר' אלעזר אמר הא אתעדנא וידבר ויגד ויאמר
דון אברהם להו למעמיהו מתפרשן וידבר איהו כאתגלייא דרנא לבר דלא איהו דרנא
לכין דמנפנימא תכאינון דרגין עלאין ודא איהו דובר צדק. ויגד איהו רמז לדרנא

לימוד לז' ימי החג יום ראשון

פנימאה עלאה דשלמא על דבור ודא הוא מגיד מישרים מאן מישרים דא
 דרגא עלאה דיעקב שרייא ביה הה"ד אתה כוננת מישרים ובג"כ ומגיד כתיב
 ולא כתיב דובר א"ר יצחק והא כתיב ויגד להם את בריתו. א"ל הכי הוא
 ודאי איהו דרגא דשלמא על תתאה דאיהו דובר צדק וכלא (כה) איהו
 לאשתלא (איבא) הכה. (נ"א אתיא) ת"ח דאע"ג דבור איהו תתאה לא
 תימא דלאו עלאה איהו אלא ודאי דבר מלייא איהו מכלא ודרגא עלאה
 איהו וסימניך בי לא דבר רק הוא מכס. ר' אלעזר היה אזיל לבי חמיו
 והוו עמיה ר' חייא ור' יוסי ור' חזקיה א"ר אלעזר הא חמינא דאתערותא
 דלעילא לאו איהו אלא כד אתער לתתא דהא אתערותא לעילא בתיאובתא
 דלתתא תליא (מלתא); פתח ואמר אלהים אל דמי לך אל תחרשו אל
 תשקוט אל דא הוא אתערותא דלתתא בגין לשלמאה. אמר דוד אלהים
 אל דמי לך לאתערא לגבי עלאה ולא תחברא גבי ימינא. מ"ט בגין כי
 הגה אויביך יהמזון וגו' (וכתיב) כי נועצו לב יחדיו עליך ברית יכרותו
 ובג"כ אלהים אל דמי לך לאתערא לגבי עלאה דהא כדן אתערת ימינא
 וקטירת לה כהרה. וכד אתקשרת כדן אתבר שגאיך דכתיב ימינך
 יי נאדרי ככה ימינך יי תרעץ אויב ות"ח בשעתא דאתחברו כל אינון מלכין
 לאנחא סרבא עליה דאברהם אתייעטו לאעברא ליה מן עלמא וכיון דשלמי
 בלוט בר אחוה דאברהם מיד אזלו דכתיב ויקחו את לוט ואת רכושו בן
 אחי אברם וילכו מ"ט בגין דדיוקניה דלוט הוה דמי. לאברהם ובג"כ וילכו
 דכל ההיא סרבא בגיניה הוה. מ"ט בגין דהוה אברהם אפיק בני עלמא
 מפולחנא נוכראה ואפיל לון בפולחנא דקב"ה ותו קב"ה אתער לון בעלמא
 בגין לגרלא שמא דאברהם בעלמא ולקרבא ליה לפולחניה. וזא דמלא
 כוון דאברהם אתער למרדף אברתייהו כדן אלהים אל דמי לך עד דאתקשר
 כולא באברהם וכד אתקשר כולא באברהם כדן אתברו כולוהו מלכין
 מקמיה כדמא אמרן דכתיב ימינך יי תרעץ אויב וגו' :

(דף פ"ח ע"ה) אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברהם וגו'. רבי יהודה פתח
 אני לדודי ועלי תשוקתו. הא אוקמיה אבל באתערותא
 דלתתא אשתכח אתערותא לעילא דהא לא אתער לעילא עד דאתער
 לתתא. וברכאן דלעילא לא משתכחי אלא כמה דאית ביה ממשא ולא איהו
 ריקניא מנלן מאשת עובדיהו דאמר לה אלישע הגידי לי מה יש לך
 בבית. דהא ברכאן דלעילא לא שריין על פתורא ריקניא ולא באתו
 ריקניא. מה כתיב ותאמר אין לשפחתך כל כבית כי אם אסוך שמן מא
 אסוך אלא אמרה ליה שיעורא דהאי משח לאו איהו אלא כדי משיחת אצבעא
 ועירא. אמר לה נחמתי דא לא ידענא האיך ישרון ברכאן דלעיל' בדוכת'
 ריקניא אבל השתא דאית לך שמן דא הוא אתר לאשתכחא ביה ברכאן מנלן
 דכתיב כשמן הטוב וגו' וסיפיה מה כתיב כי שם צוה ה' את הכרבה חיים
 עד העולם. ובאתרא דא שראן ברכאן. (ואתמר) ואי תימא כמל חרמי
 שיווד על הררי ציון ולא כתיב שמן אלא מל. אלא איהו שמן ואיהו על
 ההוא מל הוא איהו דאמיל קב"ה ממשחא עלאה דהווא שמן נפק לסמו
 דימינא כדן אינון יין ושמן ואזלי לתרין סמרין. יין לסמר שמאלא. שם
 לסמר ימינא ומסמרא דימינא נפקי ברכאן לעלמא ומתמן אתמשח מלכות
 קדישא ובגין דשמן הוה אתתקן לתתא בקדמיתא שמן אודמן. לעילא אריס
 דברכאן. ת"ח מאתערותא דהא' שמן דלעיל' קאים לארקא על דוד ושלמי
 לאתברכא

לאתברא (על) בנוי מ"ל דכתיב ועמוד השמן כתיב הכא ועמוד וכתיב
 התם שורש ישי אשר עומד לנס עמים. ת"ח משלחן דלחם הפנים דברכאן
 נפקין מתמן ומזנא לעלמא לא בעי לאשתכחא ריקניא אפי' גרעא חדא
 בגין דלא יסתלקון ברכאן מתמן אוף הכי לא מברכין על שלחן ריקני' דהא
 ברכאן דלעילא לא שריין על שלחן ריקניא. ת"ח מה כתיב אני לדודי ועלי
 השוקתו. אני לדודי בקדמיתא ולבתר ועלי תשוקתו אני לדודי לאתקנא
 ליה דוכתא בקדמיתא. ולבתר ועלי תשוקתו. ד"א אני לדודי דהא תנינן
 שכינתא לא אשתכחת עמהון דחייביא כיון דאתי בר נש לאתדכאה ולמקרב
 גביה. דקב"ה כדן שכינתא שריא עליה הה"ד אני לדודי בקדמיתא ועלין
 תשוקתו לבתר. אתי בר נש לאתדכאה מרכאן ליה ת"ח אחר הדברים
 האלה דרף אברהם כתר אילין מלכין וקטיל לון קב"ה. הוי אברהם תוהא
 אמר דילמא ח"ו גרענא הווא אגרא דהוינא אהרר בני נשא לגבי קודשא
 ב"ה ואחידנא כהו לקרבא לון לגביה והשתא אתקטילו בני נשא על ידו
 מיד א"ל קב"ה אל תירא אברם אנכי מן לך שכרך הרבה וגו' :

(דף 50 ע"ב) פתח איךך ואמר ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים וירא
 וגו' אני אל שדי התהלך לפני וגו'. האי קרא אית לעיני'
 ביה וקשיא ככמה אורחין וכי עד השתא לא אתגלי ליה קב"ה לאבהם
 אלא (עד) האידינא כד מטא להני יומין וירא " אל אברם ולא קודם
 והכתיב ויאמר ה' אל אברם. ויי אמר אל אברם ויאמר לאברם זרוע תדע
 וגו' והאידינא מני חושבן יומין וקדמני להו כתיב וירא " אל אברם אשתמע
 דעד השתא לא אתגלי עליו ועוד דכתיב בן תשעים שנה ותשע שנים
 בקדמיתא שנה ולכסוף שנים אלא הכי תאנא כל אינון יומין לא כתיב
 וירא מ"ט אלא כל כמה דהוה אמים וסתים (כך) קב"ה לא אתגלי עליה
 בדקחוי האידינא אתגלי עליה דכתיב וירא. מ"ט משום דבעא לגלי ביה
 האי את כתר קדישא ועוד דבעא קב"ה לאפקא מניה זרעא קדישא
 וקדישא לא להוי בעוד דאיהו אמים בשרא אלא אמר השתא דהוה בן
 תשעים ותשע שנים וזמן קריב הוא דינפוק מניה זרעא קדישא להוי הוא
 קדישא בקדמיתא ולבתר ינפוק מניה זרעא קדישא בגין כך מני יומי כהאי
 ולא בכל הני זמני קדמיתא. תו תשעים שנה דכל יומי קדמאי לא היו
 שנים אלא כחד שנה דלא היו יומי יומין השתא דמטא להאי שנים שנים
 אינון ולא שנה :

ויאמר אליו אני אל שדי. מאי משמע דעד השתא לא קאמר אני אל
 שדי אלא הכי תאנא עבד קב"ה כתרין תתאין דלא קדישין לתתא
 וכל אינון דלא אתגזרו יסתאבון בהון ורשימין בהון. ומאי רישומא אית
 בהון דאתחזי כהו ש"ן דל"ת ולא יתיד ובג"כ אסתאבון כהו ואתדבקון
 בהו. כתר דאתגזרו נפקין מאלין ועאלין כדפסוי דשכינתא ואתגליא כהו
 יוד רשימא קדישא את קיימא שלים ואתרשים כהו שד"י ואשתלים
 כקומא שלים ועל דא כתיב כהאי אני אל שדי התהלך לפני והוה תמים
 שליא דהשתא את חסר ברשימא דש"ן דל"ת גזר גרמך והוי שלים ברשימא
 דיו"ד ומאן דאיהו ברשימא דא אתחזי לאתברא בשמא דא דכתיב ואל
 שדי יכרך אותך מהו אל שדי הווא דברכאן נפקן מניה הווא דשליט על
 כתרין תתאין וכלא מדחלתיא דחלין ומזרעועין בגיני כך מאן דאתגזר
 על חו"ד דלא קדישין אתדחקן מניה ולא שלמין ביה ולא עוד אלא דלא נחית
 לנהינם

לימוד לז' ימי החג יום ראשון

לגוהנם הכתיב ועמך כלם צדיקים וגו' וכל אינו דאתגורו אקרון צדיקים
ובג' לעולם ירשו ארץ רלא ירית האי ארץ אלא ההוא דאקרי צדיק אוף
הכא ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ וגו' :

(דף ק"ח ע"א) ויסע משם אברהם ארצה הנגב כל מטלניו הוו לסטרא
דרומא יתיר מסטרא אחרא בגין דהא בחכמתא
עבר לאתדבקא בדרומא :

ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא תנינן (כיון) לא ליבעי ליה
לבינ' לסמכא על ניסא ואי קב"ה ארחיש ניסא לבינ' לא אית ליה
לסמכא (תדיר) על ניסא זמנא אחרא בגין דלאו בכל שעתא ושעתא
אתרחיש ניסא ואי ייעול ב"ג גרמיה באתר דנוקא אשתכח לעינא הא פקע
כל זכותיה דעבד בקדמיתא ואוקמוהו. כד"א קמנתי מכל החסדים ומכל
האמת וגו' : ואברהם כיון דסליק ממצרים ואשתויב זמנא חרא השתא
אמאי אמר גרמיה בצערא בקדמיתא ואמר אחותי היא. אלא אברהם לא
סמך על גרמיה כלום וחמא שכינתא תדיר בדיוור' דשרה ולא אעדי מתמן
וכגין דהוה תמן אסמך אברהם ואמר אחותי היא כמה דכתיב אמור לחכמה
אחותי את. ובג' אמר אחותי היא :

ויבא אלהים אל אבימלך וגו'. וכי קב"ה אתא לגבייהו דרישעייא כמה
דכתיב ויבא אלהים אל בלעם. ויבא אלהים אל לבן. אלא ההוא
ממנא שליחא דאתפקד' עליהו הוה בגין דכלהו כד עבדי שליחות' נטלי
שמא דא ומסטרא דדינא קא אתיין. ועל דא ויבא אלהים אל אבימלך
בחלוס הארץ הלילה ויאמר לו הנך מת על האשה אשר לקחת וגו'. ר' שמעון
פתח ואמר שפת אמת וגו' שפת אמת תכון לעד דא אברהם דכל מזיו
בקדמת' ובסופא הוו באמת. ועד ארגיעה לשון שקר דא אבימלך. אברהם
אמר ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא דא בקדמיתא דאמר בגין
שכינתא דהוה עמה דשרה אחותי היא ואברהם בחכמתא עבד. מ"ט בגין
דאברהם מסטרא דימינא איהו אמר אחותי היא ורזא כד"א אחותי רעתי
יונתי תמתי ועל דא אברהם קרא לה תדיר אחותי בגין דאתדבק בהה
ולא יתערון דא מן דא לעלמין. לסוף מה כתיב וגם אמנה אחותי בת
אבי היא אך לא בת אמי וכי הכא הוה אלא כלא בגין שכינתא קאמר
אחותי היא בקדמיתא דכתיב אמור לחכמה אחותי את ולבתר וגם אמנם
מאי וגם לאתוספא על מה דקאמר בקדמיתא אחותי בת אבי היא כרתיה
דחכמה עלאה ובג' אחותי ואתקרי חכמה אך לא בת אמי מאחר
דשירות' דכלא סתימא עלאה ועל דא ותהי לי לאשה באחות בחביבות'
דכתיב וימינו תחבקני וכלא רזא דחכמתא איהו :

(דף ק"י ע"ב) ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק.
אמר רבי חייא מיומא דאתיליד יצחק והוה ישמעאל
בביתא דאברהם לא אסתלק ישמעאל בשמא אחר דדהבא שריא סוספית'
לא אדכר קמיה ובג' את בן הגר המצרית נבר דלא יתחוי לאדכרא קמיה
דיצחק. אמר ר' יצחק ותרא שרה בעינא דקלנא חמאת ליה שרה דלא
חמאת ליה בעינא דאיהו ברא דאברהם אלא דאיהו ברא דהגר המצרית
ובג' ותרא שרה. דשרה חמאת ליה בעינא דא ולא אברהם דאילי באברהם
לא כתיב את בן הגר אלא את בנו. תא חזי לבתר מה כתיב וירע הדנו
מאד בעיני אברהם על אודות בנו ולא כתיב על אודות בן הגר המצרית.

בג"כ ותרא שרה את בן הגר המצרית ולא חמאת דאיהו בריה דאברהם
 ר"ש אמר האי קרא תושבחת' דשרה איהו בגין דחמאת ליה דקא מצחק
 לעז' אמרה וראי לאו ברא דא ברא דאברהם למעבר עוכרו דאברהם אלא
 ברא דהגר המצרית איהו אהרר לחולק, דאמיה בג"כ ותאמר לאברהם גרש
 את האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם
 יצחק, וכי סלקא דעתך דקני לה שרה או לברה אי הכי לא או די
 קודשא בריך הוא עמה דכתיב כל אשר תאמר אליך שרה שמע
 בקולה, אלא בגין דחמאת ליה בעז' ואמיה אולפא ליה גמוסי דעז' בג"כ
 אמרה שרה כי לא יירש בן האמה הזאת אנא ידענא דלא ירית לעלמין
 חולקא דמהימנותא ולא היא ליה עם ברי חולקא לא בעלמא דין ולא בעלמ'
 דאית' ובג"כ אורי עמה קב"ה, וקב"ה בעא' לאישרש' בלחודוי זרעא קדיש'
 בדקא יאות דבג"כ ברא עלמא דהא ישראל טליק ברעותא דקב"ה עד לא
 יברי עלמא ובג"כ נפק אברהם לעלמא ועלמא מתקיים בניניה ואברהם ויצחק
 קיימו ולא אתיישבו ברוכותיהו עד דנפק יעקב לעלמא כיון דנפק יעקב
 לעלמ' אתקיימו אברהם ויצחק ואתקיים כל עלמא ומנהון נפק עמא קדיש'
 לעלמא ואתקיים כלא כגוונא קדישא כדקא יאות ובג"כ א"ל קב"ה כל
 אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה כי ביצחק יקרא לך זרע ולא בישמעאל :
 (דף קי"ט ע"ה) ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו
 אברהם ויאמר הנני, ר' יהודה פתח ואמר אתה הוא
 מלכי וגו' דא הוא שלימו דכל דרגין כהרא דא ברא צוה ישועות יעקב
 כל אינון שליחן דעבדי שליחות' בעלמ' דליהו כלוה מסטרא דרחמי ולא
 להו מסטרא דדינ' בגין דאית מארי שליחן מסטרא דרחמי ומסטר' דדינא
 קשיא אינון שליחן דאיתין מסטרא דרחמי לא עבדי שליחות' דדינ' בעלמ'
 כלל, ואי תימא הא מלאכא דאתגלי ליה לבלעם הא תנינן שליחא דרחמי
 הוה ואתהפך לדינא לא לעולם לא אשתני אלא שליחא דרחמי הוה לאגנא
 עליהו דישאל ולמהוי סניגורא עליהו ולקבליה הוא דינא וכך אורחוי
 דקב"ה כד אוטיב לדא ההוא מיכו דינא לדא כך הא שליחא דרחמי הוה
 להו לישראל ולבלעם אתהפך לדינא בג"כ צוה ישועות יעקב אמר דוד
 פקיד על עלמא כד ישתלחון שליחן די להויין מסטרא דרחמי, רבי אבא
 אמר צוה ישועות יעקב דאינון גו גלותא וישתכח פורקנא להון גו גלותהון,
 ת"ה תושבחה דאבהן יעקב הוה ואלמלא יצחק לא תתא יעקב לעלמא
 ובגין כך צוה ישועות יעקב דא יצחק דכיון דאשתויב יצחק ישועות יעקב
 הוה, ויהי אחר הדברים האלה ר' שמעון אמר הא תנינן ויהי בימי על צערא
 אתמר ויהי אע"ג דלא כתיב בימו טפסי דצערא אית ביה, ויהי אחר בתר
 דגא תתאה דכל דרגין עלאין ומאן איהו דברים כדא לא איש דברים
 אנכי ומאן הוה בתר דגא דא והאלהים נסה את אברהם דאיתא יצ' הרע
 לקטרגא קמי קב"ה הכא אית לאסתכלא והאלהים נסה את אברהם את
 יצחק מבעי ליה דהא יצחק בר תלתין ושבע שנין הוה והא אבוי לאו בר
 עונשא דליה הוה דאלמלא אמר יצחק לא בעינא לא אתענש אבוי עליה
 מ"ט והאלהים נסה את אברהם ולא כתיב נסה את יצחק אלא את אברהם
 ודאי דבעי לאתכללא כדינא דהא אברהם לא הוה ביה דינא כלל מקדמת
 דנא והשתא אתכליל מ"א באש"א ואברהם לא הוה שלים עד השתא
 דאתער למעבה דינא ולא תקנא ליה כאתריה וכל יומי לא הוה שלים עד

לימוד לז' ימי החג יום ראשון

השתא דאתכליל מ"א באש"א ואש"א במ"א ובג"ב והאלהים נסה את
אברהם ולא את יצחק דאזמין לאברהם לאתכללא בדינא וכד עביד דא
עאל אש"א במ"א ואשתלים דא עם דא. ודא עביד דינא לאתכלל' דא
בדא וכדין יצה"ר אתא לקטרגא עליה דאברהם דלא אשתל' כדקא יאות
עד דיעביד דינא ביצחק דיצר הרע אחר הרברים איהו ואתא למטרג' ותא
הוי רוא דמלה אעיג דקאמרן דאברהם כתיב ולא יצחק יצחק נמי אתכליל
ביה כהאי קרא רוא דכתיב והאלהים נסה את אברהם. נסה לאברהם
לא כתיב אלא את אברהם את די"קא ודא יצחק דהא כההיא שעתא
בנבוכד' תתא שריא כיון דאתעקד ואזמין בדינ' על ידא דאברהם כדקא
יאות כדין אתעטר באתריה בהדיה דאברהם ואתכלילו אש"א במ"א וסליקו
לעילא וכדין אשתכח מחלוקת כדקא יאות מ"א באש"א מאן (עבד) חמא
אבא רחמנ' דאתעביד אכור אלא בגין לאשתכחא מחלוקת מ"א באש"א
ולאתעמרא באתריהו (ד"א ל"ג כדקא יאות) עד דאתא יעקב ואתתקן
כלא כדקא יאות ואתעבידו תלתא אבהן שלמין ואתתקנו עלאי ותתאי :

ויאמר קח נא את בנך וכו' היאך יכיל אברהם דאיהו סבא. אי תימא בגין
דיצחק לא נפק מרשותיה כלל יאות אבל כד"א קח את אהרן ואת
אלעזר בנו אלא בגין לאמשכ' לון במלין ולאדבר' לון לרעות' דקב"ה אופ
הכא קח במלין את בנך את יחידך אשר אהבת הא אוקמוה ולך לך אל ארץ
הטוריה כד"א אלך לי אל הר המור לאתמנא באתרא דיתחוי :

ביום השלישי וישא אברהם א"ת ענינו וירא את המקום מרחוק ביום
השלישי הא אוקמוה אלא כיון דאתמר ויקם וילך אל המקום אשר
אמר לו האלהים מ"ש ביום השלישי וירא את המקום מרחוק אלא בגין
דכתיב כי ביצחק יקרא לך זרע ודא הוא יעקב דנפק מניה והאי הוא ביום
השלישי. וירא את המקום מרחוק כד"א מרחוק יי גראה לי. וירא את המקום
דא הוא יעקב דכתיב ויקח מאבני המקום אסתכל אברהם ביום השלישי
דאיהו דרגא תליתאה וחמא ליה ליעקב דזמין למיפק מניה. מרחוק כמה
דאמרן מרחוק ולא לזמן קריב. אמר ליה רבי אלעזר מאי שנכחא איהו
לאברהם. כד אסתכל וחמא דזמין למיפק מניה יעקב דאס כד אזיל למעקד
ליה ליעחק לאו שנכחא כל כך איהו דיליה א"ל ודאי (והא) חמא ליה
ליעקב דהא מקדמת דנא ידע אברהם חכמת' ואסתכל השתא ביום השלישי
דאיהו דרגא תליתאה למעבד שלימו וכדין חמא ליה ליעקב דכתיב וירא
את המקום אבל השתא קייט' ליה מלה מרחוק בגין דאזיל למעקד ליה
ליצחק ולא בעא להררי אבתריה דקב"ה מרחוק חמא ליה נו אספקלריאה
דלא נהרא בלחודוי ובג"ב חמא ליה ולא אתנלי כלא דאלו אספקלריאה
דנהרא הוה שכיח על האי אספקלריאה דלא נהרא אתקיים עליה אברהם
כדקא יאות אבל מרחוק בלחודוי הוה מרחוק מ"ש אסתלק מהאי עלה
אספקלריאה דנהר' בגין דהאי דרגא דיעקב הוה ובגין דיעקב עד לא אתייליד
לא אשתכח השתא על האי דרגא ותו בגין ד'הך ויקבל אגרא וירא את
המקום מרחוק דא יעקב כמה דאתמר מרחוק דלא זכה ביה (דאייח בעיני
בהאי עלמא אלא מרחוק מנו האי דרגא דהא כד אתא יעקב מית הוה
אברהם ואסתלק מעלמ' וירא את המקום מרחוק אבל לא בראייה אחרא) :
ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים וגו' רמז (חמא) הכא דאעיג דאת'
לההוא ראייה וחמא ליעקב אמר אברהם ודאי קב"ה ידע בגוונא אחרא

דאתחוי מיד ויבן שם אברהם את המזבח וגו' מה כתיב לעילא ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי הא אוקמוה אבל מ"ט לא אתיב ליה (מדי) מיד אלא בני דהא אסתלק מרחמי דאבא על כרא ובג"כ כתיב הנני בני הנני דאסתלקו רחמי ואתהפך לדינא :

ויאמר אברהם ולא כתיב ויאמר אביו דהא לא קאים עליה כאבא אלא בעל מחלוקת הוה ביה. אלחים יראה לו השנה. יראה לנו מבעי ליה מאי יראה לו אלא א"ל אלהים ירא לו לגרמיה כד איהו יצטרך אבל השתא בני ולא אחרא מיד וילכו שניהם יחדיו. ר' שמעון פתח ואמר הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון. הן אראלם אלין מלאכי עלאי. צעקו בהדיא שעתא וכעי לקיימי על ההיא מלה דכתיב ויוצא אותו החוצה בג"כ צעקו חוצה מלאכי שלום. אלין אינון מלאכין אחרנין דחוו זמנין למיהך קמיה דיעקב ובגיניה דיעקב אבטח לון שלימו קב"ה דכתיב ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. ואלין אקרון מלאכי שלום כוליהו בכובד חמו ליה לאברהם דעמיד ליה ליצחק ואודעזעו עלאי ותתאי וכלהו עליה דיצחק :

ויקרא אליו מלאך יי וגו' פסיק טעמא בנוויחו דלחו אברהם בתראה כקמאח בתראה שלים קרמאח לא שלים כגוונא דא שמואל שמואל בתראה שלים קרמאח לא שלים. בתרא נביא קרמאח לא נביא. אבל משה משה לא פסיק בגין דמומא דאתייליד לא אעדי מניה שכינתא. אברהם אברהם. רבי היא אמר בגין לאתערא ליה ברוחא אחרא בעובדא אחרא בלכא אחרא. ר' יהודה אמר אתבריר יצחק ואסתליס ברעותא קמי קב"ה כריחא דקטרא בוסמין דקרבין כהניי קמיה תרין זמנין ביומא ואשתלים קרבני' דהא צערא דאברהם הוה בשעת' דאתמר ליה אל תשלח ירך אל הנער ואל תעש לו מאומה חשיב דקרבניה לא אשתלי' ולמגני' עבד וסדר כלא ובנה מזבח מיד :

וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר וגו' הא תנינן הוא איל דאתברי בין השמשות הוה וכן שנתו הוה כד"א כבש אחד בין שנתו והכי אצטרך (והא יצחק לא הוה בעלמא) ואת אמרת בין השמשות אלא אתפקד חילא לאזדמנ' ההוא אימרא בשעת' דאצטרך ליה לאברהם כמה דכל אינון מלין דחוו בין השמשות אתמנא חילא לאזדמנא ההיא מלה (להווא זמנא) בשעתא דאצטרך ליה הכי נמי האי איל דאתקריב תחותי' דיצחק. פתח ואמר ככל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם וגו'. ת"ח דבכל צרתם דישראל כד אזדמן לו עקאן כתיב לא באל"ף וקרי בוא"ו בגין דקב"ה עמהון בעקו. לא באל"ף אתר עלאה יתיר אע"ג דלאו בהווא אתר רוגזא ועסו להתם לעילא מטא עקתא דישראל. לא באל"ף כד"א הוה עשנו ולא אנהנו. כתיב באל"ף וקרו בוא"ו ומלאך פניו הושיעם והא איהו עמהון בהווא עסו ואת אמרת הושיעם אלא מושיעם לא כתיב אלא הושיעם מקדמת דנא דאיהו זמין בהווא עקו למסכל עמהון. ת"ח בכל זמנא דישראל אינן בגלותא שכינתא עמהון בגלות' והא אוקמוה דכתיב ושכ יי אלהיך את שבותך ורחמך וגו' ד"א ומלאך פניו הושיעם דא שכינת' דאיהו עמהון בגלותא ואת אמרת דאיהו הושיעם אלא הכי הוואודאי דאלין אינון משכנותיו דקב"ה בגלותא. ובגין דשכינתא עמהון קב"ה אדכר לון לאוטבא לון ולאפקא לון מן גלותא דכתיב ואזכור את בריתי בקדמיתא

לימוד לז' ימי החג יום ראשון

ולכתד ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי. וגם ראיתי לאסגארה ראייה
אחרת דאיהו קרמאה דכלא וכתוב ויזכור אלהים את בריתו דא שכינתא.
את אברהם לאברהם מבני ליה אלא את אברהם דא הוא חרותא וזוגא
דילה באבהן. את אברהם דא הוא מערבית דרומית את יצחק דא הוא
צפונית מערבית ואת יעקב דא הוא זוגא חדא כללא חדא זוגא שלים
כדקא יאות כנוונא דא את השמים דא הוא כללא מדת לילה ביום ואת
הארץ דא מדת יום כלילה כחדא אף הכא ככלהו את וביעקב ואת למחוי
כלא זוגא חדא דלא מתפרשין דבר ונוקבה לעלמין. וזמין קב"ה לאברהם
בכל עלמא ולאשמעא סל דיימא ויאמר אך עמי המה בניס לא ישקרו
ויהי להם למושיע :

תפלה אחר הלימוד

יחי רלון ולפניך ה' אלהינו ולחסי אצותינו שחשנו לכו זכות אברהם יצחק
ויעקב ונשה וחסדן יוסף ודוד להליל אוחנו ולחללנו ולחללנו לחללנו וכל
מכשול ועון יהי ה' אלהינו עוננו כאשר היה עם אצותינו אל יעזבנו ואל
יעשנו לפטות לזכרו אליו ללכת בכל דרכיו ולשומר מצותיו וחסדיו וחסדיו
כאשר הוא את אצותינו וישים בלבנו להשתדל וירחמו ויחזרו לעשות רלון ולעשדו
בבצ שלם :

לימוד לז' ימי החג יום שני

ובזכות אברהם רחמינו החתום צודת הסוד קוונה עזרתה לנו ופדנו
לנוען סודך יהי סודך ה' עלינו כאשר יחלנו לך ואת לנוח דוד
ונורה תלמיח וקרנו תרום בישועתך וקיים צו וקרא שכתוב ונגדול ישועות
ולכו ונשה חס"ד לנשיחו לדוד ולזרעו עד עולם אבי"ר :

יום שני

יצחק פ' ורא :

וַיְהִי־הָיָה פֶקֶד אֶת־שָׂרָה בְּאִשְׁרָא אָמַר וַיַּעַשׂ יְהוָה לְשָׂרָה
בְּאִשְׁרָא דְבָר׃ וַתַּהַר וַתֵּלֶד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֶּן
לְזָקְנָיו לְמוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֲתוֹ אֱלֹהִים׃ וַיִּקְרָא אַבְרָהָם
אֶת־שֵׁם־בְּנוֹ הַגִּדְלֹד־לוֹ אֲשֶׁר־יִלְדָה־לוֹ שָׂרָה יִצְחָק׃
וַיִּמַּל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ בֶן־שְׁמֹנֶת יָמִים בְּאִשְׁרָא
צִנָּה אֲתוֹ אֱלֹהִים׃ וַאֲבָרְהָם בֶּן־מֵאָת שָׁנָה בְּהִקְדָּם לֹ
אֶת יִצְחָק בְּנוֹ׃ וַתֹּאמֶר שָׂרָה צָחַק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים
כֹּל־הַשְּׂמֵעַ יִצְחָק לִי׃ וַתֹּאמֶר מִי־מִגִּל לְאַבְרָהָם הֵינִיקָה

בָּנִים שָׂרָה כִּי־לִדְתִי בֵּן לְזַכְנִיו; נִגְדַל הַיָּלֵד וַיִּגְמַל
וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתָּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת־יִצְחָק;

ואח"כ כפרשת העקידה הנזכר באברהם לעיל ואח"כ פרשת תולדות יצחק:

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְעֵב הָרֵאשִׁוֹן אֲשֶׁר הָיָה
בְּיַמֵּי אַבְרָהָם וַיֵּבֶד יִצְחָק אֶת־אָבִימֶלֶךְ מִצְרָיִם

פְּלִשְׁתִּים גְּרָרָה; נִקְרָא אֵלָיו יְהוָה וַיֹּאמֶר אֶל־תָּרֵד
מִצְרָיִמָה שָׁכֵן בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֶיךָ; גִּידוּר בְּאֶרֶץ הַזֹּאת

וְאֵתְּנָה עִמָּךְ וְאַבְרָמָה כִּי־לָךְ וַיִּזְרַעְךָ אֵתְּנָה אֶת־כָּל־
הָאָרֶץ הַזֹּאת וְהִקְמַתִי אֶת־הַשְּׁבָעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי

לְאַבְרָהָם אָבִיךָ; וְהָרַבִּיתִי אֶת־זֶרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם
וְנָתַתִּי לְזֶרְעֶךָ אֶת כָּדֵה־הָאָרֶץ הַזֹּאת וְהַתְּבָרַכְוּ בְּזֶרְעֶךָ

כָּד גִּזְוִי הָאֶרֶץ; עָקַב אֲשֶׁר־שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקֹלִי נִישְׁמַר
מִשְׁמַרְתִּי מִצְוֹתַי חֲקוּתַי וְתוֹרֹתַי; וַיֵּשֶׁב יִצְחָק בְּגָרָר;

וַיִּשְׁאַדּוּ אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם לְאִשְׁתּוֹ וַיֹּאמֶר אֶחָתִי הוּא כִּי
יָרָא לֹא־אָמַר אִשְׁתִּי פֶן־יְהַרְגֵנִי אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם עַל־דְּבָרָהּ

כִּי־טוֹבַת מְרָאָה הוּא; וַיְהִי כִּי אָרְכוּ־לוֹ שָׁם הַיָּמִים
וַיִּשְׁקַף אָבִימֶלֶךְ מִצְרָיִם פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן וַיִּרְא וְהִנֵּה

יִצְחָק מַצְחֵק אֶת רַבְּקָה אִשְׁתּוֹ; וַיִּקְרָא אָבִימֶלֶךְ לְיִצְחָק
וַיֹּאמֶר אַךְ הִנֵּה אִשְׁתְּךָ הוּא וְאַיֶּךָ אָמַרְתָּ אֶחָתִי הִיא

וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִצְחָק כִּי אָמַרְתִּי פֶן־אָמוּת עֲדֵיךָ; וַיֹּאמֶר
אָבִימֶלֶךְ מַדּוּ זֹאת עֲשִׂיתָ כֵּנִי כִּמְעַט שָׁכַב אֶחָד הָעַם אֶת

אִשְׁתְּךָ וְהִבֵּאתָ עָדֵינוּ אֲשֶׁם; וַיִּצְוּ אָבִימֶלֶךְ אֶת־כָּדֵה־הָעַם
לֵאמֹר הַנְּגַע בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוֹמָת; וַיִּזְרַע

יִצְחָק בְּאֶרֶץ הַהוּא וַיִּמְצָא בַּשָּׁנָה הַהוּא מֵאָה שְׁעָרִים
וַיִּבְרָכֵהוּ יְהוָה; וַיִּגְדַל הָאִישׁ וַיִּלְךְ הָרוֹד וַיִּגְדַל עַד כִּי־

גָּדַל מְאֹד; וַיְהִי־לּוֹ מִקְנֵה־צֹאן וּמִקְנֵה בָקָר וַעֲבָדָהּ
רַבָּה וַיִּקְנְאוּ אֹתוֹ פְּלִשְׁתִּים; וְכַד־הִבְאִירְתָּ אֲשֶׁר חָפְרוּ

עבדיו אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים נומלאום
 עפר: ויאמר אבי מקד ארצי יצחק לך מעמנו כיר עצמת
 ממנו מאד: וינדף משם יצחק ויחן בגחל-גדר וישב
 שם: וישב יצחק ויחפר | את-בארות המים אשר חפרו
 בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות
 אברהם ויקרא דהן שמות בשמות אשר קרא דהן אביו:
 ויחפרו עבדי יצחק בגחל וימצאו שם באר מים חיים:
 ויריבו רעי גדר עסרעי יצחק לאמר קנו המים ויקרא
 שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת
 ויריבו גם-עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם
 ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות
 ויאמר כי-עתה הרחיב יהוה לנו ופרנו בארץ: ויעל
 משם באר שבע: ויקרא אליו יהוה בקילה ההוא ויאמר
 אנכי אלהי אברהם אביך אל-תירא כי-אתך אנכי
 וברכתיה והרביתי את-זרעך בעבור אברהם עבדי:
 ויגזן שם מזבח ויקרא בשם יהוה ויט-שם אהלו ויכרו
 שם עבדי יצחק באר ויביל לך דלך אדני מגדר נאחזת
 מרעהו ופיכל שר-צבאו: ויאמר אדם יצחק מדוע
 באתם אדני ואתם שנאתם אתי ותשלחוני מאתכם:
 ויאמרו דאו ראינו כי-הנה יהוה | עמך ונאמר תהי נא
 אלה בינותינו בינינו ובינך ונברכה ברית עמך: אם-
 תעשה עמנו רעה באשר לא נגענו וכו' אשר עשינו עמך
 רק טוב ונשקחה בשלום אתה עתה ברוד יהוה: ויעש
 דהם משתה ויאכלו וישתו: וישכימו בבקר וישבעו
 איש לאחיו וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום: ויהי |
 ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על-אדות
 הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה

שבעה על-בין שם-העיר באר שבע עד היום הזה:

נבאים ביהושע סימן כ"ד.

ויאסף יהושע את-כל-שבטי ישראל שבעה ויקרא
 לזקני ישראל ולראשיו ולשפטיו ולשטריו
 ויתיצבו לפני האלהים: ויאמר יהושע אל-כָּל-הָעָם
 כֹּה-אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֵבֶר הַנְּהַר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם
 מֵעוֹלָם תָּרַח אָבִי אֲבֹהֶיכֶם וְאָבִי גַחֲזֹר וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים
 אֲחֵרִים: וְאַתֶּם אֲתֵּם אֲבִיכֶם אֶת-אֲבֹהֶיכֶם מֵעֵבֶר הַנְּהַר
 וְאַתֶּם אוֹתוֹ בְּכָל-אֶרֶץ כְּנָעַן וְאַתֶּם אֶת-זֵרְעוֹ וְאַתֶּם
 לֹא אֶת-יִצְחָק: וְאַתֶּם יִצְחָק אֶת-יַעֲקֹב וְאַתֶּם יַעֲשׂוּ וְאַתֶּם
 לַעֲשׂוֹ אֶת-הַר שְׁעִיר לְרֵשֶׁת אוֹתוֹ וַיַּעֲקֹב וּבְנָיו יָרְדוּ
 מִצְרָיִם: וְאַשְׁלַח אֶת-מֹשֶׁה וְאֶת-אַהֲרֹן וְאַתֶּם אֶת-
 מִצְרַיִם כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבָּן וְאַחַר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם:
 וְאַתֶּם אֶת-אֲבוֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם וּתְבֹאוּ הַיָּמָה וַיִּרְדְּפוּ
 מִצְרַיִם אַחֲרֵי אֲבוֹתֵיכֶם בְּרֶכֶב וּבַפָּרָשִׁים יִסּוּפוּ וַיַּיְצַעְקוּ
 אֶל-יְהוָה וַיִּשְׂם מֵאֶפֶס בֵּינֵיכֶם וּבֵין הַמִּצְרַיִם וַיָּבֵא עֲדָו
 אֶת-הַיָּם וַיִּכְסְהוּ וַתִּרְאֶינָה עֵינֵיכֶם אֶת אֲשֶׁר-עָשִׂיתִי
 בְּמִצְרַיִם וּתֵשְׁבוּ בַּמִּדְבָּר יָמִים רַבִּים: וְאַתֶּם אֶתְכֶם אֶל-
 אֶרֶץ הָאֱמֹרִי הַיּוֹשֵׁב בְּעֵבֶר הַנְּהַר וַיִּקְחֶמוּ אֶתְכֶם וְאַתֶּם
 אוֹתָם בְּיַדְכֶם וּתִירְשׁוּ אֶת-אֲרָצָם וְאַשְׁמִידֶם מִפְּנֵיכֶם:

ישעיה סימן ס"ג:

הבט משמים וראה מזבל קדשך ותפארתך איה
 קנאתך וגבורתך המון מעיד ובהמיה אבי התאפקו:
 כי-אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא
 יביטנו אתה יהוה אבינו גאלנו מעולם שמך: למה
 תתענו יהוה מדרבך תקשיח לבנו מיראתך שוב
 למען עבדך שבטי נחלתך:

פד למנצח על הגתות לבני קרח מזמור : מה ידויות
 משכנותיך יהוה צבאות : נכספה וגם
 בלתי גפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ורגלי אר-אל
 חי : גם צפור מצאה בית ודרור קנקה אשר שתי
 אפרתיה את מזבחותיך יהוה צבאות מקלי נאדתי :
 אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה : אשרי אדם
 עזר לו בך מסעות בלבבם : עזרתי בעמק הבקא מעין
 ישיתוהו גם ברכות יעטה מזרה : ירכו מתיל אד-תיר
 יראה אל-אלהים בציון : יהוה אלהים צבאות שמעה
 תפילתי האזינה אדתי ועקב סלה : מגננו ראה אלהים
 ויבט פני משיחך : כי טוב יום בחרתיך מאדך בחרתי
 הסתופף בבית אלהי מדור באהל-ירשע : כי שמש
 ומגן יהוה אלהים חן ורכבוד יתן יהוה לא ימנע טוב
 להלכים בתמים : יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך :
 קח הודו ביהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עקירותיו :
 שירו-לו זמרו-לו שישחו בך נפלאותיו :
 התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יהוה :
 דרשו יהוה ועזו בקשו פניו תמיד : זכרו נפלאותיו
 אשר עשה מפתיו ומשפטי-פיו : זרע אברהם עבדו
 בני יעקב בחיריו : הוא יהוה אלהינו בכל הארץ
 משפטיו : זכר לעולם בריתו דבר צנה לאדך דור :
 אשר ברית את-אברהם ושבועתו לישיחק : ויעמידה
 ליעקב לחק לישראל ברית עולם : ראמו דך אתן
 את-ארץ כנען חכר נחלתכם : בהיותם מתי מספר
 כמעט וגרים בה : וניתהדכו מגוי אל-גוי מממלכה אל-
 עם אחר : לא הניח אדם לעשקם ויבח עדיהם מלכים :

אֶת־גֵּעוֹ בְּמִשְׁחֵי וְלִגְבֵי־אֵי אֶל־תִּרְעוּ: וַיִּקְרָא רָעַב עַל־
 הָאָרֶץ כִּדְמִטְהַרְחֵם שִׁבְר: שְׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעֶבֶד
 נִמְכָּר יוֹסֵף: עֲנֵנו בְּכַבֵּד וּבְגָלוֹ בְּרוּל בְּאֵה נַפְשׁוֹ: עַד־
 עֵת בְּאֶדְדֵּכֶוּ אִמְרַת יְהוָה צִרְפַּתְהוּ: שְׁלַח מִקֶּדַּךְ
 וַיִּתְיַדְהוּ מִשֵּׁר עֲמִים וַיִּפְתַּחְהוּ: שָׁמַי אֲדוֹן לְבֵיתוֹ וּמִשֵּׁר
 בְּכַד־קִנְיָנוֹ: דְּאִסָּר שָׁרְיוֹ בְּנַפְשׁוֹ וּזְקִנְיוֹ יִחַבֵּם: וַיָּבֵא
 יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־חָם: וַיִּסַּר אֶת־עַמּוֹ
 מְאֹד וַיַּעֲצֵמְהוּ מִצְרָיו: הִפְךָ רָבִם לְשִׁנְאָ עַמּוֹ דְּהַתְנַבֵּל
 בְּעַבְדָּיו: שְׁלַח מִשֵּׁה עֲבָדוֹ אֶהֱרֹן אֲשֶׁר בְּחָר בּוֹ: שְׁמוֹ־
 בָּם דְּבָרֵי אֲתוּתָיו וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: שְׁלַח חֲשָׁד
 וַיַּחֲשָׁד וְלֹא מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ: הִפְךָ אֶת־מִימֵיהֶם לְדָם
 וַיִּמַּת אֶת־דִּגְתָּם: שְׁרַץ אֲרָצָם צִפְרֵדָעִים בְּחִדְרֵי
 מִקְדֵּיהֶם: אָמַר וַיָּבֵא עָרַב כְּנִיִּים בְּכַד־גְּבוּלָם: גִּתָּן
 גִּשְׁמֵיהֶם בְּרָד אֲשֶׁר לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: וַיִּיָּד גִּפְנֵם וַתֵּאֲנַתֶּם
 וַיִּשְׁבַּר עֵץ גְּבוּקָם: אָמַר וַיָּבֵא אֲרֶבָה וַיִּלֶק וַאֲיִן מִסִּפְרָ:
 וַיֵּאֱכַל כִּדְעֵשֶׁב בְּאֲרָצָם וַיֵּאֱכַר פְּרִי אֲדָמָתָם: וַיִּיָּד כָּל־
 בְּכוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית קָל־אוֹנָם: וַיּוֹצִיאָם בְּכֶסֶף וְזָהָב
 וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו בּוֹשֵׁל: שְׂמַח מִצְרַיִם בְּצִאתָם בִּי־נִפְל
 פִּתְחָם עֲדֵיהֶם: פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְדָּ וְאֲשֶׁר לְהָאִיר לְיָקָה:
 שָׂאֵר וַיָּבֵא שְׁלֹו וְלֶחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: פָּתַח צִוֵּר
 וַיַּזְוִבוּ מַיִם הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נְהָר: כִּי־נָכַר אֶת־דְּבַר קִדְשׁוֹ
 אֶת־אֲבֵרָהֶם עֲבָדוֹ: וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן בְּרָגְהָ אֶת־
 בְּחִירָיו: וַיִּתֵּן דָּהֶם אֲרָצוֹת גִּזִּים וְעַמֵּל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ:
 בְּעֶבֶר | יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ הִלְלוּהָ:

אח"כ יקרא צפ' הזוהר צפ' העקידה כוונתו שכתוב צדצרהס ואח"כ יאמר זו הסתפלה:
 יהי רצון מלפניך ה' או"ח שתעמוד לנו זכות אברהם יחוק ויעקב משה ואהרן
 יוסף ודוד להציל אותנו ולאכלנו ולאכלי לאכלנו מכל ומכסול ועון יהי ה'
 אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזבנו ואל יעשו להטות לצדנו אליו
 ללכת

לימוד לז' ימי החג יום שני

בלכת צבל דרכיו ולטעור ונזחיו וחקיו ונטפציו אשר לזה את מצותינו ויסיב
בלצנו להצטו וירלחו ויחודו לטעות רלזנו ולעצדו מצצו שלם :

ובזכות יחק עקידך החמוס צונדת הגזירה עוררה את גבורתך ולכה
לישועתה לנו ה' בגבור ילא כליט ונלחנות יעיר קבלה יריע חף
ילריח וכפא דוד וסרה תבין וקיים צנו וקרא טכתוצ עתה ידעתי כי הוסיב
ה' משיחו יענהו ונשמי קדשו מצצות יטע יונינו אכי"ר :

יום שלישי יעקב

פרשת תולדות יצחק :

ואלה תולדת יצחק בן-אברהם אברהם הוליד את-
יצחק: ויהי יצחק בן-ארבעים שנה בקמתו את-
רבקה בת-ביתואל הארמי מפתן ארם אחות לגן-הארמי
לו ראשה: ויעמר יצחק ליהנה לנכח אשתו כי עקרה
היא ויעתר לו יהנה ומחר רבקה אשתו: ויתרצצו
הבנים בקרבה ותאמר אם-בין למה זה אלני ומתקד
דדך את-יהנה: ויאמר יהנה לה שני גוים בבטןך
ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם מלאם יאמן ורב
יעבד צעיר: ומלאו ימיה ללדת והנה תומם בבטןך:
ויצא הראשון אדמוני כלו באדנת שער ויקראו שמו
עשו: ואחרי-כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו
ויקרא שמו יעקב ויצחק בן-ששים שנה בלדת אתם:
ויגדלו הנערים ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה
ויעקב איש תם ישב אהלים:

ואח"כ בפרשת ויצא :

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה: ויפגע במקום
וילן שם ביי-בא השמש וינח מאבני המקום
וישם מראשיתו וישכב במקום ההוא: ויחלם והנה
סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי
ארהים עלים וידרם בו: והנה יהנה נצב עליו ויאמר

אני יהוה אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ אשר אתה שכב עליה לך אתגנה ולורעה: והיה זרעה בעפר הארץ ופרצה ימה וקדמה וצפנה ונגבה ונגרנו בה בדרמשפתת האדמה ובזרעה: והנה אנכי עמד ושמרתיו בכל אשר תלדנה שבתיך אר-האדמה הזאת בי לא אעזבה עד אשר אס-עשיתי את אשר דברתי לך: ויבן יעקב משנתו ויאמר אבן יש יהוה במקום הזה ואנכי לא ידעתי: ויבא ויאמר מה-נזכר המקום הזה אין זה בי אס-בית אלהים וזה שער השמים: וישכם יעקב בפקר ויבן את-האבן אשר שם מראשיתו וישם אתה מצבה ויצק שמן עדר-אשה: ויקרא את-שם המקום ההוא בית-אל ואוכם לזו שם-העיר לראשונה: ויבן יעקב גדר לאמר אס-יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן-לי לחם לאכל ובגד רדבש: ושבתו בשלום אר-בית אבי ותהי יהוה לי לאלהים: והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים וכל אשר תתן-לי עשר אעשרנו לך:

וישן יעקב ורגלו ויבן ארצה בגי-קדם: ויבא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי-צאן רבצים עליה בי מן-הבאר שהוא ישקו העדרים והאבן גדלה עד-פי הבאר: וגאספו-שמה בדר-העדרים ונגדו את-האבן מער פי הבאר והשקו את-הצאן והשיבו את-האבן על-פי הבאר למקמה:

ואחר כך בפרשת וישלח:

ויאמר אלהים אלי-יעקב קום עלה בית-א ושב-שם ועשה-שם מזבח לאר הנראה אליך בברחך

מפני עשו אחיד: ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר
עמו הסרו את אלהי הנגר אשר בתככם והפטרנו
והחליפו שמלותיכם: ונקומה ונעדה בית אל ואעשה
שם מזבח לארבעה אתי ביום צאתי ויהי עמדי בדרך
אשר הרכבתי: ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנגר
אשר בידם ואת הנזמים אשר באזניהם ויטמן אתם
יעקב תחת האדמה אשר עם שקם: ויסעו ויהי חמת
אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי
בני יעקב: ויבא יעקב לונה אשר בארץ פנעה היא בית
אל הוא וכר העם אשר עמו: ויבן שם מזבח ויקרא
למקום אל בית אל כי שם נגלו אליו האלהים בדרך
מפני אחיו: ותמת דבורה מינקת רבקה ותקבר מתחת
לבית אל תחת האדון ויקרא שמו אדון בכנות:

ויבא אלהים אל יעקב עוד בבואו מפני ארם ויברך
אתו: ויאמרו אלהים שמד יעקב לא יקרא שמד
עוד יעקב כי אם ישראל ויהי שמד ויקרא את שמו
ישראל: ויאמרו אלהים אני אשדי פרה ורבה גוי וקחל
גוים ויהי ממך ומלכים מחלציד יצאו: ואת הארץ
אשר נתתי לאבותי וליצחק קד אתננה וזרעה אחריך
אתן את הארץ: ויגעל מעדיו אלהים במקום אשר דבר
אתו: ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת
אבן ויפד עליה נסד ויצק עליה שמן: ויקרא יעקב
את שם המקום אשר דבר אתו שם אלהים בית אל:

ואחר כך בפרשת ויחי:

ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואנידה לכם את
אשר יקרא אתכם באחרית הימים: הקבצו
ושמעו בני יעקב ושמעו אר ישראל אביכם: ראובן

בְּכַרֵּי אֲתָהּ כַּחַי וְרֵאשִׁית אוֹנֵי יְתֵר שְׂאֵת וְיֵתֵר עֵז: פָּחוּ
 כַּמִּים אֶל־תּוֹתֵר כִּי עֲלִיתָ מִשְׁכְּבֵי אֲבִיךָ אִו חֲדָתָה
 יִצְוְעֵי עֲלֶיהָ: שִׁמְעוֹן וְדָוִי אֲחִים כְּלֵי חָמֶס מִכְרַתִּיהֶם:
 בְּסֹדֶם אֶרֶץ־תְּבֵא נִפְשֵׁי בְּקִהְלָם אֶל־תִּחַד כְּבֹדִי כִּי
 כְּאֶפֶס תְּרַגְּוּ אִישׁ וּבְרִצָּנָם עֲקְרוּ־שׁוֹר: אֲרוֹר אֶפֶס כִּי
 עֵז וְעִבְרַתָּם כִּי קִשְׁתָּה אֲחֻקָּם בְּיַעֲקֹב וְאֶפְיָצֶם
 בְּיִשְׂרָאֵל: יְהוּדָה אֲתָהּ יוֹדִיךָ אֲחִיךָ יְרֹךְ בְּעֵרְף־אֲבִיךָ
 יִשְׁמַחֲוּ לָךְ בְּנֵי אֲבִיךָ: גֹּדֵר אֲרִיָּה יְהוּדָה מִשְׂרַף בְּנֵי
 עֲדִית כְּרַע רַבִּץ כְּאֲרִיָּה וּכְלָבִיא מִי יִקְיָמְנוּ: לֹא־יִסּוֹר
 שֶׁבֶט מִיְהוּדָה וּמִחֻקֵּי מִבְּיַן רִגְלָיו עַד כִּי־יֵבֵא שִׁילָה
 וְלֹא יִקְהַת עַמִּים: אֶסְרֵי בְּגָפִן עִירָה וְלִשְׁרָקָה בְּנֵי אֲתָנוּ
 כַּפֶּס בְּיַזְן רְבִישׁוֹ וּבְדָם־עֲנָבִים סוּתָהּ: חֲכָלִיִּי עֵינָיִם
 מִיַּיִן וּלְבָב־שֹׁנִים מִחֻקֵּי: זְבוּלָן לְחוֹף יָמִים יִשְׁכֵּן
 וְהוּא לְחוֹף אֲנִית וְיִרְכָּתוֹ עַל־צִידָן: יִשְׁשַׁכֵּר חֶמֶד גֶּרֶם
 רַבִּץ בֵּין הַמִּשְׁפָּטִים: וְיִרְא מְנַחָה כִּי טוֹב וְאֶת־הָאָרֶץ
 כִּי נִעְמָה וַיֵּט שִׁכְמוֹ לְסֹבֵל וַיְהִי לְמַס־עֶבֶד: בֵּן יִרְיִן
 שְׁפִיפֹן עַד־יֵאֲרַח הַנְּשֻׁף עַקְבֵי־סוּס וַיִּפֹּל לְכַבּוֹ אַחֲזוֹר:
 לִישׁוֹעַתָּה קִנִּיתִי יְהוָה: גֹּד גְּדוּד יְגוּדְנוּ וְהוּא יְגֹד עַקֵּב:
 מֵאֲשֶׁר שְׁמַנָּה דַחְמוֹ וְהוּא יִתֵּן מִעַדְנֵי־מִדְּבָר: נִפְתָּלִי
 אֵילָה שְׁלַחָה הַנְּתַן אֲמִרֵי־שִׁפּוֹר: בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף בֶּן־פֶּרֶת
 עַל־יַעֲזִין בְּנוֹת צְעֵדָה עַל־יִשׁוֹר: וַיִּמְרָרְהוּ וְרַבּוֹ
 וַיִּשְׁמַחֲהוּ בְּעַלֵּי חַצִּים: נִתְשַׁב בְּאִיתָן קִשְׁתוֹ וַיִּפְּוּ זְרַעֵי
 דָּוִד מִיַּדֵּי אֲבִיר יַעֲקֹב מִשֵּׁם רַעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל: מֵאֵל
 אֲבִיךָ וַיַּעֲזֹרְךָ וְאֵת שְׂדֵי וַיְבָרְכֶךָ בְּרִכַּת שָׁמַיִם מֵעַל
 בְּרִכַּת תְּהוֹם רַבְצָת תִּחַת בְּרִכַּת שְׂדֵים וְרַחֶם: בְּרִכַּת
 אֲבִיךָ גִבְרוּ עַל־בְּרִכַּת הַזֵּרִי עַד־תֵּמְאוֹת גְּבַעַת עוֹלָם
 תְּהִיִּין לְרֹאשׁ יוֹסֵף וּלְקֹדֶקֶד גִּזְרֵי אֲחִיו: בְּנִימִין זֶאֱב

לימוד לז' ימי החג יום שלישי

יִמְרָה בַּבֶּקֶר יֹאכַל עֵד וְלַעֲרֵב יחַלֵּק שְׁלָל: כָּל-אֵלֶּה
שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל שָׁנִים עֶשֶׂר וְזֹאת אֲשֶׁר-דִּבֶּר דְּהָם
אֲבִיהֶם נִבְרָךְ אֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר כִּבְרָתוֹ בְּרָךְ אֹתָם:

נביאים מלאכי סימן א':

מִשָּׂא דְבַר-יְהוָה אֶל-יִשְׂרָאֵל בְּיַד מַלְאָכָי: אֲהַבְתִּי
אֶתְכֶם אָמַר יְהוָה וְאַמַּרְתֶּם בְּמִה אֲהַבְתֵּנוּ
הַלּוֹא-אֵח עֲשׂוּ לַעֲקֹב גְּאֵם-יְהוָה וְאֵהָב אֶת-יַעֲקֹב:
וְאֶת-עֲשׂוּ שְׁנֵאתִי וְאֲשִׁים אֶת-הָרִיו שְׁמֵמָה וְאֶת-
נַחֲלָתוֹ לַתְּנוֹת מִדְּבָר: כִּי-תֹאמַר אָדָם רִשְׁשָׁנו
וְנָשׁוּב וְנִגְנֶה חֲרֻבוֹת כִּי אָמַר יְהוָה עֲבֹאוֹת הַמָּה
יִבְנוּ וְאֲנִי אֲהַרֹם וְקִרְאוּ דְהָם גְּבוּל רִשְׁעָה וְהָעַם
אֲשֶׁר-יִזְעַם יְהוָה עַד-עוֹלָם: וְעִינֵיכֶם תִּדְרֹאֲנָה וְאֹתָם
תֹּאמְרוּ יִגְבַּל יְהוָה מֵעַד לְגְבוּל יִשְׂרָאֵל:

ואחר כך כחושע סימן י"ב:

וְרִיב לַיהוָה עִם-יְהוּדָה וְלִפְקֹד עַל-יַעֲקֹב בְּדַרְכֵי
כַּמְעַלְלוֹ יָשׁוּב לוֹ: בְּכַטָּן עֲקֹב אֶת-אֲחֵיו וּבְאוֹנוֹ
שָׁרָה אֶת-אֱלֹהִים: וַיִּשֶׁר אֶל-מִלְאָךְ וַיִּבְרַךְ בְּכָה וַיִּתְחַנֵּן
לוֹ בֵּית-אֵר יִמְצְאוּנוּ וְשֵׁם יִדְבַר עֲמֻנוּ: וַיְהִי אֲרֻחַ
הַצְּבָאוֹת יְהוָה זָכְרוּ: וְאַתָּה בְּאֲרֻחַיִךְ תִּשׁוּב חֶסֶד
וּמִשְׁפָּט שְׁמוֹ וְנִקְנָה אֶל-אֲרֻחַיִךְ תִּמְיֵד: כִּנְעֵן בְּיָדוֹ מֵאוֹנוֹ
מִרְמָה לַעֲשֹׂק אֵהָב: וַיֹּאמֶר אֲפָרַיִם אֶדְ עֲשֵׂרְתִי מִצְאֵתִי
אִין לִי כִד-יִגְעִי לֹא יִמְצְאוּלִי עֵינֵי אֲשֶׁר-חִטָּא: וְאַנְכִי
יְהוָה אֲרֻחַיִךְ מֵאַרְצֵן מִצְרַיִם עַד אוֹשִׁיבְךָ בְּאַחֲהֵלִים
כִּימִי מוֹעֵד: וְדַבַּרְתִּי עַד-הַגְּבִיאִים וְאַנְכִי חֲנוּן הַרְבִּיתִי
וּבְיַד הַגְּבִיאִים אֲדַמָּה: אִם-יִגְעֵד אֲוֹן אֶד-שְׁנֵא הָיוּ
בְּגִדְךָ שׁוֹרִים זָבְחוּ גַם מִזְבְּחוֹתֶם בְּגוֹלִים עַד תִּלְמִי
שְׂדֵי: וַיִּבְרַח יַעֲקֹב שָׂדֵה אָרֶם וַיַּעֲבֹד יִשְׂרָאֵל בְּאִשָּׁה

וּבִאשָׁה שָׁמַר: וּבִגְבִיֵּי הַעֲלָה יִהְיֶה אֶת־יִשְׂרָאֵל
מִמְצָרִים וּבִגְבִיֵּי נִשְׁמַר:

ואחר כך בעובדיה א':

חֲזוֹן עֲבַדְיָה כֹה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לְאָדָּוִם שְׁמוּעָה
שָׁמַעְנוּ מֵאֵת יְהוָה וְצִיר בְּגוֹיִם שָׁלַח קוֹמוֹ
וּנְקוּמָה עָלֶיהָ לְמַלְחָמָה: הִנֵּה קָטָן נִתְתִּיף בְּגוֹיִם
בְּזוּי אַתָּה מְאֹד: וְזוֹן לַבָּרָה הַשִּׁיֵּאֵף שִׁבְגִי בַסְּגוּי־סַדֵּעַ
מְרוֹם שִׁבְתוֹ אָמַר בְּדַבּוֹ מִי יוֹרִידֵנִי אֶרֶץ: אִם־תִּגְבִּינִי
כְּנֹשֶׁר וְאִם־בְּזוֹכְבִים שָׁיִם הַגִּדָה מִשָּׁם אֲוִרִידָךְ נֶאֱמַר־
יְהוָה: אִם־נִגְבִיִם בְּאִוִרִידָךְ אִם־שׁוֹרְדֵי לִילָה אֵיךְ נִדְמִיתָה
הַלּוֹא יִגְבִּינֵנו בַּיּוֹם אִם־בְּצָרִים בָּאוּ לָךְ הַלּוֹא יִשְׁאִירוּ
עַד־לֹת: אֵיךְ נִחַפְּשׁוּ עֲשׂוּ נִבְעוּ מִצְפְּנָיו: עַד־הַגְּבוּל
שִׁדְחוּךָ בְּדֹ אֲנִישֵׁי בְרִיתְךָ הַשִּׁיֵּאֵוּךְ וּבְדוֹ דָּךְ אֲנִישֵׁי שְׁלֹמֶךָ
דַּחֲמָךְ יִשְׁמִימוּ מְזוֹר תַּחֲתֶיךָ אֵיךְ תִּבְוֹנָה בּוֹ: הַלּוֹא
בַּיּוֹם הַהוּא נֶאֱמַר־יְהוָה וְהֵאבַדְתִּי חֲכָמִים מְאֹדוֹם
וְתִבְוֹנָה מֵהָרַע עֲשׂוּ: וְחַתּוֹ נִבְוִרָךְ תִּימָן לְמַעַן יִכְרַת־
אִישׁ מֵהָרַע עֲשׂוּ מִקְטָר: מִחֲמַם אֲחִיךָ יַעֲקֹב תִּכַּסֶּף
בַּיּוֹשֶׁה וְנִכְרַת לְעוֹלָם: בַּיּוֹם עֲמַדָּךְ מִנְגִד בַּיּוֹם שִׁבּוֹת
זָרִים חִלּוֹ וְנִכְרִים בָּאוּ שְׁעָרָיו וְעַד־יְרוּשָׁתָם יָדוּ גוֹרֵל
גַּם־אֶתָּה כַּאֲחֵד מֵהֶם: וְאֵל־תֵּרָא בַּיּוֹם־אֲחִיךָ בַּיּוֹם נִכְרוּ
וְאֵל־תִּשְׁמַח לִבְנֵי־יְהוּדָה בַּיּוֹם אֲבָדָם וְאֵל־תִּגְהַל פִּיךָ
בַּיּוֹם צָרָה: אֶרֶץ־תִּבּוֹא בְּשַׁעַר־עַמִּי בַּיּוֹם אִידָם אֶרֶץ־תֵּרָא
גַּם־אֶתָּה בְּרַעַתוֹ בַּיּוֹם אִידוֹ וְאֶרֶץ־תִּשְׁלַחְנָה בְּחִילוֹ בַּיּוֹם
אִידוֹ: וְאֶרֶץ־תִּעַמַד עַל־הַפָּרֶק לְהַכְרִית אֶת־פְּדִיטָיו
וְאֵל־תִּסְגֵּר שְׂרִידָיו בַּיּוֹם צָרָה: כִּי־קָרַב יוֹם־יְהוָה עַד־
כָּד־חַגּוּיִם כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יַעֲשֶׂה לָּךְ וְגַמְדָּךְ יָשׁוּב
בְּרֵאשִׁיךָ: כִּי כַּאֲשֶׁר שָׁתִיתָם עַד־הָרַב בְּדֹשֵׁי יִשְׁתּוּ כָּד־

הגוים תמיד ושתו ולעו והיו כלוא היו: ובהר ציון
תהיה פריטה והיה קדש וירשו בית יעקב את
מורשיהם: והיה בית יעקב אש ובית יוסף להכה
ובית עשו קדש ודדקו בהם ואכלום ולא יהיה שרוד
בבית עשו כי יהיה דבר: וירשו הנגב את הר עשו
והשפכה את פלשתים וירשו את שדה אפרים ואת
שדה שמרון ובגמין את הגבעה: ונגלת החלטה
לבני ישראל אשר פגענים עד צרפת ונגלת ורושם
אשר בספרד ירשו את ערי הנגב: וערו מושיעים
בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה כהנה המלוכה:

ואחר כך בישיעה סימן כ"ט:

לכן כה אמר יהוה אל בית יעקב אשר פדה את
אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו
יחורו: כי בראתו ודדיו מעשה ידי בקרבו יקדשו
שמי והקדשו את קדוש יעקב ואת אלהי ישראל
יעריצו: וידעו תעירום בינה ורוגנים יקמדיקח:

ואחר כך בסימן מ"ג:

ועתה כה אמר יהוה בקרב ויצרף ישראל אל
תירא כי גאלתיך קראתי בשמך לייאתה: כי
תעבר במים אתך אני ובנהרות לא ישטפוה כי תלך
במואש לא תקנה וקהל לא תבער בך: כי אני יהוה
אלהיך קדוש ישראל מושיעה נתתי כפרך מצרים
בוש וסבא תחתיך: מאשר יקרת בעיני נכבדת ואני
אהבתיך ואתן אדם תחתיך וקאמים תחת נפשך: אר
תירא כי אתך אני ממזרח אביא זרעה וממערב
אקבצך: אמר לצפון תני ולתימן אל תתקלאי הביאי בני
מרחוק ובנותי מקצה הארץ: כל הנקרא בשמי

ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו: הוציא עם-
 ענר ועינים יש וחרשים ואזנים דמו: כל-הגוים
 נקבצו יחדו ויאספו לאמים מי בהם יגיד זאת
 וראשנות ישמיענו ותנו עדיהם ויצדקו וישמעו
 ויאמרו אמת: אתם עדי נאס-יהוה ועבדי אשר
 בחרתי למען תדעו ותאמינו לי ותבינו כי-אני הוא
 קפני לא-נוצר אל ואחרי לא יהוה: אנכי אנכי
 יהוה ואין מבלעדי מושיע: אנכי הנדתי והושעתי
 והשמעתי ואין בקם זר ואתם עדי נאס-יהוה ואני-אר:

כתובים מז' שיר המעלות שדרשו בישראל סבא:

קב שיר המעלות אל-יהוה בצרתה לי קראתי ויענני:
 יהוה הצילה נפשי משפת-שחר מלשון רמיה:
 מה-יתן קד ומה-יסיף קד לשון רמיה: חצי גבור
 שנונים עם גחלי רתמים: אויה-די פירתי משך
 שכנתי עם-אחלי קדר: רבת שכנה-לה נפשי עם
 שונא שלום: אני-שלום וכי-אדבר הנה למלחמה:
 קב שיר למעלות אשא עיני אר-החרים מאן יבוא
 עזרי: עזרי מעם יהוה עשה שמים וארץ:
 אל-יתן דמוט רגלך אר-ינום שמך: הנה לא-ינום
 ולא יישן שומר ישראל: יהוה שמך יהוה צדק על-
 יד מיגך: יומם השמש לא-יפכה וירח בלידה: יהוה
 ישמך מכל-רע ישמר את-נפשך: יהוה ישמר-
 צאתך ובוואך מעתה ועד-עולם:

קב שיר המעלות קדוך שמחתי באמרים די בית יהוה
 נקד: עמדות הניו רגלנו בשערך ירושלים:
 ירושלים הבנויה בעיר שחברה-לה יחדו: ששם עלו
 שבטים שבטי-יהוה ערות לישראל להודות לשם יהוה:

לימוד לז' ימי החג יום שלישי

כִּי שָׁמָּה | יִשְׁבוּ כְּסָאוֹת לְמִשְׁפַּט כְּסָאוֹת לְבֵית דִּין:
יִשְׁאֲרוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם יִשְׁלְיוּ אֶת־הַבַּיִת: יְהִי־שְׁלוֹם בְּחִירְךָ
שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ: לְמַעַן אֲמִן וְרַעֲי אֶת־כְּרָה־נָא שְׁלוֹם
בְּךָ: לְמַעַן בֵּית־יְהוָה אֲדַחֲלֵנוּ אֲבַקֶּשֶׁה טוֹב לְךָ:

כִּנְי שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲיֹךְ נִשְׁאַתִּי אֶת־עֵינַי הַיֹּשְׁבִי בַשָּׁמַיִם:
הִנֵּה כְּעֵינַי עֹבְרִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינַי
שֹׁפְחָה אֶרְיֹךְ וְכִרְתָּהּ בֵּן עֵינַיִנו אֶדְיִהוּהָ אֲדַחֲלֵנוּ עַד
שִׁיחֲנֵנו: חֲנֵנו יְהוָה חֲנֵנו כִּי־רַב שִׁבְעֵנוּ בּוֹז: רַבַּת
שִׁבְעָה־רָבָה נִפְשָׁנוּ הִלְעַג הַשְּׂאֲנָנִים הַבּוֹז לְגֵאוֹנִים:
כִּנְי שִׁיר הַמַּעֲלוֹת קְדוֹךְ דוֹקֵי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ יֹאמֵר
נָא יִשְׂרָאֵל: רֹלֵי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ בְּקוֹם
עֲלֵינוּ אָדָם: אֲנִי חַיִּים בְּלָעוֹנוּ בְּחִירוֹת אֶפְסָנוּ: אֲנִי
הַמַּיִם שֹׁטְפוֹנוּ נִחְלָה עֵבֶר עַל־נַפְשָׁנוּ: אֲנִי עֵבֶר עַד־
נַפְשָׁנוּ הַמַּיִם הַזְּרוֹנִים: בְּרוּךְ יְהוָה שְׁלֹא נִתְּנָנוּ טָרָף
לְשִׁנֵּיהֶם: נַפְשָׁנוּ בְּצַפּוֹר נִמְלֵטָה מִפֶּחַח יֹקֵשִׁים הַפֶּחַח
נִשְׁבֵּר וְאִנְחָנוּ נִמְלֵטָנוּ: עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה שְׁמַיִם
נֶאֱרָץ:

כִּנְי שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בִּיהוָה כְּהַר־צִיּוֹן לֹא־יִמוּט
לְעוֹקְמֵי יִשְׁב: יְרוּשָׁלַם הָרִים סְבִיב לָהּ וְיְהוָה
סְבִיב לְעַמּוֹ מַעֲמָהּ וְעַד־עוֹקְמֵם: כִּי לֹא יָנוּחַ שְׁבֵט
הַרְשָׁע עַד גּוֹרֵד הַצַּדִּיקִים לְמַעַן לֹא־יִשְׁלַחוּ הַצַּדִּיקִים
בְּעוֹלָתָהּ יְדֵיהֶם: הַטִּיבָה יְהוָה לְטוֹבִים וְלִישָׁרִים
בְּרַבּוֹתָם: וְהַטִּיבִים עֲקֵלְקוֹתָם יוֹלִיכֵם יְהוָה אֶת־
פְּעַדְי הָאֵוֹן שְׁרוּם עַד־יִשְׂרָאֵל:

כִּנְי שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יְהוָה אֶת־שִׁיבַת צִיּוֹן חֵינּוּ
בְּחֹלְמִים: אֲנִי יִמְלֵא שְׂחֹק פִּינוּ וְלִשְׁוֹנֵנוּ רִנָּה
אֲנִי יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם־אֱלֹהֵי: הַגְּדִיל

יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הִלִּינוּ שְׂמֵחִים: שׁוּבָה יְהוָה אֶת־
 שְׁבִיתָנוּ כְּאַפְיָקִים בְּגִבֹּב: הַזְרְעִים בְּדַמְעָה בְרִנָּה יִקְצְרוּ:
 הַזְרֹד יִלָּד | וּבָלַח נִשְׂאָ מִשֶּׁד־הַזֶּרַע בְּאִיבָא בְרִנָּה נִשְׂא
 אֲדַמְתִּיו:

קִבוּ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם־יְהוָה | לֹא־יִבְנֶה בַּיִת
 שָׂוָא עָמְלוּ בּוֹנֵיו בּוֹ אִם־יְהוָה לֹא־יִשְׁמְרֶ־
 עִיר שָׂוָא | שִׁקְדָּ שׁוֹמֵר: שָׂוָא לָכֶם | מִשְׁכַּנִּי קוֹם
 מֵאַחֲרֵי־שֶׁבֶת אֲכָלִי קָחֶם הָעֲצָבִים בֵּן יִתֵּן לְדִידָו שְׂנֵא:
 הִנֵּה נִחְזַת יְהוָה בְּנֵים שָׂכָר פְּרִי הַבְּטִין: בְּחַצִּים בִּיד־
 גִּבּוֹר בֵּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים: אֲשֶׁר־יִהְיֶה הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר מֵלֵא
 אֶת־אִשְׁפָּתוֹ מֵהֶם לֹא־יִבְשׁוּ כִּי־יִדְבְּרוּ אֶת־אוֹיְבִים
 בַּשָּׁעַר:

קִבְּחֵ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר־יִבְרָא יְהוָה הַהַלֵּךְ בַּדְרָכָיו:
 יִגִּיעַ בַּפִּיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרֶיךָ וְטוֹב דָּךְ:
 אֲשֶׁתֶּךָ וְכַנְפֵי פִרְיָה בְּרִכְתֵּי בִיתֶךָ בְּגִידָה בְּשֵׁתִילֵי זֵיתִים
 סָבִיב לְשִׁדְחָנֶיךָ: הִנֵּה כִּי־בֵן יִבְרָךְ גִּבּוֹר יִבְרָא יְהוָה:
 יִבְרָכֶךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַּיִם כֹּל יְמֵי
 חַיֶּיךָ: וְרָאָה־בְּנֵים דְּבָנֶיךָ שְׁלוֹם עַד־יִשְׂרָאֵל:

קִבְּשֵׁ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת רַבַּת צְרָרוּנִי מִנְּעוּרַי יֹאמְרֵנָּא
 יִשְׂרָאֵל: רַבַּת צְרָרוּנִי מִנְּעוּרַי גַּם לֹא־יִכְרוּ
 לִי: עַל־גְּבִי חָרְשׁוּ חֲרָשִׁים הַאֲרִיכוּ לְמַעַנְיָתֶם: יְהוָה
 צִדִּיק קִצֵּץ עֲבוֹת רָשָׁעִים: יִבְשׁוּ וַיִּסְגּוּ אַחֲזֹר כֹּל שְׂנְאֵי
 צִיּוֹן: יְהִיוּ כַּחֲצִיר נִגְזָזִים שִׁקְדָּ מֵת שִׁקְדָּ יִבְשׁ: שְׂלֵא מֵלֵא
 כִּפּוֹ קוֹצֵר וְחֲצִירוֹ מֵעַמֵּךְ: וְלֹא אֲמָרוּ וְהַעֲבָרִים בְּרִכְתֵּ־
 יְהוָה אֲדִיכֶם בְּרִכְנוּ אֶתְכֶם בְּשֵׁם יְהוָה:

קִל שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קְרֵאתֶיךָ יְהוָה: אֲדַנְיָ
 שְׂמֵעָה בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה אֲזִנֶיךָ קִשְׁבוֹת דְּקוֹד

תחננני: אם עונות תשמרנה אדני מי יעמד: כי
 עמך הסליחה למען תנא: קניתי יהוה קנותה נפשי
 וקדברו הוחרתי: נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים
 לבקר: וחר ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד
 והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו:
 קלא שיר המעלות לדוד יהוה | לא גבה לבי וקלא
 רמו עיני ורא חרתי | בגדלות ובגפלות
 מפני: אם לא שויתי | ודומתי נפשי בגמל על
 אמו בגמר עני נפשי: וחר ישראל אל יהוה מעתה
 ועד עולם:

קלא שיר המעלות זכור יהוה לדוד את כל עונותו:
 אשר נשבע ליהוה נדר באביר יעקב:
 אם אבא באהל בתי אם אעלה עד ערש יצועי:
 אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה: עד אמצא
 מקום ליהוה משכנות באביר יעקב: הגה שמענוה
 באפרתה מצאנוה בשדי יער: נבואה למשכנותיו
 נשתחנה להדם בגליו: קומה יהוה למנוחתך אתה
 וארון עוֹד: כהניך ולפשי אדק וחסידך ורגני:
 בעבור דוד עבדך אר תשוב פני משיחך: נשבע
 יהוה | לדוד אמת לא ישוב מפנה מפני בטוח
 אשית לכסא לך: אם ישמרו בניך | בריתי ועדתי
 זו אלמדם גם בגיהם עדי עד | ישבו לכסא לך: כי
 בחר יהוה בציון אנה למושב לו: זאת מנוחתך עדי
 עד פה אשב כי אויתיה: צדה בך אברך אביגיה
 אשביע קחם: וכהניה ארביש ישע וחסידך רגן
 ורגני: שם | אצמים רגן לדוד ענקתי נר למשיחי:
 אויביו ארביש בשת ועליו יצין גורו:

קלג שיר המעלות לדוד הגה מה טוב ומה נעים
 שבת אחים גם יחד: בשמן הטוב אשר
 הראש ירד על הנקן ונקן אהרן שירד על פי מדותיו:
 כטל חרמון שירד ער הררי ציון כי שם אנה יהנה
 את הברכה חיים עד העולם:

קלד שיר המעלות הגה ברכו את יהוה כל עבדי
 יהוה העמדים בבית יהוה בקולות שאור
 ודבם קדש וברכו את יהוה: וברכה יהוה מציון
 עשה שמים וארץ:

כ למנצח מזמור לדוד: יענה יהוה ביום צרה ישגבך
 שם אלהי יעקב: ישלח עזרה מקדש ומציון
 יסעדה: זכר כד מנחתך ועולתך ידשנה סדה: יתן
 דך כד בך וכל עצתך ימלא: נרננה א בישועתך ובשם
 אלהינו נהגל ימלא יהוה כל משאלותיך: עתה ידעתי
 כי הושיע יהוה משיחו יענהו משמי קדשו בנבורות
 ישע ימינו: אלה ברכב ואקה בסוסים ואנחנו בשם
 יהוה אלהינו נזכיר: המה ברעו ונפלו ואנחנו קמנו
 ונתעורר: יהנה הושיעה המקדש יעננו ביום קראנו:

ואחר כך ילמוד בספר הזוהר בפ' ויצא:

ויצא יעקב מכאר שבע וילך חרנה. רבי היא פתח ואמר זורח השמש
 ובא השמש ואל מקומו שואף זורח הוא שם האי קרא אוקמה אבל
 זורח השמש דא יעקב כד היה ככאר שבע. ובא השמש כד אזל לחון
 דכתיב וילן שם כי בא השמש. ואל מקומו שואף זורח דכתיב וישכב
 במקום החוא. תא חזי שמשא אף על גב דנהיר לכל עלמא מטלניו בתרין
 סטרין אינון כד'א הולך אל דרום וסוכב אל צפון. בנין דדא ימינא ודא
 שמאלא ונגיד ונפיק כל יומא מסטרא דמזרח ואזיל לסטרא דדרום (נ'א
 דמערב) ולבתר לסטרא דצפון ומסטרא דצפון לסטרא דמערב וכדין שמשא
 אתכניש ואזיל לגבי מערב נפיק ממזרח דכתיב ויצא יעקב מכאר שבע
 ואזיל למערב דכתיב וילך חרנה. רבי שמעון אמר נפק מכללא דארעא
 דישראל דכתיב ויצא יעקב מכאר שבע ואזל לישו אחרא דכתיב וילך
 חרנה (ס'א נפיק ממזרח דכתיב ויצא יעקב מכאר שבע דא שמשא
 דנמיל מעוטקא עלאה נהירו דנהירו ואזיל למערב דכתיב וילך חרנה אתר

לימוד לוי ימי החג יום שמיני

דרינא ורונא תמן. רבי יוסי מוקי האי קרא בגלותא בקרמיתא שזה נחית נהירו מעומקא עלאה ויעקב הזה נטיל ליה ואזיל לגבי באר שבע באר דחפרוה שריא דהוה נהיר מתמן ואשלים ההוא באר ככל שלימי וכיומי דגלותא נטיל מהאי באר שבע ואזיל לגבי חרנה דכתיב וילך חרנה כלומר חרון אף ומאי הוא חרון אפו דקב"ה דגא בישא) ארעא דרשו אחרא אמר ר' חייא בר אביל שמשא למערב האי מערב אקרי מקומו דשמשא כרסייא דיליה אתר דשריא עליה הה"ד אל מקומו שואף זורה הוא שם דאזיל לגבי לאנהרא עליה ונטיל כל נהורין וכניש לון לגביה והיינו כמה דתנינן קב"ה את תפילין (ס"א ותנינן קב"ה אנה תפילין דכתיב נשבע ה' בימינו ובזרוע עוזו ותנינן ימינו דא תורה דכתיב מימינו אש דת למו ובזרוע עוזו אלן תפילין וכלהו נטיל יעקב ומכניש לגבי מערב וסיהרא כניש לבתר כל אינון נהורין ובזינין דנטיל יעקב דאיהו יחיב לה ואגמר לה והיינו דתנינן קב"ה אנה תפילין) בנין דנטיל כל כתרין עלאין ומאן ניגהו רזא דאבא עלאה ורזא דאמא עלאה ואינון תפילין שכראש כמה דתנינן כהן גדול נוטל בראש ולבתר דנטיל אבא ואמא נטיל ימינא ושמאלא ואשתכח (דקב"ה) דנטיל כלא. ר אלעזר אומר תפארת ישראל נטיל כלה וכד אתמשכא כנסת ישראל לעילא נטלא אוף הכי כלא עלמא דרכורא דקב"ה וכו' עלמא דנוקבא דקב"ה כמה דנפקי כל נהורין מהאי עלמא הכי נמי נטיל כלא האי עלמא דהא דא כנוונא דדא ובג"כ באר שבע דא זבלא באר דא איהו שמטה (נ"א דהא דא כנוונא דא) (כלא לקב"ה) ושמשא לא נהיר אלא מזיבלא (ס"א ואיהו נטיל כל נהורין ויהיב לנו שמטה) ובג"כ ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה דא מערב דאיהו שמטה. רבי שמעון אמר ויצא יעקב מבאר שבע דא מערב דאיהו שנת השמטה. וילך חרנה דא שנת ערלה בנין דנפס מרשו קדישא לרשו אחרא דהוה עריק מאחוי כמה דאתמר. וכד מטא לבית אל דאיהו ברשו קדישא מה כתיב:

ויבגע במקום מאי מקום ר' חייא אמר דא הוא מקומו דקאמרן דכתיב ואל מקומו שואף וילך שם כי בא השמש כד"א שואף זורה הוא שם דהא בנין לאנהרא ליה קאתיא. ויקח מאבני המקום אבני המקום לא כתיב אלא מאבני המקום. אלן אינון אבני יקר מרגלאן טבאן דאינון תריסר אבנין עלאין כמה דכתיב שתים עשרה אבנים ותחת אלן תריסר אלף ורבוון אבני פסילין וכלהו אחרון אבנים בנין כך מאבני המקום ולא אבני (ס"א המקום) דא הוא מקום דקאמר ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

ואחר כך יאמר זו התפלה :

יהי לין ונפניך ה' או"ח שתעמוד לנו זכות אצרכס ילחק ויעקב נסה ואחרן יוסף ודוד להליל חותנו ולאלהינו ולאלהינו ולאלהינו וכל ונכסול ועון יהי ה' אלהינו עוננו כחשר היה עם אבותינו אל יעצמו ואל יטנו להטות לבצנו חליו ללכת ככל דרכיו ולתמוור נולותיו וסקיו ונשפטיו אשר ליה את אבותינו ויטיס בלצנו דרצנו ויראתו ויחודו לעשות לנו ולעצמו בלצנו שלם : ובזכות יעקב עלינו הסתוס צמדת תפארת כי תפארת עוזנו וזרלונך תרוס קרנו ועל כן קוה לך ה' אלהינו לרלות נוסרם צמפארת עיניך להעצור גבוליס ען הארץ והאלינים כרות יכרותן לחקן עולם צמלכות שדי ויקוים

ויקיים זמן מקרא שכתוב ולא יהיה לך עוד השמש לאור יועם ולנוגה הירח
לא יאיר לך והיה לך ה' לאור עולם ואזהיך לחפצרתך ציוס הסוף והיה ה'
צחות לעטרת צדי ולצפירת חפצרת לשאר עמו והיית עטרת חפצרת ציד
ה' ולניף מלכה צבא חלסיך חכ"ר :

יום רביעי משה

פ' ואלה שמות :

וילך איש מבית לוי וינקה את-בת-לוי : ותהר
האשה ותלד בן ותרא אתו ביי-טוב הוא
ותצפנהו שלשה ירחים : ורא-יכלה עוד הצפינו
ותקח-לו תבת גמא ותחמרה בחמר ובזפת ותשם
בה את-הילד ותשם בסוף על-שפת ה'אר : ותמצב
אחתו מרחק דדעה מה-יעשה לו : ותרד בת-
פרעה דרחץ ער-ה'אר ונערתייה הדלת ער-יך ה'אר
ותרא את-המכה בתוך הסוף ותשלח את-אמתה
ותקחה : ותפתח ותראהו את-הילד והנה-נער
בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה :
ותאמר אחתו אל-בת-פרעה האלף וקראתי לך אשה
מינקת מן העברית ותינק לך את-הילד : ותאמר-
לה בת-פרעה לכי נתלך העלמה ותקרא את-אם
הילד : ותאמר לה בת-פרעה הילכי את-הילד הזה
והינקהו לי ואני אמן את-שכרך ותקח האשה
הילד ותניקהו : ויגדל הילד נתבאהו לבת-פרעה
ויהי-לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן-המים
משייתהו : ויהי | ב'מים ההם ויגדל משה ויצא
אד-אחיו וירא בסברתם וירא איש מצרי מכה איש-
עברי מאחיו : ויפן כה וכה וירא ביי-אין איש ויך
את-המצרי ויטמנהו בחול : ויצא ביום השני והנה
שני-אנשים עברים נצים ויאמר דרשע למה תכה

העדה: ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו
הדהרנני אתה אמר באשר הרגת את המצרי וירא
משה ויאמר אכן נודע הדבר: וישמע פרעה את
הדבר הזה ויבקש להרג את משה ויברח משה מפני
פרעה וישב בארץ מצרים וישב עד הבאר: וילקח
מצרים שבע בנות נתבאנה ונתדלגה ונתמקאנה את
ההרמים להשקות צאן אביהן: ויבאו הרעים
ויגלושום ויקם משה וישען וישק את צאנם:
נתבאנה ארבעוואר אביהן ויאמר מדוע מחרתן בא
היום: ותאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם
דלה דלה לנו וישק את הצאן: ויאמר אד-בנותיו
ואיו למה זה ענבתן את האיש קראן לו ויאכל לחם:
ויזאר משה לשבת את האיש ויתן את צפרה בתו
למשה: ותלד בן ויקרא את שמו גרשם כי אמר גר
הייתי בארץ נכריה: פ

ויהי בימים הרבים ההם נמת מלך מצרים ויאנחו
בני ישראל מן העבדה ויעקבו ופעל שועתם אד-
האלהים מן העבדה: וישמע אלהים את גאקתם ויזכר
אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב:
וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים: ס
ומשה היה רעה את צאן יתרו חתנו פהן מצרים
נינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אליהר
האלהים חרבה: וירא מקאד יהוה אליו בלבת-אש
מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה
איננו אכל: ויאמר משה אסרה-נא ואראה את-
המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה: וירא
יהוה כי סר לראות ויקרא אקיו אלהים מתוך הסנה

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִשָּׁה וַיֹּאמֶר הַגִּבִּי: וַיֹּאמֶר אֶל־תִּקְרַב
 הַלֵּם שֶׁל־נִעְלִיד מֵעַל רִגְלֶיךָ בִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה
 עוֹמֵד עָלָיו אֶדְמַת־קֹדֶשׁ הוּא: וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֲרֹחִי
 אָבִיד אֲרֹחִי אֲבָרְהֶם אֲרֹחִי יִצְחָק וְאֲרֹחִי יַעֲקֹב וַיִּסְתַּר
 מִשָּׁה פָּנָיו בִּי יָרָא מִחִבֵּיט אֶל־הָאֱלֹהִים: וַיֹּאמֶר
 יְהוָה רְאֵה רְאֵה רְאֵתִי אֶת־עֵנִי עִמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת־
 צַעֲקוֹתֶם שָׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נַגְשָׁיו בִּי יָדַעְתִּי אֶת־מִכְאֹבָיו:
 וְאֵרֵד דְּהַצִּיבֹן | מִנֶּדֶם מִצְרַיִם וְדִקְעַלְתוּ מִן־הָאָרֶץ הַהִוא
 אֶל־אָרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה אֶל־אָרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ
 אֶל־מָקוֹם הַבְּגָעֵנִי וְהַחֲתִי וְהָאָמְרוּ וְהַפְרִיזוּ וְהַחֲנוּ
 וְהַיְבֹסִי: וְעַתָּה הִנֵּה צַעֲקַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלָי
 וְגַם־רְאִיתִי אֶת־הַלֶּחֶץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם לֹחֲצִים אֹתָם:
 וְעַתָּה לָכֵה וְאֲשַׁחֵד אֶל־פְּרַעֲזָה וְהוֹצֵא אֶת־עַמִּי בְנֵי־
 יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים מִי
 אָנֹכִי בִּי אֶקַּד אֶל־פְּרַעֲזָה וְכִי אוּצִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 מִמִּצְרַיִם: וַיֹּאמֶר כִּי־אֶהְיֶה עִמָּךְ וְנָה לְךָ הָאֹת בִּי
 אָנֹכִי שְׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאָךְ אֶת־הָעַם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבְדוּן
 אֶת־הָאֱלֹהִים עַד הַהֵר הַזֶּה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים
 הִנֵּה אָנֹכִי בָּא אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְתִּי אֲלֵיכֶם וְאָמְרוּ־לִי מִה־שְּׁמוֹ מָה אָמַר
 אֲלֵיכֶם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה
 וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶהְיֶה שְׁלַחְתִּי אֲלֵיכֶם:
 וַיֹּאמֶר עוֹד אֱלֹהִים אֶר־מִשָּׁה כֹּה תֹאמַר אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֲרֹחִי אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אֲבָרְהָם אֱלֹהֵי
 יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְתִּי אֲלֵיכֶם זֶה־שְּׁמִי לְעַלְמֵי
 דָּוָה וְזָכְרוּ לְדַר דָּר: לָךְ וְאִסְפַּת אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 אֲלֵיהֶם יְהוָה אֲרֹחִי אֲבוֹתֵיכֶם גִּרָאָה אֵלַי אֱלֹהֵי אֲבָרְהָם

יִצְחָק וַיַּעֲקֹב לֵאמֹר בְּקֹדֶשׁ בְּקֹדֶשׁ אֶתְכֶם וְאֶת־הָעֲשׂוֹי
 דְּכֶם בְּמִצְרָיִם: וְאָמַר אֲעֲלֶה אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם אֶרֶץ
 אֲרָץ הַנְּגַעַנִי וְהַחֲתִי וְהָאֲמֹרִי וְהַפְּרִזִי וְהַחֲזִי וְהַיְבוּסִי
 אֶרֶץ־אֲרָץ זִבְתַּת הַלֵּב וְדַבְּשׁ: וְשָׁמְעוּ קוֹלָהּ וּבָאתָ
 אִתָּהּ וּזְקַנֵּי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֶלֶךְ מִצְרָיִם וְאָמַרְתֶּם אֲדֹנָי
 יְהוִה אֲרָהֵי הָעֵבְרָיִים נִקְרָא עֲלֵינוּ וְעַתָּה גִלְכַּה־נָּא
 בְּרַךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנוֹבְחָה בַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ:
 וְאָנֹכִי יִדְעֵתִי כִּי לֹא־יִתֵּן אֶתְכֶם מֶלֶךְ מִצְרָיִם דַּהֲלֹד
 וְלֹא בִיד הַחֹקֶה: וְשִׁחַחְתִּי אֶת־דְּרִי וְהַפִּיתִי אֶת־מִצְרָיִם
 בְּכָל נִפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה בְּקִרְבּוֹ וְאֶחְרִיבֶנּוּ יִשְׁלַח
 אֶתְכֶם: וְנִתְּתִי אֶת־יְחַן הָעַם־הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרָיִם וְהָיָה
 כִּי תִלְכוּן לֹא תִלְכוּ רִיקָם: וְשִׂאֲדָה אֲשֶׁה מִשְׁכַּנְתֶּהּ
 וּמִנְבֵּת בֵּיתָהּ כְּדִי־כֶסֶף וְכֹלֵי זָהָב וְשִׁמְדוֹת וְשִׁמְתֶם
 עַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־בְּנֹתֵיכֶם וְנִצַּדְתֶּם אֶת־מִצְרָיִם:
 וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר וְהֵן לֹא־יֵאֱמִינוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ
 בְּקוֹלִי כִּי יֹאמְרוּ לֹא־נִרְאָה אֱלֹהֶיךָ יְהוָה: וַיֹּאמֶר
 אֲדֹנָי יְהוִה מִזֶּה בְּיַדְךָ נִיֵּאֶמֶר מִטָּה: וַיֹּאמֶר הַשְׁלִיכֵהוּ
 אֶרְצָה וַיִּשְׁלַכְהוּ אֶרְצָה וַיְהִי קִנְחֵשׁ וַיִּגַּם מֹשֶׁה מִפְּנֵי:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה שְׂרַח יָדְךָ וְאַחֲזֵ בַזְּנִבּוֹ וַיִּשְׁלַח
 יָדוֹ וַיַּחֲזֹק בּוֹ וַיְהִי לְמִטָּה בְּכַפּוֹ: קִמְעַן יֵאֱמִינוּ כִּי־
 נִרְאָה אֱלֹהֶיךָ יְהוָה אֲרָהֵי אֲבֹתֶם אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיכֶם אֱלֹהֵי
 יִצְחָק וְאֲרָהֵי יַעֲקֹב: וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹו עוֹד הִבֵּאתָ נָא
 יָדְךָ בְּחִיקָה וַיָּבֵא יָדוֹ בְּחִיקוֹ וַיּוֹצֵאֶה וְהִנֵּה יָדוֹ
 מִצְרַעַת כְּשֵׁלֵג: וַיֹּאמֶר הִשָּׁב יָדְךָ אֶל־חִיקָה וַיִּשָּׁב יָדוֹ
 אֶל־חִיקוֹ וַיּוֹצֵאֶה מִחִיקוֹ וְהִנֵּה־שָׁבָה כְּבִשְׂרוֹ: וְהָיָה
 אִם־לֹא יֵאֱמִינוּ לָךְ וְלֹא יִשְׁמְעוּ קוֹל הָאֵת הַרְאֵשׁוֹן
 וְהֵאֱמִינוּ קוֹל הָאֵת הָאֲחֵרוֹן: וְהָיָה אִם־לֹא יֵאֱמִינוּ

גם לשני האתות האלה ולא ישמעון לקלך ולקחת
 ממימי היאר ושפכת הנבשה והיו הפנים אשר תקח
 מן היאר והיו להם בניבשות: ויאמר משה אל-יהוה
 בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמוד גם משקשם
 גם מאז וברך אל-י-ברך כי כבד-פה וכבד לשון
 אנכי: ויאמר יהוה אליו מי שם פה לאדם או מי-
 ישום אדם או חרש או פקח או עור הלא אנכי יהוה:
 ועתה לך ואנכי אהיה עם-פיו והוריתך אשר
 תדבר: ויאמר בי אדני שר-הנא ביד-תשגח: ויחר-
 את יהוה במשה ויאמר הלא אחרן אחיך הלוי
 ידעתי כי-דבר ידבר הוא וגם הגה-הוא יצא
 לקראתך וראך ושמה בלבן: ודברת אליו ושמת את-
 הדברים בפיו ואנכי אהיה עם-פיו ועם-פיהו והוריתי
 אתכם את אשר תעשון: ודבר-הוא לך אל-העם והיה
 הוא יהיה-קך לפה ואתה תהיה-לוי לאלהים: ואת-
 המטה הנה תקח בידך אשר תעשה-בו את-האתות:

ואחר כך כפרשת וארא:

וידבר אלהים אל-משה ויאמר אליו אני יהוה:
 וארא אל-אברהם אל-יצחק ואל-יעקב באל-
 שדי ושמי יהוה לא גודעתי להם: וגם הקמתי את-
 בריתי אתם דתת להם את-ארץ גגען את ארץ
 מגריהם אשר-גרו בה: וגם אני שמעתי את-
 גאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אתם
 ואזכר את-בריתי: לכן אמר לבני-ישראל אני יהוה
 והוצאתי אתכם ממצות מצרים והצלתי אתכם
 מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים
 גדלים: ולקחתי אתכם ליעם והייתי לכם לאלהים

וידעתם כי אני יהוה אלהיכם המוציא אתכם ממצרים
 סבלות מצרים: והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי
 את ידי קחת אתה לאברהם ליצחק וליעקב ונתי
 אתה לכם מורשה אני יהוה: וידבר משה בן ארבע
 ישראל ורא שמעו אל משה מקצת רוח ומעבדה קשה:
 וידבר יהוה אל משה לאמר: בא דבר אל פרעה
 מקד מצרים וישלח את בני ישראל מארצו: וידבר
 משה לפני יהוה לאמר הן בני ישראל לא שמעו
 אלי ואיך ישמעני פרעה ואני עבד שפתיים: פ
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל
 ואל פרעה מקד מצרים להוציא את בני
 ישראל מארץ מצרים: פ אלה ראשי בית
 אבתם בני ראובן בכר ישראל חנוך ופלוא חצרון
 וברמי אדה משפחת ראובן: ובני שמעון ימואל
 וימין ואהר ויכין וצחר ושאול בן הנגענית אדה
 משפחת שמעון: ואלה שמות בני לוי לתלדתם
 גרשון וקהת ומררי ושני חיי דוי שבע ושדשים ומאת
 שנה: בני גרשון לבני ושמי למשפחתם: ובני קהת
 עמרם ויצהר וחברון ועזיאל ושני חיי קהת שדש
 ושדשים ומאת שנה: ובני מררי מחלי ומושי אלה
 משפחת חיי לתלדתם: ויקח עמרם את יוכבד דדתו
 לו לאשה ובתד לו את אהרן ואת משה ושני חיי
 עמרם שבע ושדשים ומאת שנה: ובני יצהר קרח
 ונפג וזכרי: ובני עזיאל מישראל ואדצפן וסתרי: ויקח
 אהרן את ארבע בתי עמינדב אחות גרשון לו
 לאשה ובתד לו את נדב ואת אביהוא את אעזר ואת
 איתמר: ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אדה

משפחת הקרחי: ואלעזר בן-אהרן לקחלו
מבנות פוטיאל לו לאשה נתלד לו את-פינחס אלה
ראשי אבות הלויים למשפחתם: הוא אהרן ומשה
אשר אמר יהוה להם הוציאו את-בני ישראל מארץ
מצרים על-צבאתם: הם המדברים אל-פרעה מִקֵּד
מצרים להוציא את-בני-ישראל ממצרים הוא משה
ואהרן: ויהי ביום דבר יהוה אל-משה בארץ מצרים:
וידבר יהוה אל-משה לאמר אני יהוה דבר אל-פרעה
מקד מצרים את כד-אשר אני דבר אִיךָ: ויאמר משה
לפני יהוה הן אני עבד שפתיים ואיך ישמע אִדִי
פרעה: ויאמר יהוה אל-משה ראה נתתיך אלהים
לפרעה ואהרן אחיך יהוה נביאך: אתה תדבר
את כל-אשר אצוּךָ ואהרן אחיך ידבר אל-פרעה
ושלח את-בני-ישראל מארצו: ואני אקשה את-
לב פרעה והרביתי את-אתתי ואת-מופתי בארץ
מצרים: ולא-ישמע אליכם פרעה ונתתי את-ידי
במצרים והוצאתי את-צבאתי את-עמי בני-ישראל
מארץ מצרים בשפטים גדלים: וידעו מצרים כי-
אני יהוה בנטתי את-ידי על-מצרים והוצאתי את-
בני-ישראל מתוכם: ויעש משה ואהרן כאשר צוה
יהוה אתם בן עשו: ומשה בן-שמנים שנה ואהרן
בן-שלוש ושמנים שנה בדרגם אל-פרעה:

ואחר כך בפרשת בא:

ויהי | בחצי הלילה ויהוה הנה כל-בכור בארץ
מצרים מבכר פרעה הישב על-כסאו עד
בכור השבי אשר בבית הבור וכל בכר בהמה: ויקם
פרעה לילה הוא וכל-עבדיו וכל-מצרים ויהי צעקה

לימוד לז' ימי החג יום רביעי

גדלה במצרים כי אין בית אשר אין שם מת: ויקרא
למשה וקאמר ליה ויאמר קומו צאו מתוך עמי
גם אתם גם בני ישראל ודכו עבדו את יהוה כדברכם:
גם צאנכם גם בקרבכם קחו באשר דברתם ודכו
וברכתם גם אתי: ותחזק מצרים עליהם דמהר
לשדחם מן הארץ כי אמרו בקונו מתים: וישא העם
את בצקו טרם יחמין משארתם צרות בשמלתם
על שכםם: ובני ישראל עשו כדבר משה
וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלות:
ניהנה נתן את חן העם בעיני מצרים וישאלום וינצלו
את מצרים: ויסעו בני ישראל מרעמסס סבתה
כשש מאות אלה ורגלי הנגרים דבד מסף: וגם
ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד:
ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים ענת מצות
כי לא חמין כי גרשו ממצרים ורא יגלו להתמהמה
וגם צדה לא עשו דהם: ומושב בני ישראל
אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות
שנה: ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה
יהי בעצם היום הזה יצאו כד צבאות יהוה מארץ
מצרים: ליל שמרים הוא ליהנה להוציאם מארץ
מצרים הוא תלידה הנה ליהנה שמרים דבד בני
ישראל לדרתם:

ואחר כך בפרשת בשלח:

ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני
ישראל ויסעו: ואתה הרים את מטף ונטה את
ידך עליהם ויבקעו ויבאו בני ישראל בתוך הים
בניבשה: ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו

אחריהם ואבגדה בפרעה ובכל-חילו ברכבו
ובפרשיו: וידעו מצרים כי-אני יהוה בהכבדתי
בפרעה ברכבו ובפרשיו: ויסע מצאד האלהים
ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע
עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם: ויבא בין
מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך
ויאך את-הגילה ודא-קרב זה ארזה פל-הגילה:
ויט משה את-ידו על-הים וילך יהוה את-הים
ברוח קדים עזה פל-הגילה וישם את-הים לתרבה
ויבקעו המים: ויבאו בני-ישראל בתוך הים ביבשה
והמים להם חומה מימנם ומשמאלם: וירדפו
מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה ורכו
ופרשיו אר-תוך הים: ויהי באשמרת הבקר וישקף
יהוה אד-מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את
מחנה מצרים: ויסר את אפן מרכבתיו וינהגהו
בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי-יהוה
נדחם להם במצרים: ויאמר יהוה אד-משה נטה את-
ידך על-הים וישבו המים על-מצרים עד-רכבו ועל-
פרשיו: ויט משה את-ידו על-הים וישב הים לפניו
בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו ויגער יהוה את-
מצרים בתוך הים: וישבו המים ויכסו את-הרכב
ואת-הפרשים לכל חיר פרעה הבאים אחריהם
ביום לא-נשאר בהם עד-אחד: ובני ישראל הלכו
ביבשה בתוך הים והמים להם חמה מימנם
ומשמאלם: וישע יהוה ביום ההוא את-ישראל
מין מצרים וירא ישראל את-מצרים מת עד-שפת
הים: וירא ישראל את-היך הגדלה אשר עשה

לימוד לז' ימי החג יום רביעי

יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה
ובמשה עבדו:

או ישיר משה ובני ישראל את השירה

הזאת ביהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה

כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עו

וזמרת יהוה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו

אלי אבי וארמנהו: יהוה איש מלחמה

יהוה שמו: מרכבת פרעה וחילו ירה בים

ומכתר שלשיו טבעו בים סוף: תהמת

יבסימו ירדו במצולת כמו אבן: מינה יהוה

גאדרי בים מינה יהוה תרעין אונב:

וברב גאונה תהרס קמיה תשחח חרנה

יאכלמו בקש: וברוח אפיה גערמו מים

נצבו כמו גד גולים קפאו תהמת בלב בים:

אמר אונב ארדה אשיג אחיק שלל תמלאמו

נפשי אריק חרבי תורישמו ידי: נשפת

ברוחך כסמו ים צללו בעופרת במים

אדירים: מי כמכה באלם יהוה מי כמכה

גאדר בקדש נורא תהלת עשה פקא:

גמית מינה תבלעמו ארץ: גחית כחסדה

עסו גאלת גהלת בעז אל גנה בדש:

שמעו עמים רגזון חיל אחו ישבי פלשת:

או נהלו אלופי אדום איבי מואב ואחזמו

רעד נמוו בר ישבי כנען: תפר עליהם

אימתה נפחד בגדל זרועה ידמו כאבן עדר

יעבר עמד יהוה עד יעבר עםיו קנית:

תבאמו ותטעמו בחר נחמתך מכון לשבתך

פְּעֻלָּתָּהּ יְהוָה מִקִּדְּשׁ אֲדָגִי כַּוְנָנִי יִדְוֶיךָ יְהוָה
 יִמְלֹךְ לְעַלְמֵם וְעַד כִּי בָא סוּם פְּרַעֲהַ
 בְּרִכְבּוֹ וּבִפְרָשָׁיו בְּיָם וַיֵּשֶׁב יְהוָה עֲלֵיהֶם אֶת־מִי
 הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲרָבוּ בִּנְפֻשָׁהּ בַּתּוֹךְ הַיָּם וַתִּקַּח
 מֵרִים הַנְּבִיאָה אֲחֹת אַהֲרֹן אֶת־הַתַּף בִּידָהּ וַתִּצְאֹן
 כְּרֵה־נְשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים וּבַמַּחֲדָת וַתַּעַן דְּהֵם מֵרִים
 שִׁירֵי קִידוֹהַ כִּי־גָאָה גָאָה סוּם וְרָכְבוּ רָמָה בַיָּם וַיִּסַּע
 מִשָּׁה אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּם־סוּף וַיִּצְאוּ אֶל־מִדְּבַר־שׁוּר וַיִּלְכּוּ
 שְׂדֵש־תִּמְיָם בַּמִּדְבָּר וְלֹא־מִצְאוּ מַיִם וַיָּבֹאוּ מִרְתָּה
 וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתַּת מַיִם מִמֶּרְהָ כִּי מָרִים הָיָה עַל־כֵּן
 הִרְא־שְׁמָהּ מִרְהָ וַיִּלְנֹו הָעַם עַל־מִשָּׁה לֵאמֹר מַה־
 גִּשְׁתָּהּ וַיִּצַּעַק אֶר־יְהוָה וַיֹּרְהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל־
 הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם שֵׁם קֹו חֶק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם
 נִסְקָהוּ וַיֹּאמֶר אִם־שָׁמוּעַ תִּשְׁמָע לְקוֹל יְהוָה אֶרְחִיב
 וְהִיִּשְׂרָ בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרַתְּ כָל־
 חֻקָּיו כָּל־הַמַּחֲדָה אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בְּמִצְוֹתָם לֹא־אֲשִׁים
 עֲדֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפְּאִיךָ

ואחר כך בפרשת יתרו:

בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי לָצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בַּיּוֹם
 הַזֶּה בָּאוּ מִדְּבַר סִינִי וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וַיָּבֹאוּ מִדְּבַר סִינִי
 וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר וַיַּחֲזֵן־שֵׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר וּמִשָּׁה עָקָה
 אֶרֶ־הָאֲרָהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יְהוָה מִן־הַהָר לֵאמֹר כֹּה
 תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וַתִּגִּיד דְּבַר־יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רְאִיתֶם
 אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרָיִם וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל־בְּנֵי נְשָׁרִים
 וְשִׁמְרַתֶּם אֶת־בְּרִיתִי וְהִיִּיתֶם לִי סֻגְדָה מִכָּל־הָעַמִּים כִּי־
 לִי כָרֵה־הָאֶרֶץ וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי מִמְּדַכֶּת כְּחַנִּים וְגַוִּי
 קָדוֹשׁ אֱלֹהֵ הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבַּר אֶר־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיִּקְרָא לְזִקְנֵי הָעָם וַיִּשְׁמַע לְפָנֵיהֶם אֶת כָּל־
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוְּהוּ יְהוָה: וַיַּעֲנוּ כָל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֲנִי בָּא
 אֲדֹכָּךְ בְּעַבְדְּךָ הַעֲנֵן בְּעַבְדִּי יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְּרֵי עַמְדָּךְ וְגַם־
 בְּךָ וַיִּמְנָנוּ לְעוֹלָם וַיִּגַּד מֹשֶׁה אֶת־דְּבָרֵי הָעָם אֶל־יְהוָה:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קֵד אֶל־הָעָם וְקַדְשָׁתֶם הַיּוֹם וּמָחָר
 וּכְבֹּסוּ שְׂמֹלֹתֶיךָ: וְהָיוּ נִכְנָיִם לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי אֲבִי
 הַשְּׁלִישִׁי יִבְרַךְ יְהוָה לְעֵינֵי כָל־הָעָם עַד־הַר סִינַי: וְהָגַדְתָּ
 אֶת־הָעָם סָבִיב דָּאָמַר הַשְּׁמָרוּ דְכֶם עֲלוֹת בְּהָר וּנְגַע
 בְּקִצְחוֹ בְּלִפְנֵי בְּהָר מוֹת יוֹמָת: לֹא־תִנָּע בּוֹ יָד כִּי־
 סָקוּל יִפְקֹד אוֹיֶרֶה יִיָּרֶה אִם־בְּהֵמָה אִם־אִישׁ לֹא יִחְיֶה
 בְּמִשְׁךָ הַיָּבֵד הַמָּוֶת יַעֲלוּ בְּהָר: וַיִּרַד מֹשֶׁה מִן־הַהָר אֶל־
 הָעָם וַיִּקְרָא אֶת־הָעָם וַיִּכְבֹּסוּ שְׂמֹלֹתֶם: וַיֹּאמֶר אֶל־הָעָם
 הָיוּ נִכְנָיִם לְשִׁלֹּשֶׁת יָמִים אֶל־תִּגְשׁוּ אֶל־אִשָּׁה: וַיְהִי
 בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהֲתִית הַבִּקְרָה וַיְהִי קֹדֶת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד
 עַל־הָהָר וְקָל שִׁפָּר חֲזַק מְאֹד וַיִּחַרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר
 בַּמַּחֲנֶה: וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם לְקִבְּרַת הָאֱלֹהִים מִן־
 הַמַּחֲנֶה וַיִּתְּצֵבּוּ בַּתְּחִתִּית הַהָר: וְהָר סִינַי עֲשָׂן כְּרוֹ
 מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָקְבוֹ יְהוָה בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֲשָׂנוּ בְּעֲשָׂן
 הַבִּבְשָׁן וַיִּחַרַד כָּל־הָהָר מְאֹד: וַיְהִי קוֹדֶת הַשִּׁפָּר הוֹרֵד
 וְחֲזַק מְאֹד מֹשֶׁה יִדְבַר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל: וַיִּרַד
 יְהוָה עַד־הָהָר סִינַי אֶל־רֹאשׁ הַהָר וַיִּקְרָא יְהוָה לְמֹשֶׁה
 אֶל־רֹאשׁ הַהָר וַיַּעַד מֹשֶׁה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה רֵד
 הָעַד בְּעַם פְּנֵי־יְהוָה אֶל־יְהוָה דְּרֹאוֹת וְנִפְל מִפְּנֵי רֵב:
 וְגַם הַכְּהֹנִים הַנִּגְשִׂים אֶל־יְהוָה יִתְקַדְּשׁוּ פְּנֵי־פָרְץ בָּהֶם
 יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֹא־יִזְכַּר הָעָם לַעֲלֹת אֶל־

הַר סִינַי כִּי־אַתָּה הִעַרְתָּהּ בְּנֹוֹ לֵאמֹר הִגְבַּל אֶת־הַהָר
 וְקַבְּשָׁתוּ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יְהוָה קְדֹ־בָד וְעַלִּית אֶתָּה וְאַתְּרֹן
 עִמָּךְ וְהַכְּהִנִּים וְהָעַם אֶר־יְהוֹסֹוּ בְעַדְת אֶר־יְהוָה פֶּן־
 יִפְרֹץ־בָּם׃ וַיֵּרֶד מֹשֶׁה אֶר־הָעַם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם׃ וַיַּדְבֵּר
 אֲלֵהֶם אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר׃ אֲנֹכִי יְהוָה
 אֲדַהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּנֵי עַבְדִּים׃
 לֹא־יְהִי־לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַד־פְּנֵי׃ לֹא־תַעֲשֶׂה לְךָ
 פֶסֶל וְכִד־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם אֲמַמְעַד וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ
 מִתְּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם וּמִתְּחַת לָאֶרֶץ׃ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה דָּהֵם
 וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֶקֶד עֵינַי
 אֲבַת עַד־בְּנִים עַל־שֹׁלְשִׁים וְעַד־רַבְעִים דְּשָׁנָא׃ וְעַשֶׂה
 חֶסֶד לְאֶלְפִים לְאֶהֱבִי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתַי׃ ׀ ׀ ׀
 תִּשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא כִּי לֹא יִנְקָה יְהוָה
 אֶת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שֵׁמוֹ לְשׂוֹא׃ פ

זְכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ׃ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֵשֶׂת
 כָּד־מְלֹאכְתֶּךָ׃ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת אֲדַהֶיךָ לֹא־
 תַעֲשֶׂה כָד־מְלֹאכָה אֶתָּה וּבְנֶיךָ וּבְתִיבָךְ עַבְדֶּךָ וְאִמְתֶּךָ
 וּבַהֲמֹתֶיךָ נִגְרָה אֲשֶׁר בַּשָּׂעֲרֶיךָ׃ כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עָשָׂה
 יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּד־אֲשֶׁר־
 בָּם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַד־כֵּן בְּרַךְ יְהוָה אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת
 וַיְבָרֶךְ שָׂהוּ׃ ׀ ׀ כָּבֵד אֶת־אָבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ לְמַעַן
 יֵאָרְכוּן יְמֶיךָ עַל תְּאֻדָּתָהּ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ׃
 ׀ ׀ לֹא תִרְצַח׃ ׀ ׀ לֹא תִנְאַף׃ ׀ ׀ לֹא
 תִגְלַב׃ ׀ ׀ לֹא־תַעֲנֶה בְרַעְיָךְ עַד שִׁקְר׃ ׀ ׀ לֹא
 תַחְמֹד בֵּית רַעִי ׀ ׀ לֹא־תַחְמֹד אִשְׁת־רַעִי וְעַבְדּוֹ
 וְאִמְתּוֹ וְשׂוֹרְוֹ וְחִמְרוֹ וְכֹל אֲשֶׁר לְרַעִי׃ פ
 וְכִד־הָעַם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַבְּפִידִם וְאֶת קוֹל

לימוד לזי ימי החג יום רביעי

השֹׁפָר וְאֶת־הַקֶּהָר עֲשׂוּ וַיִּבְרָא הָעַם נִיגְעוּ וַיַּעֲמֵדוּ מִרְחֹק׃
וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר־אֵתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֵלֵינוּ דַּבֵּר
עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן־נָמוּת׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעַם אַרְ-
תִּירְאוּ כִּי דַבַּעְבוּר גִּפּוֹת אֶתְכֶם בְּאֵי הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוּר
תִּהְיֶה יְרֵאתוֹ עַל־פְּנֵיכֶם לְבַדְתִּי תַחֲטְאוּ׃ וַיַּעֲמֵד הָעַם
מִרְחֹק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל־הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹהִים׃
ס וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֵּה תֹאמַר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רְאוּתֶם בְּנֵי מִן־הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי עִמָּכֶם׃
לֹא תַעֲשׂוּן אֵתִי אֱלֹהֵי בַסֶּף וְאֱלֹהֵי זֶהָב לֹא תַעֲשׂוּ דָבָר׃
מִזִּבְחַת אֲדָמָה תַעֲשֶׂה־לִּי וְזִבְחַת עֲדֹו אֶת־עַלְתִּיד וְאֶת־
שְׁלֵמִיד אֶת־צֹאנֶיהָ וְאֶת־בְּקָרֶיהָ בְּקָרֶהָ הַמִּקּוּם אֲשֶׁר אוֹכֵר
אֶת־שָׁמַי אֲבוּא אֱלִיד וּבְרִבְתִּיד׃ וְאִם־מִזִּבְחַת אֲבָנִים
תַעֲשֶׂה־לִּי לֹא תִבְנֶה אֶתְהוֹנֵזוֹת כִּי חֲרָפָה הַנִּגְפָה עֲלֶיהָ
וְתַחֲלָקָה׃ וְלֹא־תַעֲלֶה בַמַּעֲלֹת עֲדֵי־מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא־
תִגְדָּה עֲרוֹתָהָ עֲלֶיהָ׃

ואחר כך כפרשת משפטים:

וְאֶל־מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֶל־יְהוָה וְאָמַרְתָּ וְאָסַרְתָּ נֶדֶב
וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מִרְחֹק׃
וְנִגַּשׁ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֶל־יְהוָה וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ וְהָעַם
לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ׃ וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיְסַפֵּר לָעַם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
יְהוָה וְאֵת כָּל־הַמִּשְׁפָּטִים וַיַּעַן כָּרֵה־עַם קוֹד אֶחָד
וַיֹּאמְרוּ כָרֵה־דִבְרִים אֲשֶׁר־דַּבֵּר יְהוָה נַעֲשֶׂה׃ וַיִּכְתַּב
מֹשֶׁה אֶת־כָּרֵה־דִבְרֵי יְהוָה וַיִּשְׁכַּם בְּכָקֵר וַיָּבִין מִזִּבְחַת
תַּחַת הַקֶּהָר וּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מִצְבֵּה לְשָׁנַיִם עֲשָׂר שְׁבַטֵי
יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּשְׁכַּח אֶת־נַעֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲדוּ עֲלֵת
וַיִּזְבְּחוּ וּזְבָחִים שְׁלָמִים קִיְהוֹה פָּרִים׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי
הַדָּם וַיִּשֶׂם בְּאֹנֶגֶת וַחֲצִי הַדָּם זָרַק עַל־הַמִּזְבְּחַת׃ וַיִּקַּח

ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר
יהוה נעשה ונשמע: ויקח משה את הסם ויזרק על-
העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת יהוה עמכם
על כל הדברים האלה: ויעל משה ואהרן ונדב ואביהוא
ושבעים מזקני ישראל: ויראו את אלהי ישראל ותחת
רגליו כמעשה לבנות הספיר וכעצם השמים לטהר:
ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחיו את האלהים
ויאכרו וישתו: ויאמר יהוה אל משה עלה אלי
ההרה יהיה שם ואתנה לך את דלת האבן והתורה
והמצוה אשר כתבתי להורותם: ויקם משה ויהושע
משרתו ויעל משה אל הבר האלהים: ואל הזקנים
אמר שבו לנו בזה עד אשר נשוב אליכם והנה
אהרן וחור עמכם מי בעד דברים וגש אליהם: ויעל
משה אל ההר ויכם הענן את ההר: וישכן כבוד
יהוה על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא
אל משה ביום השביעי מתוך הענן: ומראה כבוד
יהוה כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל:
ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה
בהר ארבעים יום וארבעים לילה:

ואחר כך בפרשת כי תשא:

ויאמר משה אל יהוה ראה אמה אמר אלי העל
את העם הזה ואמה לא הודעתני את
אשר תשלח עמי ואמה אמרת ידעתך בשם
ונם מצאת חן בעיני: ועמה אמנא מצאתי חן
בעיניך הודעני נא את דרכך ואדעך למען
אמצא חן בעיניך וראה כי עמך חגוי הנה:
ויאמר פני ילכו והנחתי לך: ויאמר אליו אם-

לימוד לוי ימי החג יום רביעי

אִי פְּנִיךָ הַלְכִים אֶל־תַּעֲלֶנּוּ מִזֶּה׃ וּבְמַה אֶיִדַּע
אִפּוֹא כִי־מִצְאֵתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אָנִי וְעִמָּךְ הֲלֹא בְּלִבְתָּךְ
עֲמַנּוּ וּנְפַדְנוּ אָנִי וְעִמָּךְ מִכָּל־הָעַם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה גַם אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה
אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֲעֲשֶׂה כִי־מִצְאֵת חֵן בְּעֵינֵי וְאֲדַעֲךָ
בְּשֵׁם׃ וַיֹּאמֶר הֲרָאִנִי נָא אֶת־כְּבוֹדֶךָ׃ וַיֹּאמֶר אָנִי
אֲעֲבִיר בְּלִטְוֵי עַד־פְּנִיךָ וְקִרְאתִי בְּשֵׁם יְהוָה לְפָנֶיךָ
וְחִנַּתִּי אֶת־אֲשֶׁר אַחֲזִין וְרַחֲמֵתִי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם׃
וַיֹּאמֶר לֹא תוֹכַד לִרְאוֹת אֶת־פְּנֵי כִי לֹא־יִרְאוּנִי הָאָדָם
וְחֵי׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה הִנֵּה מְקוֹם אֲתִי וְנִצַּבְתָּ עַד־הַצּוּר׃
וְהָיָה בְּעֵבֶר כְּבֹדִי וְשָׁמַתִּיךָ בְּנִקְבַת הַצּוּר וְשַׁכַּתִּי כְּפִי
עֲלֶיךָ עַד־עֶבְרִי׃ וְהִסַּרְתִּי אֶת־כְּפִי וְרָאִיתָ אֶת־אַחֲרָי
וּפְנֵי לֹא־יִרְאוּ׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פֶּסֶל־לֶחֶד שְׁנֵי־
לְחַת אֲבָנִים כְּרֹאשֵׁינִים וְכַתְּבֵתִי עַל־הַלְּחַת אֶת־
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַד־הַלְּחַת הַרְאֵשִׁים אֲשֶׁר שָׁפַרְתָּ׃
וְהָיָה גִזְוֹן לְבַקֵּר וְעֲלִיתָ בְּבַקֵּר אֶל־הַר סִינַי וְנִצַּבְתָּ
לִי שָׁם עַל־רֹאשׁ הַהָר׃ וְאִישׁ לֹא־יַעֲדָה עִמָּךְ וְגַם־
אִישׁ אֶל־יָרֵא כְּבֹד־הַהָר גַּם־הִצִּיאֹן וְהַבַּקֵּר אֶד־יָרְעוּ
אֶל־מֹול הַהָר הַהוּא׃ וַיִּפְסַד שְׁנֵי לְחַת אֲבָנִים כְּרֹאשֵׁינִים
וַיִּשְׁכַּם מֹשֶׁה בְּבַקֵּר וַיַּעַל אֶל־הַר סִינַי כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ שְׁנֵי לְחַת אֲבָנִים׃ וַיַּרְדּוּ יְהוָה
בְּעָנָן וַיִּתְּנֵב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה׃ וַיַּעֲבֹר
יְהוָה עַד־פְּנֵי וַיִּקְרָא יְהוָה אֶל בְּרוּחֹם וַחֲמוּן
אֶרֶץ אֲפִים וְרִב־הַסֵּד וְאַמֶּת׃ נִצַּר הַסֵּד לְאֵלֶּפֶים
נִשְׂא עֵינָו וּפִשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה פִקְדוֹ׃
עַנְן אֲבוֹת עַד־בְּנִים וְעַד־בְּנֵי בְנִים עַד־שְׁשִׁים
וְעַד־רִבְעִים׃ וַיִּמְהַר מֹשֶׁה וַיִּקַּד אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ׃

וַיֹּאמֶר אִם-נָא מִצְאֲתֵי חַן בְּעֵינַיִךְ אֲדֹנָי יְלֹדֶי-נָא
 אֲדֹנָי בְּקִרְבְּנוּ כִּי עִם-קִשְׁהַ--עֲרַף הוּא וְסִלְחָתָהּ
 לַעֲוֹנוֹ וְלַחַטָּאתָנוּ וְנִחַלְתָּנוּ: וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲנֹכִי
 בְּרֵת בְּרִית נְגִד כָּל-עַמֻּד אֲעִשֶׂה נִפְלְאוֹת אֲשֶׁר
 לֹא-נִבְרָאוּ בְּכָל-הָאָרֶץ וּבְכָל-הַגּוֹיִם וְרָאָה כָּל-
 הָעָם אֲשֶׁר-אַתָּה בְּקִרְבּוֹ אֶת-מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי-
 נֹרָא הוּא אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ: שְׁמַר-לָךְ אֶת
 אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם הַזֶּה גִּרְשׁ מִפְּנֵיךְ אֶת-
 הָאֲמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרִיזִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי:
 הַשְּׁמַר לָךְ פֶּן-תִּכְרַת בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 אַתָּה בָּא עֲלֶיךָ פֶּן-יְהִי לְמוֹקֵשׁ בְּקִרְבְּךָ: כִּי אֶת-
 מִזְבְּחֹתָם תִּתְצוּן וְאֶת-מִצְבְּחֹתָם תִּשְׁבֹּרֹן וְאֶת-
 אֲשֶׁרֵיךְ תִּכְרַתוּן: כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אֲחֵר
 כִּי יְהוָה קִנְאָ שָׁמוֹ אֵל קִנְאָ הוּא: פֶּן-תִּכְרַת
 בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאָרֶץ וְזָנּוּ אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָכְחוּ
 לְאֱלֹהֵיהֶם וְקִרְאָ לָךְ וְאָכַלְתָּ מִזְבָּחֹם: וְדָקַחְתָּ
 מִבְּנֵיךְ לְבָנֶיךָ וְזָנּוּ בְנֵיךְ אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶן וְזָנּוּ אֶת-
 בְּנֵיךָ אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶן: אֲלֹהֵי מִסְכָּה לֹא-תַעֲשֶׂה-לָּךְ:
 אֶת-חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמַר שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת
 אֲשֶׁר צִוִּיתֶךָ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ הָאָבִיב כִּי בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב
 יֵצְאוּ מִמִּצְרָיִם: כָּל-פֶּטֶר רְחֵם לִי וְכָל-מִקְנֶךָ תִּזְכֹּר
 פֶּטֶר שׁוֹר וְשֶׂה: וּפֶטֶר חֲמֹר תִּפְדֶּה בְּשֶׂה וְאִם-לֹא
 תִּפְדֶּה נִעְרַפְתּוּ כָּל בְּכוֹר בְּנֵיךָ תִּפְדֶּה וְלֹא-יָרְאוּ פָנֶי
 רִיקָם: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת
 בְּחָרִישׁ וּבְקָצִיר תִּשְׁבֹּת: וְחַג שִׁבְעַת תַּעֲשֶׂה לָּךְ
 בְּבוֹרֵי קָצִיר חֲמִים וְחַג הָאֲסִיף תִּקְוֹפֵת הַשָּׁנָה: שְׁלֹשׁ
 פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל-זְכוּרֶךָ אֶת-פָּנֵי הָאֲדֹנָי יְהוָה

אלהי ישראל: כִּי־אוֹרִישׁ גּוֹיִם מִפְּנֵיךָ וְהִרְחַבְתָּ
את־גְּבֻלְךָ וְלֹא־יִחַמַּד אִישׁ אֶת־אַרְצְךָ בְּעֵלְתָּךְ דְּרֹאוֹת
את־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה: לֹא־
תִשְׁחַט עַד־חֲמִיץ נֶסֶם־זֶבֶדִי וְלֹא־יִזְדֶּן לִבְקָר זֶבֶח חַג
הַפֶּסַח: רֵאשִׁית בְּכוֹרֵי אֲדָמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשֵׁל גְּדִי בַחֲלֵב אִמּוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב־לְךָ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי־עַל־פִּי
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּבַרְתִּי אִתְּךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי־
שֵׁם עַם־יְהוָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לָחֵם לֹא
אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל־הַלְחָת אֶת דְּבָרֵי
הַבְּרִית עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים: וַיְהִי בְּרִדַת מֹשֶׁה מִהָר
סִינַי וּשְׁנֵי קַחַת הַעֵדֻת בְּיַד־מֹשֶׁה בְּרִדְתוֹ מִן־הָהָר
וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָבַן עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אִתּוֹ: וַיֵּרָא
אַהֲרֹן וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה וְהִנֵּה קָבַן עוֹר
פָּנָיו וַיֵּרְאוּ מִגִּשְׁתֵּת אֱלֹוִ: וַיִּקְרָא אֲלֵהֶם מֹשֶׁה
וַיֵּשְׁבוּ אֵלָיו אַהֲרֹן וְכָל־הַנְּשָׂאִים בְּעֵדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
אֲלֵהֶם: וְאַחֲרֵי־כֵן נִגְשׂוּ בְּדַבְּרֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְוּם אֶת
כָּל־אִשֶּׁר דִּבֶּר יְהוָה אִתּוֹ בְּהָר סִינַי: וַיְקַד מֹשֶׁה
מִדַּבֵּר אִתָּם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו מַסְוָה: וּבָבֹא מֹשֶׁה
לְפָנֵי יְהוָה לְדַבֵּר אִתּוֹ יִסֹּר אֶת־הַמַּסְוָה עַד־צֵאתוֹ
וַיֵּצֵא וְדַבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר יִצְוָה: וַיֵּרְאוּ
בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פָּנֵי מֹשֶׁה כִּי קָבַן עוֹר פָּנָיו מֹשֶׁה וְהִשִּׁיב
מֹשֶׁה אֶת־הַמַּסְוָה עַל־פָּנָיו עַד־בֹּאוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ:

ואחר כך בפרשת וזאת הברכה:

וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בְּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנָיו מוֹתָו: וַיֹּאמֶר יְהוָה
מִסִּינַי בָּא וְזָרַח מִשְׁעוֹר לְמוֹ הוֹפִיעַ מִהָר פְּאָרֹן

ואתה מרבבת קדש מימינו אש דת למזו: אף חבב
 עמים כדקדשו בידך והם תפנו לרגלך ישא
 מדברתיך: תורה צוה לנו משה מרשה קהלת יעקב:
 ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי
 ישראל: יחי ראובן וארומת ויהי מתיו מספר: ס
 ונאת ליהודה ויאמר שמע יהוה קוד יהודה ואר
 עמו תביאנו ידיו רב לו ועזר מצריו תהנה: פ
 וקלנו אמר תמיך ואורך לאיש חסידך אשר נפיתו
 במספה תריבהו עדמי מריבה: האמר לאביו וקאמו לא
 ראיתו ואת אחיו לא הפיר ואת בניו לא ידע כי שמרו
 אמרתך ובריתך ינצרו: יורו משפטך ליעקב
 ותורתך לישראל ושימו קטורה באפך וכליך עד
 מזבחך: ברך יהוה חילו ופעל ידיו תרצה מחץ
 מתנים קמיו ומשנאיו מן יקומון: ס לבגמון
 אמר ידוד יהוה ישכן לבטח עדני חפף עליו כדחיים
 ובין כתפיו ישכן: ס וליוסף אמר
 מברכת יהוה ארצו ממגד שמים מפל ומתהום רבצת
 תחת: וממגד תבואת שמש וממגד גרש ירחים:
 ומראש הררי קדם וממגד גבעות עוקם: וממגד
 ארץ ומלאה ורצון שכני סנה תבואתה לראש יוסף
 ויקדקד גזיר אחיו: בכור שורו הדר לו וקרני
 ראם קרניו בהם עמים ינגח יחדו אפסי ארץ והם
 רבבות אפנים והם אלפי מנשה: ס
 ודזבובן אמר שמח זבובן בצאתך ויששכר באהליך:
 עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק כי שפע
 נמים ינקו וישפני טמוגי חול: ס וקד
 אמר ברוד מרחיב גר בלביא שכן וטרף זרוע אף

קדקד: ויבא ראשית לו בישם חלקת מחקק
 ספון ויתאראשי עם צדקת יהוה עשה ומשפטיו עם
 ישראל: ׀ וידבן אמר דין גור ארנה
 יזג מן הבשן: ולגפתי אמר נפתלי שבע רצון
 ומרא ברבת יהוה ים ודרום יהשה: ׀
 וקאשר אמר ברוד מפנים אשר יהי רצוני אחיו
 וטבר בשמן בגלו: ברוד ונחשת מנערה ובימיה
 דבאד: אין קאל ישראל רב שמים בעורה
 ובנאותו שחקים: מענה אלהי קדם ומפתח
 זרעת עולם ויגרש מפנה אנוב ויאמר השמד:
 וישכן ישראל בטח בדר עין יעקב אל ארץ דין
 ותירוש אף שמיו יערפו טל: אשריך ישראל מי
 כמוך עם נושע ביהוה מן עורה ואשר חרב נאותך
 ויבחושו איביך לד ואתה עדי במותימו תדרוך: ׀
 ויעל משה מערבת מואב אררה נבו ראש
 הפסגה אשר על פני ירחו ויראהו יהוה
 את כל הארץ את הגלעד עד דהן: ואת קד
 נפתלי ואת ארץ אפרים ומנשה ואת כל ארץ יהודה
 עד הים האחרון: ואת הנגב ואת הפקר בקעת
 ירחו עיר התמרים עד צער: ויאמר יהוה אליו
 זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב
 כאמר דורעה אתגנה הראיתיך בעיניך ושמה לא
 תעבור: וימת שם משה עבד יהוה בארץ מואב
 על פי יהוה: ויקבר אתו בני בארץ מואב מול
 בית פעור ולא ידע איש את קברתו עד היום הזה:
 ומשה בן מאה ועשרים שנה במתו לא כהתה עינו
 ולא נס לחה: ויבכו בני ישראל את משה בערבת

מוצאב שלשים יום ויתמו ימי בני אבל משה : ויהושע
 בזנון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו
 וישמעו אליו בני ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה
 את משה : ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר
 ידעו יהוה פנים אל פנים : לכה האתת והמופתים
 אשר שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה
 ולכה עבדיו ולכל ארצו : ולכל הַיָּד החזקה ולכל
 המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כד ישראל :

נביאים בישעיה סימן נ"ג :

הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד : כאשר
 שממו עליך רבים כן משחת מאיש מראהו
 ותארו מבני אדם : כן נזה גוים רבים עליו וקפצו
 מלכים פיהם כי אשר ראספר להם ראו נא אשר רא-
 שמעו התבננו : מי האמין דשמעתנו וזרע יהוה על-
 מי נגלתה : ויער כיוצק לפניו וכשרש מארץ ציה
 לא תאר לו ודא הדר ונראהו ולא מראה ונחמדהו :
 נבזה וחדד אישים איש מכאבות וידוע חלי וכמסתר
 פנים ממנו נבזה ודא חשבנהו : אבן חדיגו הוא נשא
 ומכאבניו סבבם ונאנחנו חשבנהו נגוע מכה אלהים
 ומענה : והוא מהקד מפשעניו מדבא מעונתניו מוסר
 שדומנו עליו ובחברתו גרפא דנו : כדנו כצאן תעינו
 איש לדרך פנינו ויהוה הפגיע בו את עין כלנו : גנש
 והוא גענה ודא יפתח פיו בשה לטבח יבד וכרחל
 קפני גזויה נאלמה ולא יפתח פיו : מעצר וממשפט
 דקח ואת דורו מי ישוחח כי נגור מארץ חיים מפשע
 עמי נגע למו : ויתן את רשעים קברו ואת עשיר
 במתיו על לא חמס עשה ודא מרמה בפיו : ויהוה

לימוד לז' ימי החג יום רביעי

חֲפִיץ רָכָאוּ הַחֲלִי אִם-תְּשִׂים אִשֶׁם נִפְשׁוּ יִרְאֶה זָרַע
יֵאָרֶךְ יָמִים וְחֲפִיץ יִהְיֶה בְיָדוֹ יִצְרָח: מִעֲמַל נִפְשׁוּ יִרְאֶה
יִשְׁפַּע בְּדַעְתּוֹ יִצְדִּיק צְדִיק עֲבָדֵי דְרַבִּים וְעוֹנֵתָם הוּא
יִסְבֵּל: לָבֵן אֲחֻזְקֵי לֵוִי בְרַבִּים וְאֵת-עֲצוּמִים יִחַדְקֵן שְׂדֵה
תַּחַת אֲשֶׁר-הֶעֱרָה לְמֹת נִפְשׁוּ וְאֵת-פְּשָׁעִים גִּמְלָה
וְהוּא חֲטָאֵי רַבִּים נָשָׂא וְלִפְשָׁעִים יִפְגִּיעַ:

ואחר כך במלאכי ג':

אֲנִי נִדְבָרוּ יִרְאִי יְהוָה אִישׁ אֶל-רֵבְעָהוּ וַיִּקְשֹׁב יְהוָה
וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתַּב סֵפֶר זְכוֹרוֹן לְפָנָיו לִירְאֵי יְהוָה
וְלִחֲשָׁבֵי שְׁמוֹ: וְהָיוּ לִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת לַיּוֹם אֲשֶׁר
אֲנִי עֹשֶׂה סִגְלָה וְחִמְלָתִי עֲלֵיהֶם כֹּאֲשֶׁר יִחְמַל אִישׁ
עַד-בְּנוֹ הַעֲבָד אֹתוֹ: וְשִׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צְדִיק
לְרָשָׁע בֵּין עַבְדֵי אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוּ: כִּי הִנֵּה
הַיּוֹם בָּא בְּעַר בַּתְּמוֹר וְהָיוּ כְדֹזְדִים וְכָל-עֹשֶׂה רָשָׁעָה
קָשׁ וְדָהַט אַתֶּם הַיּוֹם הַבֹּא אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת
אֲשֶׁר לֹא-יִעֲזֹב לֵהֶם שָׂרֵשׁ וְעֵנָף: וְזָרְחָה לָכֶם
יִרְאֵי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וַיִּצְאֲתֶם
וּפְשָׁתֶם בְּעַנְדֵי מַרְבֵּק: וְעִסְוֹתֶם רָשָׁעִים כִּי-יִהְיוּ
אִפְרָ תַחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם בַּיּוֹם אֲשֶׁר-אֲנִי עֹשֶׂה
אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: זָכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדֵי אֲשֶׁר
צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֹרֵב עַד-כָּל-יִשְׂרָאֵל חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים:
הִנֵּה אֲנִכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֲדֹנָי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא
יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהַשִּׁיב לִבְ-אֲבוֹת עַד-
בָּנִים וְקֵב בָּנִים עַד-אֲבוֹתָם פֶּן-אָבוּא וְהִכִּיתִי אֶת-

הָאָרֶץ חֲרָם:

הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה
הגדול והנורא:

סח למנצח לדוד מזמור שיר: יקום אלהים יפוצו
 אויביו ויגוסו משגאיו מפניו: בהנדה
 עשן תגדה בהמם דונג מפגי אש יאבדו רשעים
 מפני אלהים: וצדיקים ישמחו ועלצו לפני אלהים
 וישישו בשמחה: שירו אלהים זמרו שמו סרו דרכב
 בערבות ביה שמו ועזו לפניו: אבי יתומים ודן
 ארמנות אלהים במעון קדשו: אלהים א מושב יחידים
 ביה מוציא אסירים בגושרות אדן סוררים שכנו
 צחיתה: אלהים בצאתך לפני עמד בצעדה בשימון
 סדה: ארץ רעשה אף שמים נטפו מפני אלהים זה
 סיני מפני אלהים ארהו ישראל: גשם נדבות תגוף
 אלהים נחלתך ונדאה אתה כוננתה: חיתה ישבו בה
 תבין בטובתך לעני אלהים: אדני יתן אמר המבשרות
 צבא רב: מדכי צבאות ידון ידון וגות בית תחלק
 שקל: אס תשקבוני בין שפתים בנפי יונה נחפה
 בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ: בפרש שדי מדכים
 בה תשג בצלמון: הר אלהים הר בשן הר נבגנים
 הר בשן: קמה א תרצוין הרים נבגנים החר חמד
 אלהים לשבתו אף יהוה ישכן לנצח: רכב אלהים
 רבתיים ארפי שגאן אדני כם סיני בקדש: עדית
 למרום שבת שבי לקחת מתנות באדם ואף סוררים
 לשכן יה אלהים: ברוד אדני יום יום יעמס דנו האל
 ישועתנו סלה: האל אר רמושעות ויהוה אדני
 רמות תצאות: אף אלהים ימחן ראש אויבו קדקד
 שער מתהלך באשמיו: אמר אדני מבשן אויב אויב
 ממצדות ים: למען א תמחן רגלך בדם לשון בלביך

מאִיִּבִים מִנְהוּ: רְאוּ הַלִּיכּוֹתֶיךָ אֱלֹהִים הַלִּיכּוֹת אֵלַי
מִלְכִי בַקֶּדֶשׁ: קִדְמוֹ שָׂרִים אַחַר גִּגִּים בְּתוֹךְ עַדְמוֹת
תּוֹפְפוֹת: בְּמִקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים אֲדֹנָי מִמְקוֹר
יִשְׂרָאֵל: שֵׁם בְּנִמָּן צִעִיר רָדַם שִׁבְי יְהוּדָה רִגְמָתָם שָׁרִי
וְכִדּוֹן שָׁרִי נִפְתְּלִי: צִוָּה אֱלֹהֶיךָ עֲוֹהָ עוֹזָה אֱלֹהִים זוֹ
פִּעֻקְתָּ לְגוֹ: מִהַיְבִלְךָ עַל יְרוּשָׁלַם לֵךְ יוֹבִירוּ מְדָבִים שִׁי:
גַּעַר חֵית קָנָה עֲבַת אֲבִירִים | בְּעַגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּס
בְּצִי־כֶסֶף בְּזֶר עַמִּים קִרְבּוֹת יַחֲפָצוּ: יֵאָתִיו חֲשַׁמְנִים
מִנִּי מִצְרַיִם כּוֹשֵׁת תְּרִיץ יָדָיו לֵאלֹהִים: מִמְדָּבּוֹת הָאָרֶץ
שִׁירֵי לֵאלֹהִים זָמְרוּ אֲדֹנָי סִלָּה: לְרַכֵּב בְּשַׁמִּי שָׁמִי
רָדַם הֵן יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל עֹז: תִּנְנוּ עֹז לֵאלֹהִים עַל־
יִשְׂרָאֵל גְּאוּתוֹ וְעֹזוֹ בְּשִׁחְקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים | מִמְקֹדֶשְׁךָ
אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נִתֵּן עֹז וְתַעֲצוֹמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים:
עֵי כִמְנַצֵּחַ עַל־יְהוּדָתוֹן לְאֶסְפָּה מִזְמוֹר: קוֹלִי אֵל־אֱלֹהִים
וְאֶצְעָקָה קוֹלִי אֵל־אֱלֹהִים וְהֵאזִין אָזְנִי: בְּיוֹם
צָרָתִי אֲדֹנָי דְרִשְׁתִּי יָדָי | בִּלְלָה גִּגְרָה וְלֹא תִפּוֹג מֵאֵנָה
הַנֶּחֱם גִּפְשִׁי: אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמִיָּה אֲשִׁיחָה |
וְתַתְּעַפֵּף רוּחִי סִדָּה: אֲחִזֶּתָּ שְׁמֹרוֹת עֵינַי נִפְעַמְתִּי וְלֹא
אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקְּדָם שְׁנוֹת עוֹלָמִים: אֲזַכְּרָה
גִּגְנֹתִי בְּקִדָּה עַם־לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׁ רוּחִי:
הִדְעוֹלָמִים יִזְנַח | אֲדֹנָי וְלֹא־יִסִּיף לְרַצּוֹת עוֹד: הָאֶפֶס
לְנִצָּחַ חֲסִדוֹ גָּמַר אָמַר לְדֹר וָדֹר: הַשִּׁכְחָ חֲנוּת אֵל
אִם־קִפְצִין בְּאֵף רַחֲמָיו סִדָּה: וְאָמַר חֲלוּתִי הִיא שְׁנוֹת
יָמַי עֲדוּיִן: אֲזַכְּרָה מִעֲלִי־יָדָה כִּי־אֲזַכְּרָה מִקְּדָם
פִּלְאָדָּה: וְהִגִּיתִי בְּכָל־פִּעֻקְךָ וּבְעִלְלוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
אֱלֹהִים בַּקֶּדֶשׁ בְּרַבֵּךְ מִ־אֵל גְּדוֹד בֵּאלֹהִים: אֲתָה
הָאֵל עֲשֵׂה פִלָּא הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עוֹדָה: גְּאוּלָּתָ בְּזוֹרַע

עמך בני-יעקב ויוסף סלה: ראוד מים | אלהים
 ראוד מים יחילו אף ירָגזו תהמות: זרמו מים | עבות
 קול נתנו שחקים אף-חצציה ותהלכו: קול בעמך
 בגלגל האירו ברקים תבד רגזה ותרעש הארץ: בים
 ברך ושגילה במים רבים ועקבותיה לא נודעו:
 נחית בצאן עמך ביד-משה ואהרן:

ע תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה
 היית לנו בדר נדר: בטרם הרים ידו ותחולל
 ארץ ותבל ומעולם עד עולם אתה אר: תשב אנוש
 עד-נבא ותאמר שובו בני-אדם: כי אקף שנים
 בעיניך כיום אתמול כי-יעבר ואשמורה בקיחה:
 זבתם שנה יהיו בפקר בקציר יחלף: בפקר יציץ
 וחקף לערב ימודר וביש: כי-כלנו באסף ובחמתך
 נבקלנו: שמה עונתנו לנגדה עלמנו למאור פניך:
 כי כל-ימינו פנו בעברתך פדינו שגינו כמז-הגה:
 ימי-שנותינו | בהם שבעים שנה ואם בגבורת |
 לשמונים שנה ורהבם עמל ואון כי-גז חיש ונעפה:
 מי-יודע עז אסף וכיראתך עברתך: למנות ימינו
 בן הודע ונביא לבב חקמה: שובה יהנה עד-מת
 והנחם עד עברתך: שבענו בפקר חסדך ונרננה
 ונשמחה בכל-ימינו: שמחנו פימות עניתנו שנות
 דאינו רעה: יראה אל-עברך פעליך והדרך על-
 בניהם: יהי | נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו
 כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו:

צא ישב בסתר עדין בצל שדי יתרוגן: אמר ליהנה
 מחסי ומצודתי אלהי אבטח-בו: כי הוא יציקך
 מפח יקוש מדבר הוות: באברתו | יסף לך ותמת-

לימוד לז' ימי החג יום רביעי

כְּנָפָיו תִּחְסֶה צְנִיָּה וְסִחְרָה אָמְתוּ : לֹא תִירָא מִפֶּחַד
דְּיָדָה מִחֵץ יְעוֹף יוֹמָם : מְדַבֵּר בְּאֶפֶל יִהְיֶה מִקְטָב
יִשׁוּד צְהָרִים : וּפֶל מַעֲדָה | אֶלֶף וּרְבֵבָה מִיִּמִּינָה אֶלֶף
לֹא יִגָּשׁ : רַק בְּעֵינַיִךְ תִּבְיֹט וְשִׁדְמַת רִשְׁעִים תִּרְאֶה :
כִּי־אָתָּה יְהוָה מִחֲסֵי עֲדִיוֹן שִׁמְתָּ מְעוֹנָה : לֹא־תִאֲנֶה
אֶלֶף דָּעָה וְנִגַּע רֹא־יִקְרַב בְּאַהֲדָה : כִּי מִלְּאֲכָוִי יִצְנֶה
דָּךְ לִשְׁמֶרְךָ בְּכַל־דְּרָכֶיךָ : עַד־בְּפִים יִשְׁאוּנָה פִּין־תִּנְגַּף
בְּאֲכָן רִגְדָּךְ : עַל־שַׁחַל וּפְתָן תִּדְרֹךְ תִּרְמָם בְּפִיר
וּתְנִין : כִּי בִי חֶשֶׁק נִאֲפֶקְטָהוּ אֲשַׁנְּבָהוּ כִּי־יִדַע שְׁמִי :
יִקְרָאֵנִי וְאֲעַנְהוּ עֲמוּ־אֲנִי בְּצָרָה אֲחַקְצָהוּ וְאֲכַבְדָּהוּ :
אֲרָךְ יָמִים אֲשַׁבֵּיעָהוּ וְאֲרֹאֶהוּ בִישׁוּעָתִי :

צַב מְזֻמָּר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת : טוֹב לְהוֹדוֹת לַיהוָה
וּלְזִמְרָה לְשִׁמְךָ עֲדִיוֹן : דְּהַגִּיד בַּבֶּקֶר חֲסִדֶּךָ וְאַמּוּנָתְךָ
בְּדִירוֹת : עַד־יִעֲשׂוּר וְעַד־יִגְבַּל עַל־יְהוָה בְּכִנּוּר :
כִּי שִׁמְחַתְנִי יְהוָה בְּתַעֲרָךְ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן : מִה־
גִּדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה מְאֹד עָמְקוּ מִחִשְׁבֹּתֶיךָ : אִישׁ־
בְּעַר רֹא־יִדַע וּבְסִיל לֹא־יִבִּין אֶת־זֹאת : בְּפֶרֶח רִשְׁעִים
כְּמוֹ עֵשֶׂב וְיִצְיָעוּ כַּל־פְּעָלֵי אֹן לְהַשְׁמָדָם עַד־יִעַד :
וְאָתָּה מְרוֹם דְּעוֹקָם יְהוָה : כִּי הִנֵּה אֵיבֶיךָ | יְהוָה כִּי־
הִנֵּה אֵיבֶיךָ יֵאָבְדוּ יִתְפָּרְדּוּ כְּר־פְּעָלֵי אֹן : וּתְרָם
כְּרָאִים קָרְנֵי בְּלַתִּי בְּשִׁמְן רַעֲנָן : וּמִבֶּט עֵינֵי בְּשׁוּרֵי
בְּקַמִּים עַל־יִמְרָעִים תִּשְׁמַעְנָה אֹזְנֵי : צִדִּיק כְּתִמָּר יִפְרַח
כְּאֲרוֹ בַּקְּבוּץ יִשְׁנֶה : שְׁתוּלִים בְּבֵית יְהוָה בְּחַצְרוֹת
אֲרֹהֵנוּ יִפְרִיחוּ : עוֹד יִנּוּבּוֹן בְּשִׁיבָה דְּשָׁנִים וְכַעֲנָנִים
יְהוּ : דְּהַגִּיד כִּי יִשָּׂר יְהוָה צוּרֵי וְרֹא עוֹלָתָה בּוֹ :

צַב יְהוָה מְדַךְ נְאוֹת לְבַשׁ לְבַשׁ יְהוָה עַז הַתְּאֵזֵר אֶת־
תְּבוּן תִּבְרַב בְּל־תְּמוּט : גְּבוּן כְּסֵאךְ מֵאֵז מְעוֹקָם

אָתָּה: גִּשְׂאוּ נְהָרוֹת | יְהוָה גִּשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ
 נְהָרוֹת דְּבָרִים: מַקְלוֹת | מִיָּם רַבִּים אֲדִירִים מִשְׁבָּרֵי-
 יָם אֲדִיר בְּמָרוֹם יְהוָה: עֲדָתֶיךָ | גִּאֲמָנוּ מֵאֵד לְבִיתֶךָ
 גִּאֲוָה-קֹדֶשׁ יְהוָה לְאַרְבַּע יָמִים:

עַד אֶל-נְקֻמּוֹת יְהוָה אֵר נְקֻמּוֹת הוֹפִיעַ: הַגִּישָׂא שִׁפְט
 הָאָרֶץ הַשֵּׁב גָּמוֹר עַרְוָאִים: עַד-מְתֵי רְשָׁעִים |

יְהוָה עַד-מְתֵי רְשָׁעִים יַעֲרוֹזוּ: יִבִּיעוּ יְדָבְרוּ עִתְק
 יִתְאֲמְרוּ בְּרַפְעֵלֵי אֹנָן: עֲמֹד יְהוָה יִדְבָּאוּ וְנַחֲלֶתֶךָ

יַעֲנֵנוּ: אֶלְמַנָּה וְגַר יִהְרְגוּ וַיִּתּוּמִים יִרְצִחוּ: וַיֹּאמְרוּ רֹא
 יִרְאֶה יְהוָה וְרֹא יִבִּין אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: בִּינוּ בְּעָרִים בָּעַם

וּבְסִילִים מְתֵי תִשְׁכְּלוּ: הַנְטַע אֹנָן הֲלֹא יִשְׁמַע אִם-
 יֵצֵר עֵינַי הֲרֹא יִבִּיט: הַיִּסֵּר גּוֹיִם הֲלֹא יוֹכִיחַ הַמְּלֻמָּד

אָדָם דָּעַת: יְהוָה יִדַּע מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי-הִמָּה הַקֵּב:
 אֲשֶׁר־יִהְיֶה אֲשֶׁר-תִּיַסְרֵנוּ יְהוָה וּמִתּוֹרַתֶךָ תִּלְמַדְנוּ:

דְּהַשְׁקִיט לֹו מִיָּמֵי בַעַד יִבְרָה דְרַשָּׁע שָׁחַת: כִּי |
 רֹא-יִפְשַׁע יְהוָה עֲמוֹ וְנַחֲלֶתוּ רֹא יַעֲזֹב: כִּי-עַד-צָרֶךָ

יִשׁוּב מִשְׁפָּט וְאֲחֲרָיו כִּרְ-יִשְׂרָאֵל רַב: מִי-יִקוּם לִי עִם-
 מְרַעִים מִי-יִתְנַצֵּב לִי עִם-פְּעֵלֵי אֹנָן: לוֹלֵי יְהוָה עֲזָרְתָה

לִי בְמַעַט | שְׁבָנָה דוּמָה נִפְשֵׁי: אִם-אֲמַרְתִּי מָטָה
 בְּגִלֵי חֲסִדֶךָ יְהוָה יִסְעֲדֵנִי: בְּרַב שְׂרָעִפִי בְקִרְבִי

תִּגְחֹמוּךָ יִשְׁעִשְׁעוּ נִפְשֵׁי: הַיִּחַבְרֶךָ כִּסָּא הַוּוֹת יֵצֵר
 עֲמַל עַל-יְחֹק: יִגּוֹדוּ עַרְוָנִשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יִרְשִׁיעוּ:

וַיְהִי יְהוָה לִי דְמִשְׁבֵּב וְאֱלֹהֵי לְצוּר מַחְסִי: וַיִּשָּׁב עֲלֵיהֶם
 אֶת-אוֹנֵם וּבְרַעְתֶּם יַצְמִיתֶם יַצְמִיתֶם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

יֵה כְחוֹ נְרַנְנָה לַיהוָה נְרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדָּמָה
 סָנְנוּ בַתּוֹדָה בְּזִמְיוֹת נְרִיעַ לֹו: כִּי אֵל גְּדוֹל יְהוָה
 וּמְלֹךְ גְּדוֹל עַל-כָּךְ אֱלֹהִים: אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מַחְקְרֵי-אָרֶץ

ותועפות הרים לו: אשר-לו הים והוא עשהו ונפש
 ידיו יצרו: באו נשתחנה ונברעה נברכה לפני-יהוה
 עשנו: כי הוא ארחנו ואנחנו עם מרעיתו וצאן ידו
 היום אם-בקלו תשמעו: אר-תקשו לבבכם במריבה
 כיום מפה במדבר: אשר נסוגי אבותיכם בחנוגי גם
 ראו פגלי: ארבעים שנה אקוט בדור נאמר עם
 תעי רבב הם והם לא-ידעו דרכי: אשר-נשבעתי
 באפי אם-יבאין אר-מנוחתי:

צו שירו ליהוה שיר חדש שירו ליהוה כל-הארץ:
 שירו ליהוה ברכו שמו בשרו מיום-ליום ישועתו:
 ספרו בגוים כבודו בכל-העמים נפל-אותיו: כי גדול
 יהוה ומהלל מאד נורא הוא על-קר-אלהים: כיוכל-
 אלהי העמים אלקים ויהוה שמים עשה: הוד-
 והדר לפניו עז ותפארת במקדשו: הבו ליהוה
 משפחות עמים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה
 כבוד שמו שאו-מנחה ובאו לחצרותיו: השתחו
 ליהוה בהדרת-קדש חילו מפניו כל-הארץ: אמרו
 בגוים | יהוה מלך-אף-תכון תבל בר-תמוט ידיו עמים
 במישרים: ישמחו השמים ותגד הארץ ירעם הים
 ומלאו: יעלו שדי וקר-אשר-בו אז ירננו כל-עצי-
 יער: לפני יהוה | כי-בא כי בא לשפט הארץ ישפט
 תבל בצדק ועמים באמונתו:

צו יהוה מלך תגד הארץ ישמחו אלים רבים: ענן
 וערפל סביביו צדק ומשפט מכון כסאו: אש
 לפניו תלך ותלהט סביב צריו: האירו ברכיו תבל
 ראתה ותחל הארץ: הרים כדונג נמסו מלפני יהוה
 מלפני אדון כר-הארץ: הגידו השמים צדקו וראו

כָּל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ: יִבְשׂוּ | כָּל־עַבְדֵי פֶסֶל הַמִּתְהַלְלִים
 בְּאֲדָרִים הַשְּׁתֻחֲוּ־לוֹ כָּל־אֱלֹהִים: שְׁמַעְהָ וּתְשַׁמְחָה
 צִיּוֹן וּתְגַלְגֵּה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְהוָה: כִּי־
 אַתָּה יְהוָה עֲלִיּוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ מֵאֵד גְּעֻלֶיךָ עַד־
 כְּרִי־אֱלֹהִים: אֲהַבִּי יְהוָה שְׁנָאוֹ רַע שְׂמֵר נַפְשׁוֹת
 חֲסִידָיו מִיַּד רָשָׁעִים יִצִּילֵם: אֹרֶז וְרוּעַ לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל־
 רַב שְׁמֻחָה: שְׁמַחוּ צַדִּיקִים בִּיהוָה וְהוֹדוּ לְזִכַּר קְדָשׁוֹ:
 עַם מְזֻמָּר שִׁירוֹ לַיהוָה | שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְקְאוֹת עָשָׂה
 הוֹשִׁיעָה־לוֹ יְמִינוֹ וְזָרַע קְדָשׁוֹ: הוֹדִיעַ יי יִשׁוּעָתוֹ
 לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גְּלוּהָ צַדִּיקְתּוֹ: זְכַר חֲסִדּוֹ | וְאַמוּנָתוֹ לְבַיִת
 יִשְׂרָאֵל רְאוּ כְרִי־אֶפְסֵי־אָרֶץ אֵת יִשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ:
 הֲרִיעוּ לַיהוָה כָּל־הָאָרֶץ פִּצְחוּ וּרְנְנוּ וְזָמְרוּ: זָמְרוּ
 לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּכִנּוֹר וְקוֹל זָמֶרָה: בְּחִצְצָרוֹת וְקוֹל
 שׁוֹפָר הֲרִיעוּ לִפְנֵי | הַמֶּלֶךְ יְהוָה: יִרְעַם הַיָּם וּמֵדָאֵד
 תִּבְלֵ וְיִשְׁבִּי בָהּ: גְּהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כַתְיַחַד הַרִים וּרְנְנוּ:
 לְפָנֵי־יְהוָה כִּי־בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט־תִּבְלֵ בְּצַדִּיק
 וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים:

עַט יְהִנֵּה מֶלֶךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב בְּרוּבִים תְּנוּט הָאָרֶץ:
 יְהוָה בְּצִיּוֹן גְּדוֹד וְרָם הוּא עַד־כָּל־הָעַמִּים: יוֹדוּ שְׁמֶיךָ
 גְּדוֹד וְנוֹרָא קְדוֹשׁ הוּא: וְעוֹ מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אֲהַב אַתָּה
 בּוֹנֵת מִישְׁרִים מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בְּיַעֲקֹב אַתָּה עֹשִׂיתִי:
 רוּמְמוֹ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדָם רִגְזוּ קְדוֹשׁ
 הוּא: מִשָּׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו וּשְׂמוּאֵל בְּקִרְאֵי שְׂמוֹ קְדָאִים
 אֶל־יְהוָה וְהוּא יַעֲנֵם: בְּעַמּוּד עָנָן יְדַבֵּר אֲדִיהֶם שְׁמְרוּ
 עֲדַתְיוֹ וְחֹק גְּתֹן־קְמוֹ: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אַתָּה עֲנִיתָם אֵל
 נִשְׂא הָיִיתָ לָהֶם וְנָקָם עַד־עַל־יְדוּתָם: רוּמְמוֹ יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדָר קְדָשׁוֹ כִּי־קְדוֹשׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

לימוד לז' ימי החג יום רביעי

זוהר ליום ד'

(כפ' שמות דף י"ח ע"ב) וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. ר' אלעזר פתח שיר השירים אשר לשלמה. תנא כשברא הקב"ה את עולמו עלה בחפץ לפניו וברא את השמים בימנו והארץ כשמאלו ועלה בחפץ לפניו לנהוג היום והלילה וברא המלאכים הממונים בחסדו ביום (נ"א לומר שירה ביום זמן החסד). וברא המלאכים הממונים לומר שירה בלילה הה"ד יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי אלו מימין ואלו משמאל אלו מקשיבים שירת היום ואלו מקשיבים שירת הלילה שירתם של ישראל קרושי. ר' יצחק אמר אותם שאומרים שירה בלילה מקשיבים שירתם של ישראל ביום הה"ד חברים מקשיבים לקולך. אמר רבי שמעון כת אחת כלולה משלש כתות אומרת שירה בלילה הה"ד ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה. א"ר אלעזר עשרה דברים נבראו ביום ראשון מהם מדת לילה ומהם מדת יום ועל מדת לילה כתיב ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה כד"א אפו טרף. וכתיב וטרף ואין מציל. וחק לנעורותיה כד"א חק ומשפט חקו ומשפטיו כי חק לישראל הוא משפט ונוי. מכאן שגמ' שולטת בלילה. ותנא אלו האומרים שירה בלילה אלו הם שרים על כל בעלי שיר וכשפותחין החיים שירה מוסיפין העליונים כח לדעת ולהביד ולהשיג מה שלא השיגו שמים וארץ מוסיפין כח כהאי שירה. א"ר נחמיה אשרי הזוכה לדעת באותו שיר דתניא הזוכה באותו שיר ידע בעניני התורה והחכמה ויאוץ ויחקור ויוסיף כח וגבורה כמה שהיה וכמה שעתיד להיות וכזה זכה שלמה לדעת דתני רבי שמעון דוד ע"ה ידע כזה ותיקן שירות ותושבחות הרבה ורמז בהם העתידות לבא והוסיף כח וגבורה בלשון הקדש ידע בעניני התורה והחכמה ואזן וחקר והוסיף כח וגבורה בלשון הקדש ושלמה זכה יותר באותו השיר וידע החכמה ואזן וחקר ותקן משלים הרבה ועשה ספר מאותו השיר ממש והיינו דכתיב עשיתי לי שרים ושורות כלומר קנתי לי לדעת שיר מאותן השירים העליונים ואשר תחתם והיינו דכתיב שיר השירים כלומר שיר של אותם שרים של מעלה שיר שכולל כל עניני התורה והחכמה וכה וגבורה כמה שהיה ועתיד להיות שיר שהשירים של מעלה משוררים. א"ר אלעזר אלו השרים עמדו עד שנוולד לוי אבל משנוולד לוי ואילך אמרו שיר. כיון שנוולד משה ונמשח אהרן ונתקדשו הלויים נשלם השיר ועמדו על משמרתם. ואמר ר' אלעזר באותה שעה שנוולד לוי פתחו למעלה ואמרו מי יתנך כאח לי ויגן שדי אמי אמצאך בחוץ אשקך גם לא יכוזו לי. כיון שיצאו משכב לוי המשוררים של משה ונתקדשו כולם ועמדו על משמרתם ונתקדשו אלה לנוכח אלה חברים כאחת והעולמות א' ומלך א' שוכן עליהם. בא שלמה ועשה ספר

מאותו שיר של אותם שרים ונסתם החכמה בו. א"ר יהודה למה נקראו
 השרים של מטה לויים על שנלוים ונתחברים למעלה כאשר והשומע
 נלוה ונדבק נפשו למעלה. וע"כ אמרה לאה ילוה אישי אלי. רבי תנחום
 אמר שבכל נלוה זרע לוי עם השכינה משה ואהרן ומרים ובכל זרעו אחריו
 והם הנלוים אל ה' לשרתו. תא חזי בשעה שעמדו המשוררים למעלה לא
 עמדו על משמרתם עד שנולדו לשלשה האחים משה אהרן ומרים. תינח
 משה ואהרן מרים למה אמר ר' יוסי הה"ד ושרות כד"א ותען להם מרים.
 תאנא באותה שעה שנולד לוי נטלו הקב"ה ובחרו מכל אחיו והושיבו
 בארץ והוליד לקהת וקהת הוליד לעמרם והוא הוליד לאהרן ומרים. פורש
 מאשתו והחזירה באותה שעה היו המשוררים של מעלה עומדים ומשוררים
 גער בהם הקב"ה ונשתכך השיר עד שנטה קו ימינו והושיט לעמרם מאי
 מעמא נקרא עמרם שיצא ממנו עם רם על כל רמים ולא נזכר שמו מ"ט
 לא נזכר שמו. ר"י אמר בשם ר' אבהו מפני שבצנעא הלך ובצנעא חזר
 לאשתו כדי שלא יכירו בו הה"ד וילך איש ולא נאמר וילך עמרם בפרהסיא
 ויקח את בת לוי אף היא בצנעא חזרה ולא נזכר שמה: וילך איש רבי
 אבהו אמר וילך איש זהו גבריאל דכתיב והאיש גבריאל שהלך הוא והחזירה
 לעמרם רבי יהודה אמר עמרם ממש היה ולא נזכר שמו מפני שהליכה זו
 לא היתה ממנו להזדווג לאשתו אלא מלמעלה רבי יצחק אמר באהרן
 ובמרים לא נאמר זוג אבותם בתורה ובמשה כתיב ויקח את בת לוי להורות
 שהשכינה נקראת ע"כ שם לוי ולא היה עמרם ראוי להוליד למשה עד
 שנמל חלק בשכינה והוליד למשה הה"ד ויקח את בת לוי ולפיכך כתיב
 ותרא אותו כי טוב הוא. ר' אלעזר אמר זכה עמרם שיצא ממנו בן שזכה
 לקול גדול דכתיב והאלהים יעננו בקול. ועמרם זכה לכת קול דכתיב
 ויקח את בת לוי כלומר בת קול ולפיכך כתיב וילך כלומר שהלך למדרגה
 זו תאנא כשנולד משה יחד הקב"ה שמו עליו דכתיב ותרא כי טוב הוא
 וכתיב טוב ה' לכל. וכתיב מעמו וראו כי טוב ה':

(פ' בשלח דף נ"ג ע"ב) אז ישיר משה. ר' יהודה פתח כטרם אצרך בכטן ידעתך
 וגו' זכאה חולקתון דישאל דקב"ה אתרעי בהו יתיר
 מכל שאר עמין ומסניאות רחמינות דרהים להו אוקים עלייהו נבואה דקשומ
 ורעיא מהימנא ואתעבר עליה רוחא קדישא יתיר מכל שאר נביאי מהימני
 ואפיק ליה מחולקיה ממש. מטה דאפריש יעקב מבנוי לקב"ה שבטא דלוי.
 וכיון דהוה לוי דיליה נמל ליה קב"ה ואעמר ליה בכמה עטרין ומשח ליה
 במשח רבות קדישא דלעילא וכדין אפיק מבנוי רוחא קדישא לעלמא וזרין
 ליה מהימנוי קדישי מהימנותא רבא. תנא בהדוא שעתא דמטא זמניה
 דמשה נביאה מהימנא לאהתא לעלמא אפיק קב"ה רוחא קדישא מגור'

לימוד לז' ימי החג יום רביעי

דספירו דאבן טבא דהוה גניז במאתן וארבעין ותמניא (נהורין ואתנהיר
עליה ואעטריה בשמ"ח) עטרין וקיימי קמיה ואפקיד ליה בכל דיליה (נ"א
ביתיה) ויהב ליה מאה ושבעין ותלת מפתחין (נ"א גניז תמן ואעטריה בתלת
מאה ושתינ וחמש עטרי ואנהיר עליה מאתן וארבעין ותמניא נהורין וקאי
קמיה ואפקיד ליה בכל ביתא דיליה ויהב ליה מאה ושבעין ותלת מפתחין
(נ"א מאתן ושבעין וחמש) ואעטר ליה בחמש עטרין וכל עטרא ועטרא
סליק ואנהיר באלף עלמין דנהורין ובוצינין דגניזין בגניזין דמלכא קדישא
עלאה כדן אעברי' בכל בוצינין (נ"א כוסמין) דכגנתא דערן ואעליה בהיכליה
ואעבריה בכל היילין וגייסין דיליה כדן אודעונו כלחו פתחו ואמרו אסתלקו
מסחרניה (סטרא דסטרין) דהא קב"ה אתער רוחא לשלטאה למרגו עלמין.
קלא נפק ואמר מאן הוא דין דכל מפתחין אלן בידוי. פתח קלא אחרא
ואמר קבילו ליה בגויכו. דא הוא דומין לנחתא בין בני נשא וזמינא
אורייתא גניזא דגניזא לאתמטרא בידוי ולארעשא עלמין דלעילא ותתא
על ידא דדין ביה שעתא אתרגישו כלחו ונסלו אבתריה. פתחו ואמרו
הרכבת אנוש לראשינו כאנו באש וכמים כדן סלקא ההוא רוחא וקיימא
קמי מלכא. ה פתיחא סליק ואתעטר בעטרוי ואעטרי' בתלת מאה ועשרין
וחמש עטרין ואפקיד מפתחוי בידוי. ה דאכתתא אעטרי ליה בתלת עטרין
קדישין ואפקידו כל מפתחין דמלכא בידיה ואפקידו ליה בהימנותא דביתא.
ה סלקא ואתעטרא בעטרוי וקבילת ליה לגדלא ליה למלכא כדן נחת
ההוא רוחא בארביין דשאטן בההוא ימא רבא וקבילת ליה מתנן זוינין
לאלקאה לפרעה ולכל ארעיא ובשכתא וברישי ירחי סלקת ליה למלכא
כדן אקרי שמיח באלין אתון רשימין. ובהיא שעתא דנפק לנחתא לארעא
כזרעא דלוי אתתקנו ארבע מאה ועשרין וח' בוצינין למלכא וארבע מאה
ועשרין וחמש גליפין ממנן אוזפוח לההוא רוחא לאחריה כד נפק לעלמא
אתנהרא ה באנפוי וביתא אתמלייא מזויתיה ביה שעתא קרא עליה קב"ה
בטרם אצרך ככסן ידעתך וכטרם תצא מרחם הקדשתך נביא לגוים נתתך.
ר' יצחק אמר ביה שעתא קטל (נ"א אפיל) קב"ה לרברבא ממנא דמצראי
וחמו ליה משה ובני ישראל כדן אמרו שירה הה"ד וירא ישראל את

מצרים מת אז ישיר משה ובני ישראל:

אז ישיר משה ובני ישראל וגו'. ר' אבא פתח ואמר אסתכלנא בכל תושבחין
דשבחו לקב"ה וכולם פתחו באו. אז אמר שלמה אז ידבר יהושע אז
ישיר ישראל מ"ט אלא הכי תאנא כל נסין וכל גבורן דאתעבידו להו
לישראל כד אתנהיר נהירו דעתיקא קדישא בעטרוי גליפין רשימין באו
כ"א י"א ב"ז אנקיב בחשוכי ונהיר לכל עיבר. וכד אתחבר נהירו דאלף
ומטי לזין מאן זיין דא חרב ליי מלאה דם. כדן עביד נסין וגבוראן בנין

דאתחבר א' עם ז' ודא הוא שירתא שירתא היא דכל סמרין ודא הוא אז
 ישיר. ישיר שר מבני ליה אלא מלה דא תליא ואשלים להווא זמנא
 ואשלים לזמנא דאתי דזמינין ישראל לשכחא שירתא דא. משה ובני
 ישראל מכאן אולפינא דצדיקייא קדמאי אף על גב דאסתלקו בדרגין
 עלאין דלעילא ואתקשרו בקשורא דצרוורא דחיי זמינין כלוהו לאחייא בגופא
 ולמחמי אתין וגבורן דקא עביד קב"ה לישראל. ולמיט' שירתא דא הה"ד
 אז ישיר משה ובני ישראל. ר"ש אמר הכא יוסף יי שנית ידו לקנות את
 שאר עמו. לקנות כד"א יי קנני ראשית דרכו. את שאר עמו אלין אינון
 צדיקייא דבהון דאקרון שאר כד"א וישארו שני אנשים במחנה. ותנינן
 לית עלמא מתקיימא אלא על אינון דעברי גרמיהו שיריים ואי תימא
 הואיל ואתקשרו בצרוורא דחיי ומתענגי בענוגא עלאה אמאי יחית לון
 קב"ה לארעא. פוק ואולףי מזמנא קדמאח דכל אינון רוחין ונשמתין דחיי
 בדרגא עלאה דלעילא וקב"ה אחית להו לארעא לתתא כל שכן השתא
 דבעי קב"ה לישראל לעקימא כמה דאת אמר כי אדם אין צד ק בארץ אשר
 יעשה טוב ולא יחמא. ואי תימא אינון דמיתו בעוטיו דנחש אפילו אינון
 יקומון ויהון מארי דעיטא למלכא משיחא ועל דא תנינן משה זמין למימר
 שירתא לזמנא דאתי. מ"ט בנין דכתיב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו
 נפלאות:

(פ' וילך דה"פ"ג ע"ב) וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל.
 רבי חזקיה פתח מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע
 מים מפניהם וגו'. וזכאין אינון ישראל דקב"ה אתרעי בהו ובגין דאתרעי
 בהו קרא לון בנין בוכרין קדישין אחין (ככיכול) נחת לדירא עמהון הה"ד
 ועשו לי מדרש ושכנתי בתוכם ובעא לאתקנא להו כגוונא דלעילא ושראי
 עליהו שבעה ענני יקר שכניתי. אזלא קמיהו הה"ד ויי הולך לפניהם יומם.
 תלת אחין קדישין אזלין בינייהו ומאן אינון משה אהרן ומרים ובזכותהון
 יחב לון קב"ה מתנן עלאין (והא אתמר) כל יומי דאהרן לא אעדו ענני
 יקר מישראל והא אוקמוה דאהרן דרועא ימינא דישראל הוה והיינו דכתיב
 וישמע הכנעני מלך ערד וגו' כי בא ישראל דרך האתרים וגו'. כבר נש
 דאזיל בלא דרועא וסמך גרמי' לכל אתר וכדין וילחם בישראל וישב ממנו
 שבי בגין דהו בלא דרועא ימינא (ועל דא אצטריכו ישראל למדר נדר
 עליה הה"ד וידר ישראל נדר לאמר אם נתן תתן וגו'). ת"ח אהרן דרועא
 ימינא דגופא היה ועל דא כתיב מוליך לימין משה זרוע תפארתו ומאן
 איהו אהרן וילך משה מאי וילך לאן הלך אלא וילך כגופא בלא דרועא
 כד"א וילכו בלא כח לפני רודף דהא מות אהרן דרועא ימינא ובעא לאסתלקא
 גופא. (כל יומי דמשה שמשא נהיר בעלמא) כל יומי דמשה אכלו ישראל

לימוד לז' ימי החג יום רביעי

לחם מן השמים כיון דאתא יהושע מה כתיב וישבת הן ממחרת וגו'
 ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח מה בין האי להאי אלא דא מלעילא
 ודא לתתא (מכאן אוליפנא) כל זמנא דמשה אשתכח גופא דשמשא שליט
 ונהיר לעלמא כיון דאסתלק משה אתכנש גופא דשמשא ונפיק גופא
 דסירהא. כתיב אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה ובמה יודע איפה וגו'
 הכי אוליפנא כיון דאמר קב"ה למשה הנה מלאכי ילך לפניך. אמר משה
 ומה קסטיפא דשמשא יתכניש וידבר סירהא גופא דסירהא לא בעינא אם
 אין פניך הולכים. גופא דשמשא בעינא ולא דסירהא כרין גופא שמשא
 אתנהיר ואתעביד משה כנונא דגופא דשמשא קמיהו דישראל כיון
 דאתכניש משה אתכניש שמשא ואתנהיר סירהא והוה יהושע משתמש
 לנהירא דסירהא. ווי לכהוא כסופא :

ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה וגו'. היינו דאמר ר' אלעזר ארבעין
 שנין נהיר שמשא לון לישראל ואתכניש לסוף ארבעין שנין ונהיר
 סירהא א"ר שמעון ודאי הכי הוא היינו דכתיב ויש נספה כלל משפט הוא
 אתערו חברייא ואנן נוקמא ליה לקרא אבל על מה דאתערו חברייא כלל
 הוא אצטריך לעלמא לגלאה (ס"א לתועלתא דבר נש) לבר נש דיתכנש
 עד לא מטון יומיו. ת"ח הוא אתמר דכל רוחין דנפקין מלעילא דברי ונוקבא
 נפקי ומתפרשין ולזמנין תיפוק נשמתא דנוקבא עד לא נפקא דדבר דהיא
 בר זוגה וכל זמנין דרכורא לא מטא זמניה להזדווגא בהדי נוקביה ואתא
 אחרא ואתנסיב בהרה כיון דמטא זמנא דהאי לאזדווגא כד אתער צדק
 בעלמא למפקד על חובי עלמא כניש ליה להאי אחרא דהוה נסיב בהרה
 ואתי אחרא ונטיל לה. ועל דא קשיין זוגין קמי קב"ה וכל דא בנין דסרה
 דכורא עובדוי ואע"ג דלא סרה כ"כ עובדוי בחטאים אתכניש בהואו זמנא
 עד לא מטון יומיו דלא עביד הכי במשפט ועליה כתיב ויש נספה בלא
 משפט ואערע ביה דינא דצדק בחובוי בנין דמטא זמניה דאחרא ונסיב
 לה דהא דידיה הוא. אמר ליה ר' אלעזר ואמאי יפריש לון קודשא בריך
 הוא וייתי אחרא ויהב ליה. אמר ליה דא הוא תועלתא דבינן ומיבו דעביד
 עמיה דלא יחמי (אתתיה בידא אחרא). ותא חזי אי האי לא כשרן עובדוי
 אע"ג דדיליה היא ההיא אתתא לא אתדחי האי אחרא מקמיה. ת"ח שאול
 ז' נטל מלכו (ואמאי) בנין דעד לא מטא זמניה דרוד להאי דהא מלכו
 הוה ודאי דרוד ואתא שאול ונטיל ליה. כיון דמטא זמניה דרוד למירת
 דיליה כדן אתער צדק (מלכותא דלעילא) וכניש ליה לשאול בחובוי
 ואתדחי מקמי דוד ואתא דוד ונטיל דיליה. ואמאי לא אעדי קב"ה לשאול
 ממלכו ולא ימות אלא מיבו עבד קב"ה עמיה דכניש ליה במלכותא ולא
 יחמי עבדיא שליט עליה מה דהוה דיליה בקדמותא כך האי בנין בעי

ב"נ למבעי רחמי קמי קב"ה כד אודונו דלא יתדהי מקמי אחרא. כתיב
 ויאמר יי אלי רב לך אל תוסף דבר אלי וגו'. והא אוקימנא אמר ליה קב"ה
 למשה משה תבעי לאחדשא (ס"א לאכחשא) עלמא חמית מן זימך שמשא
 פלח לסיהרא. חמית מן זימך דישלוט סיהרא בעוד דשמשא קיימא. אלא
 הן קרבו זימך למות קרא את יהושע יתכניש שמשא וישלוט סיהרא ולא
 עוד אלא אי אנת תיעול לארעא יתכניש סיהרא מקמך ולא ישלוט. ודאי
 שולשנותא דסיהרא מטא ולא תשלוט בעוד דאנת קיימא בעלמא :

קרא את יהושע וגו'. ומאי קאמר הנך שוכב עם אבותיך וקם העם הזה
 וגו' ולא אשכחנא דפקיד קב"ה ליהושע אלא למשה ואמר ליה
 למשה כל האי דכתיב ועזבני והפך את בריתי. וחרה אפי בו ביום ההוא.
 ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיכם
 אי הכי מהו ואצונו אלא קרא אמר הנך שוכב עם אבותיך אמר ליה קב"ה
 למשה אע"ג דאנת תשכוב עם אהבתך הא אנת קיימא תדיר לאננהרא
 לסיהרא כמה דשמשא דאף על גב דאתכניש לא אתכניש אלא לאננהרא
 לסיהרא וכדין אנהיר לסיהרא כד אתכניש ועל דא הנך שוכב לאננהרא
 ודא הוא ואצונו. וכדין אתבשר יהושע לאתנהרא ועל דא כתיב הנך שוכב
 עם אבותיך לאננהרא ליהושע ודא הוא וצו את יהושע וחזקו. ברוך יי
 לעולם אמן ואמן :

ואחר כך יאמר זו התפלה :

יְהוָה רַחוּם וְרַחוּם ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂתַעֲמוּד לָנוּ זְכוֹת אֲצִרְתָּם
 יִשְׁמַח וְיַעֲקֹב וְנִשְׂא וְחִסְדֵּךְ יוֹסֵף וְדוֹד לְהַלִּיל אֹתוֹנוּ וְלִאֲחֹלֵינוּ וְלִאֲחֹלֵינוּ
 לְאֲחֹלֵינוּ מִכָּל וּמִכָּסוֹל וּבִיּוֹן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עֲנוּנוּ כְּאִשֶּׁר הִיָּה עִם אֲבוֹתֵינוּ אֵל
 יַעֲזָבוּ וְאֵל יַעֲטֵנוּ לְסַעוֹת לְצַדִּיקוֹ אֲלֵינוּ לְלַבֵּת צַבֵּל דְּרַכְבּוֹ וּלְעֲמוּר וְאֲבוֹתָיו וְחֻקָּיו
 וְנִשְׁפָּטֵנוּ אִשֶּׁר לֹא אֵת אֲבוֹתֵינוּ וְיִשִּׁים צַלְצָנוּ אֶהְצֵנוּ וְיִרְאֵנוּ וְיִחַדְנוּ לְעַשׂוֹת
 לְרַחוּם וְלַעֲזָרוּ צַלְצָנוּ שְׁלֵם :

ובזכות נשה נצילה רעיל ונהיננא החתום צונדת הכלה תודיענו אורה חיים
 שוצע שונחות אה פניך כענינות ציוויך כל"ה. אלהים ה' חילי וישם
 רגלי כאילות ועל צוותי ידריכני. לנלכה צננינות. חזה ליון קרית מועדינו
 עיניך תחלינה ירושלים ניה שאקן. אהל צל ילען צל יקע יתדותיו לנ"ח וכל
 חצלין צל יתקו. כי לא לנלכה ישכח אציון תקות ענייט תאצד לעד. וגם כל
 ישראל לא יסקר ולא יחם כי לא אדם הוא להנחם :

לימוד לז' ימי החג יום רביעי

יום חמישי אהרן

יקרא מפרשת וראא מן וידבר ה' אל משה ואל אהרן עד כדכרם אל פרעה
עיין יום ד' ואחר כך בפרשת שמות :

וַיַּחַר-אַף יְהוָה בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶהְרֵן אֶחֱיִךְ הֲלוֹי
יָדַעְתִּי כִּי-יְדַבֵּר יַדְבָּר הוּא וְגַם הִנֵּה-הוּא יֵצֵא
לִקְרֹאתְךָ וּרְאֵה וְשָׂמַח בְּלִבּוֹ: וּדְבַרְתָּ אֵלָיו וְשָׂמַח
אֶת-הַדְּבָרִים בְּפִיו וְאֵנֹכִי אֶהְיֶה עִם-פִּיךָ וְעִם-פִּיהוּ
וְהוֹרַתִּי אֶתְכֶם אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן: וְדַבַּר-הוּא קֵץ לְאֵהָעַם
וְהָיָה הוּא יְהִי-קֵץ לִפְנֵי וְאַתָּה תִּהְיֶה-קֵץ לְאֵלֹהִים: וְאַתָּה-
הַמַּטְהֵר הַזֶּה תִּקַּח בְּיָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה-בּוֹ אֶת-הָאֵתָת: פ
וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיָּשָׁב אֶל-יִתְרֵךְ חֹתְנוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ אֵלֶיךָ נָא
וְאֲשׁוּבָה אֶל-אֶחָי אֲשֶׁר-בְּמִצְרַיִם וְאַרְאֶה הַעֲוֹנֹתַם חַיִּים
וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ לְמֹשֶׁה לֵךְ לְשָׁלוֹם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-
מֹשֶׁה בְּמִדְוַן הַדָּבָר שָׁב מִצְרַיִם כִּי-מָתוּ כָּל-הָאֲנָשִׁים
הַמְּבַקְשִׁים אֶת-נַפְשְׁךָ: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-אִשְׁתּוֹ וְאֶת-
בָּנָיו וַיֵּרָבֶבּם עַל-הַחֹמֶר וַיָּשָׁב אֶרְצָה מִצְרַיִם וַיִּקַּח מֹשֶׁה
אֶת-מַטֵּה הָאֱלֹהִים בְּיָדוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה
בְּלִבְתֶּךָ לְשׁוּב מִצְרַיִמָּה רְאֵה קֵרְבַּי-הַמְּפֹתִים אֲשֶׁר-
שָׂמַתִּי בְיָדְךָ וְעַשִׂיתָם לִפְנֵי פְרַעֲה וְאֲנִי אֲחַזֵּק אֶת-
לְבָבוֹ וְלֹא יִשְׁדָּח אֶת-הָעַם: וְאָמַרְתָּ אֶל-פְרַעֲה בְּהָאָמֶר
יְהוָה בְּנִי בְכָרִי יִשְׂרָאֵל: וְאָמַר אֵלֶיךָ שִׁדְחָ אֶת-בְּנֵי
וַיַּעֲבֹדְנִי וּתְמָאֵן לְשַׁלְחוֹ הִנֵּה אֵנֹכִי חֹרֵג אֶת-בְּנֵי-
בְכָרֶיךָ: וַיְהִי כַדְרֶךָ בְּמִדְוַן וַיִּפְגַּשְׁהוּ יְהוָה וַיִּבְקַשׁ הַמִּיתוֹ:
וַתִּקַּח צִפְרָה צֹר וּתְכַרֵּת אֶת-עֶרְלַת בְּנָהּ וַתִּגַּע
לְבִגְדָיו וַתֹּאמֶר כִּי חֲתַן-דָּמִים אַתָּה קִי: וַיִּרְף מִמֶּנּוּ אִז
אָמְרָה חֲתַן דָּמִים לְמוֹלֶת: פ
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אַהֲרֹן לֵךְ לִקְרֹאת מֹשֶׁה הַמַּדְבָּרָה

וילך ויפגשוהו בקר האלהים וישקלו: ויגד משה
 להרין את כל דברי יהוה אשר שלחו ואת כל
 האת אשר צוהו: ויד משה ואהרן ויאספו את
 כל זקני בני ישראל: וידבר אהרן את גד הדברים
 אשר דבר יהוה אל משה ויעש האת העיני העם:
 ויאמן העם וישמעו כי פקד יהוה את בני ישראל
 וכי ראה את עניי ויקרו וישתחוו:

ואחר כך בפרשת וארא:

ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: כי ידבר
 אדכם פרעה לאמר תנו דכם מופת ואמרת אר
 אהרן קח את מטף והשקף לפני פרעה יהי לתנין:
 ויבא משה ואהרן אר פרעה ויעשו כן כאשר צוה
 יהוה וישקף אהרן את משהו לפני פרעה ולפני
 עבדיו ויהי לתנין ויקרא גם פרעה רחמים ולמכשפים
 ויעשו גם הם חרטמי מצרים גדמיהם כן: וישדכו
 איש משהו ויהיו לתנינם ויבדע משה אהרן את
 מפתם: ויחזק לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר
 דבר יהוה: ס
 ויאמר יהוה אר

משה כבד רב פרעה מאן לשלח העם: כד אר
 פרעה בפקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על
 שפת היאר והמטה אשר נהפך לנחש תקח בידך:
 ואמרת אליו יהוה ארתי העברים שלחני אידך לאמר
 שלח את עמי ויעבדני במדבר והנה לא שמעת עד
 כה: כה אמר יהוה בנאת תדע כי אני יהוה הנה
 אנכי מכה במטה אשר בדי עד המים אשר היאר
 ונהפכו דם: והדגה אשר היאר תמות ובאש היאר
 ונגדאו מצרים לשתות מים מן היאר:
ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־אַהֲרֹן כֹּהן מִטָּה וּנְטֵה־
 יָדְךָ עַל־מִימֵי מִצְרַיִם עַל־נְהַרְתֶּם | עַד־יֵאָרִיחֵם וְעַד־
 אֲנַמִּיחֵם וְעַל כָּד־מִקְנֵה מִימֵיהֶם וַיְהִי־דָם וְהָיָה דָם
 בְּכַד־אֶרֶץ מִצְרַיִם וּבְעֵצִים וּבְאֲבָנִים: וַיַּעֲשׂוּ־כֵן מֹשֶׁה
 וְאַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר אָמַר יְהוָה וַיָּרָם בַּמַּטֵּה נִיף אֶת־הַמַּיִם
 אֲשֶׁר בַּיָּאֵר לְעֵינֵי פְרַעֲה וּדְעִינֵי עַבְדָּיו וַיִּהְפְּכוּ כָד־
 הַמַּיִם אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר לְדָם: וַתִּדְגָה אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר מֵתָה
 וַיָּבֹאֲשׁ הַיָּאֵר וְדֹאֲבָדָו מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מַיִם מִן־הַיָּאֵר
 וַיְהִי הַדָּם בְּכַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיַּעֲשׂוּ־כֵן חֲרָטְמֵי
 מִצְרַיִם בְּקִטְיֵיהֶם וַיִּחַזַּק כָד־פְרַעֲה וְלֹא־שָׁמַע אֱלֹהִים
 כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה: וַיִּפֶן פְרַעֲה וַיָּבֹא אֶל־בֵּיתוֹ וְדֹאֲ־
 שֵׁת רָבּוֹ נֹס־קִזְזָת: וַיִּחַפְּרוּ כָד־מִצְרַיִם סְבִיבֹת הַיָּאֵר
 מַיִם לְשִׁתּוֹת כִּי לֹא יָבֹאוּ לְשִׁתּוֹת מִמֵּי הַיָּאֵר: וַיִּמְרָא
 שְׂבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַכּוֹת־יְהוָה אֶת־הַיָּאֵר: פ
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פְרַעֲה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו
 כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי: וְאִם־מֵאֵן אַתָּה
 לְשַׁלַּח הַגֵּת אֲנֹכִי נִגַּף אֶת־כָּד־גְּבוּרָתְךָ בַּצְּפֹרֶדַעִים:
 וַשְּׁכַן הַיָּאֵר צְפֹרֶדַעִים וְעָלוּ וַיָּבֹאוּ בְּבֵיתְךָ וּבַחֲדָר
 מִשְׁכַּבְּךָ וְעַל־מִטְתְּךָ וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ וּבְעַמָּךָ וּבַתְּנוּרֶיךָ
 וּבַמִּשְׁאֲרוֹתֶיךָ: וּבְכָה וּבְעַמָּךָ וּבְכָד־עַבְדֶּיךָ יַעֲרֹו
 הַצְּפֹרֶדַעִים: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־אַהֲרֹן
 נִטֵּה אֶת־יָדְךָ בַּמַּטֵּה עַל־הַנְּהַרֹת עַל־הַיָּאֲרִים וְעַל־
 הָאֲנָפִים וְהָעַל אֶת־הַצְּפֹרֶדַעִים עַד־אֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיִּטֵּ
 אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ עַל מִימֵי מִצְרַיִם וְהָעַל הַצְּפֹרֶדַע
 וַתָּכֶם אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיַּעֲשׂוּ־כֵן הַחֲרָטְמִים בְּקִטְיֵיהֶם
 וַיַּעֲרֹו אֶת־הַצְּפֹרֶדַעִים עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיִּמְרָא
 פְרַעֲה לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר הֲעִתִּירוּ אֶל־יְהוָה וַיִּסַּר

הצפרדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויזבחו
 ביהוה: ויאמר משה פרעה התפאר עלי דמתי |
 אעתיר לך ולעבדיך ודעמך להכרית הצפרדעים
 ממך ומבתיך רק ביאר תשאננה: ויאמר דמחר
 ויאמר בדברך דמען תדע פי-אין ביהוה אלהינו:
 וסרו הצפרדעים ממך ומבתיך ומעבדיך ומעמך
 רק ביאר תשאננה: ויצא משה ואהרן מעם
 פרעה ויצעק משה אל-יהוה על-דבר הצפרדעים
 אשר-שם לפרעה: ויעש יהוה כדבר משה וימתו
 הצפרדעים מן-הבתים מן-החצרות ומן-השדות:
 ויצברו אתם חמרם חמרם ותבאש הארץ: וירא
 פרעה כי היתה הרובה והכבד את-לבו ולא שמע
 אלהים כאשר דבר יהוה: ויאמר יהוה
 אר-משה אמר אל-אהרן נטה את-מטף וכה את-
 עפר הארץ והיה לננם ככד-ארץ מצרים: ויעשו-
 כן ויט אהרן את-ידו במטהו ויך את-עפר הארץ
 ונתהי הננם באדם ובבהמה כל-עפר הארץ היה כננם
 ככל-ארץ מצרים: ויעשו-כן החרטמים בלטיהם
 דהוציא את-הננם ולא ילכו ונתהי הננם באדם
 ובבהמה: ויאמרו החרטמים אל-פרעה אצבע אלהים
 הוא ויחזק רב-פרעה ולא-שמע אלהים כאשר
 דבר יהוה:

ואחר כך בפרשת תצוה:

ואתה תקרב אליך את-אהרן אחיך ואת-בניו אתו
 מתוך בני ישראל לכהנו-קי אהרן נדב ואביהוא
 אלעזר ואיתמר בני אהרן: ועשית בגדי-קדש
 דאתרן אחיך לכבוד ודתפארת: ואתה תדבר

אֶל־כָּל־חַכְמֵי־לֵב אֲשֶׁר מְלֹאֲתוּ רוּחַ חֲכָמָה
 וַעֲשׂוּ אֶת־בְּגְדֵי אֶהְרֵן לְקַדְשׁוֹ לְכַהֲנֵנוּ־לִי וְאֵלֶּה
 הַבְּגָדִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ חֹשֶׁן וְאַפֹּדֶר וּמַעֲלֵל וּכְתָנֶת
 תְּשַׁבֵּן מִצְנַפֶּת וְאַבְגָּט וַעֲשׂוּ בְגְדֵי־קָדֶשׁ לְאַהֲרֹן
 אַחֲדָי וּלְבָנָיו לְכַהֲנֵנוּ־לִי וְהֵם יִקְחוּ אֶת־הַזָּהָב
 וְאֶת־הַתְּכֵלֶת וְאֶת־הָאַרְגָּמָן וְאֶת־תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת־
 הַשָּׁשׁׁ פ וַעֲשׂוּ אֶת־הָאַפֹּדֶר וְהֵב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
 תּוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁר מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב׃ שְׁתֵּי כְּתֻפֹת
 חִבְרֹת יִהְיֶה־לָּו אֶל־שְׁנֵי קְצוֹתָיו וְחִבְרֹ׃ וְחֹשֶׁב אֶפְדָּתוֹ
 אֲשֶׁר עָרְוּ כַּמַּעֲשָׂהוּ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה וְהֵב תְּכֵלֶת
 וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁר׃ וְלִקְחֹת אֶת־
 שְׁתֵּי אַבְנֵי־שֹׁהַם וּפְתַחְתָּ עֲלֵיהֶם שְׁמוֹת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל׃ שֵׁשָׁה מִשְׁמֹתֶם עַל הָאַבֵּן הָאַחַת וְאֶת־
 שְׁמוֹת הַשְּׁשָׁה הַנּוֹתָרִים עַל־הָאַבֵּן הַשְּׁנִיָּת
 כְּתוּלְדָתָם׃ מַעֲשֵׂה חֹרֶשׁ אָבֶן פְּתוּחֵי חֹתָם
 תַּפְתַּח אֶת־שְׁתֵּי הָאַבְנִים עַל־שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 מִסַּפַּת מִשְׁבְּצוֹת זָהָב תַּעֲשֶׂה אֹתָם׃ וְשְׁמֹת אֶת־
 שְׁתֵּי הָאַבְנִים עַל כְּתֻפֹת הָאַפֹּדֶר אַבְנֵי זָכָרֹן לְבָנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְנִשְׂא אֶהְרֵן אֶת־שְׁמוֹתֶם לְפָנַי יִהְיֶה עַד־
 שְׁתֵּי כְּתָפוֹי לְזָכָרֹן׃ ס וְעֲשִׂיתָ מִשְׁבְּצַת
 זָהָב׃ וּשְׁתֵּי שְׂרָשְׁרֹת זָהָב טָהוֹר מִגְּבֻלַת תַּעֲשֶׂה
 אֹתָם מַעֲשֵׂה עֵבֶת וְנִתְתָּה אֶת־שְׂרָשְׁרֹת הָעֵבֶתָת
 עַל־הַמִּשְׁבְּצַת׃ ס וְעֲשִׂיתָ חֹשֶׁן
 מִשְׁפָּט מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב כַּמַּעֲשָׂה אֶפֶד תַּעֲשֶׂנוּ זָהָב
 תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁר תַּעֲשֶׂה
 אֹתוֹ׃ רְבוּעַ יִהְיֶה כְּפוּל זָרֵת אָרְפוּ וְזָרֵת רַחְבוֹ׃
 וּמְלֹאתָ בּוֹ מְקֵאֹת אָבֶן אַרְבָּעָה טוּרִים אָבֶן

טוֹר אֲדָם פְּטָדָה וּבְרִקְתָּ הַטּוֹר הָאֶחָד : וְהַטּוֹר
הַשֵּׁנִי נֶפֶד סִפּוֹר וַיְהִי לָם : וְהַטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם
שָׁבוּ וְאַחֲלָמָה : וְהַטּוֹר הָרְבִיעִי תְּרִישִׁשׁ וְשֵׁהֶם
וַיִּשְׁפָּה מִשְׁבָּעִים זָהָב יִהְיוּ בְּמִלּוֹאתָם : וְהָאֲבָנִים
תְּהִינּוּ עַל־שְׁמֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עָשָׂרָה עַל־
שְׁמֹתָם פְּתוּחֵי חוֹתָם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ תְּהִינּוּ לְשֵׁנֵי
עֶשֶׂר שָׁבֹט : וְעֵשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן שְׁרֵשֶׁת גְּבֻרָתָה
מִעֲשֵׂה עֵבֶת זָהָב טָהוֹר : וְעֵשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן
שְׁתֵּי טַבָּעוֹת זָהָב וְנָתַתְּ אֶת־שְׁתֵּי הַטַּבָּעוֹת עַל־
שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן : וְנָתַתְּ אֶת־שְׁתֵּי עֵבֶת הַזָּהָב
עַל־שְׁתֵּי הַטַּבָּעוֹת אֶד־קְצוֹת הַחֹשֶׁן : וְאֵת שְׁתֵּי
קְצוֹת שְׁתֵּי הָעֵבֶת תַּתֵּן עַל־שְׁתֵּי הַמִּשְׁבָּעוֹת
וְנָתַתְּ עַל־בְּתָפוֹת הָאֶפֶס אֶל־מִוֶּל פְּנָיו : וְעֵשִׂיתָ
שְׁתֵּי טַבָּעוֹת זָהָב וְשִׁמְתָה אֹתָם עַל־שְׁנֵי קְצוֹת
הַחֹשֶׁן עַל־שְׁפָתוֹ אֲשֶׁר אֶל־עֵבֶר הָאֶפֶס בְּיָמָה :
וְעֵשִׂיתָ שְׁתֵּי טַבָּעוֹת זָהָב וְנָתַתְּ אֹתָם עַל־שְׁתֵּי
בְּתָפוֹת הָאֶפֶס מִדְּמָשָׁה מִמִּוֶּל פְּנָיו לְעִמָּת
מִחִבְרָתוֹ מִמַּעַל לְחֹשֶׁב הָאֶפֶס : וַיִּרְכְּסוּ אֶת־הַחֹשֶׁן
מִטַּבָּעָתוֹ אֶל־טַבָּעַת הָאֶפֶס בְּפִתִּיךְ תְּכַלֵּת דִּהְיוֹת
עַל־חֹשֶׁב הָאֶפֶס וְלֹא־יִזַּח הַחֹשֶׁן מֵעַל הָאֶפֶס : וְנִשְׂא
אֶהֲרֹן אֶת־שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט עַל־רִבּוֹ
בְּבָאוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ דּוֹכְרִן לְפָנֵי־יְהוָה תְּמִיד : וְנָתַתְּ אֶד־
חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת־הָאוּרִים וְאֵת־הַתְּמִיּוֹם וְהָיוּ עַל־רִב
אֶהֲרֹן בְּבָאוּ לְפָנֵי יְהוָה וְנִשְׂא אֶהֲרֹן אֶת־מִשְׁפָּט בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל עַל־רִבּוֹ לְפָנֵי יְהוָה תְּמִיד : ס וְעֵשִׂיתָ
אֶת־מַעִיל הָאֶפֶס כְּרִיל תְּכַלֵּת : וְהָיָה פִּירְאֵשׁוֹ
בְּתוֹכּוֹ שָׁפָה יְהִי לְפָנָיו סָבִיב מַעֲשֵׂה אֹרֶג כְּפִי

תִּחְרָא יְהִי־לִי לֹא יִקְרָע׃ וְעֲשִׂיתָ עַל־שׂוּלוֹי רַמְגִּי
 תִּכְלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי עַד־שׂוּקֵי סָבִיב וּפַעֲמָנֵי
 זָהָב בְּתוֹכָם סָבִיב׃ פְּעֻמֹּתֶיךָ וְרַמְזֵי זָהָב וְרַמְזֵי
 עַד־שׂוּלוֹי הַמַּעֲלִיל סָבִיב׃ וְהָיָה עַל־אַהֲרֹן לְשִׁרְתֹּךָ וְנִשְׁמַע
 קוֹלוֹ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי יְהוָה וּבְצֵאתוֹ וְלֹא
 יָמוּת׃ ׀ וְעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר וּפְתִילֶיךָ עֲלוּי
 פְתוּיֵי הַתָּם קָדֵשׁ כִּי־הֵנָּה׃ וּשְׂמַתָּ אֹתוֹ עַד־פְּתִיל
 תִּכְלֶת וְהָיָה עַל־הַמְצַנֶּפֶת אֶמֶד פְּנֵי־הַמְצַנֶּפֶת יְהוָה׃
 וְהָיָה עַד־מִצַּח אַהֲרֹן וְנִשְׂא אַהֲרֹן אֶת־עֵינָי הַקֹּדֶשִׁים
 אֲשֶׁר יִקְדִישׁוּ בְּגֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל־מִתְנַת קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה
 עַד־מִצְחוֹ תָּמִיד לְרִצּוֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה׃

ואחר כך בפרשת צו :

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ קַח אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־
 בָּנָיו אִתּוֹ וְאֵת הַבְּגָדִים וְאֵת שֵׁמֶן הַמִּשְׁחָה
 וְאֵת פֵּר הַחֻטָּאת וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֵת סֹל
 הַמִּצּוֹת׃ וְאֵת כָּל־הָעֵדָה הַקְּהֵל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל
 מוֹעֵד׃ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַתִּקְהַל
 הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעֵדָה
 זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת׃ וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־
 אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו וַיִּרְחֹץ אֹתָם בַּמַּיִם׃ וַיִּתֵּן עֲלוֹי אֶת־
 הַבְּגָדִים וַיַּחְגֹּד אֹתוֹ בְּאַבְנֵט וַיִּקְבֹּשׂ אֹתוֹ אֶת־הַמַּעֲלִיל
 וַיִּתֵּן עֲלוֹי אֶת־הָאֶפֶד וַיַּחְגֹּד אֹתוֹ בְּחֹשֶׁב הָאֶפֶד
 וַיֹּאפֶד לוֹ בּוֹ׃ וַיִּשֶׂם עֲלוֹי אֶת־הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶרֶץ
 הַחֹשֶׁן אֶת־הָאוּרִים וְאֶת־הַתְּמִיּוֹם׃ וַיִּשֶׂם אֶת־
 הַמְצַנֶּפֶת עַד־רֹאשׁוֹ וַיִּשֶׂם עַד־הַמְצַנֶּפֶת אֶל־
 מוֹד פָּנָיו אֶת צִיץ הַזָּהָב גִּזְרֵי הַקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־שֵׁמֶן הַמִּשְׁחָה

וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בּוֹ וַיִּקְדֹּשׁ אֹתָם׃
 וַיִּזְמַנּוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ שִׁבְעַת־פַּעֲמִים וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
 וְאֶת־כָּל־בָּלְיָו וְאֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כַּנּוֹ דְקַדְשִׁים׃ וַיִּצַק
 מִשְׁמֵן הַמִּשְׁחָה עַל־רֹאשׁ אֶהֱרֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לְקַדְשׁוֹ׃
 וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי אֶהֱרֹן וַיִּדְבַּשֵׁם בְּתַנְתַּי וַיַּחֲגֹד
 אֹתָם אֲבִנְט וַיַּחֲבֹשׁ לָהֶם מַגְבָּעוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיַּגִּשׁ אֶת־פֶּר הַחֲטָאֹת וַיִּסְמְךְ אֶהֱרֹן
 וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ פֶּר הַחֲטָאֹת׃ וַיִּשְׁחַט
 וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַדָּם וַיִּתֵּן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ
 סָבִיב בְּאֶצְבָּעוֹ וַיַּחֲטֵא אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם
 יִצַק אַרְבָּעִים־וּשְׁמוֹנֵה עָלָיו לְכַפֵּר עָלָיו׃
 וַיִּקַּח אֶת־כָּל־הַחֲלֵב אֲשֶׁר עַל־הַקֶּרֶב וְאֶת־
 יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֶת־שְׁתֵּי הַבָּלְיָו וְאֶת־חֲלֵבֵהֶן וַיִּקְטֹר
 מֹשֶׁה הַמִּזְבֵּחַ׃ וְאֶת־הַכֹּהֵן וְאֶת־עֹזֵר וְאֶת־בְּשָׂרוֹ
 וְאֶת־פָּרְשׁוֹ שֶׁרָף כַּאֲשֶׁר מְחֻוֵן לַמִּחְנֶה כַּאֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיִּקְרַב אֶת־אֵיל הָעֵקֶה וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן
 וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיִד׃ וַיִּשְׁחַט וַיִּזְרַק מֹשֶׁה
 אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וְאֶת־הָאֵיִד נִתַּח לְנִתְחָיו
 וַיִּקְטֹר מֹשֶׁה אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַנְּתָחִים וְאֶת־הַפָּדֶרֶת׃
 וְאֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכְּרָעִים רִחֵץ בַּמַּיִם וַיִּקְטֹר מֹשֶׁה אֶת־
 כָּל־הָאֵיִל הַמִּזְבֵּחַ עֲדָה הוּא דְרִיחֵי־נִיחַח אִשָּׁה הוּא
 לַיהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיִּקְרַב אֶת־הָאֵיִל
 הַשְּׁנִי אֵיִל הַמִּלְאִים וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־
 רֹאשׁ הָאֵיִד׃ וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מֹשֶׁה מִדְּמוֹ נִיתָן עַל־
 הַתְּנוּף אֶזְרוֹ־אֶהֱרֹן הַיְמָנִית וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְמָנִית וְעַל־
 בֶּהֱן וּבְגָדוֹ הַיְמָנִית׃ וַיִּקְרַב אֶת־בְּנֵי אֶהֱרֹן נִיתָן מֹשֶׁה
 מִן־הַדָּם עַל־תְּנוּף אֶזְנָם הַיְמָנִית וְעַל־בֶּהֱזָדָם הַיְמָנִית

ועל־בהן רגלם הימנית ויזרק משה את־הדם על־
 המזבח סביב: ויקח את־החלב ואת־האליה ואת־
 כר־החלב אשר על־הקרב ואת יתרת הכבד ואת־
 שתי הכליות ואת־חלב־בהן ואת שוק הימין: ומסר
 המצות אשר | לפני יהוה לקח חבת מצה אחת ומדת
 קחם שמן אחת ונתיק אהר וישם ער־החלבים ועל
 שוק הימין: ויתן את־הכל עד כפי אהרן ועד כפי
 בניו וינגף אתם תנופה לפני יהוה: ויקח משה
 אתם מער בפיהם ויקטר המזבחה ער־העדה מלאים
 הם לרים גיחח אשה הוא קידה: ויקח משה
 את־החזה ויניפהו תנופה לפני יהוה מאיד המלאים
 למשה היה קמנה כאשר צוה יהוה את־משה:
 ויקח משה משמן המשחה ומן־הדם אשר ער־המזבח
 ויז על־אהרן ועל־בגדיו ועל־בגדיו ובגדיו ויניף
 ויקדש את־אהרן ואת־בגדיו ואת־בגדיו ואת־בגדיו
 אתו: ויאמר משה אל־אהרן ואל־בגדיו בשקרו את־
 הבשר פתח אהל מועד ושם תאכלו אתו ואת־הדקם
 אשר בסר המלאים כאשר צויתי לאמר אהרן ובניו
 יאכלהו: והנותר בבשר ובדקם באש תשרפו:
 ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום
 מלאת ימי מלאיכם כי שבעת ימים ימלא את־ידיכם:
 כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשת לכפר
 עריכם: ופתח אהל מועד תשבו יומם ויזכה
 שבעת ימים ושמרתם את־משמרת יהוה ולא תמותו
 פירבן צויתי: ויעש אהרן ובניו את כר־הדברים
 אשר־צוה יהוה ביד־משה: ואחר כך בפרשת שמיני:

אתה | ובגידת אתך בבאכם אל-אהל מועד ולא תמתו
 חקת עונכם לדדתיכם: ודדבדיר בין הקדש ובין החל
 ובין הטמא ובין הטהור: ולהורות את-בני ישראל את
 כד-החקים אשר דבר יהוה אליהם ביד-משה:

ואחר כך בפרשת נשא:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-אהרן ואל-
 בניו לאמר כה תברכו את-בני ישראל אמור
 להם: יברכה יהוה וישמרה: יאר יהוה | פניו ארץ
 ויחנה: ישא יהוה | פניו ארץ וישם קדש שלום: ושמו
 את-שמי על-בני ישראל ואני אברכם:

ואחר כך בפרשת קרח:

ויאמר משה אל-אהרן קח את-המחתה ותן-עליה
 אש מעל המזבח ושים קטרת והוצד מהרה
 אל-העדה ובכר עליהם כירצא הקצף מדפני יהוה
 החל הנגף: ויקח אהרן באשר | דבר משה וירץ אל-
 תוך הקהל ותנה החל הנגף בפעם ויתן את-הקטרת
 ויכפר על-העם: ויעמד בין-המתים ובין החיים
 ותעצר המגפה: ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר
 ארף ושבע מאות מלבד המתים ערד-דבר קרח: וישב
 אהרן אל-משה אל-פתח אהל מועד והמגפה נעצרה: פ
 וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר | אל-בני
 ישראל וקח מאתם מטה מטה לביית אב מאת כד-
 נשיאיהם לביית אבתם שנים עשר מטות איש את-
 שמו תכתב על-מטהו: ואת שם אהרן תכתב
 על-מטה דוי בי מטה אחד לראש בית אבותם:
 והנחתם באהל מועד לפני העדות אשר אועד
 דכם שמה: והיה האיש אשר אבחר-בו מטהו

לימוד לז' ימי החג יום חמישי

יִפְרָח וְהִשְׁכַּחְתִּי מֵעַלִי אֶת־תְּלֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם
מְדִינִים עֲלֵיכֶם׃ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנֵנוּ
אֵדָוִי׃ כִּדְנִשְׂאִי־הֵם מִטָּה דְנִשְׂאִי אֶחָד מִטָּה לְנִשְׂאִי
אֶחָד לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עָשָׂר מִטּוֹת וּמִטָּה אֶהְרֹן
בְּתוֹךְ מִטּוֹתֵם׃ וַיִּנַּח מֹשֶׁה אֶת־הַמִּטּוֹת לְפָנָי יְהוָה
בְּאֹהֶל הָעֵדֻת׃ וַיְהִי מִמַּחֲרַת וַיָּבֵא מֹשֶׁה אֶל־אֹהֶל
הָעֵדֻת וַהֲנִיחָה פָּרַח מִטָּה־אֶהְרֹן לְבֵית לֵוִי וַיֵּצֵא פָּרַח
וַיִּצֹץ צִיִּץ וַיִּגְמַל שְׂקָדִים׃ וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת־כֹּדֵה־מִטּוֹת
מִלְּפָנָי יְהוָה אֶל־כֹּדֵה־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ
מִטָּהוּ׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֲשִׁיב אֶת־מִטָּה אֶהְרֹן
לְפָנָי הָעֵדֻת דְּמִשְׁמֶרֶת לְאוֹת לְבַגְי־מְרִי וְתַכַּד תְּלוֹנֹתָם
מֵעַלִי וְלֹא יָמָתוּ׃

נבואים מלאכי סימן ב'

וַיִּדְעֹתֶם בִּי שְׁלַחְתִּי אֲלֵיכֶם אֶת הַמְצַנֵּה הַזֹּאת לַחַיֹּת
בְּרִיתִי אֶת־לֵוִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת׃ בְּרִיתִי׃ הֲיִתְּהָ
אִתּוֹ חַיִּים וְהַשְׁלוֹם וְאַתְּגִמְדוּ מוֹרָא וַיִּירָאֵנִי וּמִפְּנֵי
שְׁמִי נִחַת הוּא׃ תוֹרַת אֱמֶת הֲיִתְּהָ בְּפִיהוּ וְעוֹלָה לֹא־
נִמְצָא בְּשִׁפְתָיו בְּשִׁרְזֹם וּבְמִישׁוֹר הִלְךְ אִתִּי וּרְכִיבִים
הִשִּׁיב מֵעֵין׃ כִּי־שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ־דַעַת וְתוֹרָה
יִבְקְשׂוּ מִפִּיהוּ כִּי מִלֶּאֱדָד יְהוָה־צְבָאוֹת הוּא׃

כתובים בתהלים סימן ע"ז כנזכר לעיל ואח"כ׃

קטו לֹא לָנו יְהוָה לֹא־לָנו כִּי־לַשְׁמַד תָּן כְּבוֹד עַל־
חַסְדְּךָ עַל־אַמְתְּךָ׃ לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם
אֵי־הָיָא אֱלֹהֵיהֶם׃ וְאֵלֵהֵנוּ בְּשִׁמְיִם כָּל אֲשֶׁר־חִפְּץ
עָשָׂה׃ עַצְבֵיהֶם כְּסָף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְהִי אָדָם׃ פֶּה־
דָּהֵם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינַיִם דָּהֵם וְלֹא יִרְאוּ׃ אוֹזְנִים דָּהֵם
וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֵף דָּהֵם וְלֹא יִרְחֹזוּ׃ יְדֵיהֶם׃ וְלֹא

ימישון רגליהם ולא יהלכו לא יתנו בגרונם: כמותם
 יהיו עשהם כל אשר בטח בהם: ישראל בטח ביהוה
 עזרם ומגנם הוא: בית אהרן בטחו ביהוה עזרם ומגנם
 הוא: יראי יהוה בטחו ביהוה עזרם ומגנם הוא:
 קח הודו ביהוה כי טוב כי לעזכם חסדו: יאמרנא
 ישראל כי לעולם חסדו: יאמרנא בית
 אהרן כי לעזכם חסדו: יאמרנא יראי יהוה כי
 לעזכם חסדו: מן המצר קראתי יהוה ענני במרחב יהוה:
 יהוה לי לא אירא מה יעשה לי אדם: יהוה לי
 בעזרי ואני אראה בשונאי: טוב לחסות ביהוה מבטח
 באדם: טוב לחסות ביהוה מבטח בגדיקים: כל
 גוים סבבני בשם יהוה כי אמיתם: סבבני גם סבבוני
 בשם יהוה כי אמיתם: סבבני כדברים דעכו פאש
 קוצים בשם יהוה כי אמיתם: דחה דחיתני הנפל
 ניהוה עזרני: עזי וזמרת יהוה ויהי לי ישועה: קוד
 רנה וישועה באהלי צדיקים ימין יהוה עשה חיר: ימין
 יהוה הוממה ימין יהוה עשה חיר: לא אמות כיאחיה
 נאספר מעשי יהוה: יסר יסרני יהוה ולפנות לא נתנני:
 פתחודי שערי צדק אבא בם אורה יהוה: זה השער
 ביהוה צדיקים יבאו בו: אודך כי עניתני ותהי לי
 לישועה: אבן מאסו הבונים היתה דראש פנה: מאת
 יהוה היתה זאת היא נפלאות בעינינו: זה היום עשה
 יהוה נגידה ונשמחה בו: אנא יהוה הושיעה נא אנא
 יהוה הצליחה נא. ברוד הבא בשם יהוה ברכנוכם
 מבית יהוה: אל יהוה ויאר לנו אסרו חג בעבתיים עד
 קרנות המזבח: אלי אתה ואודך אלנו ארוממה:
 הודו ביהוה כי טוב כי לעזכם חסדו:

לימוד לוי ימי החג יום חמישי

ואח"כ מזמור קל"ג כנוכר לעיל ביעקב ואח"כ אומרים זה :

קלח תְּלַלְנִיָּה | תְּלַלְנִי אֶת־שֵׁם יְהוָה תְּלַלְנִי עֲבַדְנִי יְהוָה :
שְׁעֵמָדִים בְּבֵית יְהוָה בְּחִצְרוֹת בַּיִת
אֱלֹהֵינוּ : תְּלַלְנִי בִּיטוֹב יְהוָה וּמְרוּ לְשִׁמּוֹ כִּי
גָעִים : כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לֹו יְהוָה יִשְׂרָאֵל דִּסְגַלְתּוֹ :
כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־גִדּוֹד יְהוָה וְאֲדַלְּנִי מִכָּל־אֱלֹהִים :
כִּי אֲשַׁרְחֶפֶץ יְהוָה עֲשֵׂה בְשָׂמִים וּבְאָרֶץ בְּנִימִים
וּכְל־תְּהַמּוֹת : מַעֲלָה גִשְׂיָאִים מִקֶּצֶה הָאָרֶץ בְּרָקִים
לְמִטָּר עֲשֵׂה מוֹצְאוֹתֶיךָ מֵאֲצִוְרוֹתָיו : שְׁהַקָּה בְּכוֹרֵי
מִצְרָיִם מֵאֲדָם עַד־בְּהֵמָה : שְׁלַח | אֲתוֹת וּמִפְתֵּימִים
בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם בְּפִרְעָה וּבְכָל־עַבְדָּיו : שְׁהַקָּה גִוּוֹם
רַבִּים וְהִרְגַּ מְדָקִים עֲצוּמִים : לְסִיחּוֹן | מִלֶּךְ הָאֱמֹרִי
וְדַעוּגַּ מִדֶּךְ הַבְּשָׁן וְדַלְדַל מִמְּלָכוֹת בְּגֵעֵן : וְגַתֵּן אֲרָצִים
נִחְלָה נִחְלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ : יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְהוָה
זְכָרְךָ דְּדִרְוֹדֶר : כִּי־יִדְוֶן יְהוָה עַמּוֹ וְעַל־עַבְדָּיו
יִתְנַחֵם : עֲצֵבֵי הַגּוֹיִם בְּסִפּ וְהִבֵּ מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם :
פַּה לָהֶם וְכֹא יְדַבְּרוּ עֵינִים לָהֶם וְדֹאִירָאוּ : אֲזִינִים
לָהֶם וְלֹא יֵאֻזְנוּ אִף אִין־יִשְׁרֹוּם בְּפִיָּהֶם : בְּמוֹהֶם
יִחְיוּ עֲשִׂיהֶם כִּי אֲשַׁר־בְּטַח בָּהֶם : בַּיִת יִשְׂרָאֵל בְּרָכוּ
אֶת־יְהוָה בַּיִת אַחֲרָן בְּרָכוּ אֶת־יְהוָה : בַּיִת הַלְוִי
בְּרָכוּ אֶת־יְהוָה | רְאֵי יְהוָה בְּרָכוּ אֶת־יְהוָה : בְּרוּךְ
יְהוָה | מִצִּיּוֹן שִׁבְן יְרוּשָׁלַיִם תְּלַלְנִיָּה :

ואח"כ יקרא הוודר כפ' שמיני דף ל"ח ע"ב :

רבי אלעזר פתח ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו
לאשה. ויקח אהרן כלא כמה דאצטרך כלא כנונא דלעילא. ת"ח
ראויה היתה בת שבע לדוד מיומא דאתברי עלמא. ראויה היתה אלישבע
לאהרן מיומא דאתברי עלמא. מה בין האי להאי אלא כלא חד. אבל התם
לדינא הכא לרחמי כד אתחברא כדוד לדינא לאנחא קרבין לאושרה דמין

חך באהרן לשלמא לחרוה לנהירו דאנפין לאתברכא וע"ד אתקרי חך התם
 בת שבע הכא אלישבע. אלישבע דאתחבר' בחדס ת"ח בת שבע לדינ' ^{לירח}
 מלכות' ולא תקפא. אמר ר' שמעון הא דתניתין דכתיב קול השופר
 שפיר הוא ודא הוא יעקב דאסתלק במחשבה דאבהן ונפקו כהדא מגו
 שופר דהא שופר אפיק מיא ואשא ברוחא חדא ואתעכר מנייהו קלא.
 כך אימא עלאה אפיק לאבהן בקל חד ומגו מחשבה אסתלקו כהדא כחד
 קול. וההוא קול אקרי קול השופר ודא יעקב דכליל לאבהן כהדא ואקרו
 קול. ותרי קלי נינהו דאהי מגו קלא נפיק קלא אבל קול ח"י דאקרי
 קול השופר ומתכא נפקן שאר קולות מגו ההוא שופר בזווגא
 דמחשבה ושבעה קולות נינהו דנפקין בזווגא דמחשבה בשופר ודא שופר
 דאשקי לון ורוי לון לאבהן בקדמיתא ולבתר לבנין והא אוקמוהמלה. ת"ח
 ויקח אהרן את אלישבע לבסמא לה למחדי לה לחברא לה במלכ' בזווגא
 שלים לאשתכחא ברכאן לעלמין כלוה על ידא דאהרן. בג"כ בעי כהנא
 לאשתכחא בנהורי דאנפין בחירו כלא כגווי' דלעיל' דהא על ידיו ברכאן
 וחרוון משתכחי ועל דא אתרחקא מניה דינא ורגזא ועציבו בנין דלא
 יתפנים מההוא אתר דאתקטר ביה. וע"ד ואחיים כל בית ישראל יבכו את
 השרפה ולא וכהנא. עלייהו כתיב ברוך ה' חילו ופועל ידיו תרצה וגומר:
 (שם דף ל"ט ע"א) יין ושכר אל השת אתה ובניך אתך וגו'. אמר רבי יהודה
 מגו פרשתא דא שמעינן דגרב ואביהוא רווי חמרא הו
 מדהזק לון לכהני בהא. ר' חייא פתח ויין ישמח לבב אנוש וגו'. או בעי
 כהנא למחדי ולאשתכחא בנהירו דאנפין יתיר מכלא אמאי אסור ליה חמרא
 דהא חידו ביה אשתכח נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא
 חדותא. סופיה. עציבו. ועוד דיין מסמרא דליואי אתי מאתר דחמרא שרי
 דהא אוריתא וחמרא דאוריתא מסמרא דגבורה הוא. (ס"א סופיה עציבו.
 וכהנא שירות' וסוימ' בעי חדותא ונהירו דאנפין. יין אתי מסמרא דליואי)
 ומסמרא דכהנא מין צלילין נהירין. ר' יוסי אמר כל חד אוזף לחבריה וכליל
 כלא דא כדא ובג"כ חמרא שרי חדותא בנין דכליל. מגו מיא ולבתר
 אהרן לאתריה ועציב ורגזו ודאין דינא. (וכהנ' שירות' וסוימ' בעי חדותא
 ונהירו דאנפין). ר' אבא אמר מיאתר חד נפקו יין ושמן ומים (דבש וחלב)
 מים ושמן למינא נטלו כהני וירתי לון ושמן יתיר מכלא דאיהו חדותא
 שירות' וסוימא דכתיב כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן.
 ויין לשמאלא וירתי ליואי לארמא קלא ולזמרא ולא לשתוק דהא חמרא לא
 שתיק לעלמין ושמן בחשאי הוא תדיר מה בין האי להאי. אלא שמן
 דאיהו בחשאי בלחישו תדיר אתי מסמרא דמחשבה דאיהו בלחישו תדיר
 ולא אשתמע והוא בחשאי ועל דא הוא מימינא. ויין דאיהו לארעא קלא
 ולא

לימוד לז' ימי החג יום המיש

ולא שתיק לעלמין אתי מסטרא דאימא וירתיו לזואי לסטר שמאלא וקיימי
 לזמרא לארמא קלא וקיימי בדינא ובג' כתיב ועל פיהם יהיה כל ריב
 וכל נגע בג' כהנא כד יעול למקדשא למפלח פולחנא אסיר ליה למשתי
 חמרא דהא עובדוי בחשאי אינון ובחשאי אתחוו ואתכוין כמה דאתכוון
 זוזג למאן דזוזג ונגיד ברכאן לעלמין כללו וכלא בחשאי. ועוד דעובדוי
 כללו ברזא וחמרא מגלי רזין הוא דהא כל עובדוי לארמא קלא קאים :
 (פ' קרה דף קע"ז ע"א) ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה וגו'. ר' חייא
 פתח חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה כמה

אית להו לבני נשא לאסתמרא מחוביהו ולנמרא עובדיהו דהא בכמה
 זמנין עלמא אתרן ובכל יומא עובדין במתקלא סלקין ומשניחין
 עליהו לעילא ואכתבו קמיה וכד עובדיהו דבני נשא לא מתבשרן קמי
 מלכא סליק רוגזא ודינא אתער הה"ד חמת מלך מלאכי מות וע"ד בכל
 יומא וימ' בעי בר נש לאזדהרא מחובי. ואיש חכם יכפרנה. בשעתא
 דמריהון דרינון קיימין על עלמא ורוגזא תלי אי אשתכח בדרא זכאה
 דרשים לעילא קב"ה אשנח ביה ואשתכח רוגזא. למלכא דאתרנו על
 עבדוי והוה תבע על סנמירא למעבר בהו דינא אדהכי עאל רחימא דמלכ'
 וקם קמיה כיון דחמא ליה מלכא אתגהירו אנפוי שארי ההוא רחימא
 דמלכא לאשתעי בהדיה ומלכ' חדי לבתר כד אתא סנמירא חזא אנפוי
 דמלכ' חראן אסתלק ואזיל ליה ולא עביד דינא וכדן ההוא רחימ' בעי
 למלכ' על עבדוי ומכפר להו ובג' ואיש חכם יכפרנה. אוף הכא כד חמא
 משה דרוגזא הוה תלי מיד ויאמר משה אל אהרן בגין דאיהו שושבינא
 דמטרונית' וקמרא לה סלקא אלא בידוי דאיהו אסני שלמא בעלמא וקשיד
 קשרא דמהימנות' קמרת הא אוקמיה חרוות' דעילא ותתא קשור' דמהימנות'
 סליקו דרוגזא הה"ד שמן וקמורת ישמח לב וכדן ואיש חכם יכפרנה
 ינסי וידיכי לההוא ורוגזא ורחמין מתערין. ר' אלעזר (נ"א ר' אבא) אמר :
 אל תכריתו את שבט משפחות הקהתי מתוך הלויים בגין דאינון גזעא
 ושרשא דליואי. וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו דבעי כהנא לאתקני'
 להו דאע"ג דקריבין אינון לקודשא לא ייעלון אלא בתיקונא דכהנא דהוא
 ידע סימנא דיטמון לגביה ולא יתיר וכד מכסיא למאני קודשא כדן כסויא
 אחרא שרי ואסיר לון לקרבא למחמי דהא מלא בחשאי לא אית לגבייהו
 אלא לכהני (וע"ד) דמלה דלהון ועובדא דלהון ברזא ובחשאי. וליואי
 לארמא קלא בג' כהני בחשאי וברזא. וע"ד אסיר לון חמר' דהמר' לארמ'
 קלא ולגלאה רזין איהו בג' לזואי אתמסרו לארמא קלא דהא בדינ'
 ודינא באתגליו' איהו ולפרסמ' מלה קמי כלא. אבל כהנא כל מלוי ברזא
 ובחשאי ולאן באתגליו' סימנ' דכלא שמאל תהא דוחה וימין מקרבת.

ובגין דאיהו ימינא מקרב כד דינין שריין בעלמא מסמר' דשמאל' ימינא
יהא מקרבא ובמה בקמורת דאיהו בחשאי ברזא דקיק ופנימאה מכלא. ת"ח
כד האי מדבחא אהרא שארי לאתער' אתערות' כד לא ישתכחו זכאין
מדבח' פנימאה אתער לגביה קאים לקבליה ודינין משתכחי ועל דא קיימא
לקבל דא וכדין דינא אסתלק. ר' אלעזר אמר:

זאת עבודת בני קהת באהל מועד קדש הקדשים בשעתא דבני קהת
נשלין קדש קדשים כדין אתי כהנא וחפו כלא עד לא יקרבונו לנשלא
ליה ולא הוו חמאין לעלמין מה דאינון נשלין אלא כלא בכסויי' מנייהו כמה
דכתיב ובא אהרן בנסוע המחנה והורידו את פרוכת המסך ורוב כסויא
דמאנו מקרשא תכלת איהו בגין דתכלת הא אוקמוה ואתמר. בתר דאתכסייא
כלא מקרבין בני קהת דנשלין ולא מקרבין אלא באינון בדים דנפקין לבר
הה"ד וכלה אהרן ובניו לכסות את הקדש וגו' בנסוע המחנה וגו' ואחרי כן
יבאו בני קהת לשאת וגו' בנ"ב קמורת דאיהו פנימאה וכל מה די ברזא
לכהנו אתמסר וע"ד:

ויקח אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל ויתן את הקמורת דאיהו
פנימאה רזא דכהנא כדין ויכפר על העם ויעמוד בין המתים ובין
החיים בין אילנא דחיי ובין אילנא דמותא כדין ימינא קריב דא בדא ותעצר
המגפה זכאה חולקא דכהנא. דכהנא אית ליה חילא לעיל' ואית ליה חילא
לתתא והוא גרים שלמא לעילא ותתא ובכל זמנא שמאלא פלח לימינא
הה"ד וילוו עליך וישדתוך וימינא בשמאלא משתכחי במקדש:

ואחר כך יאמר זו התפלה:

יְהוָה רַחוּם וְרַחוּם ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂתַעֲמוּד לָנוּ זְכוֹת אֲצִרְהֵם
יִשְׁחַק וְיִשְׂמַח וְיִשְׂמַח וְיִשְׂמַח וְיִשְׂמַח וְיִשְׂמַח וְיִשְׂמַח וְיִשְׂמַח וְיִשְׂמַח וְיִשְׂמַח וְיִשְׂמַח
לְאֲלֹהֵינוּ מִכָּל מַכְשׁוֹל וּבְעוֹן יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עֲמוּנו כְּאֲשֶׁר הִיא עִם אֲבוֹתֵינוּ אֶל
יַעֲזָבוּ וְאֵל יַעֲשֵׂנוּ לְהַטּוֹת לְצַדִּיק אֲלֵינוּ לְלַבֵּת כָּכֵל דְרָכֵינוּ וְלְשַׁמּוֹר וּלְוֹתֵינוּ וְסוּקִין
וּנְשַׁמְטֵנוּ אֲשֶׁר לֹא אֵת אֲבוֹתֵינוּ וְיִסֵּים צִלְצָנוּ אֲהַצְנוּ וְיִרְאֲתוּ וְיִחַדְדוּ לְעַשׂוֹת
לְרוּחַ וְלַעֲבָדוּ צִלְצָנוּ שְׁלֵם:

ובזכות אהרן כהנא הסתום צונדת הסוד הושיעני ה' אלהינו וקצצנו מן הגוים
לסודו"ת לשם קדשך להשתבח בהסתמך קדש שונך צעולמך על עם
נקדשי שונך וזישועתך תשוב ונלכנו ותגזים קרן נשיח צן דוד עצדך וכתמה
נוסודך עליו גדול כבודו זישועתך הו"ד הסוד תשום עליו ילכו יונקותיו ויהי
כזית הסוד ורם לו כלצנון אונן כן יהי רצון:

לימוד לז' ימי החג יום ששי

יום ששי יוסף

יקרא בפרשת ויצא :

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח
אֶת־רַחֲמָהּ: וַתֵּהָר וַתֵּלֶד בֶּן וַתֹּאמֶר אֶסְפָּא
אֱלֹהִים אֶת־חַרְפְּתִי: וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יוֹסֵף לֵאמֹר
יֹסֵף יְהוּהָה לִי בֶן אֶחָד:

ואחר כך בפרשת וישב :

וַיֹּסֵף הַנּוֹרָא מִצְרַיִם וַיִּקְנֵהוּ פְּוֹטִיפֹר סָרִיס פְּרַעֲהַ שֶׁר
הַטְּבָחִים אִישׁ מִצְרַיִם מִיַּד הַיִּשְׁמַעֲאֵלִים אֲשֶׁר
הוֹרִידוּהוּ שָׁמָּה: וַיְהִי יְהוּהָה אֶת־יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלֵּחַ
וַיְהִי בְּבֵית אֲדֹנָיו הַמִּצְרַיִם: וַיֵּרָא אֲדֹנָיו כִּי יְהוּהָה אִתּוֹ
וְכָל אֲשֶׁר־הוּא עֹשֶׂה יְהוּהָה מְצַלֵּחַם בְּיָדוֹ:

ואחר כך בפרשת מקץ :

וַיְהִי מִקְצֵ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרַעֲהַ חָלַם וְהִגִּיה עִמָּד עַל־
הַיָּאָר: וְהִגִּיה מִן־הַיָּאָר עֶלְת שֶׁבַע פְּרוֹת יִפּוֹת
מְרֹאָה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר וַתַּרְעִיגָהּ בְּאָחוּ: וְהִגִּיה
שֶׁבַע פְּרוֹת אַחֲרוֹת עֶלְוֹת אַחֲרֵיהֶן מִן־הַיָּאָר רְעוֹת
מְרֹאָה וְדַקּוֹת בְּשָׂר וַתַּעֲמִדְנָה אֶצֶל הַפְּרוֹת עַד־
שִׁפְתַּת הַיָּאָר: וַתֹּאכְלֶנָה הַפְּרוֹת רְעוֹת הַמְרֹאָה
וְדַקּוֹת הַבְּשָׂר אֶת שֶׁבַע הַפְּרוֹת יִפְתַּת הַמְרֹאָה
וְהַבְּרִיאֹת וַיִּיקֶץ פְּרַעֲהַ: וַיִּישֶׁן נִחְלָם שְׁנֵית וְהִגִּיה
שֶׁבַע שְׁבָלִים עֶלְוֹת בְּקִנְיָה אֶחָד בְּרִיאֹת וְטָבוֹת:
וְהִגִּיה שֶׁבַע שְׁבָלִים דַּקּוֹת וַיִּשְׁדוּ יִפְתַּת קָדִים צִמְחוֹת
אַחֲרֵיהֶן: וַתִּבְלַעְנָה הַשְּׁבָלִים הַדַּקּוֹת אֶת שֶׁבַע
הַשְּׁבָלִים הַבְּרִיאֹת וְהַמְרֹאֹת וַיִּיקֶץ פְּרַעֲהַ
וְהִגִּיה חֲלוֹם: וַיְהִי בְּבִקְרַר וַתַּפְּעֵם רוּחוֹ וַיִּשְׁלַח וַיִּקְרָא
אֶת־כְּרִד־חַרְטֹמֵי מְצַרַיִם וְאֶת־כָּל־חַכְמֵיהֶם וַיֹּסִפֹר

פָּרַעַה לָהֶם אֶת־חֲלָמוֹ וְאִין־פּוֹתֵר אוֹתָם לְפָרַעַה:
 וַיְדַבֵּר שֵׁר הַמְּשָׁקִים אֶת־פָּרַעַה לֵאמֹר אֶת־
 חֲטָאֵי אֲנִי מִזְכִּיר הַיּוֹם: פָּרַעַה קָצַף עַל־עַבְדָּיו
 וַיִּתֵּן אֹתִי בְּמִשְׁמֵר בַּיִת שֵׁר הַטַּבָּחִים אֹתִי וְאֶת
 שֵׁר הָאֲפִים: וּנְחַלְמָה חֲלוֹם בְּלִילָה אֶחָד אֲנִי
 וְהוּא אִישׁ כְּפִתְרוֹן חֲלָמוֹ חֲלָמְנוּ: וְשֵׁם אֲתַנּוּ גַעַר
 עַבְדִּי עֶבֶד לְשֵׁר הַטַּבָּחִים וְנִסְפָּרְלוּ וַיִּפְתָּר־
 לָנוּ אֶת־חֲלָמֵינוּ אִישׁ כְּחֲלָמוֹ פִּתָּר: וַיְהִי כַּאֲשֶׁר
 פִּתְר־לָנוּ בֶן הַיָּה אֹתִי הַשִּׁיב עַל־פְּנֵי וְאֵתוֹ תָּקַח:
 וַיִּשְׁלַח פָּרַעַה וַיִּקְרָא אֶת־יוֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן־
 הַבּוֹר וַיַּנְחֵה וַיַּחַדֵּף שִׁמְלֹתָיו וַיָּבֵא אֵל־פָּרַעַה:
 וַיֹּאמֶר פָּרַעַה אֶל־יוֹסֵף חֲדָם חֲלָמֵתִי וּפְתָר אֵין אֵתוֹ
 וְאֲנִי שָׁמַעְתִּי עֲדִידֶךָ לֵאמֹר תִּשְׁמַע חֲלוֹם לְפִתָּר אֵתוֹ:
 וַיַּעַן יוֹסֵף אֶת־פָּרַעַה לֵאמֹר בְּדַעְדֵי אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת־
 שְׂקוֹם פָּרַעַה: וַיְדַבֵּר פָּרַעַה אֶל־יוֹסֵף בְּחֲלָמֵי הַגָּנִי
 עֹמֵד עַל־שִׁפְתַי הַיָּאֵר: וְהִנֵּה מִן־הַיָּאֵר עֹלֹת שִׁבְעַ
 פָּרוֹת בְּרִיאֹת בְּשׂוֹר וַיִּפֹּת תֹּאֵר וַתִּרְעַעֲנָה בְּאֵחוֹ:
 וְהִנֵּה שִׁבְעַ־פָּרוֹת אַחֲרוֹת עֹלֹת אַחֲרֵיהֶן דִּלּוֹת וְרַעוֹת
 תֹּאֵר מֵאֵד וְרַקּוֹת בְּשׂוֹר לֹא רֹאִיתִי כַּהֲנָה בְּכָל־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם לָרַע: וַתֹּאכְלֶנָּה הַפָּרוֹת הַרַקּוֹת וְהַרַעוֹת אֶת
 שִׁבְעַ הַפָּרוֹת הַקֵּאשְׁנוֹת הַבְּרִיאֹת: וַתִּבְאֲנָה אֶל־
 קַרְבְּנָה וְלֹא נֹדַע בִּי־בָאוּ אֶל־קַרְבְּנָה וּמִרְאִיתָן רַע
 כַּאֲשֶׁר בְּתַחֲלָה וַאֲיֻקֵּץ: וְאֵרָא בְּחֲלָמִי וְהִנֵּה שִׁבְעַ
 שַׁבְּלִים עֹלֹת בְּקֶנֶה אֶחָד מֵלֹאֵת וּמִבּוֹת: וְהִנֵּה שִׁבְעַ
 שַׁבְּלִים אֲנִימוֹת דִּקּוֹת שִׁדְּפוֹת קָדִים צְמַחוֹת אַחֲרֵיהֶם:
 וַתִּבְלַעֵן הַשַּׁבְּלִים הַדִּקּוֹת אֶת שִׁבְעַ הַשַּׁבְּלִים הַטַּבּוֹת
 וַאֲמַר אֶל־הַחַרְטֻמִּים וַאֲין מַגִּיד קִי: וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־

פָּרַעַה חֲלוֹם פָּרַעַה אַחַד הוּא אֶת אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים
 עָשָׂה הַיּוֹד לַפָּרַעַה: שֶׁבַע פָּרַת הַטֹּבֹת שֶׁבַע שָׁנִים
 הִנֵּה וְשֶׁבַע הַשְּׂבָלִים הַטֹּבֹת שֶׁבַע שָׁנִים הִנֵּה חֲלוֹם
 אַחַד הוּא: וְשֶׁבַע הַפְּרוֹת הַרְקוֹת וְהָרַעַת הָעֵלֶת
 אַחֲרֵיהֶן שֶׁבַע שָׁנִים הִנֵּה וְשֶׁבַע הַשְּׂבָדִים הַרְקוֹת
 שֶׁדָּפוֹת הַקָּדִים יְהִיוּ שֶׁבַע שָׁנֵי רָעַב: הוּא הַדָּבָר אֲשֶׁר
 דִּבְרַתִּי אֶל-פָּרַעַה אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים עָשָׂה הַרְאָה
 אֶת-פָּרַעַה: הִנֵּה שֶׁבַע שָׁנִים בָּאוֹת שֶׁבַע נְדוּל
 בְּבַל-אֶרֶץ מִצְרַיִם: וְקָמוּ שֶׁבַע שָׁנֵי רָעַב אַחֲרֵיהֶן
 וְנִשְׁבַּח כָּל-הַשְּׂבָע בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְכִלְהָ הַרְעַב
 אֶת-הָאָרֶץ: וְלֹא-יִוָּדַע הַשְּׂבָע בְּאֶרֶץ מִסְּנֵי הַרְעַב
 הַהוּא אַחֲרֵי-כֵן כִּי-כִבְדָה הוּא מְאֹד: וְעַד הַשְּׁנֹת
 הַחֲלוֹם אֶל-פָּרַעַה פַּעַמַּיִם כִּי-נִבְּזוֹן הַדָּבָר מֵעַם
 הָאֱלֹהִים וּמִמַּהֲרֵי הָאֱלֹהִים לַעֲשׂוֹתוֹ: וְעַתָּה יֵרָא פָּרַעַה
 אִישׁ נָבוֹן וְחָכָם וַיִּשִׁיתָהוּ עַל-אֶרֶץ מִצְרַיִם: וַעֲשֵׂה
 פָּרַעַה וַיִּפְקֹד פְּקָדִים עַל-הָאָרֶץ וְחִמַּשׁ אֶת-אֶרֶץ
 מִצְרַיִם בְּשֶׁבַע שָׁנֵי הַשְּׂבָע: וַיִּקְבְּצוּ אֶת-בְּרֵית-אֶבֶר
 הַשָּׁנִים הַטֹּבוֹת הַבָּאוֹת הָאֵלֶּה וַיִּצְבְּרוּ-בָהּ פַחַת יַד
 פָּרַעַה אֶכָּל בְּעָרִים וְשָׁמְרוּ: וְהָיָה הָאֶכָּל לְפַקְדוֹן
 לְאֶרֶץ שֶׁבַע שָׁנֵי הַרְעַב אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
 וְלֹא-תִכְרַת הָאָרֶץ בְּרָעַב: וַיִּטַּב הַדָּבָר בְּעֵינֵי פָּרַעַה
 וַיִּבְעִינֵי כָּל-עַבְדָּיו: וַיֹּאמֶר פָּרַעַה אֶל-עַבְדָּיו הֲנִמְצָא
 כְּזֶה אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ: וַיֹּאמֶר פָּרַעַה אֶל-
 יוֹסֵף אַחֲרַי הוֹרִיעַ אֱלֹהִים אוֹתָךְ אֶת-כָּל-זֹאת אִין נָבוֹן
 וְחָכָם כְּמוֹךָ: אִמָּה תִהְיֶה עַד-בֵּיתִי וְעַל-פִּיךָ יִשְׁקַן
 כָּל-עַמִּי בְּרַק הַכֶּסֶף אֲנִיבֵל מִמֶּךָ: וַיֹּאמֶר פָּרַעַה אֶל-
 יוֹסֵף רְאֵה גִתִּי אֶתְּךָ עַל בְּרֵית מִצְרַיִם: וַיִּסַּר פָּרַעַה

את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף וילבש
 אתו בגדי שש וישם רבד הזהב על צווארו: וירכב
 אתו במרכבת המושנה אשר לו ויקראו לפניו אברך
 ונתון אתו על כר ארץ מצרים: ויאמר פרעה אר-
 יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו
 ואת רגלו בכר ארץ מצרים: ויקרא פרעה שם יוסף
 צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן
 אן לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים: ויוסף בן
 שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים ויצא
 יוסף מלפני פרעה ויעבר בכול ארץ מצרים:

ואחר כך בפרשת וחי בן פורת יוסף כנזכר לעיל ביעקב ובפרשת וזאת
 הברכה ויוסף אמר כנזכר לעיל במשה. נביאים חזון עובדיה כנזכר לעיל
 ביעקב:

ואחר כך יחזקאל סימן לז':

יהי דברי יהוה אלי לאמר: ואתה בן אדם קח לך
 עץ אחד וכתב עליו ליהודה וקבני ישראל
 חביריו וקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים
 וכל בית ישראל חביריו: וקרב אתם אחד אל אחד
 קח לעץ אחד והיו האחדים בידה: וכאשר יאמרו
 אליך בני עמך לאמר הלא תגיד לנו מה אלה קח:
 ובר אלהם כה אמר אדני יהוה הנה אני לקח
 את עץ יוסף אשר ביד אפרים ושבטי ישראל
 חביריו ונתתי אותם עליו את עץ יהודה ועשיתם
 לעץ אחד והיו אחד בידיו: והיו העצים אשר תכתב
 עליהם בידה לעניהם: ובר אליהם כה אמר אדני
 יהוה הנה אני לקח את בני ישראל מבין הגוים אשר
 הלכו שם וקבצתי אתם מסביב והבאתי אותם אל
 אדמתם: ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל

לימוד לזי ימי החג יום ששי

ומלך אחד יהיה לבקם למלך ולא יהיה עוד לשני גוים
ולא יתצו עוד לשתי ממלכות עוד:

כתובים תהלים סימן ט"ח:

טח שיר מזמור לבני קרח: גדול יהוה ומהלל מאד
בעיר אלהינו הרקדו שו: יפה נוף משוש כר-

הארץ הרציון ורבתי צפון קרנת מלך רב: אלהים
בארמנותיה גודע המשגב: ביהנה המדכים גודעו

עברו יחדו: המה ראו בן תמהו גבהו גחפון: רעה
אחזתם שם חיר בולדה: ברות קדים תשבר אגוז

תרשיש: באשר שמענו | בראינו בעיר יהוה צבאות
בעיר אלהינו אלהים יכוננה עד עולם סדה: דמינו

אלהים חסדה בקרב היכלה: בשמה אלהים בן תהלתה
על בקצו ארץ צדק מדאה ימינה: ישמח | הרציון

תגלנה בנות יהודה למען משפטו: סבו ציון
ותקיפוה ספרו מגדקה: שיתו דבכם | לחילה פסגו

ארמנותיה למען תספרו לדור אחרון: בי זה אלהים
אלהינו עולם ועד הוא ינהגנו עדמות:

ואח"כ מזמור ע"ז כנוכר לעיל במשה ואח"כ מזמור זה:

פ למנצח אל-ששנים עדות לאסף מזמור: רעה
ישראל | האזינה נהג בצאן יוסף ישב

הכרבים הופיעה: לפגי אפרים | ובנמין ומגיד
עוררה את גבורתה ודקה רישעתה לנו: אלהים

השיבנו והאר פניו ונגשעה: יהוה אלהים צבאות
עד מתי עשנת בתפדת עמך: האכלתם לחם דמען
ותשקמו בדמעות שלישי: תשימנו מדון לשכנו
ואיבנו ילענו למו: אלהים צבאות השיבנו והאר
פניו ונגשעה: גפן ממצרים תפיע תגרש גוים ותפיעה

פנית לפניה ותשרש שרשיה ותמלא ארץ: כסו
 הרים צקה וענפיה ארזי אר: תשבת קציריה עדנים
 וארנהר יונקותה: קמה פנצת גדריה וארנה כל עברי
 הרד: יכרסמנה חזיר מיער וזיו שדי ירענה: אלהים
 צבאות שוב נא הבט משמים וראה ופקד נפן זאת:
 וכנה אשר נטעה ימנה ועל בן אמצת לך: שרפה
 באש כסוחה מגערת פניה יאברו: תהי ידך ער
 איש ימנה על בן אדם אמצת לך: ודאנסוג ממה
 תחינו ובשמך נקרא: יהוה אלהים צבאות השיבנו
 האר פניה ונשעה:

פא למנצח על הגתית לאסף: הרנינו לאלהים
 עזנו הריעו האלהי יעקב: שאו זמרה
 ותנו תה פנור נעים עם נבר: תקעו בחדש שופר
 בכסה ליום חגנו: כי חק לישראל הוא משפט לאלהי
 יעקב: עדות ביהוסף שמו בצאתו עד ארץ מצרים
 שפת לא ידעתי אשמע: הסירותי מפבל שכמו כפיו
 מידוד מעברנה: בצרה קראת ואחלצה אענה בסתר
 רעם אבחה עדמי מריבה סקה: שמע עמי
 ואעידה בך ישראל אסתשמע קי: לא יהיה בך
 אר זרודא תשמחה לאל נבר: אנכי יהוה אלהיך
 המעך מארץ מצרים הרחב פיך ואמדאהו: ודא
 שמע עמי קולי וישראל לא אבה קי: ואשדחהו
 בשרירות לבסידכו במועצותיהם: לו עמי שמע לי
 ישראל בדרך יחלכו: במעט אויביהם אכניע וער
 צריחם אשיב ידי: משנאי יהוה יבחשודו ויהי עתם
 דעוקם: ויאבדהו מתקב חמה ומצור דבש אשיבעך:

ואח"כ מזמור ק"ח כנוכר לעיל בעצק:

לימוד לז' ימי החג יום ששי

ואח"כ יקרא מזוהר בפ' וישב דף קפ"ט ע"א :

ויהי יי את יוסף והי איש מצליח והי כבית אדוניו וגו'. ר' יוסי פתח כי
ה' אוהב משפט ולא יעזוב את חסידיו לעולם נשמרו. האי קרא
אוקמה באברהם את חסידיו חסירו כתיב והא אתמר ת"ח ככל אתר דצדיקיי
אזלי קב"ה נשיר לון ולא שביס לון. דוד אמר גם כי אלך בניא צלמות לא אירא
רע כי אתה עמדי שבטך ומשענתך וגו'. ככל אתר דצדיקיא אזלי שכינתא
אזלא עמהן ולא שביק לון יוסף אזל בניא צלמות ונחתו ליה למצרים
שכינתא היתה עמו הה"ד והי יי את יוסף ובגין דהות עמיה שכינתא ככל
מה דהוה עביד הוה מצלח בידיה. דאפי' מאי דהוה בידיה והוה תבע ליה
מאריה בגוונ' אחרא הוה מתהפך בידיה לחרו' גוונ' דרעות' דמאריה הוה רע.
ביה כד"א וירא אדוניו כי יי אתו וכל אשר הוא עושה יי מצליח בירו.
מצליח בירו ודאי כי יי אתו. תא חזי וידע אדוניו כי יי אתו לא כתיב אלא
וירא אדניו דהא בעיניו הוה חמי עובדא דנסין ככל יומא דקב"ה עביד בידיה
ועל דא ויברך יי את בית המצרי בגלל יוסף. קב"ה נטיה לון לצדיקיא
ובגנייהון נטר לון לרשיעיא דהא רשיעיא מתברכין בגנייהון דצדיקיא.
כגוונא דא כתיב ויברך יי את בית עובד אדום הגתי בעבור ארון האלהים
צדיקיא אחרנין מתברכין בגנייהו ואינן לא יכלי לאתזנא (ס"א לאשתזנא)
בזכותיהו והא אוקמה יוסף אתברך מריה בגנייה ואיהו לא יכיל לאשתזנא
בזכותיה מניה ולנפקא לחירו ולכתר אעיל ליה בבית הסהר כד"א ענו בכבל
רגלו כרזל באה נפשו עד דלבתר קב"ה אפיק ליה לחירו ושלטיה על כל
ארעא דמצרים ובג"כ כתיב ולא יעזוב את חסידיו לעולם נשמרו חסירו
כתוב ואתמר. וקב"ה אגון עליהו דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי
דכתיב וישמחו כל חוסי כך לעולם ירגנו ותסך עלימו ויעלצו כך אוהבי
שמך :

ויהי אחר הדברים האלה ותשא אישת אדוניו את עיניה אל יוסף רבי
חייא פתח ואמר ברכו יי מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול
דברו. ת"ח כמה אצטריך ליה לבר נש לאסתמרא מחוביו ולמיהך כארה
מתקנ' בגין דלא יסמי ליה ההוא יצ"הר דאיהו מקסרגא ליה כל יומא ויומ'
כמה דאתמר. ובגין דאיהו מקסרג' ליה תדיר בעי ב"נ לאתקפ' עליה
ולאסתלקא עליה באתר תסיפו דבעי למהוי גבר עליה ולאשתתפא באתר
דגבורה בגין דכד ב"נ אתקפ' עליה כדין איהו כסטר גבורא ואתדבק ביה
לאתתקפא ובגין דההוא יצ' הרע תקיף בעי בר נש דיהא תקיף מניה.
ואלין בני נשא דאתתקפו עליה אקרון גבורי כח לאשתכחא זינא עם זיניה
ואלין אינן מלאכיו דקב"ה דאתיין מסטרא דגבורה קשיא לאתתקפא עליה
גבורי כח עושי דברו. ברכו יי מלאכיו כיוסף דאקרי צדיק (וגבור) ונטר
ברית

ברית קדישא דאתרשי' כנויה. ר' אלעזר אמר ויהי אחר הדברים האלה
 גאי היא הא אוקמוה אתר דא דיצר הרע מקטרג דאיהו דרגא אחר
 הדברים. בגין דיוסף יחב ליה דוכתא לקטרגא דהוה יוסף מסלסל בשעריה
 ואתקין גרמיה וקשיט לוח כרין אתיהיב דוכתא ליצר הרע לקטרגא דאמר
 זמה אכוי דאיהו מתאבל עליה. ויוסף מקשט גרמיה ומסלסל בשעריה כרין
 אתגרי ביה דיבא וקטריג ליה :

ויהי אחר הדברים האלה. תא חזי בזמנא דקב"ה אשגח ביה בעלמא למידן
 יתיה ואשכח חייבין בעלמא מה כתיב ועצר את השמים ולא יהיה
 מטר והאדמה לא תתן את יכולה וכרין ואכרתם מהרה דהא בגין חובין
 דבני נשא שמיא וארעא אתעצרו ולא נהגי גמוסיהון כדקא יאות. ותא
 חזי אינון דלא נטרי להאי קיימא דקודשא גרמי פרישו בין ישראל לאבוהון
 דבשמיא בגין דכתיב וסרתם ועברתם אלהים אחרים והשתחיתם להם
 זעצר את השמים ולא יהיה מטר. דהאי איהו כמאן דסגיד לאלהא אחרא
 דמשקר בהאי אתקיימא קדישא וכד קיימא קדישא אתנמיר בעלמא כדקא
 יאות כרין קב"ה יחיב ברכאן לעילא לאתרקא בעלמא כד"א גשם נדבות
 תניף אלהים נחלתך ונלאה את כוננתה גשם נדבות דא גשם דרעותא
 כד אתרעי קב"ה בכנסת ישראל וכעי לארקא לח ברכאן כרין נחלתך
 ונלאה אתה כוננתה נחלתך אינון ישראל דאינון אחסנתיה דקב"ה כד"א
 יעקב חבל נחלתו. ונלאה דא כנסת ישראל דאיהו נלאה בארעא אחרא
 דאיהו צחיא למשתי וכרין איהו נלאה וכד ההוא גשם דרעותא אתיהיב
 כרין אתה כוננתה. ועל דא שמיא וארעא וכל חיליהון כלחו סיימי על
 קיימא דא דכתיב אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא
 שמימי. ובגין כך בעו לאזדהרא בדא והא אוקמוה ובג"כ כתיב ויהי יוסף
 יפה תואר ויפת מראה ובתריה כתיב ותשא אשת אדוניו את עיניה אל
 יוסף :

ואחר כך יאמר זו התפלה :

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתעמוד לנו זכות הצדקה
 ילחק ויעקב נשם וחסדן יוסף ודוד להליל אבותינו ולאלהינו ולאלהי
 אבותינו וכל וחסדו ועון יהי ה' אלהינו עונו כחשר היה עם אבותינו אל
 יעצמו ואל יעטנו להטות עצמנו אליו ללכת בכל דרכיו ולשעור מלכותו וחוקיו
 ונשפטיו אשר ליה את אבותינו ויטית עצמנו להצטו ויראמו ויחודו לעשות
 רצונו ולעבדו עצמנו עצמנו :

ובזכות יוסף לדיקא הסתום ציקו"ד אל שדי צרחוים יקד יקו"ד ליון וקוונה
 ה' צלפך וחכור לצני אדום האוורים ערו ערו עד ה"י קוד צה ולא
 כח

לימוד לז' ימי החג יום ששי

כא ליטע ענדך אה ונסיך ונחץ ראש ונצית רטע ערות י"סוד כצודך וב' קניי רטעים חגדע חרווננסה קננות לז"ק כי אחס סצרך לזיק ס' כלנס רלון, מעענטו אמן כן יהי רלון :

יום שביעי

בפרשת וירא :

ובמו השחר עלה ויאצו המלאכים בלזט לאמר קום
בך את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאת פן
תספה בעון העיר : ונתמהמה ! ויחזיקו האנשים
בגדו ובגד אשתו ובגד שתי בנותיו בחמלת יהודה
עליו ויצאהו וינחחו מהויץ לעיר : ויהי כהוציאם
אתם החוצה ויאמר המלט עד נפשך אר-תביט
אחריך ואר-תעמד בך הכבד ההרה המלט פן-
תספה : ויאמר לזט אלהם אר-גא אר-גי : הגה-גא
מצא עבדך חן בעיניך ותגדל חסדך אשר עשית
עמדי להחיות את-נפשי ואנכי לא אוכל להמלט
ההרה פן-תדבקני הרעה ומתי : הגה-גא העיר
הזאת קרבה לנום שמה והוא מצער אמלטה
גא שמה והלא מצער הוא ותחי נפשי :

נאחר כך בפרשת וישב :

וירבו הימים ותמת בת-שוע אשת-יהודה וינחם
יהודה ובעל עד-גזון צאנו הוא וחייה רעהו
העדלמי תמנתה : ויגד לתמר לאמר הגה חמדי
עלה תמנתה לנו צאנו : ותסר בגדי אלמנותה
מעליה ותכס בצעיף ותתעלה ותשב בפתח
עינים אשר על-דרך תמנתה כי ראתה בייגדל
שלה והוא לא-נתנה לו לאשה : ויראה יהודה

ויחשבה לזונה כי כסתה פניה: ויט אליה אל-
 הדרך ויאמר הבה נא אבוא אצריך בי לא ידע כי
 כדתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אצוי: ויאמר
 אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן ותאמר אם תתן ערבון
 עד שדחה: ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר
 חתמך ופתי לך ומטף אשר בידך ויתן לה ויבא אליה
 ובהר לו: נתקם ונתקד נתסר צעיפה מעליה ונתלבש
 בגדי אלמנותה: וישלח יהודה את גדי העזים ביד
 רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד האשה ולא מצאה:
 וישאל את אנשי מקומה לאמר אינה הקדשה הוא
 בעינים על הדרך ויאמרו לא היתה בזה קדשה:
 וישב אר יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום
 אמרו לא היתה בזה קדשה: ויאמר יהודה תקח לה
 פז נהיה לבזז הגנה שדחתי בגדי הזה ואתה לא
 מצאתה: ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר
 זנתה תמר בלתי וגם הגה הרה לזנוגים ויאמר יהודה
 הוציאוה ותשרף: הוא מוצאת והיא שדחה אל-
 חמיה דאמר לאיש אשר אקה לו אנכי הרה
 ותאמר הבר נא למי החתמת והפתילים והפטה
 האקה: ויבר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על-בן
 לא נמתיה לשלה בני ולא יסף עוד דבעתה: ויהי
 בעת דדתה והגה תאומים בבטנה: ויהי בלדתה
 ויתן לך ותקח המלדת נתקשר עד ידו שני דאמר
 זה יצא ראשנה: ויהי כמשיב ידו והגה יצא אחיו
 ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא שמו פרץ: ואחר
 יצא אחיו אשר עד ידו השני ויקרא שמו זבח:

ואח"כ בפרשת ויחי יהודה אתה כנזכר כיעקב. ובפרשת וזאת הברכה וזאת
 ליהודה כנזכר לעיל במשה: ואח"כ

ואחר כך בנביאים שמואל א' י"ז:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל עַד־מָתִי אַתָּה מֵת־אָבֶל אֶל־
 שָׂאוּד וְאֲנִי מֵאַסְתִּיו מִמְלֶכֶד עַל־יִשְׂרָאֵל מִלֹּא
 בְּרִנְדָּה שְׁמוֹנֶלֶד אֲשַׁלְחֶדְךָ אֶר־יִשְׁנֵי בֵית־הַבְּחֻמִּי בִּי־רְאִיתִי
 בְּבָנָיו לִי מֶלֶכְד וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֵיךְ אֵלֶיךָ וְשָׁמַע שְׂאוּל
 וַהֲרִגְנִי וַיֹּאמֶר יְהוָה עֲגַלְתָּ בְּקֹר־תִּקַּח בְּנִדְךָ וְאַמְרַתְּ לְזֹבַח
 לַיהוָה בְּאֵתִי וְקִרְאתְ לִישִׁי בְּזֹבַח וְאֲנִי אֹדִיעֶדְךָ אֶת־
 אֲשֶׁר־תַּעֲשֶׂה וּמִשְׁחַתְּ לִי אֶת־אֲשֶׁר־אָמַר אֵלֶיךָ וַיַּעַשׂ
 שְׁמוּאֵל אֶת־אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה וַיָּבֹא בֵית־לֶחֶם וַיִּסְרְדוּ
 זֶקֶנֶי הָעִיר לְקִרְאָתוֹ וַיֹּאמֶר שְׁלֹם בּוֹאֶדְךָ וַיֹּאמֶר וְשָׁלוֹם
 לְזֹבַח לַיהוָה בְּאֵתִי הִתְקַדְּשׁוּ וּבְאַתְּם אֵתִי בְּזֹבַח וַיִּקְדַּשׁ
 אֶת־יִשְׁנֵי וְאֵת־בָּנָיו וַיִּקְרָא לָהֶם לְזֹבַח וַיְהִי בְּבוֹאֵם
 וַיִּרְא אֶת־אֱלִיאָב וַיֹּאמֶר אֵדְךָ נָגַד יְהוָה מִשִּׁיחֹו וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל אַד־תִּבְטֵ אֶל־מִרְאֵהוֹ וְאֶד־נִבְיָה
 קוֹמְתוֹ בִּי מֵאַסְתִּיהוֹ בִּי אִלֹּא אֲשֶׁר יִרְאֶה הָאָדָם בִּי
 הָאָדָם יִרְאֶה קַעֲיָנִים וַיְהוָה יִרְאֶה לְלֵבָב וַיִּקְרָא יִשְׁנֵי
 אֶד־אֲבִינֶדָב וַיַּעֲבְרֵהוּ לִפְנֵי שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר גַּם־בָּזָה
 לֹא־בָחַר יְהוָה וַיַּעֲבֵר יִשְׁנֵי שְׁמֵה וַיֹּאמֶר גַּם־בָּזָה לֹא־
 בָּחַר יְהוָה וַיַּעֲבֵר יִשְׁנֵי שְׁבַעַת בָּנָיו לִפְנֵי שְׁמוּאֵל
 וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶד־יִשְׁנֵי לֹא־בָחַר יְהוָה בְּאַדְּהָה וַיֹּאמֶר
 שְׁמוּאֵל אֶל־יִשְׁנֵי הִתְמוּ הַנְּעָרִים וַיֹּאמֶר עוֹד שְׂאוּר
 הַקָּטָן וְהַגָּדֶה רַעְהָ בְּצֹאן וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶד־יִשְׁנֵי שְׁלַחְהָ
 וְקַחְנוּ בִּי־לֹא נִסָּב עַד־בָּאוּ פָּה וַיִּשְׁלַח וַיְבִיאָהוּ וְהוּא
 אֲדָמוֹנִי עַם־יִפְהָ עֵינָיִם וְטוֹב רֹאִי וַיֹּאמֶר יְהוָה קוּם
 מִשְׁחָהוּ בִּי־זָה הוּא וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶת־קָרְנֵי הַשֶּׁמֶן
 וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ בְּקַרְנֵי אֹחִיו וַתִּצְלַח רוּחַ־יְהוָה אֶד־דָּוִד
 מִהַיּוֹם הַהוּא וּמֵעַלָּה וַיִּקָּם שְׁמוּאֵל וַיִּלְךָ הַרְמָתָה וּ

ורוח יהוה סרה מעם שאול ובעתתו רוח רעה מאת
 יהוה: ויאמרו עבדי שאול אדני הנה נא רוח אלהים
 רעה מבעתך: ואמר נא אדננו עבדיך לפניה יבקשו
 איש ידע מגנן בפנור והיה בהיות עקבך רוח אלהים
 רעה וגנן בידו וטוב קד: ויאמר שאול אל עבדי
 ראוינא די איש מיטיב לגנן והביאותם אלי: ויען
 אחד מהנערים ויאמר הנה ראיתי בן ליש בית
 הפחמי ידע גנן וגבור חיל ואיש מלחמה וגבון דבר
 ואיש תאר ויהנה עמו: וישלח שאור מלאכים אר-
 ישי ויאמר שלחה אלי את דוד בנה אשר בצאן:
 ויפק ישי חמור לחם ונאד יין וגדי עזים אחד וישלח
 ביד דוד בנו אל שאור: ויבא דוד אר- שאול ויעמד
 לפניו ויאחזהו מאד ויהי לו נשא כלים: וישלח
 שאול אר- ישי לאמר יעמדנא דוד לפני בימצא
 חן בעיני: והיה בהיות רוח אלהים אל- שאול וקבה
 דוד את הפנור וגנן בידו ורוח לשאול וטוב לו וסרה
 מעליו רוח הרעה: ויאספו פלשתים את מחניהם
 למדקמה ויאספו שכה אשר ליהודה ויחגו בין שוכה
 ובין עזקה באפס דמים: ושאול ואישו ישראל גאספו
 ויחגו בעמק האלת וגערכו מלחמה לקראת פלשתים:
 ופלשתים עמרים אל-החר מזה וישראל עמדים אל-
 החר מזה ויחגו ביניהם: ויצא איש-בנים ממחנות
 פלשתים גדית שמו מנת נבהו שש אמות וזרת:
 וכוּבַע נחשת על-ראשו ושריון קשקשים הוא קבוש
 ומשקר השריון חמשת-אפים שקלים נחשת: ומצחת
 נחשת על-רגליו וכידון נחשת בין בתפיו: ותין חניתו
 במנור ארגים ודקהבת חניתו שש-מאות שקלים ברזל

ונשא הצנה הלך לפניו: ויעמד ויקרא אל מערכת
 ישראל ויאמר להם קמה תצאו לערך מדחמה הלא
 אנכי הפלשתי ואתם עבדים לשאול ברודקם איש
 ויוד ארי: אם יוכל להקחם אתי והקני והיינו קבם
 לעבדים ואם אני אוכל לו והפיתיו והייתם לנו לעבדים
 ועבדתם אתנו: ויאמר הפלשתי אני חרפתי את
 מערכות ישראל היום הנה תנוי קי איש ונקחמה יחד:
 נישמע שאול וכד ישראל את דברי הפלשתי האלה
 ויחתו ויראו מאד: ויוד בן איש אפרתי הנה מבית
 קדם יהודה ושמו ישי ולו שמנה בנים והאיש בימי
 שאול וזן בא באנשים: וילכו שלשת בני ישי הגדלים
 הלכו אחרי שאול למדחמה ושם א שלשת בני אשר
 הקכו במלחמה אדואב הבכור ומשנהו אבינדב
 והשלישי שמה: ויוד הוא הקטן ושדשה הגדלים
 הקכו אחרי שאול: ויוד הלך ושב מעל שאול דרעות
 את צאן אביו בית קחם: ויגש הפלשתי השכם והערב
 ויתיצב ארבעים יום: ויאמר ישי דוד בנו כחנא
 דאחיד איתת הקליא הנה געשה קחם הנה והרין
 המחנה דאחיד: ואת עשרת חריצי הקרב האדה תביא
 לשיר האדה ואת אחיד תפקד לשלום ואת ערבתם
 תקח: ושאול והמה וכל איש ישראל בעמק האדה
 גדחמים עם פלשתיים: וישכם דוד בפקר וישש את
 הצאן ער שמר וישא וילך באשר צנהו ישי ויבא
 המענה והחיד הוצא אר המערכה והרעו במלחמה:
 ותערך ישראל ופלשתיים מערכה לקראת מערכה:
 וישש דוד את הגלים מעליו ער יד שומר הגלים וירין
 המערכה ויבא וישאר דאחיו לשלום: והוא מדבר

עִמָּם וְהָיָה אִישׁ הַבְּנִיִּים עוֹלָה גְלוֹת הַפְּלִשְׁתִּי שָׁמוּ מִגַּת
 מִמְעַרְכוֹת פְּלִשְׁתִּים וְיִדְבֵּר בְּדִבְרֵי הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁמַע דְּבַר
 וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּרָאוּתָם אֶת־הָאִישׁ וַיִּנְפּוּ מִפְּנֵי
 וַיִּירָאוּ מְאֹד׃ וַיֹּאמֶר אִישׁ יִשְׂרָאֵל הֲרֵאיתֶם הָאִישׁ
 הַעֲלָה הַזֶּה כִּי דִחַרְפָּאת יִשְׂרָאֵל עָלָה וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־
 יִכְנֹו יַעֲשֶׂהוּ הַמִּדְבָּר אֲשֶׁר גְּדוֹל וְאֶת־בֵּיתוֹ וְיִתֵּן לוֹ וְאֶת
 בֵּית אָבִיו יַעֲשֶׂה חֲפָשִׁי בְּיִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־
 הָאֲנָשִׁים הַעֲמִידִים עִמּוֹ לֵאמֹר מַה־יַּעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר
 יָבִה אֶת־הַפְּלִשְׁתִּי הַזֶּה וְהִסִּיר חֲרֻפָּה מֵעַל יִשְׂרָאֵל כִּי מִי
 הַפְּלִשְׁתִּי הַזֶּה בְּכִי חֲרַף מִעַרְכוֹת אֲדָהִים חַיִּים׃
 וַיֹּאמֶר לוֹ הָעָם בְּדַבַּר הַזֶּה לֵאמֹר בֵּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ
 אֲשֶׁר יִכְנֹו׃ וַיִּשְׁמַע אֱלִיָּאב אֶחָיו הַגִּדּוֹד בְּדַבְּרוֹ אֶל־
 הָאֲנָשִׁים וַיַּחֲרֵם אֶת־אֱלִיָּאב בְּדוֹד וַיֹּאמֶר לְמַה־זֶּה יִרְדַּף
 וְעַד־מִי גַּמְשֶׁת מֵעַט הַצֹּאן הַחֲנָה בַּמִּדְבָּר אֲנִי יִדְעֵתִי
 אֶת־זִדְדוֹ וְאֶת־רָע לִבָּבָהּ כִּי לְמַעַן רְאוֹת הַמִּלְחָמָה
 יִרְדַּף׃ וַיֹּאמֶר דָּוִד מַה עֲשִׂיתִי עִתָּה הַלּוֹא דָבָר הוּא׃
 וַיִּסַּב מֵאֲצִרוֹ אֶל־מִוֶּלְאֵחֵר וַיֹּאמֶר בְּדַבַּר הַזֶּה נִישְׁבְּהוּ
 הָעָם דָּבָר בְּדַבַּר הָרֵאשׁוֹן׃ וַיִּשְׁמְעוּ הַדִּבְרִים אֲשֶׁר
 דָּבָר דָּוִד וַיִּגִּידוּ לְפָנָיו שְׂאוֹד וַיִּקְחָהוּ׃ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־
 שְׂאוֹד אֶל־יִפְלַל לִב־אָדָם עָלָיו עַבְדְּךָ יִלְךָ וְיִגְדַחֵם עִם־
 הַפְּלִשְׁתִּי הַזֶּה׃ וַיֹּאמֶר שְׂאוֹד אֶל־דָּוִד לֹא תוֹכַח לְקַבֵּל
 אֶת־הַפְּלִשְׁתִּי הַזֶּה לְהַגְחֵם עִמּוֹ כִּי־יַעַר אֶתָּה וְהוּא
 אִישׁ מִלְחָמָה מִנְעַרְיוֹ׃ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־שְׂאוֹד רַעֲוֵה
 הִזֵּה עַבְדְּךָ לְאָבִיו בְּצֹאן וּבָא הָאָרִי וְאֶת־הַדּוֹב וְנִשְׂאֵה
 שָׂה מִהָעֵרָר׃ וַיִּצְאֵתִי אַחֲרָיו וְהִכְתִּיו וְהִצְלַתִי מִפְּנֵי
 וַיִּקַּם עָלַי וְהִתְקַתִּי בְּזַקְנוֹ וְהִכְתִּיו וְהִמִּיתִיו׃ גַּם אֶת־
 הָאָרִי גַם־הַדּוֹב הִכָּה עַבְדְּךָ וְהָיָה הַפְּלִשְׁתִּי הַעַרְלֵל

הנה באמר מהם כי חרף מערכת אלהים חיים :
ויאמר דוד יהנה אשר הצלני מיד הארי ומיד הדב
הוא וצלני מיד הפלשתי הנה ויאמר שאור א-דוד
לך ויהנה יהנה עמו : וילבש שאול את-דוד מדיו
ונתן קובע נחשת על-ראשו וילבש אתו שריון :
ויחגר דוד את-חרבו מעל למדיו ויאל ללכת כי לא-
נפה ויאמר דוד אל-שאול לא-אוכר דלכת באלה
כי-לא נפיתי ויסרם דוד מעליו : ויקח מקלו בידו
ויבחר-לו חמשה חלקי אבנים | מן-הנחל וישם אתם
בכדי הרעים אשר-לו וביקרוט וקלעו בידו ויגש אל-
הפלשתי : וילך הפלשתי הלך וקרב אל-דוד והאיש
נשא הצנה לפניו : ויפט הפלשתי ויראה את-
דוד ויבזהו כי-היה גער ואדמני עס-יפה מראה :
ויאמר הפלשתי אל-דוד הכלב אנכי כיראתה
בא-אלי במקלות ויכלל הפלשתי את-דוד
באלהיו : ויאמר הפלשתי אל-דוד דכה אלי ואתנה
את-בשרך לעוף השמים ודכהמת השדה : ויאמר
דוד אל-הפלשתי אתה בא אלי בקרב ובחנית
ובכידון ואנכי בא-אריך בשם יהנה צבאות אלהי
מערכות ישראל אשר חכמת : היום הנה יסגרה יהנה
בידי והבתיך והסרתי את-ראשך מעריך ונתתי סגור
מחנה פלשתיים היום הנה לעוף השמים ולחית הארץ
וידעו כד-הארץ כי יש אלהים לישראל : וידעו כד-
הקתל הנה כי-לא בקרב ובחנית יהושיע יהנה כי
כיהנה הפלחמה ונתן אתכם בידנו : והנה כירקם
הפלשתי ויגד ויקרב דקראת דוד וימתר דוד וירץ
המערכה דקראת הפלשתי : וישרה דוד את-ידו אל-

הַפְּלִי וַיִּקַּח מִשָּׁם אֶבֶן וַיִּקְלַע בַּיָּד אֶת־הַפְּלִשְׁתִּי אֶל־
מִצְחוֹ וַתִּטְבַּע הָאֶבֶן בְּמִצְחוֹ וַיִּפֹּל עַל־פְּנָיו אֶרְצָה׃
וַיַּחֲזֹק דָּוִד מִן־הַפְּלִשְׁתִּי בַקֶּלֶע וּבְאֶבֶן וַדָּאת הַפְּלִשְׁתִּי
וַיִּמָּתְהוּ וַחֲרַב אֵין בְּיַד־דָּוִד׃ וַיִּרְצַן דָּוִד וַיַּעֲמֵד אֶל־
הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּקַּח אֶת־חַרְבּוֹ וַיִּשְׁלַפְהָ מִתַּעֲרָה וַיִּמָּתְתְהוּ
וַיִּכְרַת בָּהּ אֶת־רֵאשׁוֹ וַיִּרְאוּ הַפְּלִשְׁתִּים כִּי־מָת גִּבּוֹרָם
וַיִּגְסּוּ׃ וַיִּקְמוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל וַיהוּדָה וַיִּרְעוּ וַיִּרְדְּפוּ
אֶת־הַפְּלִשְׁתִּים עַד־בּוֹאֵךְ נִיא וְעַד שְׁעָרֵי עַקְרוֹן
וַיִּפְּלוּ חֲלָצֵי פְלִשְׁתִּים בְּדַרְדָּר שְׁעָרִים וְעַד־גֵּת וְעַד־
עַקְרוֹן׃ וַיָּשׁוּבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִדָּדֶק אַחֲרֵי פְלִשְׁתִּים
וַיִּשְׁפוּ אֶת־מַחְנֵיהֶם׃ וַיִּקַּח דָּוִד אֶת־רֵאשׁ הַפְּלִשְׁתִּי
וַיִּבְאֵהוּ יְרוּשָׁלַם וְאֶת־כִּלָּיו שֵׁם בְּאֵהָלוֹ׃ וַכִּרְאוֹת
שְׂאוּל אֶת־דָּוִד יֵצֵא לִקְבֹּאת הַפְּלִשְׁתִּי אָמַר אֶל־
אֶבְנֵר שֵׁר הַצָּבָא בֶן־מִיֶּזָה הִגְעַר אֶבְנֵר וַיֹּאמֶר אֶבְנֵר
חִי־נַפְשֶׁךָ הַמִּדְּרָךְ אִם־יָדַעְתִּי׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ שְׂאוּל אֶתָּה
בֶן־מִיֶּזָה הַעֲרָם׃ וּבְשׁוּב דָּוִד מִחַבּוֹת אֶת־הַפְּלִשְׁתִּי
וַיִּקַּח אֹתוֹ אֶבְנֵר וַיִּבְיֵאֵהוּ דַפְּנֵי שְׂאוּל וְרֵאשׁ הַפְּלִשְׁתִּי
בְּיָדוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂאוּל בֶן־מִי אֶתָּה הִגְעַר וַיֹּאמֶר
דָּוִד בֶּן־עַבְדֶּךָ יִשִׁי בֵּית הַלְחָמִי׃

ואחר כך בשמואל ב' סימן ו'

וַיִּסַּף עוֹד דָּוִד אֶת־כָּל־בְּחֹר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אֲלָפִי׃
וַיִּקָּם אֵל וַיִּלְחַד דָּוִד וַכִּדְהָעַם אֲשֶׁר אֹתוֹ מִבְּעָלֵי
יְהוּדָה דְהַעֲלוֹת מִשָּׁם אֶת אַרְוֹן הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר גִּקְרָא שֵׁם
שֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת יֹשֵׁב הַכְּרָבִים עֲלָיו׃ וַיִּרְכִּיבוּ אֶת־אַרְוֹן
הָאֱלֹהִים אֶל־עֲגֻלָּה חֲדָשָׁה וַיִּשְׂאֵהוּ מִבַּיִת אֶבְיָדָב אֲשֶׁר
בְּגִבְעָה וַעֲזָא וְאֲחִיו בְּנֵי אֶבְיָדָב נְהָגִים אֶת־הָעֲגֻלָּה
חֲדָשָׁה׃ וַיִּשְׂאֵהוּ מִבַּיִת אֶבְיָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה עִם אַרְוֹן

האלהים ואחיו הלך לפני הארון וידוד | וכל בית ישראל
משחקים לפני יהוה בכל עצי ברשים ובכנרות ובנגדים
ובתפים ובמנגונים ובצדקים: ויבאו עד גן עדן
וישגח עזה אל ארון האלהים ויאחז בו כי שמטו הבקר:
ויחר אף יהוה בעזה ויכהו שם האלהים עד השל
וימת שם עם ארון האלהים: ויחר לדוד על אשר פרץ
יהוה פרץ בעזה ויקרא למקום ההוא פרץ עזה עד
היום הזה: ויקרא דוד את יהוה ביום ההוא ויאמר אף
יבוא אלי ארון יהוה: ולא אבה דוד להסיר אלו
את ארון יהוה על עיר דוד ויטהו דוד בית עבד
אדם הגיתי: וישב ארון יהוה בית עבד אדם הגיתי
שלושה חדשים ויברך יהוה את עבד אדם ואת
כל ביתו וינגד למקד דוד כאמר ברך יהוה את בית
עבד אדם ואת קר אשר לו בעבור ארון האלהים
ויברך דוד ויעל את ארון האלהים מבית עבד
אדם עיר דוד בשמחה ויהי כי אערו נשאי ארון
יהוה ששה צעדים ויזבח שור ומריא: ודוד מכרר
בכל עז לפני יהוה ודוד חגור אפוד גד: ודוד
וכל בית ישראל מעדים את ארון יהוה בתרועה
ובקוד שופר: ויהי ארון יהוה בא עיר דוד ומיכל
בת שאור נשקפה בעד החלון ותרא את המקד
דוד מפוז ומכרר לפני יהוה ותכו לו בדבה: ויבאו
את ארון יהוה ויצגו אתו במקומו בתוך האהל
אשר נטה לו דוד ויעל דוד עלות לפני יהוה ושקמים:
ויכר דוד מהעלות העזה והשקמים ויברך את העם
בשם יהוה צבאות: ויחלק לכל העם דגל המון
ישראל רמאיש ועד אשה לאיש חנת לחם אחת

וַאֲשֶׁר אָחַד וַאֲשִׁישָׁה אָחַת וַיֵּלֶךְ בְּלִהְיֵם אִישׁ
 לְבֵיתוֹ: וַיָּשָׁב דָּוִד לְבָרֶךְ אֶת־בֵּיתוֹ וְתַצֵּא מִכֵּל
 בַּת־שָׂאוֹל לְקַנְיַת דָּוִד וְתֹאמֶר מִה־נִּכְבַּד הַיּוֹם מִלֶּךְ
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִגְזַח הַיּוֹם לְעֵינַי אֲמָהוֹת עַבְדֵּי כְּהַגְלוֹת
 נִגְלוֹת אָחַד הַרְקִים: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־מִכַּל לִפְנֵי
 יְהוָה אֲשֶׁר בְּחַר־בִּי מֵאֲבֹיָךְ וּמִכָּל־בֵּיתוֹ לְצוֹת אֶתִּי
 נָגִיד עַד־עַם יְהוָה עַד־יִשְׂרָאֵל וְשַׁחֲקֵתִי לִפְנֵי יְהוָה:
 וּנְקַלְתִּי עוֹד מִזֹּאת וְהֵייתִי שֹׁפֵר בְּעֵינַי וְעַס־הָאֲמָהוֹת
 אֲשֶׁר אָמַרְתָּ עִמָּם אֲכַבְּדָה:

ואחר כך שם סימן כ"ב:

וַיְדַבֵּר דָּוִד לְיְהוָה אֶת־דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם
 הַצֵּיד יְהוָה אִתּוֹ מִבַּקַּח כַּד־אֲבִיו וּמִבַּקַּח שָׂאוֹל:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה סִלְעִי וּמִצְדָּתִי וּמִפֶּלֶא־טִי־קִי: אֱלֹהֵי
 צוּרֵי אַחֲסֵה־בִּי מִגִּנֵּי וּקְרַן יִשְׁעֵי מִשֹּׁנְבֵי
 וּמְנוּסֵי מִשְׁעֵי מַחֲמָס תִּשְׁיַעֲנִי: מַהֲרֵל
 אֶקְרָא יְהוָה וּמֵאֲבִי אֲנִשֶׁע: כִּי אֶפְסָנִי מִשִּׁבְרֵי־
 מוֹת נַחֲלִי בְדַלְעֵל יִבְעַתְּנִי: חֲבָלֵי
 שָׂאוֹל סִבְּנֵי קַדְמֹנִי מִקְשֵׁי־
 מוֹת: בְּצַר־לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֵל־
 אֱלֹהֵי אֶקְרָא וַיִּשְׁמַע מֵהִיכָל
 קוֹלִי וְשׁוֹעַתִּי בְּאֲזִנָּיו: וַיִּתְנַעַשׂ
 וַתַּרְעֵשׂ הָאָרֶץ וַיִּדְגֹּף וַיִּתְנַעַשׂוּ בִּי־חֲרָה־לָּו: עֲלָה
 עֲשֵׂן בְּאִפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּי
 תֹאכַל וְנַחֲלִים בְּעֵרוּ מִפְּנֵי: וַיִּט
 שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ וַעֲרַפֵּל תַּחַת וַעֲרַב עַל־קְרוֹב וַיִּעַף וַיִּרָא

על־כַּנְפֵי־רוּחַ: וַיֵּשֶׁת׃ חֶשֶׁד׃ סְבִיבֹתָיו׃

סִבּוֹת׃ חֲשֵׁר־מַיִם׃ עָבִי׃ שְׂחָקִים׃ מַנְגֵּה׃

נִגְדוּ׃ בָּעָרוֹ׃ נְחֹלֵי־אֵשׁ׃ יָרַעַם׃ מִן־שָׁמַיִם׃

יְהוָה׃ וְעֵלְיוֹן׃ יַתֵּן׃ קוֹלוֹ׃ וַיִּשְׁקֶה׃

חַצִּים׃ וַיִּפְיֹצֵם׃ בְּרֶק׃ נִדְהָמָם׃ וַיִּרְאוּ׃ אֶפְקֵי׃

יָם׃ וַיִּדְרוּ׃ מִסְדּוֹת׃ תַּבָּל׃ בְּגַעַרְתָּ׃

יְהוָה׃ מִנְשֻׁמַת׃ רוּחַ׃ אֶפְסוּ׃ וַיִּשְׁלַח׃ מִמְרוֹם׃

יִקְחֵנִי׃ וַיִּמְשְׁנֵי׃ מַמִּים׃ רַבִּים׃ וַיִּצְלַנִּי׃

מֵאִיבֵי׃ עַז׃ מִשְׁנָאִי׃ כִּי׃ אִמְצֵוּ׃

מִמֵּנִי׃ וַיִּקְדַּמְנִי׃ בַּיּוֹם׃ אִידֵי׃ וַיְהִי׃

יְהוָה׃ מִשְׁעַן׃ לִי׃ וַיֵּצֵא׃ לְמַרְחֵב׃

אֹתִי׃ וַיַּחַלְצֵנִי׃ בִּי־חֶסֶד׃ בְּיָ׃ וַיִּגְמַלְנִי׃

יְהוָה׃ בְּצַדִּיקְתִּי׃ כְּכֹר׃ יְדֵי׃ יוֹשִׁיב׃

לִי׃ כִּי׃ שְׁמַרְתִּי׃ בְּרַבִּי׃ יְהוָה׃ וְלֹא׃

רָשָׁעִי׃ מֵאֶלְהֵי׃ כִּי׃ בַּל־מִשְׁפָּטָיו׃

דִּנְגְדֵי׃ וַחֲקַתִּיו׃ לֹא־אֶסּוּר׃ מִמְּנֶה׃ וְאַהֲבֵה׃

תָּמִים׃ לוֹ׃ וְאַשְׁמַרְהָ׃ מִעֲוֹנֵי׃ וַיֵּשֶׁב׃ יְהוָה׃ לִי׃

בְּצַדִּיקְתִּי׃ כְּכֹרִי׃ דִּנְגַד׃ עֵינָיו׃ עִם־

חֶסֶד׃ תִּתְחַסֵּד׃ עִם־גִּבּוֹר׃ תָּמִים׃

תִּתְמַם׃ עִם־גִּבּוֹר׃ תִּתְבַּר׃ וְעִם־

עֶקֶשׁ׃ תִּתְפַּל׃ וְאַתָּה־עַם׃ עֵינֵי׃

תוֹשִׁיעַ׃ וְעֵינֶיךָ׃ עַל־רַמִּים׃ תִּשְׁפִּיל׃ כִּי־

אַתָּה׃ גִּבּוֹר׃ יְהוָה׃ וַיְהִי־גִיֹהֵם׃

חֶשְׁקֵי׃ כִּי׃ בָּהֶם׃ אֲרוּץ׃ גִּדּוֹד׃ בְּאַדְהֵי׃

אַרְבַּג־שׁוֹר׃ הָאֵל׃ תָּמִים׃ הָאֵל׃ תָּמִים׃

דָּרְבָן׃ אִמְרַת׃ יְהוָה׃ צְרוּפָה׃ מִגֵּן׃

הוּא׃ לְכֹל׃ הַחַסִּים׃ בּוֹ׃ כִּי־מִי־אֵל׃ מִבְּלַעֲדוֹ׃

כב	לימוד לז' ימי החג יום שביעי	יהוה
האל	ומי צור מבלעדי אלהינו:	מעוז חיל
ביתר תמים	משנה רגליו באילות	דרך:
ועל-	במתי ועמדיני:	במתי ועמדיני:
מלמד ידי	ונחת קשת גחוישה זרעתי:	במדקמה
ותפך	ישעך וענתך	לי מגן
ולא	פרחיי צעדי תחתני	תרכני:
ארדפה איבי	מאשרו קרסלי:	מאשרו קרסלי:
ואכלם	ולא אשוב עד בלותם:	ואשמדם
ויפלו תחת	ואמחצם ולא יקומין	ואמחצם ולא יקומין
תכריע	ותורני חיל למלחמה	רגלי:
ואיבי תפה קי	משנאי ואצמיתם:	קמי תחתני:
ישעו	אל יהוה ורא-	ערה
בטיט-	ואשחקם בעפר ארץ	ואין מושיע
ותפלטי מריבי	תשמרני לראש גוים	ענם:
עם	בני נכר ותבחשו-	חוצות אדקם ארקעם:
בני	לשמוע און ישמעו קי:	עמי
חיי יהוה וברוך	גבר יבלו ויחגרו ממסגרותם:	לא ידעתי ועבדני:
האל	גורם אדתי צור ישעי:	קי
ומקיד עמים	הגתן נקמת לי	גבר יבלו ויחגרו ממסגרותם:
מאיש	תחתני: ומוציא מאיבי ומקמי תרוממי מאיש	צורי
ערכן אודך יהוה	חמסים תצילני:	הגתן נקמת לי
מגדול	ולשמך אנפר:	תחתני:
ועשה חסד	ישועות מלכו	חמסים תצילני:
עד עוקם:	לדוד ולזרעו	בגוים
		ישועות מלכו
		למשיחו

לימוד לזי ימי החג יום שביעי

ואחר כך בדברי הימים א' סימן י"ז:

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יָשָׁב דָּוִד בְּבֵיתוֹ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־גִּתֹן
הַנְּכִיָּא הַגֵּה אֵנֶכִי וְיֹשֵׁב בְּבֵית הָאֲרָזִים וְאֶרְוֶן
בְּרִית־יְהוָה תַּחַת יְרִיעוֹת׃ וַיֹּאמֶר גִּתֹן אֶל־דָּוִד כֹּךְ
אֲשֶׁר בְּדַבְּרְךָ עָשָׂה כִּי הָאֱלֹהִים עִמָּךְ׃ וַיְהִי בְּכִנּוּחַ
הַהוּא וַיְהִי דִבְרַי אֱלֹהִים אֶל־גִּתֹן לֵאמֹר׃ כִּךְ וְאִמְרַת
אֶל־דָּוִד עֲבָדִי כֹה אָמַר יְהוָה לֹא אֶתָּה תִּבְנֶה־לִּי
הַבַּיִת לְשֹׁכֵת׃ כִּי לֹא יֹשְׁבֵי בְּבֵית מִן־הַיּוֹם אֲשֶׁר־
הֵעֲלִיתִי אֶת־יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֶהְיֶה מֵאֲחֶךָ אֶל־
אֹהֶל וּמִמִּשְׁכָּן׃ בְּכֹל אֲשֶׁר־הִתְחַזַּקְתִּי בְּכַד־יִשְׂרָאֵל
הַדְּבָר דְּבַרְתִּי אֶת־אֲחִי שִׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוִּיתִי
דַּרְעוֹת אֶת־עַמִּי לֵאמֹר לָמָּה לֹא־בִנִּיתֶם לִי בַּיִת
אֲרָזִים׃ וְעַתָּה כֹּה תֹאמַר לְעַבְדִּי דָּוִד כֹּה אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת אֲנִי לִקְהַלְיָךְ מִן־הַנְּהוּה מִן־אֲחֵרֵי הַצֹּאֵן
לְחַיִּית נְגִיד עַר עַמִּי יִשְׂרָאֵל׃ וְאֶהְיֶה עִמָּךְ בְּכֹל
אֲשֶׁר תִּלְכֵךְ וְאֶבְרִית אֶת־כָּל־אֹיְבֶיךָ מִפְּנֵיךָ
וְעָשִׂיתִי לְךָ שֵׁם כְּשֵׁם הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ׃
וְשִׁמְתִי מְקוֹם לְעַמִּי יִשְׂרָאֵל וְנִטְעַמְתִּיהוּ וְשִׁבְּנִתְּמִי
וְלֹא יִרְגַּז עוֹד וְרֹא־יוֹסִיפוּ בְּנֵי־עוֹלָה לְבַלְתּוֹ כַּאֲשֶׁר
בְּרֹאשׁוֹנָה׃ וְלִמְיָמִים אֲשֶׁר צִוִּיתִי שִׁפְטִים עַד־עַמִּי
יִשְׂרָאֵל וְהִכְנַעְתִּי אֶת־כָּל־אֹיְבֶיךָ וְאָגֵד לְךָ וּבֵית
יִבְנֶה־לְךָ יְהוָה׃ וְהָיָה כִּי־מָלְאוּ יְמֶיךָ לְלֶכֶת עִם־
אֲבֹתֶיךָ וְהִקְיַמְתִּי אֶת־זְרַעְךָ אַחֲרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה
מִבְּנֶיךָ וְהִקְיַמְתִּי אֶת־מְדֻבְּרוֹתָ׃ הוּא יִבְנֶה־לִּי בַּיִת
וְלִבְנֵי אֶת־כְּסָאוֹ עַד־עוֹלָם׃ אֲנִי אֶהְיֶה־לְךָ לְאָב
וְהוּא יְהוָה־לִּי דָבָר וְחִסְדִּי לֹא־אֲסִיר מֵעַמּוֹ כַּאֲשֶׁר
הִסִּירוּתִי מֵאֲשֶׁר הָיָה לְפָנֶיךָ׃ וְהִעֲמַדְתִּיהוּ בְּבֵיתִי

ובמלכותי עד-העולם ובסאו יהיה נכון עד-עולם:
 ככל הדברים האלה וככל החינוך הנה בין דבר נתן
 אל-דוד: ויבא המלך דוד וישב לפני יהוה ויאמר
 מי-אני יהוה אלהים ומי ביתי כי הביאתני עד-
 הלם: ותקטן זאת בעיניך אלהים ותדבר על-בית-
 עבדך למרחוק וראיתי בתור האדם המעלה יהוה
 אלהים: מה-יוסף עוד דוד אלוך לכבוד את-
 עבדך ואתה את-עבדך ידעת: יהוה בעבור
 עבדך ובלבד עשית את כל-הגדולה הזאת
 להדיע את-כל-הגדלות: יהוה אין כמוך ואין
 אלהים וזולתך ככל אשר שמענו באזנינו: ומי
 כעמך ישראל גוי אחד בארץ אשר הודו האלהים
 גדלות לו עם לשום דך שם גדלות ונראות גדול
 מפני עמך אשר-פדית ממצרים גוים: ותתן את-
 עמך ישראל לך לעם עד-עולם ואתה יהוה היות
 להם לאלהים: ועתה יהוה הדבר אשר דברת
 עד-עבדך ועל-ביתו יאמן עד-עולם ועשה כאשר
 דברת: ויאמן ויגדל שמך עד-עולם כאמר יהוה
 צבאות אלהי ישראל אלהים לישראל ובית-דוד
 עבדך נכון לפניך: כי אתה אלהי גלית את-און
 עבדך דבנות לו בית על-כונ מצא עבדך דהתפקד
 לפניך: ועתה יהוה אתה-הוא האלהים ותדבר על-
 עבדך הטובה הזאת: ועתה הואלת דברך את-בית
 עבדך להיות לעולם לפניך כי-אתה יהוה ברכת
 ומברך לעולם:

עוד שם סימן כ"ח:

ויקהל דוד את-כל-שני ישראל שני השבטים

וְשָׂרֵי הַמַּחֲלָקוֹת הַמְּשֻׁרְתִים אֶת־הַמֶּלֶךְ וְשָׂרֵי
 הָאֲדָפִים וְשָׂרֵי הַמַּאֲוֹת וְשָׂרֵי כָל־רְכוּשׁוֹ וּמִקְנֶה זְמִדָּה
 וּלְבָנָיו עִם־הַפְּרִיסִים וְהַגְּבוּרִים וְלְכָל־גְּבוּרֵי חֵיל אֲרֶ־
 יְרוּשָׁלַם׃ וַיָּקָם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל־רַגְלָיו וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּנִי
 אַחֵי וְעַמִּי אֲנִי עִם־לִבִּי לִבְנוֹת בַּיִת מְנוּחָה לְאָרוֹן
 בְּרִית־יְהוָה וְלִהְיוֹת רִגְלֵי אֱלֹהֵינוּ וְהַכִּינוּתִי לִבְנוֹת׃
 וְהָאֱלֹהִים אָמַר לִי לֹא־תִבְנֶה בַיִת לְשְׁמִי כִּי אִישׁ
 מִלְּחָמוֹת אַתָּה וְדַמִּים שָׁפַכְתָּ׃ וַיִּבְחַר יְהוָה אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל בִּי מִכָּל־בְּיֹתֵי־אָבִי לְהִיּוֹת זְמִדָּה עַל־יִשְׂרָאֵל
 לְעוֹלָם כִּי בִיהוּדָה בָּחַר דָּוִד וּבְבֵית־יְהוּדָה בַּיִת אָבִי
 וּבְבָנָי אָבִי כִּי רָצָה לְהַמְלִיךְ עַד־כָּדִישְׂרָאֵל׃ וּמִכָּדִ
 בָּנִי כִּי רַבִּים בָּנִים נָתַן לִי יְהוָה וַיִּבְחַר בְּשִׁלְמָה בְּנִי
 לְשִׁבְתָּ עַל־כִּסֵּא מְלָכוֹת יְהוָה עַד־יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר לִי
 שְׁלֹמֹה בְנִךְ הוּא־יִבְנֶה בַיִתִּי וְהַצְרוּתִי כִּי־בִחַרְתִּי בּוֹ לִי
 דָבָר וְאֲנִי אֶהְיֶה־לָּדָבָר׃ וְהַכִּינוּתִי אֶת־מְלָכוּתוֹ עַד־
 לְעוֹלָם אֲסִיחֲזֹק לַעֲשׂוֹת מִצְוֹתַי וּמִשְׁפָּטַי כַּיּוֹם הַזֶּה׃
 וְעַתָּה לַעֲנֵי כִדְ־יִשְׂרָאֵל קְהַל־יְהוָה וּבְאָזְנֵי אֱלֹהֵינוּ
 שְׁמְרוּ וּדְרֹשׁוּ כָל־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְמַעַן תִּרְשׁוּ אֶת־
 הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְהִנַּחֲדָתֶם לְבַיְתִיכֶם אֲחֵרֵיכֶם עַד־עוֹלָם׃
 וְאַתָּה שְׁלֹמֹה־בְנִי דַע אֶת־אֱלֹהֵי אָבִיךָ וְעַבְדֵהוּ בְּרַב
 שָׂרָם וּבְנַפְשׁוֹ חַפְצָה בִּי כָל־דְּבָבוֹת הַזֶּה שִׁיְהוָה וְכָל־יִצְרָר
 מִחֲשָׁבוֹת מִבְּיַן אֲסִי־תְדַרְשֵׁנוּ וּמִצָּא לָךְ וְאֲסִי־תַעֲזֹבֵנוּ
 וְנִיחָדָה לָךְ׃ רָאֵה וְעַתָּה כִּי־יְהוָה בָּחַר בְּךָ לִבְנוֹת־בַּיִת
 לְמִקְדָּשׁ חֹזֵק וְנַעֲשֶׂה׃ וַיִּתֵּן דָּוִד לְשִׁלְמָה בְּנִי אֶת־תְּבַנְיֹת
 הָאוֹיָבִים וְאֶת־בְּתוּלֵי וְנַנְזֻכֵי וְעַלִּיתָיו וְחִדְרָיו הַפְּנִימִים
 וּבַיִת הַכֹּפֶרֶת. וְתַבְנִית כָּל אֲשֶׁר הָיָה בְרוּחַ עִמּוֹ
 לְחִצְרוֹת בַּיִת־יְהוָה וְלְכָל־הַלְּשָׁכוֹת סָבִיב לְחִצְרוֹת

בַּיִת הָאֱלֹהִים וְלֹא צָרוֹת הַקִּדְשִׁים: וְלִמְחֻלְקוֹת הַכֹּהֲנִים
 וְהַדְּוָיִם וְלִכְל־מְלֹאכֶת עֲבוֹדַת בַּיִת יְהוָה וְלִכְל־קָרְיָ
 עֲבוֹדַת בַּיִת יְהוָה: לְזָהָב בַּמִּשְׁקָל לְזָהָב לְכָל־קָרְיָ
 עֲבוֹדָה וְעֲבוֹדָה לְכָל־קָרְיָ הַכֶּסֶף בַּמִּשְׁקָל לְכָל־קָרְיָ
 עֲבוֹדָה וְעֲבוֹדָה: וּמִשְׁקֵךְ דְּמִנְרוֹת הַזָּהָב וְנִרְתִּיחֵם זָהָב
 בַּמִּשְׁקֵךְ־מִנְרוֹהָ וּמִנְרוֹהָ וְנִרְתִּיחֵהָ וְלִמְנֹרֹת הַכֶּסֶף בַּמִּשְׁקֵךְ
 לְמִנְרוֹהָ וְנִרְתִּיחֵהָ בַּעֲבוֹדַת מִנְרוֹהָ וּמִנְרוֹהָ: וְאֶת־הַזָּהָב
 מִשְׁקֵךְ דְּשִׁחְחֹנוֹת הַמַּעֲרֵכֶת לְשִׁלְחָן וְשִׁלְחָן וְכֶסֶף
 דְּשִׁחְחֹנוֹת הַכֶּסֶף: וְהַמִּזְבְּחוֹת וְהַמִּזְבְּחוֹת וְהַקְּשׁוֹת זָהָב
 טָהוֹר וְלִכְפוֹרֵי הַזָּהָב בַּמִּשְׁקָל דְּכַפּוֹר וְכַפּוֹר וְלִכְפוֹרֵי
 הַכֶּסֶף בַּמִּשְׁקָל דְּכַפּוֹר וְכַפּוֹר: וְלִמְזֻבַּח הַקְּטָרֹת זָהָב
 מִזְבֵּךְ בַּמִּשְׁקָל וְלִתְבִנֵּית הַמִּרְכָּבָה הַכְּרוּבִים זָהָב
 לַפְּרָשִׁים וְסִכְכִּים עַד־אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה: הַכֹּל בְּכֶתֶב
 מִיַּד יְהוָה עֲבֵי הַשְּׂפִיר כֹּל מְלֹאכֹת הַתְּבִנִּית: וַיֹּאמֶר
 דָּוִד לְשִׁלְמָה בְּנוֹ חֹזֵק וְאַמִּץ וְעֹשֶׂה אֲר־תִּירָא וְא־
 תַחֲת בִּי יְהוָה אֱלֹהִים אֲדֹהִי עֲמֹד לֹא יִרְפֵּךְ וְלֹא
 יַעֲזֹבְךָ עַד־דְּכָלוֹת כָּד־מְלֹאכֶת עֲבוֹדַת בַּיִת יְהוָה: וְהִנֵּה
 מִחֻלְקוֹת הַכֹּהֲנִים וְהַדְּוָיִם קָד־עֲבוֹדַת בַּיִת הָאֱלֹהִים
 וְעֲמֹד בְּכָד־מְלֹאכֶה קָד־נְדִיב בַּחֲקֻמָּה לְכָל־עֲבוֹדָה
 וְהַשָּׂרִים וְכָל־הָעַם לְכָד־דְּבָרֶיךָ: וַיֹּאמֶר דָּוִד הַמִּלְכָּה
 קָד־הַקְּהֵל שְׂדֵמָה בְּנֵי אַחַד בְּחֹר־בְּנוֹ אֱלֹהִים גִּעַר וְרָךְ
 וְהַמְלֵאכֶה גְדוֹלָה בִּי לֹא קָאֵדֶם הַבִּירָה בִּי לִיהוָה אֱלֹהִים:
 וּבְכָד־בַחֵי הַכִּינּוֹתִי לְבַיִת־אֱלֹהֵי הַזָּהָב לְזָהָב וְהַכֶּסֶף
 כֶּסֶף וְהַנְּחֻשֶׁת לְנֹחֶשֶׁת הַבְּרֹזֶל לְבְרֹזֶל וְהָעֲצִים
 קְעֲצִים אֲבָנֵי־שֶׁהֶם וּמְדוּאִים אֲבָנֵי־פִזָּה וְרִקְמָה וְכָל
 אֲבָן יָקָרָה וְאֲבָנֵי שֵׁשׁ לָרֵב: וְעוֹד בְּרִצּוֹתַי בְּבַיִת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל סִגְלָה זָהָב וְכֶסֶף נָתַתִּי לְבַיִת־אֱלֹהֵי

לימוד לוי ימי החג יום שביעי

למעלה מכל-הכינותי לבית הקדש: שלשת אלפים
בכרי זהב מזהב אופיר ושבעת אלפים כפר-כסף
מוזק קטום קירות הכתים: זהב לזהב וכסף
כסף וקדר-מלאכה ביד חרשים ומי מתנדב
למלאות ידו היום ליהוה: ויתנדבו שרי האבות
ושרי ישראל ושרי האלפים והמאות ולשרי
מלאכת המדף: ויתנו לעבודת בית-האלהים זהב
בכרים חמשת-אלפים וארבעים רבו וכסף בכרים
עשרת אלפים ונחשת רבו ושמונת אלפים בכרים
וברזל מאה-אלף בכרים: והנמצא אתו אבנים נתנו
לאוצר בית-יהוה עד יד-יהואר החרשני: וישמחו
העם על-התנדבם כי בלב שלם התנדבו ליהוה וגם
דויד המלך שמח שמחה גדולה: ויברך דויד את-
יהוה לעיני כד-הקהל ויאמר דויד ברוך אתה יהוה
אדני ישראל אמינו מעולם ועד-עולם: קד יהוה
הקדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי-כל
בשמים ובארץ לך יהוה הממלכה והמתנשא לכל
קראש: והעשר והכבוד מקפניך ואתה מושל בכל
וביך פח וגבורה וביך דגדד ודחוק לכל: ועתה
אדהינו מודהים אנחנו לך ומהללים לשם תפארתך:
וכי מי אני ומי עמי כי-נעצר פח דהתנדב פואת
כי-ממך הכל ומידך נתנו הך:

ואחר כך ביחזקאל לוי:

ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהנה לכלם
ובמשפטי ילכו וחקותי ישמרו ועשו אותם:
וישבו ער-הארץ אשר נתתי לעבדי לעקב אשר
ישבו בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני

בניהם ער--עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם :
 וברתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה אותם
 ונתתים והרביתי אותם ונתתי את מקדשי בתוכם
 לעולם : והיה משפני עליהם והייתי להם לאדקים
 והמה יהיוקי דעם : וידעו הגוים כי אני יהוה מקדש
 את ישראל בהיות מקדשי בתוכם לעולם :

ואחר כך בישעה סימן י"א :

ויצא חטר מגנע ישי וגאר משרשיו יפרה : ונתה עליו
 רוח יהוה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח
 דעת ויראת יהוה : והריחו ביראת יהוה ולא למראה
 עיניו ישפוט ולא למשמע אזניו יוכיח : ושפט בצדק
 דלים והוכיח במישור לענוי ארץ והבה ארץ בשבט
 פיו וגבורת שפתיו ימית רשע : והיה צדק אזור מתגיו
 והאמונה אזור חלציו : וגר זאב עם כבש וגמר עם
 גדי ירבץ ועגל וכפיר יחדו וגער קטן להג בס :
 ופרה ודב תרעינה יחדו ירבצו ידדיתן וארניה כבקר
 יאכל תקבן : ושעשע יונק על חר פתן ועל מאורת
 צפעוני גמול ידו הרה : לא ירעו ולא ישתיתו בכל
 הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את יהוה בפנים
 דגם מכפים : והיה בינים שהוא שרש ישי אשר עמד
 לגם עמים אדיו גוים ידרשו והיתה מנתתו כבוד :
 והיה בינים שהוא יוסף אדני ! שנית יהו דקנות
 את שאר עמו אשר ישאר מאשור וממצרים
 ומפתרום ומכוש ומעילם ומשנער ומחמת ומאני
 הים : ונשא גם לגוים ואסף גרתי ישראל ונפצות
 יהודה יקבץ מארבע בנפות הארץ : וסרה קנאת
 אפרים וזרבי יהודה וברתו אפרים לא יקנא את

יהודה ויהודה לא יצר את אפרים: ועפו בכתף
 פלשתים ימה יחדו יבזו את בני קדם אדום ומואב
 משלוח ידם ובני עמון משמעתם: והחכים יהוה את
 לשון ים מצרים והניף ידו עד תהר בעיני רוחו והכהו
 לשבעה נחלים והדריך בנעלים: והיתה מסלה לשאר
 עמו אשר ישאר מאשור כאשר היתה לישראל ביום
 עלתו מארץ מצרים: ואמרת ביום ההוא אודך יהוה
 כי אנפת בי ישב אפך ותנחמני: הנה אל ישועתי
 אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה יהוה ויהי יי
 לישועה: ושאתם מים בששון מפעני יישועה:
 ואמרתם ביום ההוא הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו
 בעמים עלילותיו הזכירו כי נשגב שמו: זמרו יהוה
 כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ: צהלי רמי
 יושבת ציון כי גדול בקרבך קדוש ישראל:

ואחר כך כרות סימן ד'

ובעז עלה השער וישב שם והנה הגואל עבר אשר
 דבר בעז ויאמר סוכה שבה פה פלני אדמני
 ניסר וישב: ויבא עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר
 שבו פה וישבו: ויאמר בגאד חלקת השדה אשר
 לאחינו לאדיללך מכה געמי השבה משדה מואב
 ואני אמרתי אנכה אנך לאמר קנה נגד הישבים
 ונגד זקני עמי אסתגאל גאל ואם לא וגאל הנדה
 לי ואדעה כי אין זולתך גאור ואנכי אחריך ויאמר
 אנכי אגאל: ויאמר בעז ביום קנותך השדה מיד געמי
 ומאת רות המואביה אשת חמת קניתי להקים שם
 חמת על נחלתו: ויאמר הגאל לא אוכל גאור לי
 פן אשחית את נחלתי גאל לך אתה את גאולתי כי

לא-אובל לגאול: וזאת לפנים בישראל על-הגאולה
 ועל-התמורה לקיים בל-דבר שקף איש נעלו ונתן
 קרעהו וזאת התעודה בישראל: ויאמר הגאול רבעו
 קנה-קדו וישלף נעלו: ויאמר בעז וזקנים בל-העם
 עדים אתם היום כי קניתי את-בל-אשר לאלימקד
 ואת כד-אשר לכדיון ומחלוז מנד נעמי: וגם את-
 רות המאביה אשת מחלוז קניתי לי לאשה להקים
 שם-המת על-גחלתו וקא-יברת שם-המת מעם
 אחיו ומשער מקומו עדים אתם היום: ויאמרו כד-
 העם אשר-בשער והזקנים עדים ימן יהוה את-האשה
 הבאה אל-ביתך כרחל וקראה אשר בנו שתיים
 את-בית ישראל ועשה-חיד באפרתה וקרא-שם
 בבית לחם: ויהי ביתך בבית פרץ אשר-יזדה תמר
 ליהודה מן-הזרע אשר ימן יהוה דך מן-הנערה
 הזאת: ויבא בעז את-רות ותהי-לו לאשה ויבא
 אביה וימן יהוה לה הריון ותלד בן: ותאמרנה
 הנשים אל-נעמי ברוך-יהוה אשר לא השבית דך
 גאול היום ויקרא שמו בישראל: והיה דך למשיב
 גפשו וכלכלך את-שיבתך כי כלתך אשר-אהבתך
 ילדתו אשר-היא טובה לך משבעה בנים: ותקח
 נעמי את-הילד ותשתהו בחיקה ותהי-לו לאמנת:
 ותקראנה לו השכנות שם לאמו ילד-בן נעמי
 ותקראנה שמו עובד הוא אבי-ישי אבי דוד: וארה
 תוקדות פרץ הילד את-חצרון: וחצרון הוקיד
 את-רם ורם הוקיד את-עמינדב: ועמינדב הוקיד
 את-נחשון ונחשון הוקיד את-שלמה: ושלמון הוקיד

לימוד לז' ימי החג יום שביעי

את-בלעז ובעז הוליד את-עובד : ועובד הוליד את-
יש' ויש' הוליד את-דוד :

ואח"כ בתהלים סימן כ"א :

כא למנצח מזמור לדוד : יהנה בעז : ישמח-מלך
ובישועתך מה-יגל מאד : תאנת לבו
נתתה לו וארשת שפתיו בל-מנעת סקה : כי-
תקדמנו ברכות טוב תשית קראשו עטרת פיו :
חיים | שאר ממך נתתה לו ארץ ימים עולם ועד :
גדול כבודו בישועתך הוד והדר תשנה עליו : כי-
תשיתוהו ברכות לעד תחדוהו בשמחה את-פניך : כי-
המלך בטח ביהוה ובחסד עליון בל-ימוט : תמצא
ידך לבד-אביך ימינך תמצא שנאיך : תשיתמו |
בתנור אש דעת פניך יהנה באפו בלעם ותאכלם
אש : שרמו מארץ תאבד וזרעם מבני אדם : כי-
נטו עניך רעה חשבו מזמה בל-ויקרו : כי תשיתמו
שכם במיתריד תכונן על-פניהם : רומה יהנה בעז
נשירה ונזמרה גבורתך :

כט משכיל לאיתן האזרחי : חסדו יהנה עולם אשירה
לדר ודר | אזדיע אמונתך בפי : כי-אמרתי
עולם חסד יבנה שמים | תכון אמונתך בהם : ברתי
ברית רבתי נשבעתי לדוד עבדי : עד-עולם אבין
זרעה ובגיתי דר-ודר בסאת סקה : ויודו שמים
פקאת יהנה אף-אמונתך בקהל קדשים : כי מי בשחק
יערף ליהנה ידמה ליהנה בבני אדם : אך גערץ
בסוד-קדשים רבך ונורא עד-כל-סביביו : יהנה |
אלהי אבאות מי-קמוך חסין | יה ואמונתך סביבותיך :
אתה מושל בגאות הים בשוא גליו אתה תשבתם :

אֶתְּהָ דַבְּרָתְךָ כְּחֶלֶל רָהֵב בְּזִרְזָע עֲזִיבָה פְּנֵי אֲוִיבֵיךָ׃
 לָךְ שָׁמַיִם אֶפְ-לֶךְ אֶרֶץ תִּבְרַךְ וּמִלֵּאָה אֶתְּהָ יְסֻדְתָּם׃
 צִפּוֹן גִּימִין אֶתְּהָ בְּרֵאתְךָ תִּבְרַךְ וְחֵרְמוֹן בְּשִׁמְךָ יִרְנְנוּ׃
 לָךְ זִרְזָע עִם-גְּבוּרָה תִּעַן יָדְךָ תֵּרוּם יְמִינְךָ׃ צֶדֶק
 וּמִשְׁפָּט מִכּוֹן כִּסְאֶךָ חֶסֶד וְאַמֶּת יִקְדְּמוּ פְּנֵיךָ׃ אֲשֶׁר
 הָעַם יִדְעִי תִרְוַעָה יִהְיֶה בְּאוֹר-פְּנֵיךָ יִחְקֹנוּ׃ בְּשִׁמְךָ
 יִגִּילוּן כְּדֵהִיּוֹם וּבְצִדְקָתְךָ יִרְוּמוּ׃ כִּי-תִפְאַרְתְּ עֲזֻמוֹ
 אֶתְּהָ וּבְרִצְוֹנְךָ תֵּרוּם כְּרִנְנוּ׃ כִּי לִיהוָה מִגְּנֵנוּ וּלְקַדּוֹשׁ
 יִשְׂרָאֵל מִלְּכֵנוּ׃ אִן דְּבִרְת־בְּחֻזֵן חֶסֶד־יְדִיד וְתֵאמֶר
 שְׁנֵיתִי עֲזֵר עַל-גְּבוּרַת הַרִימוֹתֵי בְּחֹר מַעַם׃ מִצֵּאתִי
 דָּנָד עֲבָדִי בְּשִׁמְךָ קִדְּשִׁי מִשְׁחַתִּיו׃ אֲשֶׁר יָדִי תִפּוֹן
 עֲמוֹ אֶפְ-זִרְעִי תִאֲמַצְנוּ׃ דֹּא-יִשְׂוֵא אֲוִיב בּוֹ וּבִן-עֻזְךָ
 לֹא יַעֲנֵנוּ׃ וּבְתוֹתֵי מִפְּנֵי צָרֵנוּ וּמִשְׁנֵאֵיו אֲנֹפֶ׃
 וְאִמּוֹנְתִי וְחֶסְדִּי עֲמוֹ וּבְשִׁמִּי תֵּרוּם כְּרִנּוֹ׃ וְשִׁמְתִי בֵּינָם
 יָדוּ וּבִנְהָרוֹת יְמִינוּ׃ הוּא יִקְרָאֵנִי אָבִי אֶתְּהָ אֵלֵי וְצִוּר
 יִשׁוּעָתִי׃ אֶפְ-אֲנִי בְּכוֹר אֶתְּנֶהוּ עֲדִיוֹן דְּמִלְכֵי-אֶרֶץ׃
 לְעוֹלָם אֲשִׁמְרֶנּוּ חֶסְדִּי וּבְרִיתִי גִאֲמַנְתְּ לּוֹ׃ וְשִׁמְתִי
 דְּעַד זִרְעוֹ וּכְסֹאֵו כִּימֵי שָׁמַיִם׃ אִם-יַעֲזֹבוּ בְּנֵי תוֹרָתִי
 וּבְמִשְׁפָּטִי לֹא יִלְכוּן׃ אִם-חִקְתִּי יִחְדְּרוּ וּמִצּוֹתֵי לֹא
 יִשְׁמְרוּ׃ וּפְקֻדָּתִי בְּשִׁבְטֵי פְּשָׁעִים וּבִגְנֻעִים עֹנָם׃
 וְחֶסְדִּי לֹא-אֶפִּיר מִעֲמוֹ וְלֹא אֲשַׁקֵּר בְּאִמּוֹנְתִי׃ לֹא-
 אֶחְקֵל בְּרִיתִי וּמוֹצֵא שִׁפְתֵי לֹא אֲשַׁנֶּה׃ אַחַת
 גִּשְׁבַּעְתִּי בְּקִדְּשִׁי אִם-לְדוֹר אֲבֹנָב׃ זִרְעוּ דְּעוֹלָם יִהְיֶה
 וּכְסֹאֵו כְּשִׁמְשׁ נִגְדִי׃ כִּירַח יִפּוֹן עוֹלָם וְעַד בְּשַׁחַק
 גִּאֲמֵן סֵלָה׃

ואח"כ סי' קל"ב כנ"ל בעקב. ומזמור קמ"ד לדוד ברוך ה' צורי וגו' :

לימוד לז' ימי החג יום שביעי

ואח"כ בוודר בפרשת לך לך דף פ"ד ע"א :

פתח רבי שמעון ואמר פנה וחנני וגו' האי קרא אית לאסתכלא ביה והא
 אוקימנא ליה בכמה אתר. אבל כהאי קרא מלין סתימין אית ביה.
 פנה אלי וכי דוד אמר פנה אלי וחנני. אלא בנין דרגא דיליה דאיהו אתעמר
 ביה קאמר. תנה עוז לעבדך דא עז עלאה כדכתיב ויתן עז למלכו מאן
 מלכו דא מלך סתם מלכא משיחא אופי הכא לעבדך דא מלכא משיחא
 כדאמרן מלך סתם. והושיעה לבן אמתך וכי לא הוה בריה דישוי איהו
 עד דאיהו אמר בשמא דאמיה ולא בשמא דאבוי אלא הא אוקימנא דכד
 ייתי בר נש לקבל מלה עלאה לאדכרא בעי למחך במלה דאיהו ודאי ועל
 דא אדכר לאמיה ולא לאבוי ותו הא תנינן דדא מלך כדקאמרן. אמר ריש
 ת"ה מה כתיב. ויהי ריב בין רועי מקנה אברם. רב כתיב חסר יו"ד דבעא
 לוט למחדר לפולחנא נוכראה דפלחי יתבי ארעא וסופיה דקרא אוכח דכתיב
 והכנעני והפריזי אז יושב בארץ. מנלן דלוט חדר לסחרניה לפולחנא נוכראה
 דכתיב ויסע לוט מקדם. מאי מקדם מקדמונו של עולם כתיב הכא ויסע לוט
 מקדם וכתיב ויהי כנסעם מקדם מה להלן נטילו מקדמונו של עולם אופי
 הכא כן כיון דידע אברם דלוט להני נטי לביה מיד ויאמר אברם אל לוט
 וגו' הפרד נא מעלי. לית אנת כדאי להתחברא כהדאי כדן אתפרש אברם
 מניה ולא בעא למיחך ולאחתברא עמיה דכל מאן דיתחבר לחייבא סופיה
 למיחך אבתריה ולאתענש בניניה מנלן מיהושפט דאתחבר עם אחאב ואלמלא
 זכו דאבהן אתענש תמן. דכתיב ויצעק יהושפט וכדן אשתזיב דכתיב
 ויסרם אלהים מעליו ועל דא לא בעא אברם למיחך כהדיה דלוט ועם כל
 דא לא בעא לוט למחדר מסורחניה אלא ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן
 ויסע לוט מקדם אתנטיל מן קדמאה דעלמא ולא בעא לאתדבקא במהימנותא
 שלימת' כאברהם : אברם ישב בארץ כנען לאתדבק' באתרא דמהימנותא
 ולמנדע חכמתא לאתדבק' במאריה ולוט ישב בערי הככר ויאהל עד סדום.
 עם אינון חייבין דעלמא דנפקו מנו מהימנות' דכתיב ואנשי סדום רעים
 וחטאים ליי מאד. כל חד אתפריש לארחה כדקא יאות בגי' וכאן אינון
 חבריא דמשתדלי באורייתא יטמא וליליא וחברותא דלהון בקב"ה ועלייהו
 כתיב ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים כלכם היום :

(פ' ויהי דף רל"ג ע"ב) יהודה אתה יודוך אחיך ידך בערף אויביך וגו' ר' יוסי
 פתח עשה ירח למועדים וגו' עשה ירח בנין לקדשא
 ביה ריש ירחין וריש שתין ולעלמין סיהרא לא נהיר אלא משמשא וכד
 שמשא שליט סיהרא לא שלמא כד אתבניש שמשא כדן סיהרא שלמא
 ולית חושבן לסיהרא אלא כד אתכניש שמשא ותרווייהו עבד קב"ה לא
 נהרא ההד ויתן אותם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ וגו' והיו
 לאותות אלין שבתות דכתיב כי אות הוא ולמועדים אינון י"ט ולימים אלין

רישי ירחין ולשנים אלין רישי שנין דלחון אימות העולם עבדין חשבן לשמש
 וישראל לסיחרא ואזלא הא כי הא דאמר ר' אלעזר כתיב הרבית הגוי לו
 הגדלת השמחה הרבית הגוי אלין ישראל דכתיב בהו כי מי גוי גדול וכתיב
 גוי אחד בארץ לו כניניה הגדלת השמחה (ממש) דא סיחרא דאתרביאת
 בנהורא כניניהון דישאל אומות העולם לשמשא וישאל לסיחרא הי מנייהו
 עדיה ודאי סיחרא לעילא ושמש' דאומות העולם תחות האי סידר' הוא והוא
 שמשא מהאי סיחרא נהיר חמי מה בין ישראל להו ישראל אחודי כסיחרא
 ואשת לשלו בשמשא עלאה ואתאחד באתר (ביה) דנהיר משמשא עלאה
 ומתדבקן ביה דכתיב ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום. יהודה
 אתה וגו' ר'ש אמר מלכו ליהודה אתקיים והיינו דאמר' מאי דכתיב הפעם
 אודה את " בגין דאיהו רביעאה אודה את " בגין דאיהו רגלא רביעאה
 לכרס' ידו דא רשימא דשמי' עלאה ובמה אשתלים כה"א (ס"א בדלית) והיינו
 ה"א בתרא' דשמא קדיש' שמא קדיש' שלים באתווי וקשר דאחיד לון על דא
 יודוך אחיך דמלכו לך אתחזיא לאתקיימ' ודאי יהודה עוד רד עם אל ועם
 קדושים נאמן מאן קדושים אלין קדושים עליונין דכלהו אודן לגביה ושויה
 נאמן בגי' הוא קרמאה ככולא הוא מלכא על כלא. ר' שמעון פתח ואמר
 כל כבודה בת מלך פנימה כל כבודה דא כנסת ישראל כבודה בגין דאיהו
 כבוד דא על דא דא דכר ודא נוקבא (ס"א דא נוקבא) ואתקרי כבודה
 בת מלך היינו בת שבע בת קול דאיהו קול גדול והאי מלך עלאה הוא
 פנימה בגין דאית מלך דלאו איהו לנו כוונתיה והאי כבודה בת מלך ממשבצות
 זהב לבוש' בגין דאתלבש' ואתאחדת בגבורת' עלאה והאי אוף נמי מלך
 אקרי ובג"כ קיימא ארעא אימתי בשעתא דאתאחדת במשפט כד"א מלך
 במשפט יעמיד ארץ ודא קרינן מלכו דשמיא ויהודה אתאחדת בה וירית
 מלכותא דבארעא. ר' (אבא) יהודה ור' יצחק הוו קאזלי בארחא אמר ר'
 יצחק נפתח במילי דאוריתא וניזול. פתח רבי יצחק ואמר ויגרש את האדם
 וישכן מקדם לגן עדן וגו' האי קרא אוקמוה חכריה אבל ויגרש כבר נש
 דגריש לאנחתיה את האדם דייקא. ת"ח רזא דמלה אדם כמה דחטא אתפס
 וגרים מותא ליה ולכל עלמא וגרים להווא אילנא דחטא ביה אירוכין
 לאתרכא ביה ולאיתרכא בכנוי לעלמין הה"ד ויגרש את האדם את דייקא
 כמה דכתיב ואראה את " אוף הכי את האדם וישכן מקדם לגן עדן וגו'
 האי לתתא וכמה דכרובים לעילא אית כרובים לתתא והאי אילנא אשרי
 עליהו ואת להט החרב המתהפכת אינון מפסי דשלהובי דאשא מהווא
 חרבא דמתלהט' המתהפכת דא האי חרבא דינקא בתרין סטרין ואתהפכא
 מסטרא דא לסטרא אחרא. ד"א המתהפכת דא להט אינון מפסי דשלהוב'
 דקאמר דמתהפכן לזמנין גוברין ולזמנין נשין ומתהפכן מדוכתייהו לכלא
 וכל דא לשמור את דרך עץ החיים מאן דרך כד"א הנותן בים דרך אמר

לימוד ל"י ימי החג יום שביעי

ר' יהודה שפיר והכי הוה ודאי דגרי' אדם להווא אילנא דחמא ביה לאתתרא
 ואפילו שאר בני עלמא נמי כד"א ובפשעיכם שולחה אמכם אבל שפיר
 קאמרת דהא מדוכתיה משמע דכתיב ויגרש את האדם בגן דהא שלימו
 דאדם הוא ומהווא יומא אתפנים סיהרא עד דאתא נח ועאל בתיבותא
 אתו חייביא ואתפגי' עד דאתא אברהם (ואתקיימו) וקיימא בשלימו דיעקב
 ובניו ואתא יהודה ואחיד ביה ואתתקף במלכותא ואחסין ליה אחסיא עלמין
 הוא וכל בניו בתרוויי הה"ד יהודה אתה יודך אחך (ס"א) בגין דריליה
 מלכותא עליהו כמה דאת אמר כי יהודה גבר באחיו יודך אחך) ודאי
 בשעתא דקיימו ישראל על ימא דכלהו אודו ליה ונחתו אבתריה בימא.
 ידך בערף אויבך כד"א יהודה יעלה בתחלה ישתחו לך בני אביך כללא
 דכל אינון שאר שבטין בג"ד בני אביך ולא בני אמך בני אביך הא כלהו
 שאר שבטין דאע"ג דאתפליג לתרין מלכוון כד הוה סלקין לירושלם הו
 סגדין וברען למלכא דכירושלם בגין דמלכותא דירושלם ממלכותא קדישא
 (שלטא) מניה הוה. ישתחו לך ולא כתיב וישתחווי דאי כתיב וישתחווי
 לאוספא לשאר עמין וישתחווי לא כתיב אלא בזמנא דייתי מלכא משיחא
 דכתיב שרים וישתחווי השתא דאמר לאחזאה דישאל כללהו בלחודיהו
 כללו יפלוון לרישא דגולה לראש דבבל ולא שאר עמין;

גור אריה יהודה בקדמיתא גור ולבתר אריה ורוא דמלה בקדמיתא נער
 ולבתר איש יי איש מלחמה מטרף בני עליות. מאי מטרף לאכללא
 מלאך המות דאיהו קיימא על מרף לשינאה בני עלמא ולא משיב כד"א
 ומרף ואין מציל (ומהו) ומהווא מרף אסתלקת שכינתא. כרע בגלותא
 דבבל רבץ בגלותא דאדום כאריה דאיהו תקיפא וכלביא דאיהו תקיפא
 יתיר כך ישראל תקיפין אינון. דבני עלמא עע"ז מפתין ודחקין לון ואנון
 קיימין בדתיהון ובנימוסיהון כאריה וכלביא כך שכינתא דאע"ג דכתיב נפלה
 ולא תוסף קום בתולת ישראל היא תקיפא כאריה וכלביא בהאי נפילה
 מה אריה ולביא לא נפלין אלא בגין למטרף מרפא ולשלטא דהא מרחיק
 ארח מרפיה ומשעתא דארח נפל ולא קם עד דדליג על מרפי' ואכיל לה
 כך שכינתא לא נפלה אלה כאריה וכלביא בגין לנקמא מעמין עע"ז ולחלגא
 עליהו כד"א צועה ברוב כחו. מי יקימנו הוא לא יקום לנקמא מנייהו ניקמא
 זעירא אלא מי יקימנו מי כד"א מי ירפא לך והווא איהו עלמא עלאה דביה
 שלטנותא לאתקפא לכלא וכתיב מבטן מי יצא הקרח ואוקמוהו ;

לא יסור שבט מיהודה וגו' אוקמוהו חכריא אבל עד כי יבא שילה בה"א
 בגין דשאר בניו לאחזאה הכא רוא דשטא קדישא י"ה באתר אחרא
 שלו בלא ה' באתר אחרא שלה בלא י' והכא שילה ביו"ד ה"א רוא דשטא
 קדישא עלאה דשכינתא תקום בשמא (ס"א דא) דיה ואיהו רוא די' (ס"א

מ"י) כדקאמרינן ;

(פרשת ויחי דף ר"ג ע"ב) פתח ואמר הודיעני ה' קצי ומדת ימי מה היא
 וגו' האי קרא אוקטוה אבל ת"ח קצי דא
 קץ הימין דאיתו מתקשר ביה ברוד ומדת ימי מה היא דא איהו דאתמנ'
 (נ"א דאית ממנא) ממזי על יומי. אמר ר' יהודה הא שמענא מרבי שמעון
 דהאי קרא אתמר על אינון יומין דאתנורו עלוי מאדם קדמאה דאינון ע'
 דהא אתמר דחין כלל לא הו' ליה אלא דיהיב ליה אדם מאינון יומי
 דיליה שבועין שנין ורוא דא וילון לא משמש כלום וסיהרא לא נהרת
 מגרמה כלל ושבעין שנין נהרין לה בכל סמרהא ואינון חיי דוד סתם ועל
 דא בעא דוד לקדשא בריך הוא למנדע רוא דא על מה לית ליה חין
 לסיהרא מגרמה ולמנדע עקרא דילה ומדת ימי מה היא דא הוא דרגא
 דעלמא עלאה סתימא דאיתו קיימא על כל אינון יומין דאינון חיי דילה
 אתר דנהיר לכלא ארעה מה חדל אני אמר דוד אנדע על מה חדל אנא
 נהורא מגרמי ואתמנע מני כשאר כל אינון נהורין עלאין דאות לון חין
 לכלהו אנא על מה אנה חדל ועל מה אתמנע מני ורא הוא דבעי דוד
 למנדע ולא אתיהיב ליה רשותא למנדע. ת"ח כל ברכאין עלאין כלה
 אתמסרו להאי דרגא לברכא לכלא ואע"ג דלית לה נהורא מגרמה כל
 ברכאין וכל חידות וכל מינו כלהו קיימין בה ומנה נפקי ועל דא אתקריאת
 כוס של ברכה ואקרי ברכה ממש כמה דכתיב ברכת ה' היא תעשירי ועל
 דא כתיב ומלא ברכת ה' ים ודרום יושב ובג"כ אית לה בכלהו שוור
 ומכלהו אתמליא ומכלהו אית בה ואתברכא מכל אינון ברכאין עלאין
 ואתמסרו לה ברכאין לברכא מנלן דאמר רבי יצחק יעקב בריך לבנוי דיוסף
 מאתר דא דכל ברכאין אתמסרו בידיה לברכא כד"א והיה ברכה מכאן
 ולהלאה ברכאין אתמסרו בידך. ת"ח כנוונא דא אני מברכין ומשבחין לשמא
 דא ועל דא הלילא דאינון יומין דקאמרי הלילא דאמר רבי חייא בחלילי
 צריכין ג' דרגין חסידים צדיקים וישראלים (ס"א בגין דיסתלק יקרא
 דקודשא בריך הוא על כולא באלין דרגין) חסידים מסטרא דימינא צדיקים
 מסטרא דשמאלא וישראל מכל אינון סטרין בגין (דישרים) דישראל כלילין
 מכלהו ועל דא אסתלק תושבחתא דקב"ה מכלא וכן בכל אתר דישראל
 משבחין ליה לקב"ה מתתא אסתלק יקריה ככלא :

ואחר כך יאמר זו התפלה :

יְהוָה לְלוֹן וְלַפְנֵיךָ ה' אֱלֹהֵי שַׁחֲנוּד לְנוּ זְכוֹת דָּוִד וְנִכְסֵי מִשְׁחָה וְאֶזְרָהּ לְיָסֵף
 וְיַעֲקֹב וְנִשָּׂא וְהִסְרֵן וְיִסְקֵן לְהַלִּיל אֶתְנוּ וְלִשְׁחֵלֵנוּ וְלִשְׁחֵלֵנוּ וְכָל
 מַכְשׁוֹל וְבוֹן יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמּוֹנוּ כְּאִשֶּׁר הִיָּה עִם אֲבוֹתֵינוּ אֲלֵנוּ וְאֵל
 יַעֲקֹב לְהַנּוֹת לְבָבֵנו אֲלֵינוּ לְלַבֵּת כָּכֵל דְּרַכְיֵנוּ וְלְשַׁנוֹר וְנִזְרָנוּ וְהִקְיֵנוּ וְנַעֲשִׂינוּ אִשֶּׁר
 כֹּהֵן אֵת אֲבוֹתֵינוּ וְיִסֵּים לְבָבֵנו אֶתְנוּ וְיִסְרוּ לַעֲשׂוֹת לְרוֹנוּ לְבָבֵנו שְׁלֵם וְתַחֲתוֹנוּ
 כְּסֵפֶר חַיִּים צְלוּתָהּ וְשְׁלוֹם וּפְרִיָּתָהּ עֲזוּבָה וְיַשׁוּעָה וְחַיִּים שְׁלֵם כֹּהֵן יִרְחַם

הנה חיים שאין בהם צושה ובלימה חיים שמהם צו אהבת תורה לשמה חיים
שחוללה לנו ומשאלות לבנו לטובה :

ובזכות דוד ושיחה החתום צורת העולמות הגולה ותראה כבוד ועלכותך עליו
והרה ונולך על כל העולם כולו בצדודך והנשא על כל הארץ ציקרך
וקצץ נפולות קיך ומארבע נפשות הארץ יכירו וידעו כל צאי עולם כי אלה הוא
לצדך עליון לכל מועלות הארץ כי לה' המולוכה ומושל צבואם ועלו ומשיעים
זהה ליון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המולוכה והיה ה' לנולך על כל הארץ
ציום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד אמן כן יהי רצון :

חול המועד

ידוע ומופרקס ונה שחכמים הגידו כל המוצה את המועדות כאילו עב"ז
שהו כאשר על המוצה חולו של מועד ונוהג צו כמעשהו בחול הן
צקעוד' שעב' קעודתו כדרך חול ואינו שמה בהם חין לו חלק לעולם הזה
רחמנא לילין. והם כך אמרו בחול המועד דפסק ב"ש וק"ו צח"טו של חב
הקובות אשר הוא זמן שומה לכל כמ"ש זמן שומחתו וציוים האלה היתה
שומחת צית השואצה צצית אלהינו ואמרו צבנו' תניא אר"י ה' חכמה כשהיינו
שומחים שומחת צית השואצה לא היינו רואים סינה צעיינו שעה אחד לתמיד
של שחר וועס לתפלת השחר וועס לקרצן המוספים וועס לתפלת המוסף
וועס לצית המודש וועס לאכילה ושתיה וועס לתפלת המנחה וועס לתמיד
של צין הערבים וובאך ואיך לשומחת צית השואצה. והרצו לקפר צרוז גודל
השעה הנבשית ששומחת צית השואצה עד שאמרו ווי שלא ראה שומחת צית השואצה
לא ראה שומחה ויוויו אשרי עין ראתה כל אלה. (ועוד האריך הרצ צעל חומדת
ציוים צגודל שומחת צית השואצה עש"ז) :

וראוי לכל אדם שמת קריאת ס"ת ציוים האלה צקצנות חב להתפלל לפני
אלהיו על שרי עבו"ס שיתנו וקפו צוהרה ציוימו כי הנה ז' יוים הם
כנגד הע' שרים דח"ה כי כל אחד כולו וועשר הם שצעים :

וכן ענין הקפת הציצה שאנו ווקיפים כל ז' יוים החג הוא להכלל ודי יום
ציום ווער ח' הכולל י' שרים וציום הוטענא רצא ארו עושים ז' הקפות
להכלל וכולם בא' כמ"ש והחי יתן אל לבו אלה הדברים ולא יעשה כעולת
אנשים ונולודה וע"י כך יתן אל לבו לשזז וועצרות שצידו כי איכבה יוכל
להכניע השדים המוקטריגים אם עוצל וסרץ צידו ח"ו אשר כל ח' ונהנה הוא
יועשית להצל ולקטרב כמ"ש ז"ל העושה עצירה אחד קנה לו קטיגור אחד. ע"כ
האין הירא והיו תמיד דברים האלה אל לבו מוצעם לו שלא תצא תקלה
על ידו :

ליל הושענא רבא

מנהג העם אשר צחר ה' צליל הוטענא רצא להרצות נרות צצית הבכנת
ווחפליים תפלת ערצית הצכנעה גדולה וצכוונה כוון צליל יום
הכפורים ורצים כוהגים לטובל ג"כ וצצערצ כוון ציום"כ והולכים ווחקצלים
צעלי חקופות ללנווד צחורה כל הלינה לחקות צכועס ה' צטולא דמשימותא
ולרצן האיש הירא להיות צצרויות הוציא לידי זהירות לועטו צאכילה ושתיה
אלא

התורה לא ימוש ספר תורתך מפניו וזהים אכחנו ולאכלנו ולאכלי לאכלנו
 כולנו יודעי שוך ולוודי תורתך לטעם חכור כונה עדות לא תשכח מפני זרעו
 חות"ם תעורה תמיר וקודך סים זלמודך וחת לוח דוד מהרה תלויה וקרנו
 תרום זישועתך ונולאם הארץ דעה חת ה' כמים לים ומכסים והים ה' לנלך
 על כל הארץ זיום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד לזון כן יהי רלון:

ומנהג הקידים הראשונים ללמוד צוהר פרשת האזינו בחדל אועל אשר זה
 נצוחר עזו פרי הדר כפות תערים ופעירת הרשב"י ע"ה וקבולתם
 לקדש חת הכפס היפה נאלד נאלד ואף זלך מדין קריאתה זו היא הגולה ועוררת
 אהבת רעים ודודים לנעלה רק שיקראנה צהינו וזירח' מלה צולה לא בזה"ש
 פן ירסקו אל ה' ח"ו וזהביע לפעירת הרשב"י קבולה נפלאה היא נאלד להוריד
 דעוונות עליו כי צוה עתכפרים עומתיו:

ואח"כ בזוהר פרשת ויהי דף ר"ב ע"א כנוכר לקמן בסעודת
 יום הושענא רבא יעו"ש ובפ' צו דף ל"א עמוד ב':

ותנינן בספרא דרב המנונא סבא דהא דהוא חילא דאתפקדא על אילנין
 אלן כל חד וחד מאלין לא נשיל ברכאן דהרוותא לעילא אלא בזמנא
 דא ודהוותא דלהון כולוהו לעילא ודהוותא דאלנין אלן לתתא כולוהו בזמנא
 דא הוא ואתערותא דלהון באינון קדושי מלכא תליין. וכד ישראל נשלי לון
 כלא אתער בזמנא דא ועלמא מתברכא וכ" מתברכא לארקא ברכאן לעלמא.
 כתיב קול יי על המים אל הכבוד א"ר יוסי דא אברהם. קול יי בכח דא יצחק.
 קול יי בחדר דא יעקב. קול יי שובר ארזים דא נצח. קול יי חוצב להבות אש
 דא הוד. קול יי יחיל מדבר דא צדיק. קול יי יחולל אילות דא צדק. וכלדר
 מתגדלי על ימא (מיא) ואתשקיין כמיא לגדלא הח"ד ונהר יוצא מעדן
 להשקות את הגן וכלוהו הני מתערי ברכאן לעלמא מהווא שקין דאשתקיין
 כלהו. ת"ח הני שבע קלין תליין במלה דפוטא בשאר יומי שתא. והשתא
 לא תליין אלא כעובדא ואנן עובדא קא בעינן ולא מלה בנין דבזמנא
 דא מברך לכל שתא. כיומא שביעאה דחג הוא סיומא דינא דעלמא
 ופתקין נפקין מבי מלכא ונבורן מתערי ומסתיימי בהווא יומא וערבי נחלי
 (תליין) כהו ובעינן לאתערא גבורן לאתערא למיא ולסחרא ז' זימין
 לרוואה להאי מזבח ממיא דיצחק בנין דאתמליא מיא האי כירא דיצחק
 וכד הוא אתמליא כל עלמא אתברכא במיא. ובהאי יומא גבורות בעינן
 למיא ולסיימא לון לבתר. דהא כהאי יומא מסתיימי דינא. ובג"כ בעינן
 לבמשא לון בארעא ולסיימא לון דלא משתכחי דהאי יומא אתערותא
 וסיומא הוא וע"ד אתערותא וסיימא הוא דעבדינן בערבי נחל. אמר רב
 חייא ודאי הכי הוא ושפיר. וערבי נחל מסמרא דנחל נפקו גבוראן. ובהאי
 יומא תתערי ותסיימי. כהאי יומא כתיב וישב יצחק ויחפור את בארות
 המים בארת כתיב חסר. וישב מהו וישב אלא יומא קדמא דירחא שידותא
 דינא

דינא הוה בכל עלמא ויצחק קיימא לכרסייא למידן עלמא. בהאי יומא
 זישב יצחק לאתערא דינן ולסיימא דינן ויחפור אתכארת המים לארק' גבורן
 לכנסת ישראל לאתערא למיא דהא מיא בגבורן נחתן לעלמא. ובגין דאינון
 גבורן לא נחתין אלא בעיב' וימ' דעיבא לא ניחא הוהיחון דקיימי עלמא אלא
 בגין דעלמא אצטריך להו. מאי מעמא בגין דעלמא בדינא אתברו וכלא
 בעיא הכי בגין כך כלא בעובדא תליא מלתא וע"ד כהנא בעובדא ותקונא
 דאיהו עביד לתתא אתערו עלאין ותתאין לתקנא לון ומתתקנו על ידוי. אמר
 רבי יוסי הא תנינן ערבה דרמיא לשפון כהאי יומא מאי היא. אמר רבי חייה
 אע"ג דלדרשא היא דאתי הכי הוא ודאי. דהא כהאי יומא בשפון תליא
 בהאי יומא פקיד מלכא למיחב פתקין לסנטריא ומסיימי דינן ואסתום
 לישנא בישא מעלמא ביומא קדמא דירחא שירותא דדינא הוא וסימא
 הוא כהאי יומא והא אתמר. ת"ח ביומא דא שלמין ומסיימי עמין עע"ז
 ברכאן דיליהון ושראן בדינא וישראל ביומא דא מסיימו דינן דלהון
 ושראן כברכתא דהא ליומא אחרא זמנין לאשתעשעא במלכא לנשלא
 מניה ברכאן לכל שתא ובכחא חדותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל
 בלחודייהו ומאן דיתיב עם מלכא ונטל ליה בלחודיה כל מה דבעי שאיל
 ויהיב ליה וע"ד ישראל שראן ועמין עע"ז מסיימי :

ואחר כך אחר זאת הלצנה יקראו ה' ספרים שצתהלים ויכווני צקיום כל
 ספר וספר ספר א' כנגד הגדולה והצ' הגזורה והג' הספאלת והד'
 הנלח והה' הסוד וזגנור כל ספר וספר יזמרו וזמר המוחקן צהקפות היום
 צלחטון הצרחה ח"ט הסקד צצ' זמר ילחק וכו' להזכיר זכות ז' אושפיזין קדישין
 אשר סקו וילוו צלל קודמיתו כל ז' ימי הסב וצב' הס' סס יכלול הסוד והיקוד
 והמלכות יחד :

ונמצא כתוב לומר אחר כל ס' וס' וזמור כ"ט הצו לה' בני חלים צקוד
 האזור צוהר פ' לו קול ה' על הנוים דל הצרחה קול ה' צבח דל
 ילחק וכו' עד סופו. ואחריו וזמור ל"א וזמור סירו לה' סיר חדש כי הסיר
 הזה אמרוהו פרות הצקן נושאי הארון קוד וזכות שניים לנעלה לצית שמש
 זמנן ה' אלהים וקרא עתה סיר חדש כי אז על ידי כן ומחדשת הלצנ' שהיח'
 זוכס' מקודם סס צכסא ליום חגנו ועתה אין צחי צירורים רק צחיתת סוללת
 כשמות חדשות :

ואחר ירצו צתחוננים וקליחות צין כל ספר וספר כונו רחמנא ואלהינו
 טצמנים ודעבי לצנני וה' הוא האלהים וה' עשה לנוען שוך וכיוצא
 צזה אולי וין השונים ירחנו לדונס לכף זכות :

יום הושענא רבא

ראוי וכוון להוריד אלס חטוב ומקיד לתפלת מוסף כונו צלחט השנה ויום
 הכפורים שיעורר לצ כל הקהל אל הכוונה צליונה וצירלס כונו ציום
 הכפורים :

ואחר תפלת י"ח יצרכו על הלולב צקובה אם אפשר ואחריו ההלל צנעונו
ותכף ויניד ימכוו אליו הז' הקפות אל התיבה זכר לנקדש כמו
שטינו בכל יום וקופים את המזנה פעם א' וכו' ולחיות היום וקופים את
המזנה צבעה פעמים זה קידורם הקפה א' חסד לזכרהם. הקפה ז' פחד
לחוק. הקפה ג' תפלת ישראל ישראל. הקפה ד' נושא בללה. הקפה ה' אהרן
בהור. הקפה ט' יוסף המלך בסיוד. הקפה ז' דוד צולכות והשומר לך
ואל תשנה וסדר זה כי שגו צחורה כח של הקודמין הוודפיסיס אשר הוא
מיוחסים לנוטה הקפה ה' אהרן הו' זה עשות גמור וכח הפזון יוכיחו כי
צפזון זכות נושא יתנו הנלח נושא והסוד לאהרן וסדר הכתוב הוא הגדול
והגבור והתפלת והנלח והסוד והשטי היסוד כ"י כ"ל צוקפר י"קוד וכן
תרגומו לחיד צשויא וארעא ולכן חין לשמות ססדר הכתוב וצבל הקפ' יאמר
הפזוניים להזכיר זכרון אצותינו הקדושים :

ואנכי תקנתי נוסח תפלה א' לחונרה קודם כל הקפה והקפה בכל פרטי
השמות הראויים לבחן בג' הצחי' הנעשית בכל הקפה והקפ' צפני
עלמה ווגי"י חר"ש להוליא הכונה צפה ליודעי דעת הצחים צסס ה'. להם
ולא לזולתם. זה סדרן :

לשם יחוד קצ"ה וטיבתי' וכו'. הנה חכמי צא להקוף את התיבה שנה
ספר התורה דוגמא עליונה זעיר. וקוצא יחדי. זכר להקפת
המזנה נוקצא קדישא נקצה תקוצב גבר. וצכה קבולת שיר וטצחה הלל וחורה
דבר דבור על אופניו צהקפתי זו. אלא אל עליון גוויל סקלים טוויס תהיה
מושך חקד אל וקוף חקד טצחקד טצדעת אינוא טצו טס ק"ג יוד ה' ואו
הי טטורטו ייא' צוקפר אל וועטה ידינו כוננה עליונו צלולב להמושך חקד
אל וקוף חקד טצדעת ז"א טצו ג' טמות יהו צמלוחותם יו"ד ה"י וי"ו יו"ד
ה"י וז"ו יו"ד ה"א וז"ו טג' טרטיהן צפטיעותם כוקפר אל ואקוצצה את
ווצחך ה' להמושך חקד אל וקוף חקד דו"ק דז"א אשר צו טס וז"ה יו"ד
ה"א וז"ו ה"א אשר משלש' אלפין טצו מאירים ג' טמות אהיה צמלוחותם
ציו"ד ין טרטיהם אהיה צפטיעותם עולים כוקפר טס ק"ג יו"ד ה"י וז"ו ה"י
טטורטו ייא' כוקפר אל ג' הנה ווג"ן עזר"ך ונלכות כל עולמים.
(פ' צקוד ונלך עזר ומושיע ווגן).

ובהקפה ב' צכה הדיבור תהי' מושך חקד אל וקוף חקד טצצורה
טצדעת אינוא טצו טס ק"ג טטורטו ייא' ח' כוקפר ח"ל
וועטה ידינו כוננה עליונו צלולב להמושך חקד ח' וקוף חקד טצצורה דעת
ז"א טצו ג' טמות יהו צמלוחותם ה"י וי"ו יו"ד ה"י וז"ו ה"א וז"ו יו"ד
טטלש' טרטיהם צפטיעותם כוקפר אל ואקוצצה את ווצחך ה' להמושך חקד
אל וקוף חקד טצצורה ו"ק דז"א טצו טס וז"ה יו"ד ה"א וז"ו ה"א אשר
משלש' אלפין טצו מאירים ויולחין ג' טמות אהיה צמלוחותם ה"י וז"ו ה"י
טרטיהם אהיה צפטיעותם עולים טס כ"ג טטורטו ייא' כוקפר ח' ג' הנה
וג"ן עזר"ך ונלכות כל עולמים :

ובהקפה ג' צכה הדיבור תהי' מושך חקד אל וקוף חקד טצצח"ת
טצדעת אינוא טצו טס ק"ג טטורטו ייא' ח' כוקפר ח' אל וועטה
ידינו כוננ' עליונו צלולב להמושך חקד ח' וקוף חקד תתפלת טצדעת ז"א
טצו

בפשיטותם עולים ק"ג שטרשו יי"ח כמספר ח"ל ואקוצה את וזבחך ה'
 להמשיך חסד ח"ל ונקי בללות החמש' חקדים שבולכות שבו"ק ז"א שבו שם
 מ"ה יו"ד ה"א ו"א ה"א שמשלש' חלפין שבו נאירים ויואלים שלש' שנות
 חתיה צננוי ה"ה ראשוני' בחלפין והאחרוני' בהי"ן שב' שנות אלה בפשיטותם
 יעלו שם ק"ג שטרשו יי"ח כמספר ח"ל ג' הנה וג"ן עזר"ך מלך עז"ר
 ומושיע וגו'. ונאשר יוושך היום בטכית עוזך החוק וגן ולנה בעזרתיו
 ונגינו ראה אלהים והצט פני משיחך כי לה' נגינינו ולקדושת ישראל ונלכנו.
 אקרא לאלהי"ם עלי"ן לאל גומר עלי ח"ל נערץ בקוד קדושים רצה ונורא
 עב כל קציו, ח"ל אלהים ה' דבר ויקרא וכו'. ח"ל ה' יואר לנו אפרו חב
 בעבותים עד קרנות הווצח. ובחסדך תלוית אויציו צנפס יקופו עלינו
 והאצרת כל אורי נשטנו כי לחנו עבדיך וע"י שבע הקפותיו היום חעקר
 ותשדר ז' שרי שצבים עבו"ם אשר כל אחד מהם כולל עשר שרי עם ועם
 והרשעה כולה בעשן תכלה ותעציר ונושלח זדון ון הארץ כמו שנאמר עד
 עקרה ילדה שצעה ורצה צנים אווללה. והי חסד"ך ה' עלינו כאשר יחלנו
 לך. זכרנו ה' אלהינו צו. לטובה ופקדנו צו לזרעה והושיענו צו לחיים טובים
 זכרנו לחיים ונך חפץ חיים חתנוו בקפר חיים לנועך אלהים חיים וצרך
 לחנו ווינונו וצרך עלינו ה' אלהינו את השנה הזאת לטוב' ולזרע' לששון
 ולשמח' לפרנס' ולכלכל' ובגשוני חיים תחיה אדונה ובגשוני טובה תטיב אדונה
 ובגשוני יסועה תושיע אדונה ותהי אחרית' חיים ושלום וטבע ויטועה וחסמה
 טובה ה' חללה נפשי וכו' קווה עזרתה לנו ופדנו לנועך חסדך. וזנה ציתך
 כבתחיל' וכוון מקדשך על וכונו ושחמו בחקונו ונקוצה את וזבחך ה' בקול
 רנה ותוד' המון חוגג יראו עינינו וישנה לבנו אבי"ר :

ואחר כל הקב והקב' טוב לומר ונאמר כ"ט הנו לה' בני אלים שבעת קולות
 ולכוין שיש צו ח"י אזכרות וז' פעמים ח"י גיו' ח' ח"ד אד"ג אד"י
 בתר ונכות וגם לומר פסוק ח' צבל הקב' והקב' כדתי' וכתתים לעיל צקוף
 תפלת הסוב' קחם ונשם :

ואחר עליו לשצה יקה ה' צדי ערצה כשרות וזרורות ויחצטם צקרקע ה'
 פעמים לא פחות זלא יוטר. ואכבי חקנתי נוסח תפלה לאוורה צעת
 חצטת הערצה כוללת כל הכוונ' זה נוסחה :

תפלה לחבטת ערבה

לשם ימוד קצ"ה וטכית"ה צדחילו ורחיונו ורחיונו ורחילו ליחדא שם י"ה
 צו"ה ייחודא שלים צשם כל ישראל הנה חכבי צא לקיים ונלות ערצה
 יסוד נביאים הראשונים אשר שרשם פתוח על ערצי נחל לתקן את שרשם ציוקוס
 עלי"ן. והי רלון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו אל עלי"ן רוכב בערבות
 הצומר נביאים טובים וצונהגיהם הטובים. והי נועם ה' אלהינו עלינו ונעש'
 ידינו כוננם עלינו ונעשה ידינו כוננה. ועל ידי חביטת ה' צדי ערצה ה'
 פעמים צקרקע ונול ה' אותיות **מנצפך** בצור"ת אדכ"י אלהי"ם. אלא צכח
 קבולת נלות ערצה זו יעוררו בצורות שבלת עוזך. וצמתק שפתי' תויקך
 לקח ה' בצורות וננותקות צנתק האור נול אורות נלך שם יוד הא ואו

העולה על, וככלה תעדה כליה להתיחד עם דודה זאהז' ואחיה ורועות
וזרועיה תלוייה זרע קדש וזאתה לעזרת ה' בגזורים ותוכה רזוף הזהה שפתים
ישק נשיקין רחיוין דמתחזקין.

אזא בגזרות אדני אלהים אזכיר לזקתך לזדך : דור לדור ישבח ונעטיך
וגזרותיך יגידו : נהר פלגיו ישוחו עיר אלהים קדוש ומשכני עליון :
ופיפת זמני אדם הולך חן בשפתותיך על כן צדקך אלהים לעולם : מי יוכל
גזרות ה' ישועי כל תהלתו : נכבדות ודובר כך עיר האלהים קלה : זמנה
כפש"י לאלהים לחל חי ונתי אזה ואראה פני אלהים : תקדת הארץ ותסוקק"ה
רצת תעטרנה פלג אלה עלא מים חכין דגנס כי כן תכינה : כסאך אלהים
עולם ועד שצט וישור שצט ונלכותך :

ול' אני עצדך צן אונתך הונתפל לפניך תשפיע לי נשם אור החיים. וגם
עד זקנה ושיז' אלהים אל תעזבני עד אגיד זריעך לדור לכל יצא
גזורתך. ואל תקחני ומהע"ז קודם זמני עד ונלאות יוני שנותינו בהם שבעים
שנה ואל תדחני מפני טוס אדם שבעולם ותאריך יוני וטותי טווב ובנעימים
דשנים ורעננים. ואזררך והאזרך אדם תפחה להשביע כפש שוקק' ורוה פני תכל ותצט
את העולם כולו וטוובך ומלא ידינו וגזרותיך ונעשר ונתנות ידך וקיים צנו
ונקרא שכתוב יפתח ה' לך את אולרו הטוב את השמי"ם לתת ונער ארנ"ך צעתו
ולצדך את כל מעשה ידך ופקדנו צפקודת ישועה ורחמים עוררה את גזרות"ך
ולכה ליטעות' לנו ושא כס לקצץ גליותינו ונולך ציפיו תחזיקה עינינו גדול
כצודו ציבועתך הוד והדר תסום עליו. עתה ידעתי כי הושיעה ה' ונסיחו יענהו
ונשני קדשו בגזרות ישע ימינו אמן :

עור נוסח אחר צרור ונקי ונתוקן וזא צס' הצהיר כף אהת למופת דורינו
הגאון חיד"א זי"עא ולזכות את הרבים רחמי להדפיס כאן זה נוסחו :

לשם יחוד קודשא צריך הוא ושכינתיה צדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחרא
טס ה"י צו"ה ציחודא שלים צסס כל ישראל. הנה אכחנו צאים לקיים
מלות ערצה יסוד נציאים הראשונים אשר שרשם פתוח על ערצי נהל לתקן את
שרשה צוקוס עליון. ויהי וועס ה' וכו'. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו אל עליון רוכב צערצות הצוחר צנציאים טווצים וצוונגנס הטוב שחלףך
והשצתנו והצטת ה' צדי ערצה כאלו כווננו צכל הכונית כחקן, וצכן על ידי
הצטת ה' צדי ערצה הוועה פענשים צקרקע נגד חוועה אמותיות מנצפך גזורות
אדני אלהים אלה צבח קבולה מלית ערצה זו צונתק שפתים חוסףך לקה
שכינת עוזנו ה' גזורות ונוותקות צונתק האור על אורות טלך טס יוד **הא ואו**
העולה על וככלה תעדה כליה להתיחד עם דודה זאהז' ואחו' ורעות וזרועיה
תלוייה זר"ע (גי' ערצה) קדש וזאתה לעזרת ה' בגזורים ותוכה רזוף הזהז'
שפתים ישק נשיקין דרחיונו. ולנו אלו עצדך הונתפללים לפניך תשפיע לנו
נשם אור החיים וגם עד זקנה ושיז' אלהים אל תעזבנו עד אגיד זרועך לדור
לכל יצא גזורתך ותאריך ימינו וטותינו צטווב ובנעימים דשנים ורעננים, ותן
לנו (יכוין לדעת רצ שהיה ונתפלל כן) חיים ארוכים חיים על טוובה חיים
על צרכה חיים על פרנסה טוובה חיים על חילוף עלמות חיים על שיש צהס יראה
הטא חיים שאין צהס צוטסה וכליננע חיים על עושר וכצוד חיים שחטא צנו
הצבת תורה ויראה שמים חיים שתמלא ומשאלות לצנו לטוובה :

ואזררך

יום הושענא רבא

ואוצרך הטוב תפתח להשגיב נפש טוקקס ורוח פני תצל ושגב את העולם
כלו וטובך ונלח ידיו ונצרכותיך ונעושר ונחיות ידיך ותקיים צד
ונקרא שכתוב יפתח ה' לך את אולרו הטוב את הטובים לתת וטב ארץ
צעתו ולבך את כל ונעשה ידיך ופקדתי ישועה ורחמים עוררה את
גזוקתך ולכה לישועת' לנו ושא נס לקצץ גלותנו וסרה מארצנו כנפות הארץ
והיה ה' לנוך על כל הארץ ציוס ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד אבי"ר :

ואחר תפלתו יכך אחר חסידים ולאטי ונעשה לקבל פניהם ולהחזק נפיהם
להסתחם צט' חיים טובים כנו צי"הב ועמ לון הוא להחזק ותפלתם
עושה פירות. וצטעודת זה היום יקרא צוהר פלשת וימי דף כ"ב ע"א :

זוהר למעודת יום הושענא רבא

ת"ח כד אתער דינא בעלמא דקב"ה יתיב על כרסי דדינא למידן עלמא
בעי בר נש לאתערא (בדינא) תשובה דייתוב מחיובא (נ"א)
מחובוס דהא הוא יומא פתקין כתיבו ומשתכחי כלו באהמתא הא
כתיבין. אי זכי בר נש דייתוב קמי מאריה קרעין פתקין דעליה לכתר
קב"ה זמין קמיה דבר נש יומא דכפורי יומא דתשובה אי תב מחטאוי טב
ואי לא פקיד מלכא למחתם פתקין ווי דהא תשובה בעיא לאסתלקא
מניה ואי זכי בתשובה שלימתא כדקא יאות תליין ביה עד ההוא יומא
בתראה דעצרת דהוא תמינאה לחג ואי עבד תשובה שלימתא לקמי
מאריה אתקרעו ואי לא זכי אינון פתקין נפקין מבי מלכא ואתמסרן בידוי
דסנמירא ודינא מתעביד ופתקין לא מהדרן תו לבי מלכא כדין צולמין
אתעברו מניה ולא משתכחין עמיה כיון דמתעברן מניה הא ודאי מיפסקא
דמלכא עבר עליה ויטעום כסא דמותא ובההוא ליליא דחגא בתראה
סנמירין זמינן ופתקין נטלין בתר דנטלי לון צולמין מתעברן ולא משתכחין
בהו ידי ואי משתכחין בהו ידי (יעדי) דינא גריען או יעבר עלוי דינא
מרעין בישין בגרעווא דלהון והא אוקימנא להא ובספרי קדמאי אמרי
יתיר כד רישא אנרע וישתכח גופא בריה או אנחתיה ישתכחו והוא
יסתלק וה"מ כד לא אהדר כל ההוא זמנא בתויבתא אבל אי אהדר טעמא
דמותא יטעם ויחסי ואי גופא לא אתחזי וישתכח רישא אינון סלקין והוא
אתקיים וה"מ כד בריה זעירא ברשותיה ואי ידוי פגיטי עבידתא דידי
פגימין רגלוי מרעין דרפין עליה ערק צולמא ואהדר ערק ואהדר עליה
כתיב בבוקר תאמר מי יתן ערב והאי כד נהרא סירא וליילא אתתקן
בנהורא אבל זכאי חסידי בכל יומא ויומא מסתכלי בלבייהו כאלו ההוא
יומא מסתלמי מעלמא ועבדין תויבתא שלימתא קמי מאריהון ולא יצטרכון
למלא אחרא זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי ע"כ :

תפלה להוצאת ספר תורה בשמיני עצרת

יהר"מ יוד"ה"י וי"ו ה"י (הנה לריך לכוין גם הוי"ה פשוטה וצ' שנות חלו הם צמיחת קדושת היום צקוד וגם אענה אחותי צת אז"י היא) אלהינו ואלהי אבותינו ואלך עז"ר ומושיע ונג"ן שהקבל צרחונים את צרכת וועדיך לחיים טובים ולשלום ולעורר נעם אהבת דודיך וכללותיך הדר כבוד ולכותך וציוניך חשקך תבדנה כי תחזקנה והרפה לה ווקד דינא אשר שחזה ציוני הדין בצור"ת פחדך. וזיו כבוד יקרה האר וזוהרך וכבודך ציוני חסד"ך לתת וטרר ארל"ך צעוה גשם נדבו"ה חני"ף אלהים גשם וטררות עווד גבורות בשמים אשה הוה עוליס כמקסר שנות **אדיה** והעול' אשר צקרו ציודי"ך ובאלפי"ך וצסהי"ך חותם העוליס' אשר וצית ונוחוץ תלפנו להחיות זרע על פני כל האר"ץ אל הדר הורא"ה וארלנו תתן יצולה והיא תעזור צעד רחומה עצרת לה' ולא תגעיל ויגרש ופניה חויצ ותתן לה רחמים :

ומשם יושפע לי אני עצדך צן אהתך אור החיים והשלום שורני באישון צת עין צלל כנפיך תסתירני ופני רשעים זו שדוני חויצי כנפש יקיפו עלי. יקום אלהים יפולו חויציו ויטסו וישאליו ופניו. אהה ה' אל הרחק אילותי לעזרתי חוטה. הליכה וחרצ נפשי מיד כלצ יחידתי. ואס צעון צלעי ופשעי וחטאתי כדאי אני להוקר פתק גזר דיני צידי האף והחיוו ח"ו אהה ה' טוב וקלח ורצ חסד לכל קוראיך פנה אלי וחניני בני יסיד ועניי אני וכפר חטאתי ועונותי ופשעי צצכות תורתך הסתיימה ושיצת נפש ותאריך קלי בני אליך תשוב' ולא תשוב עוד לכסל'. ואנא ה' ושיצ סרו"ח וזוריד הגשם העליון זכרכו ה' אלהינו צו לטובי ופקדנו צו לצרכ' ותן ע"ל ונוט"ר לצרכה על כל פני האדנו' ורוה פני הצל ושצע את העולם כולו ונוצדך ונלא ידינו מצרכותיך ונעושר ונתנות ידך כנ"ש יפתח ה' לך את אולרו הטוב את השני"ס לתת וטרר ארל"ך צעוה ולצדך את כל נעשה ידך. גם ה' יתן הטוב וארלנו תתן יצולה וחננו ונאחד חכמה וצני' והשכל להצין עומקי קודות תורתך הסעימו' יטרוף כנוטר לקחי תזל כעל אורתי כשעירים עלי דשא וכרציוס עלי עשז ועורר' את גצורתך ולכה ליצועת' לנו ונלך ציפיו תחזיל' עינינו וקיים צנו וקרא שכתוב ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה וצני' רוח עלה וגבור' רוח דעת ויראת ה' ונלאה הארץ דעה את ה' כונים לים וצקיס. יהיו לרלון אורי פי וחגיגן צני לפיך ה' צורי וגואלי :

וכשיוצא מהסוכ' שלח לאכול צה עוד יכה ונכה אנשי נעשה לוטר צלחתו. יהי רלון ולפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שצצכות קיום ונות הסוכ' זאת שקיינונו נכה ונחי' לשנה הצאה ליצצ צקוב' של לויחן כנו שכלומר התולא צקובות עורו :

וחסידים הראשונים ז"ל ננלא כתוב שהיו אוננים נוסח תפלה זו אחרי אונרס קריאת שמו"ת בגמרא של תורה וזה נוסחה :

תפלה לגמרה של תורה

הדרן עלך אורייתא קדישא וסדרן עלן אורייתא קדישא דעתן עלך אורייתא קדישא ודעתך עלן אורייתא קדישא לא נתנסי עיניך אורייתא קדישא ולא נתנסי עיניך לא בעלמא דין ולא בעלמא דאחי ג"פ ויהא רבוש קדוץ לניחוי עמוסא לבעלמא דאחי ושה רעיש ויהימא :

ויפיא"ל רב עמוסא וחושן ותלת רתיבין דתחות ידיה דעונו שמושא דאורייתא כל חד וחד על עטרתיה וסלקין לבל פרשתא ופרשתא לאתעטרא קנייה קצ"ה לאתייחדא לעילא בעילא. ויהי רבוש קדוץ דיתכללין שמתא צעלינותא דאורייתא בולמו כללח חדא לאתעטרא צבו כורסייא קדישא עם וגינין רתיבין שנישין דילקו. זכאה חולקנא זכא' חילקו דישאל דכתיב כי חלק ה' ענו יעקב שכל נחלתו חמן כן יהי רלון :

סדר הקפות של שמחת תורה

מועתק וס' הכניה לפורן שנייר להרב הגדול ת"ק ע"ו כווסר"ר חי"רא ז"ע וז"ל. תחלה וראש יתחו ס"ת צתיבה ויהי אללו ירא שניס וידו אוחזת צס"ת כל זמן ההקפות כי כן קבלתי ומהוקובל הנופלא ונהר"ש טרעצי זל"ה שהי' נוקפיד על זה וכך הי' ונהגו :

לשם יחוד קצ"ה ושכינתי' דחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא סס י"ה צו"ה ציחודא שלים צסס כל ישראל ויהי נועם וכו' הנה לחחנו צאים לקיים ונהג ישראל קדושים להקיף שבעת הקפות למיבה שבה הס"ת ולהרצות שמוחת המורה לתקן את שרשן בעוקס עליון. ויהי רלון ולפניך ה' או"ה שבעה הקפות אלו תפיל חוונת צדל. הנופקת ציינו לצידך ונהי' נוקפים מתור' ונאות מצות ונוחוץ ונדק צך ובחורתך תנייד אלו ורעבו ורעו ורעבו ויהי נועם ה' וכו' :

אחר הקפה ראשונה

שוע ישראל ה' אלחיו ה' אחד. ה' וולך ה' וולך ה' וולך ה' וולך בעולם ועד צ"ג. יהי חסדך ה' עלינו כאשר יחלנו לך. קוונה עצרת' לנו ופדנו למען חסדך. וחסדך ה' מעולם ועד עולם על יראיו ולדקחו לצני בניס. אלא צכה גדולת ימיך תחיל לזורה :

יהר"מ יהוה או"ה אז הרחמים שתהא תשוב' ונקובלת ורלוי' לפניך הקפ"ה ראשונה שהקפנו למי' צמוחת תורתך הרוונת לחסד כאלו כוונו צכל הכוונות הראויות לבוין ואתה צעוצך תרחס עלינו. יהי חסדך ה' עלינו ותצנו לבעדך צירא' וחסד' ותהי' אהבתך תקוע' בצצנו תנייד כל יוני חיינו ותהי' ירחתך על פנינו לצלתי כחטא. ובכל מדה ונד' שתמודו לנו נוד' לך צעוד וחד ותצנו להשכיל להסטיצ ולגמול חסד צכל כחנו צגופנו ונווננו צלצ שלם ויהי' כל ונעשינו לשוניך ולזכרך תאות כפס. ותצנו להתרחק ו"הקנא' ואכזריות וכעס ולקנות נודות חסדך צקיין גמור. ולמען תורתך הקדוש'

הקדוש' הכתוב ציוון ולמען אשרם אהובך איש חסד תולא ומשאלות לבנו
לעז' יודע לעיני הכל עובד והסדק עמונו (פ' ר"ת חסד) חסדי ה' עולם
אשריה לדור ודור אודיע אמונתך צפי. סתרי ומגיני אתה לדברך יחלתי.
דרכיך ה' הודיעני ארחותיך לנדתי. יהיו לרלון אחרי פי וכו'.

אחר הקפה שנית

שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ה' ואלך ה' ואלך ה' יונלך לעולם ועד צ"פ.
עורר' את גבורתך ולכה ליטועת' לנו. לך זרוע עם גבור' העז ידך תרום
יחיך. עתה ידעתי כי הוסיב ה' משיחו יעבדו ומשיחי קדשו בגבורות ישע
ימינו. קבל רנת עמך שבצנו טהרנו נורא:

יהר"מ יהוה או"א שתהא חסוד' ומקובלת ורלוי' לפניך הקפ' הזאת השנית
הרוזנת לגבור' כחלי כוונו בכל הכוונות הראויות לבין ואתה
בטובך תרחם עלינו ותזכנו להתגבר על ילדנו ותן צנו כח לכבוש תלומדיו
הגופניות ולמען ילחק עקידך לאזר בגבור' עורר' את גבורתך ולכה ליטועת'
לנו וכמו שבצנו אשרם אצינו את רחמינו לעשות לויך בלצנ שלם כן יבצנו
רחמיך את כעסך ויגדלו רחמיך על מדותיך ותתנהג עמונו ה' אלהינו בנדת
הסדק ותכנס לנו לפנינו ומשורת הדין ובטובך הגדול שבז חרון אפך ונעוץ
ומעירך ומארתך ומנחלתך ותצטל ועליונו כל גזרות קשות ורעות ותגזור עלינו
גזרות טובות כרצ רחמיך (ר"ת גבור') גם נזדדים השיך עבדך אל יושלו צי
אז איתם. באצרתו יסך לך ותחת כנפיו תתקפה לכה וקוחר' אחיטו ולתנחו
עמך ולפן ונרעיתך נודה לך לעולם לדור ודור נספר תהלתך. רועה ישראל
האזיני נוהג כלפן יוסף יושב הכרובים הופיע'. סורני ה' דרכך אהלך באחינתך
יחד לבצני לירא' את שורך. יהיו לרלון וכו'.

אחר הקפה שלישית

שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ה' ואלך ה' ואלך ה' יונלך לעולם ועד
צ"פ. כי תפארת עזונו אתה וצרלונך תרום קרנינו. תתן לראשך לויית חן
עטרת תפארת תנוגדך. ולתתך עלינו על כל הגוים אשר עשה לתהל' ולתס'
ולתפארת ולהיותך עם קדוש לה' אלהיך כאשר דבר. נא גבור דורסי יחודך
בצנת שורם:

יהר"מ יהוה או"א שתהא חסוד' ומקובלת ורלוי' לפניך הקפה ג' הרוזנת
לתפארת ותזכנו להיות ועבדיך הנאמר עליהם ישראל אשר צך
אתפאר ותזכנו לעסוק בתורתך הקדוש' תורת אונת ותזכנו לעבדך באונת
ותהי' כל מוגותנו לבקש האונת ותחננו לונען דעת אחיטות דיגי התור' ותזכנו
להתרחק ומשקל והכזב וכל פינות טנפ' יהיו על דבר אונת ובזכות תורת
אונת וזכות יעקב אצינו ההתום בתפארת מדה אונת וכתיב תתן אונת ליעקב
תעננו ותעש' בקשתנו ונקרל' ירושלים עיר האונת. על כן נקוה לך ה'
אלהינו לראות ושהרה בתפארת עווד' (ר"צ תפארת). תקרצ רנתי לפניך ה'
בדברך הציני פעמי טכן באמרתך ואל תשלט צי כל און אשרי אדם עז לו צך
מסילות בלצנ. רחמיך ה' כושפטך חייני. תהלת יי ידבר פי ויצרך כל בשר
טס קדשו לעולם ועד. יהיו לרלון אחרי פי והגיון לצי לפניך ה' לורי וגואלי:
אחר

קדושה אשר נעטעו צין הקליפות "חיל" בלעב "ויקאלו וצטעו יורשנו אל ותחבנו
 לשמור עלמנו ודרכינו וכל הטרא ולא יונלא צנו ולא צזרענו טום פגם ויהיה כל
 זרענו זרע קדש וצזכות יוסף לדיקך החתום צזדחת היסוד תרחם עלינו אל שדי
 יקד יסוד ליון תרונוונה קרבות לדיק וצזכות יוסף ויוסף ה' שנית ידו ויגאלנו
 גאלות עולם צזעהר' ציוניו (ר"ת יסוד) ישא צרכה ונחת ה' וזדקה ואלהי ישעו.
 קור ורע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו. והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר
 פרוי יתן צעתו ועלשו לא יצול וכל אשר יעשה ילניח. דרכי ספרתי ותענני
 למדני חקדי, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לצי לפניך ה' לורי וגואלי :

אחר הקפה שביעית

שוע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ה. ונך ה' ונך ה' יונלך לעולם ועד צ"פ. כי
 אחה ה' טוב וקלם ורצ חסד לכל קוראך. ונלכותך ונלכות כל עולמים ונעולתך
 צכל דור ודור. לך ה' הגדולה והצזורה והתפארת והנלה והסוד כי כל צשנים
 וצארץ לך ה' הנעלבה והנעטשא לכל לראש שקו"לית.

יהר"ם יהוה או"א אל ואל רחמים שתעשה לנוען רחויך ותהא חסובה ונקוצלת
 ורלויה לפניך הקפה שביעית הרונת לנלכות כאנו כווננו צכל

הכוונות הראויות לבוין תרחם עלינו ותגלה ותראה ונלכותך עלינו ונרה ונלך
 על כל העולם כלו צצדיק והיתה לה' הנלובה והיה ה' לנוך על כל הארץ ציום
 ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ועשה לנוען דוד הע"ה החתום צזדחת ונלכות
 ותשרה שבינתך עלינו יהי ה' אלהינו עמוננו כאשר היה עם אבותינו אל
 יעצמו ואל יטענו (ר"ת ונלכות) ונהולל אקרא ה' ונן איצי אשע. לעולם
 ה' דצדק נלצ צשנים. כי חקך גדול עלי והללת נפשי ונשאל תחתיה. ואני
 בזית רענן צצית אלהים צנחתי צחסד אלהים עולם ועד. תאות עמוס שועת
 ה' תכין נלצ תקטיצ אויך :

עוד אני מדבר בתפלה אחר היו הקפות

רבנו של עולם הנה אכחנו צאים ציראה והצעה ושנחה רבה ונודים
 אכחנו לך על אשר קדשנו צנולותך וצקרת צנו וכל העמים אהצת
 אותנו ורלית צנו ותתן לנו את תורתך הקדושה תולה צצכתצ ותורה צצעל
 פה וקדצתנו לצצודתך. ונה אנו ונה חיינו אשר עשית עמונו חקדים גדולים
 רצים ועצוונים כאלה לפניך אכחנו חייצים להודות לך תמיד ולנוער לפניך שירה
 צכל יום תמיד. אונס גדל לערינו צהעלותינו על לצצנו כל אשר נתרשלנו
 ונלעסוק צתורתך הקדושה וכל אשר פגמונו צלימודנו הן ואלד ליווד להתגדל.
 הן ואלד שלא לודנו צקדושה ויראה כדת ונה לעשות. והן שלא תרחנו להצין
 דצר על צרוי ויאידין ועוונק ההלכה והן אשר קטפנו ונלוח עלי שיה.
 והן אשר לא תנכנו צרכי רצנן דשלהי ולא אולנו צרכים כושלות. וכנחת וכנחת
 פגמונו צכ"צ אותיות תורתך ונענינו צלימוד וצהוראה ולא נהגנו צנכסי תלמיד
 חכם ועוד אחרת אשר נפלו ניילוי תורתנו ונולותינו לצורות נצצרים ויש
 עמונו שציי :

על הכל צושנו וככלמנו וצנעקתרים תצכה נפשו יראה ורעד יצא צנו ותכסנו
 פללות. והן עתה צצזת פנים אנו שצים ונחחרטים ואנו רולים לעשות
 לריוך

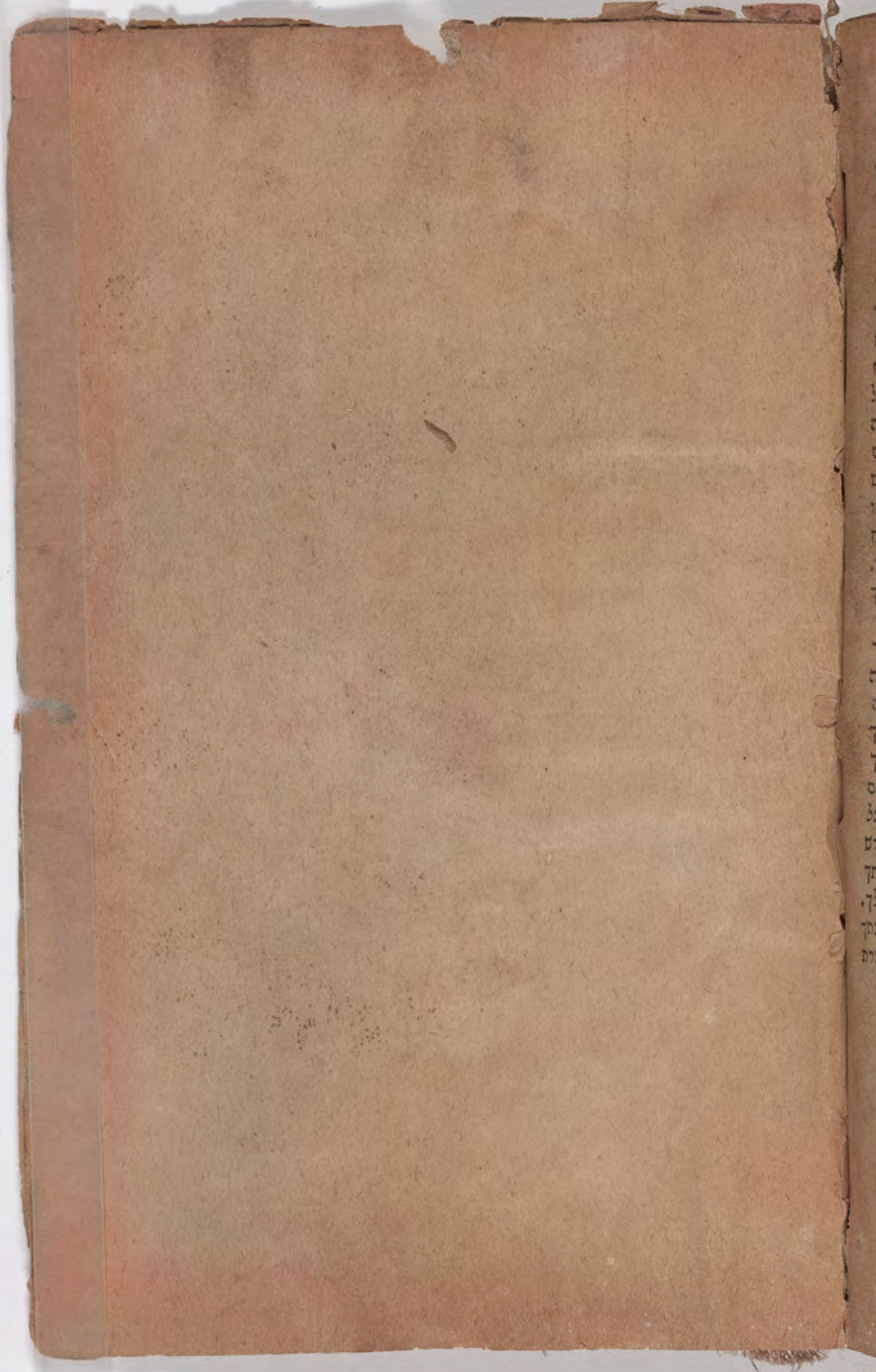
תפלה אחר-ההקפות

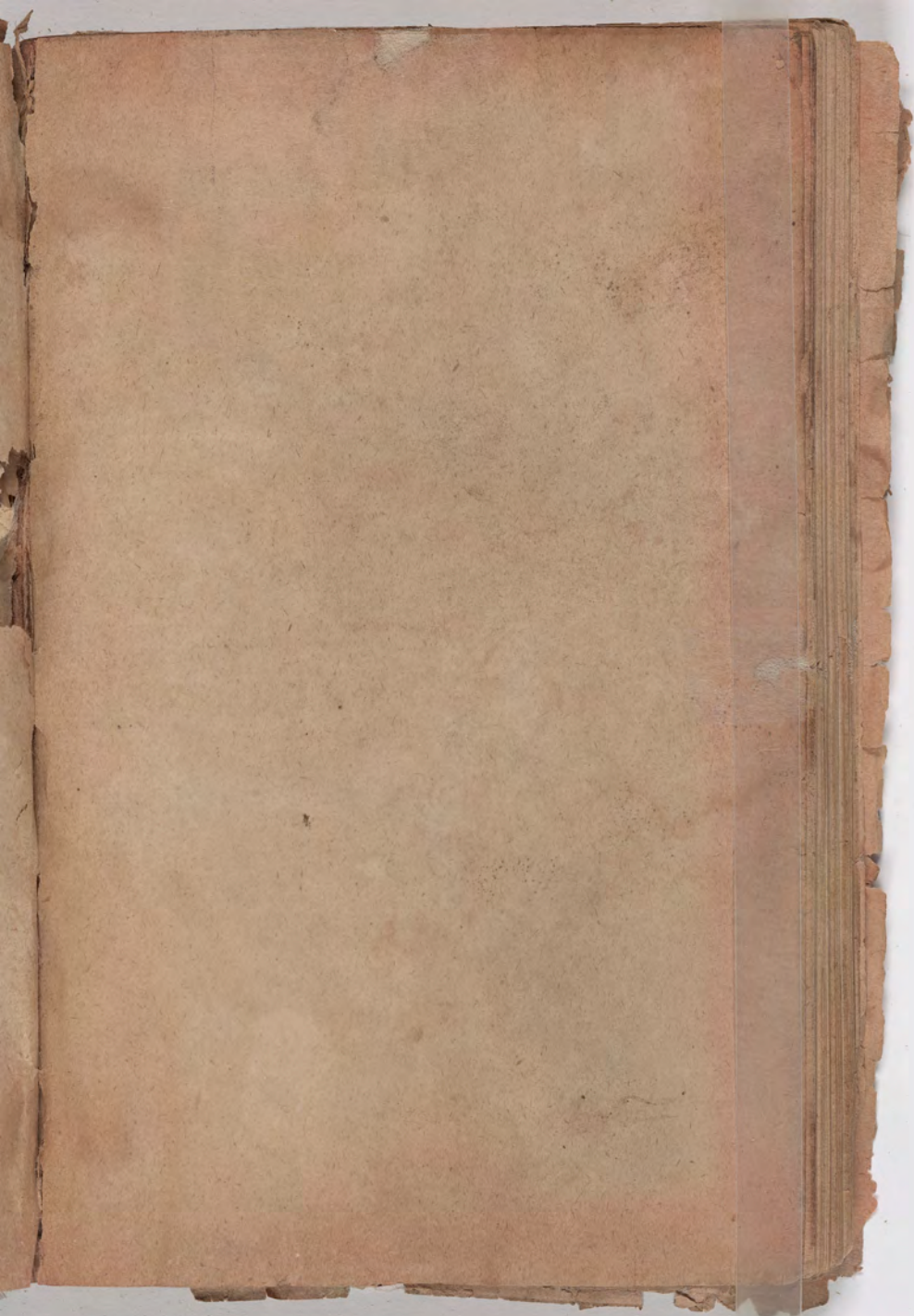
רלוך כרלוך, וירמ"ה או"א אל רחמי והגן המצוי והנטיע שתקבל כונתנו כי
 אהה צוהן לצות וידעת שרלונו לעשות לונך ולעסקו צחורתך הקדושה כדת
 ונה לעשות ואתה הצטחחנו על ידי עצדיך חבוי ישראל הצא ליעהר וקיייעין
 אוחו, ובכן יהיו גא רחמיך ורחם כי אלה יד ואפס עבור ועצוב, ואורי ארץ
 העניים וציוול הסתרה ותקף גלות גוף וכפש הן הנה היו צעברינו כי גצר
 אויב ילדנו הרע עשה אשר זונה להדיחנו מחורתך ונעצודתך :

ובכן ארץ לנו גואל ומושיע צלתך. הסעוה לך והגוף פעלך חוסה על עונך,
 ובכה טעב טהקפות טהקפות לחיצה טעה ס' התורה, וענחחנו לכבוד
 תורתך ותחנולא רחמים עלינו, השיצנו אצינו לתורתך וקרצנו ונלכנו לעצודתך
 ויתחוקו הדיקין וכשנו רחמיך את כעסך ויגולו רחמיך על מדותיך ותוליא
 לאור כל ילולי תורתנו ונולותינו וישוה הכל לאיתנו הראשון ולא ידח וננוה נדח
 ותזכנו לעסקו צחורה לשוה ללווד וללמוד לשמור ולעשות ולסוליא לאור כל
 חלקי פרד"ס תורתנו השייכים לפשטנו רוחנו וענחחנו ותחננו מחתך חבום וצויה
 ודעת להדש חידושים רבים אנותיים צפרד"ס תורתך הקדושה וקושיית וישושים
 אנותיים וחידושי דינים לאותיה של תורה וצרו רחמיך תזכנו לארע קדש
 צנים חבונים וחסידים דעב אכסים וצריא ונלייהו ולא ינולא צנו ולא צזרענו
 שום פגם ושום פיקול ולא יכרת זרעינו ח"ו ואתה רב רחמיך תתן צנו כח
 ובריאה ויכולת וקפיק וחוק ואומץ צאצרינו וגידינו וגופנו לעמוד על הנשורה,
 ולא יארע לנו שום ויחוש ושום כאז וניהה שחמים וטובים וצריאים לעצודתך
 ותלינו וכל רע :

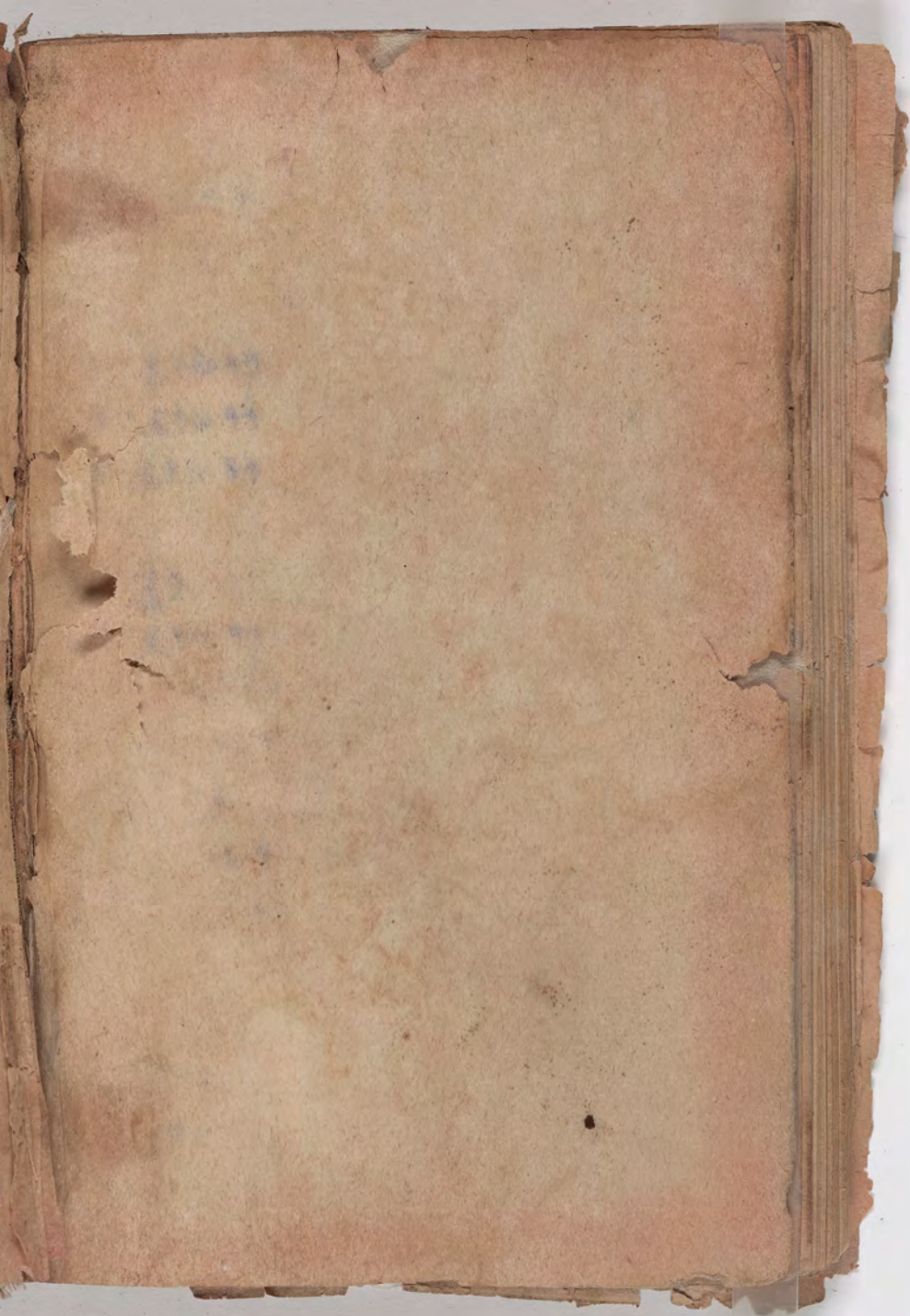
או"א ונודך על כל העולם כלו. צצודך והנשא על כל הארץ ציקרך והופע סהדר
 גאון עוזך על כל יושגי הצל ארלך וידע כל (עשים) פעול כי אתה
 סעלתו ויצין כל (יורה) יאור כי אתה ילדנו ויאור כל אשר (צריאה) נשמה
 צאפי ה' אלהי (אלימות) ישראל ונך ונלכותו בכל ועסלה, קדשני צנוותיך
 שים חלקנו צחורתך טעבענו ונטוצך שמה נפשו צישועתך וטהר לצנו לעצדיך
 צאחת ואל תדיחנו ופני שום נבלה צעולס ותארך ינוני טעוב וטנוחניו נעביעוים
 ונולא סנתנו טעוים טעה אורך ימים וענות חיים חוסיק לנו לעצודתך צלל
 ככפיק תסתרינו ותלינו ולכל צני ציתינו וכל גזרות קשות ורעות ותחדש
 עלינו טעה טובה וניהה טקטים וטאכנים דטיים ורעננים לעצודתך ולידחתך
 כי עונך וקור חיים צאורך נראה אור, יהי חסדך ה' עלינו כאשר יחלנו לך,
 הראנו ה' חסדך ושעך חתן לנו, ואני חסדך טעחתי יגל לצני צישועתך
 שאירה לה' כי גוול עלי, הנה אל יסועתי אצטח ולא אפחד כי עני ווורת
 יה ה' ויהי לי לישועה :

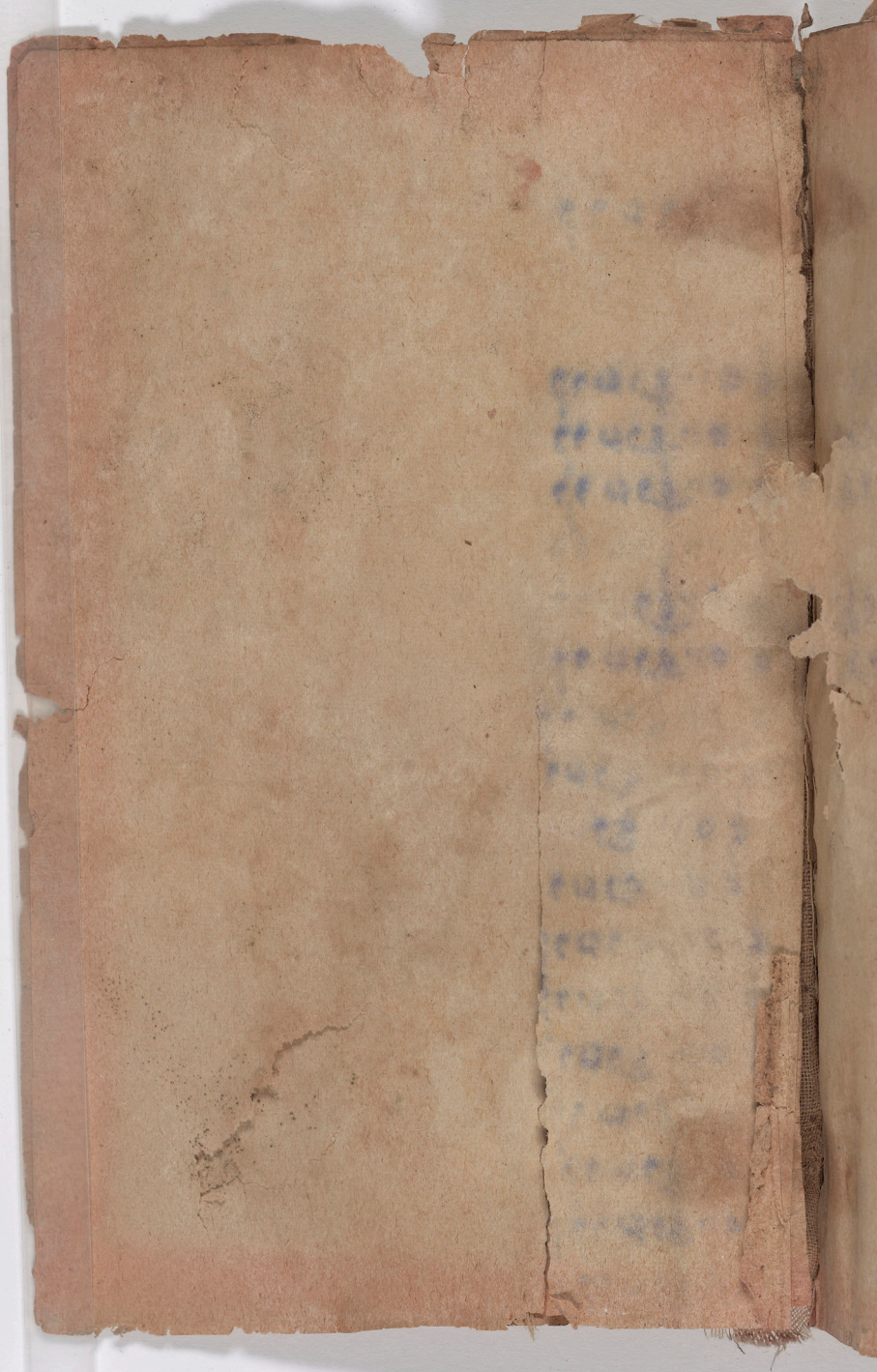
ת"ו ש"לב"ע

visible fragment from bookbinding

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلد

